
FÜTUHU'L GAYB OKUMALARI

*Tarih ve Kültür Araştırmaları
Derneği'nin Hikmet Akademisi
kapsamında başlattığı kitap
okumaları programında
Abdülkadir Geylani
Hazretleri'nin Fütuhu'l Gayb adlı
eseri Halil İbrahim GENÇ ile
02/06/2013 ile 04/08/2013
tarihleri arasında okunmuş ve
bu bağlamda sohbetler
yapılmıştır.*

*Bu kitap, yapılan sohbetlerin
çözümlemesidir. Orjinalliğinin
korunması adına tekrarlar
azaltılmamıştır.*

Katkılarından dolayı Tarih ve Kültür Araştırmaları Derneği'ne teşekkür ederiz.

Zevk edilmesi ve gönlünüzde bitmesi duası ile.

02/06/2013

04/08/2013

Tarihli

Sohbet Açılımları

B.Halil İbrahim Genç

02.06.2013 - Fütuhu'l Gayb Okuması Halil İbrahim GENÇ

Yedinci makalede 52. sayfaya geldik. Geçen hafta farklı konularda konuşmuştuk. Onun için, aslında makale makale gittiğimiz için özetle gerek duymuyorum artık. Okuyalım kendisi bize bir şey söylerken, biz bir anlam arayışı ile beraber Allah'ın lütfu ihsanı ile ne buyuruyorsa oradan hareketle bir şeyler çıkartalım inşallah.

☞ *Hepsini Allah'a teslim et. Ve kalbin kapısında bekçi ol. Yani dikkatli ol. Allah'ı gönlüne sakla.*

“Gönül Allah'ın gönlüdür” aslında... Allah'ı gönüle saklayamazsın. Burada söylediği şey yolda yürüyenler içindir. Daha yeni yeni başlangıç safhasında olanlar için. Başlangıç safhasında oldukları için bu gibi kelimeler kullanılabilir. Ama genelde Hakk'ın varlık mertebesinden baktığınız zaman, gönlün sahibi Allah'tır.

Gönül mekânı, Allah'ın mekânıdır.

Onun için, bunu tam tersten okumak gerekir. Allah'ı gönlüne koy veya sakla. Zaten gönülde olan Allah'tır, O'nu saklayamazsınız. Ha dışarıya karşı O'nu gösterme anlamını çıkartabiliriz. Yani “dışarıdaki ilişkilerinde senin üzerinde tecelli eden şeyleri gösterme! Sır ehli ol” manasında algılayabiliriz.

Hakikatten bakarsanız gönül sahibi Allah'tır, biz onun gönlünde yaşıyoruz zaten. Abdülkadir Geylani, insan için “Mevhum varlık” diyor. Yani “Allah'ın varlığının tecellisi sonucunda çıkan bir manayız.” diyor.

Mevhum, hissiyat, mana; bir manayız diyor; insanı bu şekilde yorumluyor. Aslında bir varlık, başka bir varlığın varlığıyla varsa; kendi varlığını değil, o varlığın kendiliğini yaşıyordur. Ve o kendini var olanın -artık nasıl bir biçim, nasıl bir form değişikliği varsa- o biçim üzerinden yaşıyordur. Yani fitratının gereği neyse o fitrat üzeri yaşıyordur. Bu bağlamda aslında gönül bizim gönlümüz değil, Allah'ın gönlüdür, ‘biz

gönlümüzde Allah'ı ne kadar bulacağız?' gibi söylemler, yolda gidenlere söylenir. Gönülde Allah'ı bulmak gerekir, çünkü gönlün sahibi Allah'tır. Onun için diyor "Beytimi temiz tutunuz." Yani aslında "Beytimi temiz tutunuz" derken burada camiiler, mescitler, Mescid-i Haram vs. gibi yerler anlaşılabilir, temsil itibariyle.

Aslında burada kastedilen en büyük beyt insandır, beytullah.

"Beytimi temiz tutunuz" Yani heva, heves, menfaatler ve sebeplerden gayrı olarak "Beytimi temiz tutun" yani beyt Allah'ın beyti.

Güzel bir söz var, derler ki 'Yavuz hırsız ev sahibine baskın gelirmiş.'

Biraz hırsızlık yapıyoruz; yani ne yapıyoruz, ev sahibine baskın geliyoruz, 'ben, ben' diyoruz. Aslında O, bütün varlığımıza tecelli eden Hakk'tır. Sadece ve sadece bize verdiği varlık bir ben olmaklık noktasında - esmamızla tabii- bir varlık halidir. Yoksa kalbinizi çalıştıran, gözünüzle görmenizi, düşüncenizde mana veren, sizi kudretiyle ayakta tutan, sizi yediren içerten, size birçok melekelerle varlık hakikati veren, merhamet, adalet, cömertlik gibi meleke hissiyatlarını veren ve melekelerle sizi donatan Cenab-ı Hakk'ın varlığının kendisidir.

Bu bağlamda varlığınız Hakk'a mı aittir, sizin kendiliğinize mi aittir?

Üzerinizdeki sahip Malik-ül Mülk olarak Allah'tır. Onun için demişler "fakr'a er" yani fakirliğini bil, yani varlık sahibi olmadığını bil. Üzerinde varlık sahibi olan Allah'tır. Bunu kâinatta da aynı şekilde okuyabilirsiniz. Kâinat üzerinde kendinize varlık vermeyin, aynı zamanda kâinatın kendisine hakları dışında varlık ta vermeyin. Çünkü hepsinin sahibi, varlığın sahibi Allah'tır. İnsan dışında her varlık nedeni dışında kendine varlık vermeden yaşar. Yani aslan aslanlığı kadar, ağaç ağaçlığı kadar fitratını yaşar ama hepsinin üzerinde onlara varlık veren Hakk olduğunun bilgisiyle, -ne kadar biliyorlarsa tabii- zikri ilahisiyle yaşıyorlar. Zaten sıfatlarının gereği bir esmanın tecellisiyle de Cenab-ı Hakk'ı zikredediler. Burada söylemek gereken bir şey varsa varlık sahibi olan Allah'tır. Varlık sahibi olan Allah olduğu için fakirliğimizi bilmemiz gerekir. Onun için gönlün sahibi olan Allah'tır. 'Onu oraya

sakla' manasına gelen şey, âlemde Cenab-ı Hakk'ın üzerine tecelliler olurken 'kendini sakla'dır.

☞ *Dediklerini içeri al ve alma, dediklerini kalbine sokma, kötü istekleri kalbinden çıkardıktan sonra bir daha yaklaştırma. Yani Beytullahı temiz tut. Bu şeytani arzuları kalpten çıkarmak bütün davranışlarda O'na uymak ve ona sürekli olarak muhalefetle mümkün olur.*

Bu da hakikaten çok zor bir şeydir. Onun için tasavvufta bir mertebe hali vardır mertebe olarak mücadele demişler. Cihada devam.

Hz. Resulullah bunu şöyle söylüyor... Mekke fetihinde de ashabı kiramdan bir zat "Efendim" diyor, "Büyük savaşları bitirdik" Hz. Resulullah "Değil" diyor. "Küçük savaşları bitirdik. Büyük savaş yeni başladı." "Efendim nasıl bir savaştır?" diyor,

"Bu nefsimizle olan cihaddır." "En zoru odur" diyor.

Âlemde bir şeyi ilke edinirseniz, dava edinirseniz, onun uğruna savaşabilirsiniz. Ama insanın kendi varlığıyla savaşması hakikaten çok çetin bir şeydir. Huylarıyla, tabiatıyla, kültüründen edindikleriyle, zanlarıyla! Yani burada hazlar, menfaatler, hevalar, aklımızdan uydurduğumuz zanlar. Hele bir şeyi çok doğru biliriz, gerçeğini öğrendiğimiz zaman ne kadar acı çekeriz. Yahut ta bir şey menfaatimizdir, o menfaatimiz olan şey elimizden alındığı zaman ne kadar çok acı çekeriz. Yani hep varlığımıza dokunan şeylerle acı çekeriz. Cehenneme atılırız. Yani gönül evinde cehenneme atılırız.

Gönül madalyonun iki yüzü gibidir; sefa tarafıyla cennete bakar, ızdırap- tarafıyla elim sıfatının tecellisiyle cehenneme bakar ve elimizden alındığı zaman bize ızdırap veren şeyleri, onlar elimizden alınmadan önce bırakmak gerekir. Bırakmaktan kastım ise maddiyatınızı bırakın. Çoluk çocuğunuzu bırakın, dünyayı bırakın bir köşeye sığının gibi bir bırakma değil.

İçerik noktasında şöyle de doldurulabilir bırakma kavramı; gönlünüze koymayın... Yani Beytullahı kirletmeyecek şekilde hakkıyla yaşayın her şeyi.

Buna helaliyle yaşama demişler. Her şeyi helaliyle yaşayın. Hakkının dışında varlık yüklemeyin. Efendim bunu çok daha basit bir şekilde anlatırdı “Evladım bakıra bakır diyeceksin, altına altın diyeceksin.” Kalkıp bakıra altın dersin, altına bakır dersin hakkını vermemiş olursun. Hakkı dışında baktığınız şeylere, hakkının dışında da değerler yüklerseniz, haklar atfederseniz, gönlünüzde de onlara yer ihсан ederseniz. İşte o zaman onların öyle olmadıklarını görünce ve ya menfaatlerinizi yüklediğiniz zaman elinizden aldıkları zaman, hevalarınızda onlarla tatmin olurken, onlar elinizden alındığı zaman; huylarınıza kadar sirayet ederse, o zaman Beytullahı hem onlarla kirletmişken bir taraftan da acı çekersiniz.

Onun için Allah'ın “Zul celali vel ikram” esması terbiye sıfatı içindir. Herkes varlık sıfatıyla Cenab-ı Hakk'ın bir sıfatı üzeredir, diğer sıfatlar onda yine donanımda vardır. Ama baskın olan, galip olan sıfatı hangisiyse o önceliklidir. Kimilerinde adalet sıfatı kabarır, haksızlıklara tahammül edemez mesela. Kiminde merhamet sıfatı kabarır, insanlara kucak açar, çok merhametlidir, çok vericidir, anaçtır. Bunun gibi. Ama bunlar bazı sıfatların baskınlığıyla beraber değişik tavırlarda da bulunulabilir.

Mesela; merhametiyle merhamet sıfatıyla baskın olur ama adalet tarafıyla merhamet olabilir, rezzak sıfatının önceliğinde merhamet olabilir. Yani türlü türlü... Merhametin diğer esmalardan faydalandığı kadar tecellilerde farklılıkların arz etmesi söz konusu olabilir.

Şimdi burada “Beytini temiz tut.” noktasından bakarsak Efendimin söylediği aslında daha önce söylediğimiz noktada nefsi emmaremizi, günümüz diliyle söylersek içgüdülerimizi ama katışıksız saf Cenab-ı Hakk'ın varlığından gelen içgüdüler değil. Evet, öyle geliyor ama hazlar, menfaatler, zanlarla örtülmüş içgüdülerimizi terbiye etmek. Ve “Zul celalil vel ikram” esmasıyla yalnızca olur. Çünkü en basiti yemek yer içerken bir zahmet çektiğiniz olur mu? Vallahi ben bazen yer içerken inanılmaz derecede bir zahmet geliyor. İnsanın yemesi içmesi bile kesilebiliyor, iştahı bile kesilebiliyor. Burada söylemek istediğim; bu âlemde her şey “Zul celalil vel ikram” vesilesiyle terbiye ediliyor. Bir çocuk doğarken ne acılar çeker, büyürken ne acılar çeker, sırf insan

olabilmenin fitratı gereği insan olmanın gereği itibariyle mizaç ve meşrebini bulsun diyedir.

Ve bu noktadan baktığınız zaman Allah'ın lütfu ihsanıyla Hakk'a varacağınız zaman bu âlemde fani olan ve fani olduğu halde kendinize onlarla varlık verdiğiniz şeyler neyse, hepsi elinizden alınması gerekir. Ve yahut ta gönlünüzden, gönüllü bir kahraman olarak kendinizden feragat etmeniz gerekir. Buna efendiler **fedai nefis demişler, yani nefsinizden feragat etmeniz gerekir.**

Nedir? Menfaatlerimiz noktasında, hevalarımız noktasında, heveslerimiz noktasında, zanlarımız noktasında, hakları dışında varlık verdiğiniz şeylerle kendinize varlık veriyorsunuz.

Buradaki temel ilke ne? Nedeninizi kendi dışınızda buluyorsunuz ve onlarla kendinize varlık verirken, kendinizi değil onları yaşıyorsunuz sadece. Onlar oluyorsunuzdur hep.

Burada neyi örnek verelim? Mesela; bir annenin sırf çocuğu çocuğu için yaşaması gibi bir şeydir bu, o sırada kendini yaşamaz ve çocuğunu çocuğunu put edindiyse bile hani diyor ya "size meşgale olsun diye verdik", günü geçiresiniz diye, o sıfatların Hakk'ını da veresiniz diyedir aynı zamanda... Çünkü Allah hikmet için yarattığından sebep - ki"biz" diyor "eğer katımızda bir oyun edinseydik katımızda edinirdik. Biz herşeyi hikmet üzere yarattık."-

Hikmetinin dışında varlık hakkı yüklediğiniz zaman, sahiplendiğiniz zaman onlarla o sahiplendiğiniz düzeyde sizin menfaatinize, halinize, yaptığınız emeğe karşılık, zahmet verici bir şeyle karşı karşıya kaldığınız zaman ızdırap çekersiniz.

Onun için her şeyi hakkıyla yaşayın, hakkının dışında varlıkta vermeyin. Buna helaliyle yaşama denilir işte.

Eğer helalinin dışında varlık hakkı verirsiniz, size ızdırap verecek bir şeyle karşı karşıya kalacaksınız demektir. Bu evladınızsa evladınız üzerinden, bu malınız mülkünüzse malınız mülkünüz üzerinden, bu kariyerinizse kariyeriniz üzerinden. Onlar sizi bırakmadan!

Nasıl olsa siz kabre girince otomatikman bırakıyorlar. Onlar sizi bırakmadan siz onları bırakın. Ama yine söylüyorum buradaki bırakmaktan kastım kalbinizde yeri olmasın. Para; değerince kullanın ama kalbinizde put edinmeyin, hakkının dışında varlık yüklemeyin. Evladınız; hakkınca sevin, ama onu putlaştırmayın ve yahut ta anne-babanız evet hakkınca hizmetiniz haktır, seveceksiniz ebeveynlerinizi ama kalkıp putlaştırırsanız, olmaz!

Yani “en büyük baba, benim babam.” Bu genelde tarikatlarda da çok olur. “bizim şeyh en büyük şeyhtir.” yani geçen haftalarda söyledik, Gavs Babalar arttı misali. Yani başka şeyh yoktur yeryüzünde ve yahut ta başka kişi yoktur yeryüzünde. Yani öyle bir kişiyle Cenab-ı Hak sınırlanır ki, o kişi -put edilen- ne zamanki o kişinin öyle olmadığı görülür, adam o zaman ızdırabını yaşar.

Onun için zanlarınızdan daha çok vicdanınıza güvenin, her şeyi hakkıyla görmeye çalışın, hakkıyla bilmeye çalışın. İşte o zaman Allah'ın lütfu ihsanı size acı vermez.

Nasıl acı vermez? Çünkü elinizden alındığı zaman size acı vermez, elinizden gittiği zaman acı vermez ve yahut ta işin doğrusunu öğrendiğiniz zaman acı vermez. Niye? Zan yüklüyordunuz bir şeye, yüklemiyorsunuz artık. Böylece varsaydığınız sıfatı yüklediğiniz için hikmetine vakıf olabilirsiniz, bu sıfatın hakkı buymuş dersiniz.

Mesela farz edelim ki birine Gavs baba diyoruz ama o sıfatın hakkı kişide yok... Adama öyle bir değer yüklemiş ki ve etrafa da öyle bir şekilde söylüyor ki, onun öyle olmadığına bilgisi kendisine ulaşırsa -bu gaybı olarak ulaşabilir veya emin olduğu kişiler üzerinden ulaşabilir, önemli değil- nasıl bir acı çeker? İnsan bir şeyi ne kadar çok bildiğini zannediyor ve bildiğini zannettiği şey üzerinden ona değer yüklüyorsa, emin olun öyle olmadığını öğrendiği zaman inanılmaz acı çeker.

Hz. Resulullah buyuruyor diyor ki: “günde kırk makam geçerdim, her makamda kendi küfrümü gördüm”. Bu müthiş bir sözdür. Bakın “günde kırk makam geçerdim her makamda kendi küfrümü -yani örtüklüğümü- gördüm.”

Buradaki küfür örtüklüktür yoksa Cenab-ı Hakk'a kasdi olarak bir tavırda bulunmak değil. "Cenab-ı Hakk'a karşı o makamda örtüklüğümü gördüm"

Devam edelim. Beytimizi temiz tutalım manasında yani evimizi bilinç evimizi, gönül evimizi temiz tutalım, çünkü gönül evi bizim evimiz değil, Hakk'ın evidir. Hakk'ın saf, yalın bir şekilde tecellisini görmek istersek, menfaatlerden, hazlardan, hevalardan ve zanlardan uzak bir gönül evi olması gerekir ki, öyle gönül evinde Allah görülür.

Onun için derler ki "Saray memur olmayınca padişah ikamet etmez." Kul gayretkar olmayınca, Hakk'a talip olmayınca, Cenab-ı Hakk'ında varlığını üzerinde bulucu bir hakkı yoktur.

Yani talep sizden gelmelidir.

Onun için diyor "Kulum bana bir adım gel ki ben sana on adım geleyim."yani "Kulum sen orada dur, ben sana geliyorum ."demiyor. Zaten kendisinde hazır!

Çünkü iki türlü yakınlık vardır,

1. Mutlak yakınlık ki oda yakınlık kavramı anlaşılın diye kullanılır. Cenab-ı Hakk'ın varlık tecellisi hepimizin üzerinde vardır ve her varlığın üzerinde Cenab-ı Hakk tecelli etmektedir, buna mutlak yakınlık noktasında bir yaklaşım yapmışlardır.
2. İzafi yakınlık, kulun kendi varlığıyla Cenab-ı Hakk'a yakınlığı söz konusudur;"şah damarınızdan daha yakınım" dediği nokta.

Ama kul Allah'a ne kadar yakın? Sebepler dairesinden ne kadar uzaklaşmış? Buradaki uzaklaşmaktan kastım sebepler dairesinden çıkmak değil, Hakk'tan bilmesi noktasında... Heva ve heveslerini helallere çevirmiş... "Zul celalil vel ikram" esmasıyla olur genelde, bundan dolayı riyazat, oruçlar, namazlar, niyazlar disiplinli bir şekilde ibadet etme gibi şeyleri tarikatın önceliğine koymuşlardır. Çünkü bu gibi şeyleri yapmak çok zordur, "Zul celalil vel ikram" sıfatı gereği. Bu sıfatın gereği zor olduğu için, insanın bu gibi şeylere de dayanması çok

zordur. Bu sebepten dolayı kâmil bir kişiye kişi, illa zülcelal vel ikram sıfatlarından geçer yani bu kalıplardan geçmek zorunda.

Bu Hz. Resulullah'ın sözünde de geçer. Diyor ki “belanın en büyüğü evvela peygamberlerine sonra ümmetlerine gelir.” “ondan sonra aile efratlarına ve vs.'ilere gelir” diyor.

Kabul edilir edilmez ayrı mevzu, çünkü bazı ilahiyatçılar bu gibi hadisi kutsileri kabul etmiyor, bizler tevatüren -yani sözden nakil- doğru kişilerden söz ve nakille bildiğimiz bir hadisi kutsidir.

“Ben bir kulumu seversem hastalıklar, fakirlikler ve yoksulluklarla terbiye ederim” diyor.

Yani zülcelal vel ikram. Adı üzerinde bir Celal sıfatının tecellisi var ama orada bir ikram için var. Onun için başınıza gelen bir bela varsa onu imtihan noktasında görebilirsiniz. Potansiyelinizin açılması için orada bir zülcelal velikram esması vardır. O zaman rahmetten bilirsiniz! Yani beladan bilmek ayrı bir şeydir, ama Hakk'tan olduğunu bilir ve sizin üzerinizdeki baskın sıfatın galip sıfatın ortaya çıkması içinse yani buradaki terbiye deyince bir şeyden yana terbiye etmek değil, hani akşamdan kuru soğanla eti terbiye etmek gibi bir şey değil. Varlık sıfatınızı, terbiye sıfatınızı bulmak demektir. Asli varlık sıfatınıza vardığınız zaman o zaman terbiye edilmişsinizdir demektir.

Terbiyeden kasıt; arınmaktır.

Çok basit, arınmak kavramı zıttıyla işlendiği zaman kirlilikler noktasından bakılır. Yani bu âlemde kirlenmişizdir -Hakk'tan yana örtünmüşüzdür manasında- arınmamız gerekiyordur. Bunu da sağlayan tek şey zülcelal vel ikram. Çünkü insan rahattayken, insan huzurdayken bu âlemde altını çiziyorum, Cenab-ı Hakk'tan gafildir. Hiçbir şekilde Cenab-ı Hakk'ı düşünmez. Zengin olup ta Cenab-ı Hakk'ı hakkıyla düşünen bir zengin bana gösterin! Ha tamam derdine düşmüş bir insan vardır elini öpeyim amenna. Ama hakkıyla düşünüp de yola koyulan bir insan gösteremezsin.

İnsan rahatken Hakk'ı düşünmez. Rahat olduğu meşguliyetleri neyse onu düşünür; ne zaman bir sıkıntı gelir “ya Rab” der, avucunu açar.

Bela hem Hakk'a sığınmak içindir hem üzerinizdeki varlık potansiyeliniz olan, galip sıfatınız neyse onu açığa çıkarması içindir hem de bir taraftan deneyimler edinmeniz içindir.

Çünkü yaşadığınız şeyler size deneyimler getirir. Farz et ki her insana güvenen bir meşrebiniz var. İnsanlardan darbe yediğiniz zaman bir daha insanlara güvenemezsiniz. Ama tecrübeniz sebebiyle... İnsanlara mesafeli davranırsınız. Yani bir taraftan da hayatınızdaki ilişkilere de düzen getirir. Bir yerde çalışıyorsunuz aylığınızı almıyorsunuz, başka bir yere gittiğinizde daha temkinli olursunuz, sözleşmeyle girersiniz. Yani, hayat tecrübesi getirir. Onun için acziyetimiz ve acziyetimiz üzerine yaşadığımız birçok şey; bizim kemalata doğru yürüşümüzün temelini oluşturur. Bu sebepten dolayı Allah'ın ihsanıyla "beytimi temiz tutun" derken aslında kötülüklerden -kötülükten kastımız Allah'ı örten şeylerden- uzak durun manasına gelir.

Üstat burada, şeytani arzuları kalpten çıkarmak, bütün davranışlarda uyumlu olmak diyor. Şeytani arzular dediği heva, hırs vesaire.

Ama **şeytanın ahlakında** da üç tane ahlak söylemiştik size; **inatçılık, şımarıklık, yalan.**

Geçen haftalar zikretmiştik, buna da dikkat edin yani bir hatanız olursa onda inat etmeyin.

Allah size bir şey vermişse onunla kendinize varlık vermemeye çalışın. Şımarıklık; Allah'ın size verdiğiyle insanlara hava atmaya ve ya menfaatleriniz doğrultusunda insanları kullanmanız için bir şeyler göstermeye çalışmak ki günümüzde bunlar çok olur. Hani "ben böyleyim." O "ben böyleyim" dediği anda sizden bir şeyi istiyor demektir. Allah esirgesin.

Yalan! Yalan dolaylı yoldan iftiradır, inkâr cephesidir demiştik. Yalanın iftira ve inkâr cephesinden baktığınız zaman dolaylı yoldan Allah'ı inkâr etmiş ve Allah'a iftira atmışsınızdır demiştik. Yani birine iftira atarken, dolaylı yoldan Allah'a iftira atmışsınızdır. Bir şeyi inkâr ederken dolaylı yoldan Allahu âlemin kendisinin olduğu varlığı, orada tecelli eden o sıfat neyse o sıfatı inkâr ettiğinizde Allah'ı inkâr etmiş olursunuz. Çünkü Cenab-ı Hakk'ın yapmadığı bir şeyi, varlığında zuhur

ettirmedığı bir şeyi oldu diye göstermeniz iftiradır. Ama siz bunu dolaylı yoldan bir kişi üzerinden yapıyorsunuzdur. Veya diyelim ki olmuş bir şeyi de inkâr ediyorsun “böyle bir şey yok” diyorsunuz, bu yalancı şahitlikte daha çok olur. Ya da o anda evinizde bir iş yapmışsınızdır korkarsınız “yok, yok öyle değil de şöyle” dersiniz. Aslında öyle bir şey olmuştur evde. İnkâr ettiğiniz şeyle beraber Cenab-ı Hakk’ın varlığını da inkâr ediyorsunuzdur. O korktuğunuz şey ne ise sizi orada gafil kılar Allah’a. Onun için “yalandan sakının” diyor.

Yalan birçok günahın başlangıcıdır ama günahların temeli kul hakkıdır. Yalan dahi kul hakkıdır, çünkü iftira ettiğinizin kul hakkı, inkâr ettiğiniz şey üzerine ne kul hakkı varsa, kandırdığınız kimse onun kul hakkı. Yani yalanın temelinde de kul hakkı yatar. Bunun için diyor ki bakın yalanla gelmeyin demiyor “kul hakkıyla yanıma gelmeyin” diyor.

Yani salâtsiz, şirk ve kul hakkıyla yanıma gelmeyin, diyor.

Yani “hangi günahla gelirsiniz gelin bu üç günahla gelmeyin. “diyor. Ve şirk konusunun da daha önce konuştuğumuz için fazla gitmiyorum zaten Efendi hazretleri burada herhalde açıklamada yapacaktır.

Kalpten çıkarmak; bütün davranışlarda ona uymamak ve ona sürekli olarak muhalefet etmekle mümkündür. Bu da içgüdülerinize hâkim olunuz demektir.

‘Allah’ ın iradesinden başka bir şeyi arzu etme’ En zoru da budur aslında. Allah’ın irade ettiği sizin irade ettiğinizle tersleşiyorsa ne olur? Mesela Cenab-ı Hakk hakkı gözetir. Bir olayla karşı karşıya kaldınız, o olayla karşı karşıyayken orada yalancı şahitlik yapmak zorunda kaldınız. Çünkü ya ebeveynleriniz söz konusudur ya da hayati bir mesele söz konusudur. Orada yalancı şahitlik yaptınız farz edelim.

Cenab-ı Hak’ta diyor ki “Ebeveynleriniz dahi olsa hakkı söyleyiniz.”

Şimdi Allah’ın istediği bir tarafta, bizim istediğimiz bir tarafta; ne kadar zor bir şeydir değil mi?

Allah’ın iradesi üzerine yaşamak hakikaten çok zordur, yüksek derecede teslimiyet içermesi lazım. Teslimiyetin temelinde sevgi, muhabbetir.

Bir kişinin sevgi, muhabbeti Hakk'a yüksek derecede olmazsa Hakk'ı hakkınca iradesi üzerine yaşayamaz, imkân yok. Onun için Allah'ü âleme muhabbetinizin artmasını isteyin ki size kolay getirsin işi.

Bunu Hz. Âdem nebi (a.s.) üzerinden bir hikâyeyle anlatayım.

Hazreti Cebrail'e söylemiş: "Söyle Âdem'e (a.s.) emaneti kaldırır mı?" Hz. Cebrail sormuş:"Rabbim sordu emaneti kaldırır mı?" "Kaldırırım." diyor. Derler ki Cenab-ı Hakk gülümsedi. "Emaneti kaldırmış. Sor bakayım kuluma nasıl kaldırmış emaneti?" ve Hz. Âdem (a.s.) orada çok güzel bir şey söylüyor.

"Ya Rabbi" diyor "Sen gücü kuvveti verirsen o şekilde kaldırırım."

Hakikaten de Allah'ın varlık emanetini her varlık kabul edebilecek bir durumda değildir. Hiçbir şekilde de taşıyabilecek hükmüne sahip değildir. "Bir tek Hz. Âdem (a.s.) kabul etti." diyor tam ayet meali dilimin ucuna gelmiyor. Kur'an-ı azimmüşşanda zevk edebilirsiniz. Cahil ve nankör yarattık ayetinin haricinde başka bir söylev daha var.

Hz.Adem(a.s.)'in kendisinde unutkanlık vardır ve emaneti öyle kaldırttı ki unutkanlığınız olmasa zaten yaşayamazsınız.

Acılarınızla yaşayamazsınız. *Birincisi unutkanlık*, ama bu her şeyi unutmak manasında bir şeyi kastetmiyorum onunda altını çizeyim. *İkincisi sevgi, muhabbettir.* Bir şeyi sevmezseniz varlık emanetini kaldırmanıza imkân yoktur. Farz edin iradesini kaldırmak, siz hevalarınız doğrultusunda bir şey isterken Cenab-ı Hakk kendisinden yana bir şey istiyor. Siz menfaatleriniz doğrultusunda bir şey isterken Cenab-ı Hakk kendisinden yana bir şey istiyor. Bu insana çok ağır gelir. Onun için Allah'ü âlemden dileyecekseniz muhabbet dileyin.

Bir gün Efendi hazretleri dedi; camiye gittim, avucumu açtım. 'Ya Rabbi, bunların hepsi senden umudunu kesmiş.' Yani hatırlatıyorlar. ' Ya Rabbi şunu ver, bunu ver ' Hani Allah bilmiyor hesabı. Velayetten bir demdir bu.

Efendi hazretleri de diyor ki "Ya Rabbi sen biliyor, görüyor iken ben senden ne isteyeyim"

Yani “halimi biliyorsun, görüyorsun, ben senden ne isteyeyeyim.”
“Camiden kalktım” dedi, dergâha gittim, Hadi babamın (Abdülhadi Canpolat Hazretleri) yanına gittim, hiç ses yok. Efendi direk bana baktı
“Abdullah” dedi “Allah’tan isteyeceksen aşkını iste, başka bir şeye gerek yok”

Cevap geliyor zaten, hamd olsun. Allah’tan isteyeceksen aşkını iste. Eğer bu yola gerçekten talipseniz yani gerçekten tasavvuf yolunda bir şeyler edinmek ve Hakk’a varmak istiyorsanız Hakk’tan yana zevk edinmek istiyorsanız, bak neşe demiyorum, keyif demiyorum. Keyif halden hale tecrübelerdir, daha çok hazlarla alakadardır. Zevkin kendisinde bir keyiftir yani bir hal tecellisidir amenna. Ama buradaki keyiften kastım hazlar, menfaatlar üzeri değişimidir. Ama zevk dediğimiz tasavvufi zevk yani ilahi neşeye ermek isterseniz veya gerçekten ilahi sıfatların tecelliyatına teslimiyat noktasına üzerinizden tecellisini ister. Çünkü dini İslam, iki kola bakar; birisi teslimiyat, birisi tefekkür. Yani tevekkül ve tefekkür!

Tevekkül genelde işini Hakk’a ısmarlamak manasına gelir. Aslında temelinde şu yatar, Allah’ın iradesi üzeri yaşamak. Bunu Hz İbrahim’den görebilirsiniz. Allah ne buyurduysa yapıyor ya hani “Bıraktıklarınız kadar erersiniz” ayeti kerimesi gereği, ne istiyorsa yapıyor Allah’u âlem.

Allah’ın iradesi üzeri yaşamak gerçekten zordur. Ve onu kaldırmak için sadece aşk yeterlidir, muhabbet yeterlidir. *Eğer bir kişi muhabbete ererse unutkanlık sıfatı giderilir.* Yaptığı hiçbir şeyi unutmaz. Önüne gelen hiçbir şeyi de unutmaz. Unutturulmasına imkân yoktur, çünkü aklın çok enteresan bir prensibi vardır ... Sevdiğinizden gelen, , -yani sevgi kibledir- kibleiniz ne ise o noktadan gelen bilgiler neyse onu depolar, gerisinin hepsini geriye atar. Yani bilinçaltında bir yerlere gönderir. Yani unutkanlık dediğimiz bu, bilinçaltına gönderir. Ama sevdiğiniz şey... Bakınız seviyorsunuz ve sevdiğiniz şeyleri sizde kodlar artık.

Ve siz artık o noktada o sevdiğiniz neyse, o sevdiğinizden gelen hiçbir bilgiyi unutmazsınız, imkân yoktur buna ve beynin çalışma prensiplerinden biride bu.

İlk aşkını unutan var mı? Tövbe bir taneniz unutamazsınız. Sevdiğiniz bir şey üzerinden yaşadığınız şeyleri unutan var mıdır? Hayatta unutamazsınız. Onlar sizinle beraber hatıralarınız olur. Ve insan sevdiği şeyleri yaşadığı zaman, hani birini seversinizde resmini asarsınız değil mi? Aynı şey.

Maneviyattada bir şeyi severseniz gönül evinize asarsınız onu. Bir daha sizden düşmez o.

Ondan yana gelen bilgilerde hiçbir zaman sizden silinmez. Sadece giderilir. Giderilirden kastım şu; Allah diyor ki Kur'an'ı azimüşşanda "Bir ayeti giderse yerine daha kuvvetli bir ayetle geliriz." Sizde bir ayet tecrübesi oluyordur, o ayeti geriye alırlar, Allah'ın lütfu ihsanıyla yeni bir ayet tecellisiyle sizin üzerinizde tecelli eder. Yine unutturulmaz ama. Bir şeyi hak noktasında yaşıyorsunuzdur, mesela çocukken enteresan bir sıfat vardı bende. Bazen bazı şeyleri görürdüm ve gördüğüm zaman bu böyle olacak derdim. Tak diye bilirdim yani içime öyle bir şey gelirdi. Çok seneler sonra bu hal benden kalktı. 'Ya Rabbi' dedim ' ne günah işledim de bu hal benden kalktı.' Ama çok acı çekmişim. Çünkü bir şeye bakıyorum, baktığım zamanda o şeye ne olacağını görebiliyordum. Bir iki kademe sonrasını, çok ilerisini değil ama. Mesela bir iş görüyorum 'bu işte çok iyi kâr edilir' ve ya 'şu insan bana zarar verir' gibi o yüz hatları, o mimigi, o tavırlar aynı anda bir ayanlık uyandırıyordu, abdala malum olur gibi. Bir ayanlık uyandırıyordu, bu hal benden kaldırıldı. Lakin düşünce noktasında farklı bir hal vardı; sabah, akşam Hakk'ı düşünüyordum. Ama o hal benden alınmıştı. Lakin hâlâ bazen odaklandığım zaman insanların o şekilde hallerine aynı anda vakıf olabiliyorum, ama çok odaklanmam lazım, eskisi gibi vakıf olamıyorum. Yani bir şey giderilir ama o sizde yok olur değil. Onu kullanabilirsiniz hani bir meleke gibi, hani araba sürersinizde, sürdüğünüz arabanın kendisini unutursunuz sadece arabayı sürüyorsunuzdur. O sizde bir meleke olarak hazır. Gerekli olan noktada yine devreye girer. Ama aslında bilinçli olarak devreye koyarsınız. Bu yolda da böyle haller oluyor yani sizden giderilen başka bir şeyin de geldiğini işaret eder.

Ama bunların temelinde yatan sıfat, temizlenmektir, arınmaktır, arınma. Diyor ki “Git söyle Firavuna, şımaranlardan oldu o. Temizlenenlerden olmak ister mi?” hani şeytanlığın üç sıfatını zikrettik ya inat, efendime söyleyeyim şımarıklık, yalan. Peki, Azazile gitseydi bu ayet nasıl zikredilmiş olacaktı?

“Git ona söyle inat edenlerden oldu o. İnadından vazgeçip Hakk’a varmak ister mi temizlenmek ister mi inadından?”

◇ Kibir Hocam?

Kibir noktası ama kibrinde inat ediyor zaten “İlla da ben”. Hikâyesi güzeldir onun Hz. Musa (a.s.)’a söyler der ki “Ya Musa söyle Rabbime hani gidip konuşuyorsun. Söyle Rabbime beni affetsin artık.” Her neyse velhasıl kelim Hz. Musa aleyhisselam geliyor. Diyor ki “Rabbim dedi ki” Bu iki türlü anlatılan bir rivayettir ikisi de tevatür olduğu için ikisine de amenna diyorum. Ama hangisini beğenirseniz onu kabul edin. Ben ikisini de anlatayım. Birincisinde şöyle bir şey söylenir. Diyor ki “Rabbim dedi ki Âdem’in kabrine gitsin secde etsin.” Hani “Âdem’e secde et” diyor ya. “Âdem’in kabrine gitsin secde etsin ben onun tövbesini kabul edeceğim.” Bir insan hata yapar, hatasını düzelttiği zaman tövbesini düzeltmiş olur.

Hatanızı düzeltmeden tövbe edemezsiniz. “Ya Rabbi bir daha yapmayacağım.” Öyle tövbe kabul olmuyor. Hatanızı düzelttiğiniz anda tövbe olur ve pişman olduğunuz zaman zaten tövbe kapısından geçtiniz demek. Yani vicdanınız uyandığı zaman tövbe kapısı açılmış demektir. Çünkü vicdan kapısı tövbe kapısıdır. Bir kişide tövbe yoksa vicdanda yok demektir. Vicdan yoksa da zaten dönüş olamaz imkân yok.

Velhasıl kelim Hz. Musa aleyhisselam bunu söyledikten sonra Azazil’in söylediği bir söz “Ben” diyor “Canlısına, dirisine etmedim, kala kala ölüsüne mi edicem.” “Kabrini içinde” diyor “Birde ona mı edelim”

Bunu bir rivayet olarak şöyle anlatırlar. Derler ki “Rabbim dedi ki Bana secde etsin” Musa kendini gösteriyor orada. “Bana secde etsin.” Takdiri ilahi çok müthiş bir şeydir bu “Bana secde etsin ben onun

yaptığı hatayı affedeceğim. “Ya Musa” der “Ben Adem atana secde etmedim sana mı secde edeceğim?” der. Ya bak inat yine devam ediyor, fark etmiyor. Yani söylenen sözün, emrin çiğnenmesi hala devam ediyor yani inat var hâlâ. Çünkü Firavunda şımarıklık var, onda inat var. **Allah’u âlem inatçılardan ve şımaranlardan eylemesin.**

Onun için hakikatten yana bir bilgi size geldiği zaman ısrar etmeyin. Eğer hakikat olduğunda kalbiniz eminse “Kulağıyla duyduğunu kalbi yalanlamadı, gözüyle gördüğünü kalbi yalanlamadı.” diye ayette vardır. Hakikatten yana bir bilgiyi “İşittik iman ettik.” diye bir ayet var ya. “İşittik, iman ettik.” deyin.

Bunda da önemli olan şey şu; vicdanınıza sorun, aklınıza sorun “Bunun gerçekliği var mıdır?” vicdanınız rahat, aklınızda şüphe yok, kıyaslarınızı, değerlendirmelerinizi yapınız. Ondan sonra hakikat noktasında onun gerçekliğine şahit olursanız aklen ve vicdanen. İşte o zaman o şeyi alın, öyle yürüyün. Hatalı bir tavrınız bile olmuş olsa onu es geçin ve o şekilde yürüyün; o zaman zaten hikmet yürüyüşünüzde olacaksınız. O zaman bütün kalbinizle yolda olmuş olacaksınız.

En basiti diyor ki “Hikmet Müminin kayıp hazinesidir. Arap bir bedevinin elinde dahi olsa gitsin alsın.” Arap bedevi dediği zenci “Çirkin birinin elinde dahi olsa gitsin alsın.” Yani çünkü Allah suretlere bakmaz, kimin nerde ne olduğu bilinmez. Hani derler ya erenlerin bir sözü vardır;

“Harabat ehlini hor görme arkadaş, nice hazineye malik, viraneler vardır.”

Yani neyin nerde tecelli edeceği, ilmin, irfanın nerde tecelli edeceği belli olmaz. Bu noktada eğer, bir yerden bir bilgi geldiyse bu televizyondan da olabilir, araştırdığınız bir kitapta, araştırma yaparken kitabın kendisinde olabilir. Eğer gerçekliğine kalbinizle, vicdanınız noktasında sorguladıktan sonra bir süzgeçten geçirdikten sonra eminseniz, aklınızla da eminseniz, bir değerlendirmeden sonra o zaman oradan taviz vermeyin. Onunla yürüyün.

Eğer yürümezseniz varlığınıza, asliyetinize, perdeler de yine kalmışsınız demektir.

Ne kadar acı olursa olsun kabul edin, onunla devam edin. O kadar çok yanlışlarımız olur ki mesela Hz. Ali'nin güzel bir sözü vardır. Der ki "Size hakikat noktasında bir şeyler söylersem siz bana ' kâfirsiniz 'dersiniz" diyor. Buna Hz. Hasan, Ebu Zel El Gifari hazretleri, Eshabı kiramdan birçok kişi söylemiştir, böyle sözleri tevatürden geldiğini iyi biliyoruz.

Yani demek istediğim o ki bazen duyduğumuz hakikat olur, kabul edemeyeceğimiz bir gerçeklilik olur, ama onu duyduğumuz zaman, onu gördüğümüz zaman artık inkâr edilemezdir o. Çünkü insan yaşadığını inkâr edemez. Yaşadığınızı inkâr edemediğiniz gibi, hakikat noktasında size ne gelirse onu da inkâr etmeyin, çünkü artık yaşantınızda olan bir şeye inkâr etmenize imkân yoktur.

İnkâr ettiğiniz noktada da kendinizi örtmüşsünüzdür demektir, asliyetinizi örtünmüşsünüzdür demektir ve buradaki en büyük ihanet kendi varlığınızdır.

Onun için hakikatten yana ne gelirse onunla yürüyün.

☞ *Allah'ın iradesinden başka bir şey arzu etme.*

En zoru da bu demiştik.

☞ *Bundan başka bir şey istemek boş bir temennidir, akılsızlıktır. Sakın böyle bir hevese düşme,*

Çünkü burada akılsızlıktır kavramı menfaatlar, hazlarla, fani dünyada yok olup gitmeye yormak gerekir. Çünkü bir insan hazları ve menfaatleri üzeri sebepler dairesinde yaşarsa; eski erenler biraz daha bayağı konuşmuşlar, bu bayağı konuşmasında insan değil "Hayvan gelmiş, hayvan gider" derler ve yahut ta "Gübre geldi, gübre gider." derler. Her şey aslına rucü edecek ya, o rucü da toprak toprağa, su suya, hava havaya yine bir şekilde rucü edilecek. Allah'ı âlem öylelerinden yapmasın, çünkü insan geldiysek insan gidelim.

Bazı erenlerin güzel sözüdür "Buraya insan olmaya geldik."

Evet doğru. Ama insanlığımız üzerinden Cenab-ı Hakk'ı tanımaya, Cenab-ı Hakk'ı bilmeye, O'nun varlığında O'nunla yaşamayı

öğrenmeye ve O'nun varlığında üzerimizdeki tecelliyatı üzeri yaşamaya geldik.

Eğer bu şekilde yaşamayı kavrayamazsak ve bu şekilde yaşamazsak Hakk'tan gafil kalırız ve insanlığımızın gereğini yerine getiremeyiz. Çünkü insanın gereği bu, zorunluluğu bu; hak üzere yaşamak... Bunu bir ayeti kerime özetler; “Âdem'e secde et.” Âdem'e secde üzerinden meleklere söylüyor. “Âdem'e secde et.” emri üzerinden insanlığınızı biraz düşünün bu noktada. Bu hafta ki dersiniz, hiç ders vermedikte takdirle ama bu hafta ki dersiniz;

İnsanlığımızı düşünme konusunda ama bu ayeti kerime doğrultusunda “Âdem'e secde et.”

Ne ki Âdem, neydi ki Âdem'e secde edilir?

Bu noktadan bakarsak o zaman insanlığımızın temelinin, zeminin nereye dayandırmamız gerektiği ve o noktadan insanlığımızı bulmamız gerektiğinin anlayışına gideriz. **İnsanlığın varlık zeminiyse Allah'tır** demiştik. Varlığımızı Hakk noktasından bulmazsak, Cenab-ı Hakk noktasından bulmazsak hiçbir zaman insanlığımızı bulamayız. Çünkü varlık nedenimiz Allah için olmaktır. Âdem'in bütün varlığı Allah için olmaktır. Bütün varlığına tecelli olan Allah'tır. Sadece merhum varlık olarak, hissiyat varlığı olarak, meleke varlığı olarak Allah'ın lütfu ihsanıyla esma varlığı olarak çocukluğundan itibaren, kelam varlığı olarak, kendisine verildiği izafi benlik neyse o noktada insan kendini buluyor.

Onun için demişler “Kalk aradan, kalsın Yaradan.”

Devam edeyim.

☞ *Sakin böyle bir hevese düşme telef olursun, helak olursun, Hakk'ın menfaatinden uzak kalırsın. Sonuna kadar Allah'ın emirlerini tut, sonuna kadar yasak ettiği şeylerden kaçın.*

Sonuna kadar onun kaderine teslim ol, yani ölene kadar diyor.

☞ *Yarattığı şeylerden hiçbirini O'na ortak koşma, şirk koşma*

Yani hakkının dışında varlık yükleme! Yani güneştir, kuvvetlerdir, kâinatır bunu geçen hafta zikretmiştik. Burada şirk noktası Allah'a ortak koşması...

Şirk, ortak koşma demektir, ortak demektir, yani şirk koşma yani ortak koşma manasında.

Burada şirk şeyler nedir?

Evvela putlar vardı zaten söylüyor "Ümmetim için" "Aşikâr şirk bitmiştir, gizli şirk başlamıştır." diyor.

Birinci daireden baktığımız zaman, insanoğlu evvela kâinat kuvvetlerini, peygamberleri, cinleri, melekleri putlaştırmıştır. Mesela meleklerle ki Şaman geleneğinden gelen bir tavidir o da, meleklerle olan ilişkileri sebebiyle ki Kızılderililer de Totem denir ona. Totemlerle yani meleklerle ilişkileri sebebiyle onları sıfatlandırıp onları putlaştırdığı oluyordur.

İnsan aklıda bu âlemin görselliği üzerine bir şeyler ister. Bakın bu âlemde ne yapıyorsanız, ne görüyorsanız hepsi görsellik üzeredir. Nereye bakarsanız bakın bir noktada bir şey görüyorsunuzdur. Uzaya da baksanız, yıldızda da baksanız, her şeye de baksanız görsellik üzeredir ve bu noktadan bakarsanız, Allah'ın lütfu ihsanı, illa görsellik üzeri bir şey ister insan. "Bana görün" demesi gibi. Çünkü bu bir ihtiyaçtır. Allah verdiği bir şeyi nerde sonlandırırsa yine onda başlatır. Akıl kâleminde burada sonlandığımız için -hani güneşe diyor ya "Battığın yerden doğ"- ruh burada battığı için burada geri doğacaktır ve akıl etme yeteneğinde âlem üzerindeki nesnelere üzerinden bulur.

Bu noktadan baktığınız zaman illa duyumsayacak, görecek.

Bu bağlamda baktığınız zaman insan keramet vaki olaylar olsun, peygamberlerinden gelen tecelliler olsun ve yahut ta cinlerle olan ilişkilerinde olsun; görmek ister.

Bazen öyle ki Şaman geleneğinden gelenlerin meleklerle kadar gidişi vardır. O meleklerle olan irtibatlarında ki Kızılderililerde bu çok yüksek derecededir Totem inancı vardır, Totem inancısını biraz sorgular bir noktada.

Bunun üzerine de bir çizgi film vardır onu izlemenizi tavsiye ederim. "Ayı Kardeş" isimli bir animasyon vardır. O animasyon o Totem inancını çok yetkin verir. Bir çizgi filmidir, hoştur da birazda eğlencelidir. Ama Totem inancını inanılmaz yüksek bir şekilde verir.

Yani bir melekeyle alakadarlığınız, o melekeyle olan alakadarlığınızı Şaman geleneğinde kendi varlığınıza çektiğiniz zaman onun kuvvetini kullanabilirsin. Bizde buna havas ilmi deniliyor. İlahi düzeyde hareket eden meleklerle irtibat kurmak ve onların güçlerinden istifade etmek, havas ilminde böyle bir şey var. Evet, kıziderili geleneğinde de vardır. Velayetin; velayet-i suğra da denilen, velayet-i zilli de denilen bir mertebenin halidir bu.

Şirk koşmak bazen olur ki onları putlara kadar getirdiler, totemler işte. Peygamberlerini putlaştırdılar, cinleri putlaştırdılar, kuvvetleri putlaştırdılar. Günümüzde de bu monizm, bizdeki monistlikle yani tek Tanrıcılık ile batının şu anda söylediği tek Tanrıcılık, aynı tek Tanrıcılık değildir. Genelde batının temelinde bütün kâinatın kendisi Tanrı'dır der.

Mesela tasavvufa bazen panteizm yakıştırılır. Hani kuvvetlerin kendisine varlık yüklemek gibi. Buradaki en büyük problem kuvvetlerin kendisine varlık verilirken kişiler kuvvetlerin kendisini ayrı ayrı görür, tasavvufun kendisinde ayrı ayrı görülmez. Hakk'ın kendisinin tecelliyatları olarak görülür.

Ve kâinatın kendisine tek Tanrı lafzı yüklenmez, kâinata aşkın olan Rabbül âlemin lafzı itibariyle Cenab-ı Hakk'ın o kâinat dairesindeki tecelliyatları seyran edilir.

Biz Allah derken tek Tanrıya inanırken kâinatın kendisi Allah'tır diye inanmayız. Kâinatın üzerinde Rabbül âlemin olarak tecelli eden Allah'a inanırız.

Bizdeki tek Tanrıcılık böyle bir şeydir ve zatıyla da hiçbir şeye ihtiyacı olmayan Samed ve her şeyin kendisine varlık veren Allah'a iman ederiz. Ama bu monizm tarafıyla yaklaşanlar ki bu materyal aklıyla daha çok düşünenlerde oluyor; bütün kâinatı tesadüfler dairesinde

maddenin temeliyle var olmuştur veya bir hareketle kuantum fiziğiyle beraber enerjiyle var olmuştur diye bir nesnelleştirme vardır.

Ama tasavvufun kendisinde şahsın kendisine ait bir durum vardır, dinin kendisinde şahsın kendisiyle bir irtibata geçme vardır. “Kullarıma söyle ben onlara yakinim, dua ettiklerinde dualarına icabet ederim.” Yani kâinatın kendisine yöneldiğiniz zaman bir Allah’la karşı karşıya kalmazsınız. Ama kâinat üzerinden tecelli edene odaklandığınız zaman o zaman size kendisini gösterebilir ki tasavvufta da yakınlık mertebelerine olan kastımız Allah ile olan yakınlıktır, kâinat dairesi ile olan yakınlık değil.

Sebepler dairesinde kişi; hazları, arzuları, menfaatleri ve sebeplerin kendisi üzerinden kendisine mal ettikleri ile kendine varlık vermekte, ayrıca olay ve olgulara gerçeklikleri/ haklarının dışında anlam ve değer yüklemekte ise ikinci bir şirk dairesine girmiştir. Buna da gizli şirk denir.

“Ümmetim için aşikâr şirk” yani put-perestlik “bitmiştir, ümmetim için gizli şirk başladı.” Dediği şirkte budur. Diyor ki “O kara karıncanın ayak sesleri kadar sessiz, gece karanlığının görülmezliği kadar görünmezdir.” Bir kişinin kendi varlığı kendine görülmezdir. Kendi varlığının sebepleri neyse onlar üzeri yaşarken, kendi varlığı üzerinden Cenab-ı Hakk’a şirk koştüğünü kendisi görmez. “Ben yapıyorum, bak şundan, bundan, şu yaptı, bu yaptı “ sebepler dairesinde Allah’ın tecellisini görmez, Allah ile arasına sebepleri koyar. “şu bana verdi, bu bana yaptı, şu öyle etti, bu böyle etti.” Sebeplerle de şunlar, bunlar girdi, şunun için, demesinler ki, desinler ki... O ‘desinler ki’lerin hepsi araya girdi; şirk. Tamam, sebepleri kim verdi? Ne yaptı; hakkını verin ama Allah’tan olduğunu da iyi bilin.

İkincisi; kişi esmasıyla, kariyeriyle, malıyla, mülküyle, ilmiyle kendine varlık verir, araya koyar. Hani azazil biraz önce dediğimiz kibir sıfatıyla kendine ekstradan bir varlık verir. Cenab-ı Hakk’ın iradesine teslim olmaz.

İkinci şirkte budur kendi varlığını ortaya koymasıdır. Kendi varlığında Hakk tecelli ediyorken, kendi varlığında Hakk iş görüyorken, kişi

kendini Cenab-ı Hakk'ın arasına koyar. "Ben yapıyorum, ben ediyorum" bak hiç Allah yok ortada. Allah'tan demesi bile yok. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun, esmamı biliyor musun" oraya kadar gidiyor bu iş. Emin olun en büyük şirklerden bir tanesidir insanın kendi varlığı.

Mübarek birisine sormuşlar "Efendim" demişler "Günah nasıl bir şey?" diye bir soru sormuşlar. Mübarekte o sırada ayakta duruyormuş. Herhalde bir enaniyet hali olmuş. O hal üzerine efendinin söylediği söz şu; "Evladım, ayakta bu şekil dahi durmamız günahdır." demiş. Çünkü o sırada şirk koşuyor. Kendi varlığı üzeri bir şey yapıyor demek ki kendinin itirafıdır bu aslında ki kendini o şekilde itiraf etmekte kolay bir şey değildir. Hele ki yetiştirdiği bir insana karşı! Demem o ki kendinize varlık vermeden yapmaya çalışın. "Ya nasıl o zaman ben demeden, şu demeden?" Ya ben deyin, ama ben derken kendinize varlık vermeden yapmak, yerinizi belli etmek için ben deyin. "Bu işi ben yapıyorum." diye demeyin. Mesela bir iş yapıyorsunuz "Ben yaptım." Eyvallah siz yaptınız ama yeriniz belli olsun diye. Ama Allah'ın size o kuvveti, o gücü, o ilhamatı vermesiyle yaptığınız işin Allah'ın lütfu ihsanı olduğu bilinciyle yapın. Çünkü El-Nasir olan Allah'tı, size yardım etti. El-Rezzak olan Allah'tı ilmiyle size verdiği donanım ile rızık ihtiyaçlık demek, ihtiyaçlarınızı karşılamayı da size yaptırtan odur. Ve bu noktada Cenab-ı Hakk'ı müşahede etmeniz gerekir.

Allah'ın lütfu ihsanıyla devam edelim.

☞ *Sonuna kadar yasak ettiği şeylerden kaçın. Sonuna kadar onun kaderine teslim ol.*

Müthiş söylemiş, hani dedik ya kader Allah'ın kaderidir diye takdir eden. Sonuna kadar diyor onun kaderine teslim ol.

Takdir eden O'dur diyor, yaşadığın O olsun!

Yarattığı hiçbir şeyden ona ortak yapma, şirk koşma. Bu önemli bir konu aslında, vahdeti vücüt mertebesinde birçok Ehlullahın, evliyaullahın, birçok da âlimin benimsediği bir şey vardır. Aslında genelde bazı erenlerde velayet-i suğrada tecelli eder dedikleri bir haldir. Bir hal vardır ki kâinatın tamamını Allah yapmak, gördüğümüz

âlemin tamamı Cenab-ı Hakk'ın vücududur, kâinatın tamamı zattır, Cenab-ı vücududur söylemleri vardır. Bazı Ehlullahta buna karşı gelir. Bu Ehlullah yani itikadi mezhepler değil, itikadi tarikat yolunda ilmel yakın düzeyde söylemler çıkar.

Bunu da geçen haftalar zikrettiğimiz gibi, kâinatın kendisine Allah'tır deme hakkımız yok, çünkü sonsuz olan bir varlığı kâinatla sınırlamış oluruz. Kâinat dairesi mevcudat dairesidir. Üzerinde tecelli eden Hakkı müşahede edeceğiz ama Hakk'ın kendisidir deme hakkımız yoktur. Çünkü sonsuz bir varlığı sınırlı şeylerde sınırlandırma hakkımız yoktur. Kişilerde kişileştirme hakkımız yoktur. Ama kişiler üzerinde sıfatlarıyla seyretme hakkımız, kâinat üzerinde seyretme hakkımız, müşahede etme hakkımız vardır. Tevhidin gereği de budur.

Tevhidin gereği her şeyi Hakk görme değil, her şey de Hakk'ı görebilmektir.

Şimdi bu bağlamdan bakarsak kâinat Hakk'tır dediğiniz zaman Allah'ın bir sıfatına muhalefet ediyorsunuz. Vücut sıfatlarına, Bekâ sıfatına muhalefet ediyorsunuz. Çünkü kâinat fanidir. Devamlılığı yoktur, bir süreklilik içerisinde Cenab-ı Hakk'ın var etmesiyle vardır. Kudretini aynı anda çektiği anda bâkiliği yoktur.

Muhalefetul-lil Havadis sıfatına aykırı hareket ediyoruz, o sıfata muhalefet ederiz. Kâinat istesek de istemesek bütün dairesinde yine bir sınırı vardır. Evet, içinde yaşadığımız şey bize sonsuz gibi gelebilir. Hani farzedin ki dünyanın içinde yaşıyorlardı da dünyanın yuvarlak olduğunu bilmeyen insanlar dünyayı sonsuz biliyordu. Farz edin ki şu anda kâinat dairesinde yaşıyoruz, birçok teleskopla sonsuz bir kâinatta yaşadığımızı görüyoruz, sonsuz derken ucu bucağını görmediğimiz için sonsuz. Kâinatta yaşadığımızı görüyoruz ama yinede bir sınırı var. Çünkü hala şişiyor diyorlar, hala genişliyorsa sınırı var demektir. Hala büyüyor diyorlar, büyüyen şeyin sınırı var demektir. Bu bağlamdan baktığınız zaman sınırlı olan bir şeyi Hakk'a yakıştıramazsınız. Muhalefetul-lil Havadis sıfatına aykırı gelir, bir biçimi var demektir çünkü. Hadi onu da bırakalım kâinatın varlık nedeni kendinin dışındadır.

Birincisi sebepler dairesinden baktığınız zaman kâinatta her şey birbiriyle var olur. Bütünün kendisinde var olur her şey.

İkincisi ise Cenab-ı Hakk'ın varlığıyla var olurlar nedeni kendinde değildir. Cenab-ı Hakk'ın varlığı ise nedeni kendindedir. Kıyamı bizatihi sıfatına muhalefet etmiş olursunuz. Onun için hiçbir zaman tavırlarıyla kâinatın kendisine Allah'ın vücududur deme hakkımız yoktur. Allah'ın sıfatları ve ayet tecellileri ile alakalı bir bağlantı kurulursa amenna. Ama bizatihi kendisidir deme Hakk'ına sahip değildir, sıfatlarına muhalefet etmeye başlarız. O zaman kendimizle, inanışımızla alakadar bir problem çıkar, akli bir problem çıkar. Ya böyle bir sıfatlar var ama senin sözler bu sıfatlara aykırı geliyor. O zaman benim vicdanım kabul etmiyor, aklım kabul etmiyor.

- ◇ Hocam bazen kâinat yok olucu ya, eğer biz kâinatın kendisini anlamak karşısında bir tek Allah'ın parçasını yok ediyoruz gibi.

O tarafı vardır tabi ama birde şöyle bir noktadan yaklaşırsak yani parçasını yok ettiği zaman kendi sıfatını yok etmiş anlamına da gelir, ihtiyaç yok. Bunu geçenlerde bir örnekle de söylemiştim. Nasıl ki Astral seyahatler vardır. Uzak doğuda olduğu gibi ehllullahta da vardır, miraç hadiseside bir Astral seyahattir. Bu hafta Miraç haftasıdır. Hepsinizin Miraç Kandili de mübarek olsun, bildiğim kadarıyla.

İnşallah Miraç üzerine de konuşulabilinir Allah'ın lütfu ihsanı. İkinci yarıda inşallah bir parça Miraç üzerine konuşuruz. Gitti ne gördü, ne görmedi üzerine konuşuruz. Bazıları der araya perde koydular perdeyle konuştu diyorlar ya, nasıl bir perde olduğuna bakmak lazım.

- ◇ Kusura bakmayın. Miraçta efendimizin bedenini bıraktığı yaklaşımı doğru bir yaklaşım mı bu konuda ihtilaflar var. Hani en azından bedeniyle olmadığını söylemek çok doğru olmadığını... Belki bedeniyle gitmemişte ne bileyim?

Öyle ihtilaflar vardır. Bakın, ben ihtilafların üzerinde durmuyorum, çünkü ihtilafların hepsini biliyorum. Ama ihtilafların üzerinde durmuyorum. Sadece bize tevatüren gelen bilgi. Şimdi bedeni bıraktığınız zaman illa bedene ihtiyacınız olacaktır diye bir kaide yok.

Astral Seyahatinde kendisinde bizatihi şuurlusunuzdur, direk ruhunuzla şuurlusunuzdur. Hiçbir eksikliğinizi yoktur orada.

- ◇ Bedene ihtiyacımız yok ama yaradan isterse bedeniyle götürür.

Yani o şekilde de götürebilir ama o sırada öyle olmadı. Onunda altını çizelim yani. Çünkü Resulullah'ın o sırada "Yatağı halen sıcacıktı". Beden evi hala sıcacıktı. Bu bir zevktir. Bakın tartışma konusu değildir, bu bir zevktir. Kabul edilir yahut ta edilmez, öyle yürünür. Zevktir.

- ◇ Ama Allah isterse bedeniyle de yaptırabilirdi.

Tabi o muhakkak, ona şüphe yoktur. Bunu şöyle söyleyeyim. Aslında mantığını söyleyeyim size, kabul edilip edilmemesi ayrı mesele. Bize gelen bilgi, hem tevatüren gelen bilgi, hem de efendilerimizden gelen bilgi, hem de zevk ettiğimiz konu böyledir. Şimdi bu zevk meselesidir, keşfi bir konuya kadar uzanıp herkesi bağlamaz, umumi değildir yani.

Umumiyetle bunun üzerinde çok tartışma var. Yok, bedeniyle etti, bedenini bırakıp gitti, yok ruhuyla etti vesaire, vesaire. Bizim zevkimiz Astral bir seyahattir, çünkü bunun sebebi akli olarak ta Kur'an ayetine dayanır.

Bir âlemi seyran edecekseniz, o âlemin koşullarının gerekliliği neyse ona göre seyran edebilirsiniz. Bedenin ilahi âlemler de yeri yok, ruhani bir seyran gerekir onun için. Yani iç âleme dönüyorsunuz, semavi âleme dönüyorsunuz, iç âlem derken, sema derken gökleri kastetmiyorum, yıldızları, felekleri kastetmiyorum. İç âlemleri kastediyorum, iç âleme rucü ediyorsunuz, orada bedene ihtiyaç yok zaten. Yani beden gitmesine gerek yok. "Her şey aslına rucü edecektir." diyor ve ruh ile aslına rucü edecek, beden bu âlemin malıdır. Beden bu âlemin malı olduğu için burada bırakıldı ve ilahi âleme ruh ile gidildi. Ama buradaki söylediğim hazreti Resulullah'ın Muhammed şuuruyla biçimlenmiş ve kendisinden hiçbir şey kaybetmeden. Nasıl ki bedeninizde bilinçlisiniz, astral seyahatlerde aynı şekilde bilinç kendini muhafaza eder. Zaten ilahi âlemde varlık yaşantımız, şeklimiz o şekilde olacaktır, bedenle olmayacaktır. Yani

toprağa verilmişsinizdir toprağa karışın. Ama o astral bedeniniz hiçbir şekilde kaybolmayacaktır, imkân yoktur ona.

İlahi âlemde bir daha söylüyorum her şey aslına rucü edecektir. Hakk'tan gelmiştir Hakk'a dönecektir.

Bu âlemin malı burada kalır, ilahi âlemin haliyle var olansa ilahi âlemde seyrana başlar ve buna da miraç seyri derler. Ve miraç seyrinin kendisinde türlü türlü seyranlarla karşı karşıya kalınır. Yakaza düzeyde görüntüler olur, bizatihi kendisi meleklerle tanışmalar olur ve gördüğü meleklerin haddi hesabı yoktur. Çünkü melekler seyranı asıllar seyranıdır. Bu âleme gölgeler vadisi denilmiştir. Melekler seyranıysa asıllar vadisinin seyranıdır. Çok karmaşık bir konudur onun için şurayı biteriyim, ikinci yarıda inşallah bu konu üzerine değinelim. Yani miraç konusu hakikaten çok çetin bir konu onun üzerine tartışmalar var ve benim üzüldüğüm bir konudur.

Bir ara Farkındalık Derneği'nde miraç konuşmasını üzerine bir konuşma yapmıştık, hakikaten de benimde hoşuma gitmişti. Bunun üzerine çok şeyler söylenmiştir, bunun üzerine kitap bile yazdım. "Nur Göğü Seması" isimli bir kitap yazmıştım. Melekler seyranı üzerine. Hazreti Resullullah'ın o miracına atfen yazmıştım. O'na bir övgü, O'na bir methiye olsun diye.

Ama anlatmak istediğim zevki olan şeyler tartışma konusu değildir. Zevki olan şeyler kişinin kendisini bağlar, sadece paylaşılabilir, kabul edilir edilmez ayrı mevzudur. Onun altını çizeyim ama bunun üzerine çok söylevler var.

"Yok, bedeniyle yaptı, yok arada perde vardı."

Sanki gitmiş görmüşler ya, vallahi takdiri ilahi. Birinci elden dinlemek her zaman iyidir. Eğer bu konuya çok muhabbetiniz varsa Resullullah'a olan muhabbetiniz bu konuya olan sırrını size ele verir. O'na olan sevginiz bu sırta size getirir. Çünkü bir peygambere nasıl bir nimet verildiyse ümmetinin de onda nasibi vardır ve Ehlullah içerisinde bu seyranı aynı peygamber efendimiz gibi yapabileceği nice insanlar vardır, nice insanlar.

Şu başlığı bitireyim inşallah o zaman bir zevk edelim.

☞ *İsteğın, arzun, şehvetin hepsi onun yarattıklarıdır isteme. Kötü arzularına kapılma, şehvetine düşkün olma, ta ki müşrik olmayasın.*

Bu bir ayettir; “Hevalarını ilah edinenler”e diyor. “Müşrik olmayasın” dediği nokta bu. Hevasını artık ilah edinmiş, kendisi ilahlık noktasında “ben yapıyorum, ben ediyorum, benim malım, benim mülküm.” Hevasını ilah edilenler dediği ayeti kerimeyi efendimiz şöyle zikrediyor “ta ki müşrik olmayasın. Allah’ı kendine ortak koşmayasın.” Cenab-ı Hakk Kur’an-ı Kerim’de Kehf suresi ayet 110’da şöyle buyurmaktadır. “Eğer bir kimse Rabbine kavuşmayı istiyorsa, yararlı işler yapsın.” ki onuda “eğer” diyor “iyilik yaparsanız Allah gönlünüzde bir muhabbet yaratacaktır ve Allah’ a karşı yaptığı kulluk” ki burada şu da geçerlidir yaptığınız hayır işte Allah’u âlemin üzerinizde bir sıfatı tecelli eder ve burada bir sıfat yakınlığınızı bulursunuz.

☞ *“Allah’a karşı yaptığın kulluk ve ibadetlerde ona şirk koşmayasın.”*

Bu da bir ayettir “de ki” “ibadetim, salâtım, yaşamım, ölümüm sadece âlemlerin Rabbi Allah içindir.” Müthiş bir ayettir, düşünün “de ki” diyor, yani niyetin öyle bir niyet olsun ki, yaşamın da öyle bir hal üzere olsun ki yaptığın bütün işler Allah için olsun ibadetlerin, salât, salât derken de duaların, zikrin, Allah’ı kible edinişin, ölümün dahi Allah için olsun, diyor. Yani Allah için yaşayın, Allah için ölün diyor. Ve “de ki” diyor “Allah için yaşa, Allah için öl.”yani tefsir mahiyeti bu şekilde söylenecek şey, bu ayette de de güzel söylüyor “Allah’a karşı yaptığın ibadetlerde ona şirk koşmayın.” Yani “sadece Allah için yaşayın.”

☞ *Şirk yalnız putlara tapınmak değil kendi şahsi ve arzularından tesir görerek onlara uyumanda bir nevi şirk ve putperesliktir.*

☞ *“Eğer dünya ve onun metalarından şayet ahiret ve onun nimetlerinden herhangi birine gönül kaptırarak, seni yaratanın sevgisini üzerinde bunların herhangi birinin sevgisini tutarsan şirk etmiş olursun.”*

Yani Hakk'ının dışında varlık, değer yüklersen.

☞ *Bunların herhangi birine kapılma gizli şıktır. Bunun için daima sakın, yanaşma, kork, emniyet etme, gafil olma. Her şeyi iyice araştır. İşte bu halle rahata kavuşursun. Kendini hiçbir hal ve makam sahip kılma ama makama sahip bulunuyorsan da bırakıp kaçma” yani gereğini yerine getir.” Eğer sana manevi bir vazife verilirse ve makama çıkartılırsan herhangi birini seçme. Çünkü Allah’u teala hazretleri her an bir iş yapar, her an değiştirir, tebdil eder. Cenab-ı Hakk Kur’an’ı mübinde “kişi ile kalbi arasında gelip geçeni O idare eder.” Der.*

Biraz önce konuştuğumuz konu aslında, bir şey giderse yeni bir şeyle takdir bulur

☞ *“Uçsuz bucaksız bir varlık bul, kendini muayyen ölçülere kaptırma.”*

Müthiş bir söylev ya “uçsuz bucaksız bir varlık bul.” Yani; sen baki olan Allah'ın vechine yönel.

☞ *Kendini muayyen ölçülere kaptırma. Muayyen bir çerçeve içinde kalırsan doğruluğunu haber verdiğin yanlış olabilir. Kalacağını haber verdiğin nesne bakarsın ki kaybolmuş. Hakk'ın iradesine tabi ol ve hiçbir şeye karışma. Keşif ve keramet sayarak bir şeyler söylersin.*

Bu çok enteresan bir noktadır yolda gidenlerde çok olur, adama bir hissiyat gelir kendisine “ben böyle hissediyorum ki böyle olacak .” öyle çıkmayabilir. Hissiyat ama bak.

Hissiyatlarla iş görülmez. Aman ha dikkatli olun!

“Bana böyle ilham edildi” diyebilirsiniz. Sana bir mertebeden hakkın üzeri ilham edilen şey, başka bir mertebenin hakkı üzeri olana ters düşebilir. Değişen referans ve parametrelere göre eksik olabilir veya yanlış kabul edilebilir. Farklı bir mertebenin hakikati üzeri siz yanlış düşebilirsiniz diyor. “Günde kırk makam geçirdim. Her makamda kendi küfrümü gördüm.” Yani “örtülü olduğumu gördüm.” Onun için

bu yolda hissiyatlarla gidilmez, vicdanınıza ve aklınıza danışın. Bu önünüze hadisler bile çıksa ve yahut ta bir kişinin söylediği bile olsa, aklınıza danışın; mantığı var mıdır bu işin? Vicdanınıza da danışın; ya olabirirliği var mı? Var, kabul ettiniz kalben ve aklen, o zaman diyor ki “işittik ve iman ettik.” O zaman o imanla yürümeye devam edin.

☞ *Keşif ve keramet sayarak bir şeyler söylersin. Sonra aksi olur, utanırsın rüsva olursun. Sonra bu halde yine bir vazife düşer. O da bu halini saklamaktır.*

Yani hissiyatlarına aldanma ve insanlarla hissiyatlarını paylaşma. İnsanları da yanıltabilirsin, falcılığa döner bu iş. İnsanları da yanıltabilirsin, kendini de yanıltabilirsin bu sefer imanınızdan şüphe edersiniz. Bazıları yanıma geliyor “ya bu yolda gidiyoruz şöyle bir hissiyat oldu ama öyle olmadı.” Kardeşim olmadı da hissiyatla niye bu işe giriyorsun ki. İlla olacak mıdır? İmanından oluyor; bak şüpheyeye düşüyor. Yani “yolda gidiyoruz niye böyle oluyor?” Yolda gidiyorsun diye istediğin olacak mı, hissiyatların yerine gelecek mi? Allah için yaşıyorsun kendin için mi yaşıyorsun ki hissiyatların gelmesini istiyorsun?

Allah için yaşıyorsanız eğer, hissiyatlarınız doğrultusunda kendi isteklerinizin yerine gelmemesi size zahmet vermemeli, size zeval getirmemelidir. Ve Allah için yaşıyorsan, hissiyatın olmuş olmamış, önemli de değildir.

☞ *Sana bu halde yine bir vazife düşer oda bu halini saklamak ve senden başkasına bunları duyurmamaktır. İşte bu tam sıfatı Bekâ halidir. Bunların sana Allah tarafından bir hediye olarak verildiğini bil. Bu hale şükretmek için O'ndan yardım iste, başkasına göstermemek için ört. Eğer bu haller giderde yerine başka bir hal gelirse üzülme.*

☞ *Ondan da çeşitli bilmediğin nimetler gizlidir, ilim vardır, irfan ve marifet gizlidir. Bu uyanıklığı artırır ve sana âdet ve terbiyeyi öğretir.*

Bakara suresi'nde ilim, irfan ve maarifet vardır. Bu üçünü biraz konuşmak gerekir bence.

İlim maluma tabidir, bilenin malum üzerinden edindiği olguya denir. Yani nitelik, nicelik gibi kategoriler dediğimiz felsefeye ait bir şeydir. Allah'ü âlem ilim sıfatı vardır oda kâinat dairesidir. Allah bir şeyi yarattıysa o artık onun ilim dairesidir. Yani ilim sıfatına bürünmüştür ve Allah'ü âlem yarattığı şeyi kendi varlık zatiyla bilir. O'na onun için Alim denir. Âllâm sıfatıda yakıştırılır; yani her şeyi bilen, her şeyi hakkıyla bilen manasına gelir. Onun için kul âlimdir ama Allah Âllâm'dır yani her şeyi hakkıyla bilendir ve her şeyi de bilendir; nedeni, neticesi, olması, üzerindeki iradesi... Vesaire. Ama dediğim gibi ilim nesneye bağlıdır, eşyanın tabiatına bağlıdır, şey yani yarattığı şey neyse.

İrfan ise ilim, hal, nur ile alakadardır. Yani Allah'ın nuruyla bilirsiniz, ama ne? Allah'ın nuruyla bildiğiniz şeyin hali neyse, o melekesi neyse, o melekenin hali üzere bilirsiniz. Ona da irfan denir.

Mesela ilim pozitif bilimler üzeri düşünür. Bir enerjiyi alıyorlar, o enerji üzerinden deneyler yapıyorlar değil mi? Yani bilmenin nesnesi var. İlim bu noktada hareket eder. Deneye döküldüğü zamanda ispata taşındığı zamanda bilim olur. Onun için ilim biraz zevkidir. Ama o ispata taşındığı zamanda artık bilimdir. İrfan ise sadece zevkidir. Ama ilmin, haliyle bilirsiniz, melekesiyle bilirsiniz ya bir şeyi bileceksiniz mesela adam size enerji diyor, kuantum diyor, o kendi varlığından Allah'ü âlemin nuru, o nurları ve yahut ta kuantum dedikleri, enerji dedikleri şeyi hakkıyla nasıl gösteriyorsa onunla bilir. Ama onda zevkidir, ferdidir; umumiyeti bağlamaz. Çünkü bilim umumiyeti bağlar ama irfan umumiyeti bağlamaz.

◇ Yani Hocam irfan anlayış mıdır, kavrayış mıdır?

İrfan anlayışa vuruyor ama nur ile gelen bir anlayış. Hani “müminin ferasetinden korkun, çünkü Allah'ın nuruyla bakar.” diyor. Nur ile gelen anlayış, ama bildiği şeyin haliyle bilen, hikmetiyle bilen, ilahi nedenselliğiyle bilmeyele alakadar bir şey.

İlim dediğimiz şeyi akılla bilme edinselliğimizle bulmakla gerçekleşir ama irfanda ise ruhun kendisini kalbi bir tavır itibarıyla bilme noktasına taşır. Yani ruhumuzla ve nur ile bilirsiniz. Ama buradaki bilmek Allah'ın lütfu ihsanıyla ki irfan ariflerin halidir, irfanın kendisi ariflere verilmiştir, ilmin kendisi âlimlere verilmiştir.

Ama burada **marifet** denilen bir şey var, marif, arif, marifetin kendisi bir yetiye sahip olabilmek gibi bir anlam içerse de tasavvufun kendisinde bu gibi bir kavram üzeri kullanılmaz. “ Ariflerin kendisi marifet ehlidir.” denilir. Yani Cenab-ı Hakk'ın bir sıfatı üzeri yaşarlar, der. Aslında burada kastedildiğine getireyim, **marifet neyi biliyorsanız bildiğiniz şeyin yaşamınızda göstermenizle alakalı bir şey.** Hakk'ın bir sıfatını biliyorsunuz, Allah'ın nuruyla görüyorsunuz farz edin, Allah'ın nuruyla bir şeyi hakkıyla biliyorsunuz, melekesiyle biliyorsunuz ve o melekesiyle bilirken de melekesi üzerinden yaşama taşıyorsunuz, Resulullah'ın sıfatıdır bu. Allah'ı biliyordu bildiği sıfatlar üzeri yaşıyordu. Buraya daha önceler zikrettiğimiz bir hadisi şerifle de örnekliyelim.

“Allah'ın sıfatlarıyla sıfatlanınız, ahlakıylada ahlaklanınız.” Marifet budur.

İrfan ile bileceksiniz, Cenab-ı Hakk'ın ahlakı üzere yaşamanıza dökmediğiniz sürece marifet olmaz. Bunu efendiler ikiye ayırmışlar anlaşılın diye...

“Âlemle haklar üzere yaşa, içinde hakikat üzere yaşa” Yani özünde hakikat üzere ol, yani varlığın hakikatı üzere ol Allah'la, demektir. Hazreti Bahattin Nakşibendi marifet ehli için şöyle söylüyor ‘Onlar öyle kişilerdir ki’ **‘İçlerinde Hakk iledir, dışlarında halk iledir.’** Bir şey daha ekliyeyim halk ileyken de haklar üzere yaşarlar, işte marifet odur. Cenab-ı Hakk'ın sıfatlarının üzerinizde görülmesidir.

◇ Bunlar ilmi ledünla mı ilgili?

İlmi ledün daha farklı, yani ilmi ledün aslında ilmi ledündan geleni yaşamak, niyeti taşımak. Ehlullah'ın iki türlü hali vardır. Bazı Ehlullah sebepler dairesinden ilim dairesinden öğrendikleriyle kendilerini Hakk'a doğru taşırlar ve bilgileri o şekilde edinirler. Bazı Ehlullah ise

direk gönüllerinden gelip onun âlemde bir karşılığı varsa onu ararlar. Yani Cenab-ı Hakk'tan... Ben öyle bir kişi tanımuştım mesela isim vermeyeceğim direkt melekedeki kendisine bir bilgi geliyor, ama âlemde karşılığı yok bilginin. Onu araştırıyor fizikte yeri var mı, kimyada yeri var mı? Ama bazıları da felsefeden, kimyadan şundan bundan öğrendiklerini imanı bir bilgide birleştirmeye çalışır, Cenab-ı Hakk'ın varlık sıfatıyla örtüştürmeye çalışırlar.

◆ Onla ilgili mi?

Hayır, şu son söylediğim değil, ondan önceki. Direkt varlıktan gelendir, hiçbir şekilde haberin yoktur o bilgiden, o şekilde gönlünden ya melekler tarafından ya ruhaniler tarafından, ya aklına, ya ruhuna, ya kalbine bir şekilde bırakılır o bilgi, sen düşünce eyleminde onu kendinde görürsün, ama düşünce eyleminin haricinde direkt ses olarak ta gelebilir. Bir daha söyleyeyim **ya ruhaniden ya melekedeki ses olarak ta gelir bizatihi Cenab-ı Hakk'ın kendisinde bırakır. Yani dolaylı yoldan değil de bizatihi kendi ruhuyla da bırakabilir; ona ilmi ledün diyoruz.**

Cenab-ı Hakk diyor ki “ Katımızdan ilim verdiklerimiz.” burada kat dediğimiz insanın gönlüdür. “Katımızdan ilim verdiklerimiz” yani onun gönlünde Cenab-ı Hakk tecelli etmektedir, kendi bilgisini sunmaktadır. Ki İsa nebi, Hızır nebi buna en güzel örneklerdendir. Bilgisinin nedeni dışında değil, sebepler dairesinden edinmiyor. Yani, eşyanın tabiatı üzerinden bilgi edinmiyor, direkt Cenab-ı Hakk'ın varlık bilgisinden bilgi ediniyor. Bir şeyin olurluluğu ya da bir şeyin olmazlığı neyse ona Cenab-ı Hakk kendisine gösteriyor. Yani bir sebepler dairesi üzerinden “bu böyle olur, şu şöyle olur.” diye bir felsefi bir akıl üzeri gelmiyor. Ama diğer ilim ise ilmi huzuri dedikleri bir şeydir; felsefesiyle, bilimiyle, pozitif bilimi dedikleri şeyle o âlemde, âlemdeki ilişkiler, süreç, neden-sonuç ilişkileri üzerinden edindiğimiz bir bilgidir. Bazıları bütünsellik üzerinden okur bunu, tümünden gelmiş nokta, bazıları da tüme varım noktasında okur âlemi; yani parçadan âleme. Bazıları da tümünden gelim ile kavrama yani bazen kavramlar üzerinden, bazen kâinattaki ilişkilerin kendisine sunumları üzerinden, tümünden gelim üzerinden bir anlayış itibarıyla sunarlar. Her iki yöntemde kullanılır.

Ama tasavvuf sebepler dairesine bakmaz. Tasavvufun kendisi bizatihi Allah'a bakar yani şahsa bakar. Yani nesneye bakmaz, eşyanın tabiatına bakmaz.

Lakin bir eksiklik midir, yani sadece sebepler dairesine bakmak bir eksiklik midir?

Hakk'tan gafil olunduğu için bir eksiklik olabilir.

Bir gün bir hadisi şerif duydum yani vicdanıma sorguladım doğru mudur, değil midir? Hadisi şerif şuydu diyor ki "Ya Rabbi" diyor "zararlı ilimden sana sığınırım." Şimdi ilim sıfatı üzeri gelmiş bir peygamber, Allah'ın selamı üzerine olsun, himmeti üzerimizden eksik olmasın. Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilir? Dedim efendim yani ilmin zararlısı var mı ki? "İlmin zararlısından sana sığınırım." Orada aynı anda düşüncem üzerinden oluşan mana şuydu, verilen mana şuydu;

Allah'tan gafil bırakan ilim zararlıdır.

Resulullah Allah'tan gafil bırakan ilimden söz ediyordu. Eğer bir ilim öğreniyorsanız, sebepler dairesinde size iş gösteriyor ama sizi Allah'tan gafil bırakıyorsa o sizin varlığınıza zararlıdır. "Sana sığınırım." diyor ve bir meşguliyetimiz olursa o zaman Allah'tan tam gafil oluruz.

◇ Hatta bazıları ateist bile oluyor.

Yani sebepler dairesine bakılıyor, her şey tesadüflere bağlı kınıyor, ondan sonra ateistlik çıkıyor.

Devam edeyim marifet bildiğini yaşama taşımaktır. Hakk'ı biliyorsun irfan bilgisi, Allah'ı bilme bilgisiyle alakadardır. İlim nesneye eşyanın tabiatına bağlıdır, irfan Hakk'ın zatına bağlıdır.

Filozoflardaki bilgelikle, ariflerdeki bilgeliği çok iyi bilmek lazım; ikisi de çok farklı iki bilgeliktir.

Filozoflardaki bilgelik nesneye bağlıdır işin yasasını bulduğu zaman filozofluk sıfatı yerine gelmiştir, bilgeliği yerine gelmiştir yani bilgelik sıfatını kazanır. Yani bir şeyin yasasıyla bilmesi filozoflar da. Bakın bir şeyin yasasıyla bilmesi filozofluğu getirir.

Ama bir şeyi yasaıyla değil Hakk'ın varlık sıfatları üzere bilmek arifliği getirir.

Arasındaki fark bu kadar açık yani birisi şahsa bakar, birisi eşyanın tabiatına bakar.

Eşyanın tabiatı deyince illa kâinat anlamayın bizde eşyanın tabiatındayız. Düşüncede eşyanın tabiatına bağlıdır bu noktada. Hangi konuyu ele alırsanız, ŞEY mahiyetinde neyi ele alırsanız, yani felsefede nesne, tasavvufta şey, yani şey. Bu filozofluk noktasından baktığınız zaman bir bilgeliğe doğru taşırsanız; onu yani yasaısını bilerek akletme, yasaısını bilerek onu hayata geçirmeye çalışmak, bu filozofların bilgeliği, bilgelik yolu demek daha doğru.

Ama ariflerin bilgeliği Hakk'a bakmaktır bir yerde. Hakk'ı görmek, her yerde Hakk'ı görmek, her yerde Hakk'ı zevk etmek, Hakk'ın ahlakı üzeri yaşamak aynel yakil, ilmen yakil, ilmen yakilden de yakın, o başka bir şey.

Ariflik şahsa bakar, nesneye bakmaz, sebeplere bakmaz. Zaten burada söylediği şey sebepleri aş, hazlarını aş, menfaatlerini aş ki ondan sonra Hakk'ı müşahede edebilesin'e getiriyor bizi.

☞ Bu uyanıklığı artırır, uyanıklığı, dikkati artırır. Sana edep ve terbiyeyi öğretir.

Allah'ü Teâlâ "Biz hiçbir ayeti ondan daha iyisini ve yahut benzerini getirmemek şartıyla değiştirmeyiz. Allah'ın her şeyde kadir olduğunu bilmiyor musun?"

Burada bu ayeti kerimeyle beraber söylemek gerekir ki ayet demek delil demek, delili demek Hakk'a işaret eden şey, ispat yani... Kesin olan şey delil, ispatı olan şey neyse ispatı olan şeyi gösteren şeye ayet diyoruz. İlim nesnesine bakar ayet olarak görmez, ayet olarak göstermez, yani pozitif bilimlerin tamamı nesneye bakar, Hakk'ı göstermez. Ha kişi imanlıdır tuttuğu bilgiyi ya da öğrendiği bilgiyi Hakk'a yorumlayabilir, yani felsefesini yapabilir ayrı mevzu. Ama ariflik sebepleri değil, Hakk üzerinden görmeye bakar ve Cenab-ı Hakk'ın varlığında hangi sıfatına delildir diye bakar; fizik hangi sıfatına delildir,

kimya hangi sıfatına delildir, sanat hangi sıfatına delildir... Sanatta Musavvir esması en net şekilde görülür mesela. Ama hangi bilim dalı olursa olsun Cenab-ı Hakk'ın bir varlık sıfatını ele almıştır başka bir şey değil.

◇ Peki, pozitif bilimler vasıtasıyla arifin yol bulması yok mu?

Var, çok; İbrahimi yoldur aslında. Ağaca bakmış, yıldız bakmış, aya bakmış, nesneye bakıyor bak! Bilmesinin karşılığı nesne üzerinden... Nesne üzerinden bir hareketle Hakk'a doğru yürüyor.

Ama Muhammed-i gelenekte öyle bir şey yok, İsmail-i gelenekte öyle bir şey yok. İsmail-i de direkt! Onun için Hazreti Resulullah buyuruyor: "Ya Rabbi" diyor "bana eşyanın sırrını öğret." Diyor.

Ya müthiş bir şeydir, bunu da bir şeyle bağlayayım; hani İsmail'i, İshak koluyla alakadar olarak diyor ki "Ya Rabbi" diyor "İbrahim'in soyuna verdiğin gibi benim soyuma da ver, İbrahim'e verdiğin gibi bana da ver", eşyanın tabiatı üzerinden sana yetişmeye, bana da ver.

Eşyanın tabiatı üzerinden Hakk'ı okuma seyrine CİRAÇ denilir. Cenab-ı Hakk'ın varlığı üzerinden Cenab-ı Hakk'a rucü ederek, Cenab-ı Hakk'ın ilahi sıfatları üzere O'nu bilmeye, O'nun nuru üzere O'nu bilmeye, O'nun varlığı üzere O'na taşınmaya miraç denir.

İki seyirdir bu; ciraç ve miraç. Birisi (ciraç) âlemler, dünyadaki sıfat, sıfat tecellileri üzerinden Cenab-ı Hakk'ı bilme, görme seyridir. Bunun tasavvuftaki velayet haline velayeti suğra/ sağır denir. Yani sebepler dairesinde Cenab-ı Hakk'ın tavırlarına şahit oldum; Velayeti Suğra/ Velayeti Sağırdır. Velayeti Kübra ise asıllar olan melekûta göre Cenabı Allah ile yakınlık bulmaktır, bu miraç seyri ile edinilir.

Biraz sonra söyleyeyim bu velayet mertebelerini, çünkü konu oraya doğru gidiyor.

☞ *"Allah'ın kudretini küçük görme, onun yaptığı takdir ve tedbirde onu itham etme, onun vaadini doğruluğundan şüpheyeye düşme."*

Öyle bir konuşma var ki bakın tam tevhid. Her şey o kudretten geliyor, Allah'tan... Şimdi söylediği Allah'tan lafzı itibariyle okuyalım

☞ *“ve onun yaptığı takdir ve tedbirde onu itham etme, her şey onun tecellisinden ibarettir, sakın onu itham etme.”*

Yani bir takdirat ve bir tedbirat vardır; O'nu itham etme, O'nun vaadinin doğruluğundan şüpheye düşme.” Şimdi buda geleceğe dair bir söylev oldu hemen, “itham etme” dediği tecelliyatı noktasında şu an. “Onun vaadinin doğruluğunda şüphe etme .” geleceğe dair bir söylem.

☞ *“Hazreti peygamberi kendine örnek al. O büyük insana da inen, mushaflarda yazılan diller de okunan bazı ayetler kaldırıldı, bazıları değişti yerine başka ayet geldi”*

Bu günümüzde de aslında çok tartışılan bir konudur bu. Mübarekte dokunmuş. Biraz önce haber verdiğinin aksine az sonra söyledi, ama bu hal zahirde böyle oldu. Bu enteresan bir şey ya işte “Kur'an değişti, Emeviler zamanında şöyle oldu, böyle oldu”. Ya günümüzdeki âlimlerin ki akademisyenlerinde araştırmalarına göre ki bildiğimiz kadarıyla Kur'an'da hiçbir değişme yoktur.

Ben kendi üstadımdan anlatayım, diyor ki Alaaddin Hadi babam ki kendisinin öz babası, diyor ki “Gençlik zamanımdaydı, bir ramazan yemeğine davet edildik. Dervişlerinden birisi davet etmiş, efendi hazretlerinin dervişleri gitmiş, efendi hazretleri gitmiyor(Alaaddin Hadi). Hazreti pir diyor ki “Beraber oturuyorduk, Kur'an okunuyordu ve o Kur'an okunurken ümmi olan yani okuma yazma bilmeyen bir kardeşimiz ayağa kalktı dedi ki “ Ya kardeşim, sen orayı yanlış okudun”. “e sen ümmisin, Kur'an bilmezsin, nereden anladın?” “başının üzerinden nurlar tecelli ediyordu, akıyordu. Onların kesildiğini gördüm.” diyor, hakikaten bir bakıyorlar ki yanlış okumuş. “Başının üzerindeki nurların kesildiğini gördüm.” diyor. Bak, bu sadece bir derviş.

Bir tane daha, Abdullah Debba diye Kuzey Afrika'da bir zat var. Kendisi hiçbir şekilde ne okul okumuş, ne başka bir şey. Sadece ve sadece ilim

irfan noktasında, ilim irfan mektebi dediğimiz mektepte gece gündüz Hakk'tan ders görmüş bir zat, Ehlullah. Hadis söylüyorlar, Kur'an'dan bir ayet söylüyorlar mesela "o hadistir" diyor "o ayettir" diyor. "Efendim nasıl biliyorsun?" "Çıkan nurlara göre onu tesbit ediyorum." diyor. "üzerilerinden gelen nura göre tesbit ediyorum." diyor.

Şimdi toparlayayım demek istediğim şu; O kadar zatlar geldi, geçti. Kur'an'ın değişmesi konusunda elbet bir söz söylerdi. Yani dervişi öyle görüyor, gerisini siz düşünün.

Harf harf bilirler, harf harf okurlar ve Cenab-ı Hakk'tan yana ne oldu ne olmadı hepsini takdir buyuruyor.

Meallerinde hata olabilir bakın, aslında hata yoktur. Yok, şu şöyle yaptı, bu böyle yaptı tarihin kör zindanlarında kalmıyor. Elinizdeki metin şu anda bu metin, o metine sadık kalmaya çalışın. Elinizden geldiğince örnek alın ve elinizden geldiğince de okumaya çalışın, anlamaya çalışın. Sizden ricam Allah'ın lütfu ihsanıyla eğer zikir için okursanız arapça okuyun, çünkü arapça lafzının yerini türkçe tutmaz. Direkt melekeleriyle davet edersiniz, huzuru ilahı üzerinize tecelli eder. Ama anlamak istiyorsanız; türkçe okuyun. Çünkü size gelmiş ya, anlamadığınız bir kitabı ne yapacaksınız? Zikri ilahi için arapça okuyun ikisi birbirine karşılık gelmez.

Geçenlerde bir yere davetliydim. Bir arkadaşımızın kırkı vardı davetli olduğum yere gittim kırka, buraya ilk geldiğim gün bir tane irfan kardeşim Hakk'a yürümüştü. İlk geldiğim gün cenazesi kaldırılıyordu, buraya gelmiştim ve o kardeşimizin kırkı bitmişti. Allah'ın lütfu ihsanı kırkında türkçe okunuyordu. "Yasin. Hikmetli Kur'an adına." Dedim pes, yeter artık! Ya kardeşim onun kendine ait bir ruhu var, dilin tınısında bir ruhu var, ifade uslubunda bir ruh var. O ruhun dışında okuduğunuz zaman o ruhu edinemezsiniz, oda sizde bir şey uyandırmaz, sizin varlığınıza dokunmaz. O varlığınıza dokunması için, Kur'an ın sizden ricam eğer arapça okuyabiliyorsanız sessizce kendi başınıza okuyun, emin olun gözlerinizden yaş gelir. Ha anlamak mı istiyorsunuz türkçe okuyun, çünkü size gelmiş. Muhatabı sizsiniz, seven sizsiniz, Allah'ı anlamak isteyen sizsiniz.

“Allah’u âlemlerle konuşmak isteyen Kur’an okusun.” diyor. Allah’u âlemlerle de konuşmak isteyen, açın türkçe mealilerle okuyun. Ha hangi mealiler derserseniz birçok mealilerle beraber okuyun, çünkü çoğu vasat çeviri, yani bazıları ruhundan aykırı çeviriyor. Mesela rabita diye bir kavram geçer Kur’an’da, çoğuna bakarsanız hiçbir şekilde rabitayı göremezsiniz. Al-imran suresinde geçer, “Rabitayı koparmayınız.” Adam “namazı koparmayınız.” diye çeviriyor, adam diyor “aile bağlarınızı koparmayınız.” diye çeviriyor, ne aklına geldiyse orayı öyle doldurmuş. Yani demek istediğim birçok kaynakla beraber okumaya çalışın, ama anlamak için okuyun. Bu bağlamda ikisinin de ayrı yeri vardır, ikisinin de karıştırılmaması gerekir.

Devam edelim

☞ *“İşte yukarıda anlatılan hale işaret Ahmet Hanbel ...*

☞ *Peygamber efendimiz: Kalbimde yetmiş değişik hal olur, bu yüzden günde yetmiş defa istiğfar ederim.” diye rivayette “Günde yüz defa istiğfar ederim .” diye de buyururlar.” Peygamber efendimiz daima hal değiştirirdi, bir halden diğere geçer ve olgunluğa doğru ilerlerdi. Gayp halinin hazinelerine ererdi, çeşitli manevi hallerle süslenirdi. İşte efendimiz böylece yükselir ve her yükselişte bir evvelkinin noksanlığını anlar ve mahdud bir halde kalmayı da noksan sayardı.” ki “iki günü eşit olan bizden değildir.”*

Aslında burada değişim ve mertebeler konusu çok önemlidir. Eğer bir mertebede kalır, bir zaviyede takılırsanız Hakk yürüyüşünüzü sınırlamışsınız demektir. Eğer Hakk’a talipseniz eksiklerinizle beraber Hakk’a yürürsünüz, zanlarınızla beraber Hakk’a yürürsünüz, yanlışlarınızla beraber Hakk’a yürürsünüz, acziyetinizle beraber Hakk’a yürürsünüz ve onun için habire değişiklik söz konusudur. “Her mertebede” diyor “kendi küfrümü gördüm.” Ve yahut ta “Günde yetmiş defa” diyor “istiğfar ederdim.”

Değişim zorunlu bir şey. Hak, hakikat geldi mi değiştirir. Bir ayet vardı “Hak geldi, batıl zayıf oldu. Batıl zayıf olmaya mahkûmdur”.

Her gördüğünüz, Hakk'tan yana her ne geliyorsa sizde bir değişikliğe sebep veriyorsa, o zaman doğru yoldasınız demektir. Eğer sizde bir değişikliğe sebep vermiyorsa, bir hakikatle karşı karşıya kaldınız sizde değişikliğe ve dönüşüme sebep vermiyorsa... Çünkü insan kelimedir. Hakikat noktasında kelam geldi sizde içselleşmiyor, özgünleşmiyor yani değiştirme ve dönüştürmeye sebep vermiyor, o zaman sizde bir problem var, öze sınır vuruyorsunuz demektir. Baktığınız yerde ve yahut ta durduğunuz yerde duruşunuz neyse orada kendiniz ile Allah'ı âlem arasına şirk koşuyorsunuz demektir. Eğer her an açkısanız hani hüsnü zan ile her an değişime müsaitseniz o zaman doğru yoldasınız.

Ama hakikat noktasında değişim.

- ◊ Hocam yaygın bir söz vardır ya "insanoğlu yedisinde ne ise yetmişinde de odur." diye ve genelde de nedense insanoğlu değişime hep direnç gösteriyor yani karakter olarak...

Çok, bizim Türk milletinde öyle değil ama, aynı anda değişir. Teknolojik bir oyun geldi pat bir bakıyorsun ona rağbet ve yahut bir akım gelir aynı anda o akımla gideriz. Aslında bu noktada çok şanslıyız yani gönlü açık varlıklarız. Zaten burada değişim demek, kişiliğinde değişmek, şahsında değişmekle alakadar bir şey ki, şahsın kendisi değişmezde karakter değişir onu söyleyeyim. Karakterimizde değişmedikten sonra Cenab-ı Hakk'ı ilahi sıfatları karakterimizde gösteremeyiz, asli mizaç ve mertebemizi ortaya koyamayız amellerimizde.

- ◊ O zaman bıraktıklarınız kadar erersiniz.

Yani bir taraftan da o var. Her şeyi de bırakmıyoruz aslında. Bıraktığımız şey Allah'tan gafil bırakan şeylerdir aslında. Ama yeni şey, Hakk'a yakın kılan şey bize!

- ☞ *"Çünkü istiğfar ve tövbe halinde bulunmak mümin kulun davranışı olmalıdır. İnsana en yakışan şey istiğfar ve tövbe etmektir."* Tövbe konusunu konuştuğumuz için burayı geçiyorum." *"Bu tövbe ve istiğfar beşerinin babası hazreti Âdem'den peygamberimize, ondanda veraset yolu ile geldi."*

Nasıl ki hazreti Âdem aleyhi selamın her yanını zülmet kaplamıştı, işte o zaman istiğfar etti sonra karanlık açıldı ver her yanını nur kapladı”.

Bakın ya öyle bir şey söylüyor ki “her yanını aydınlanma” hani budistlerde aydınlanma denir, hani aydınlandı, hani ampul yanar gibi bir aydınlanma; onların aydınlanması farklı ama ampul yanar gibi değil onu söyleyeyim. Ama burada öyle bir şey söylüyor ki Kur’an ayetinin direk karşılığı olan bir şey söylüyor. Diyor ki Her yanımı nur kapladı. “Nurumu tamamlayacağım.” Her yanımı nur kapladı. Ya vallahi Allah’tan utanmasam, göstereceğim şeylerde olurdu ama Allah’tan utanıyorum...

☞ *Her yanını nur kapladı, aydınlık oldu kurtuldu. Çünkü o bir zamanlar ahdi unutmıştu. Darüselamda yani cennet kapısında kalacağını, cennet yurdunda selamet yani selam derken cenneti kastediyor darulselam cennetlerden bir cennet kalacağını rahman ve mennan olanın kendisini cennetten çıkarmayacağını sandı, melekler kendisine selamlar, övmelerle geleceğini tahmin etti. Böylece nefesine uydu ve her şeyi unuttu, iş bozuldu, o güzel süslerden söndü, saltanat bitti, derecesi düştü. O nurlu âlem aniden karanlığa döndü, o evvelki güzel safiyet kirlendi.”*

Çok enteresan; onun inişi, peygamber efendimizin yükselişine sebep oldu. Birisi cennetten geliyor melekler yurdundan geliyor, diğeri miracıyla beraber melekler yurduna terfi ediyor.

Devam ediyorum.

☞ *“Böylece her şey elinden alındıktan sonra işin nereden geldiğini anladı. Evvelce içinde bulunduğu büyük safiyeti düşündü, itiraf yolunu tuttu. Unuttuğunu, hata işlediğini itiraf etti. Âdem’e şu ifade telkin olundu. Araf suresi 27.ayet “Allah’u teala şöyle buyurmuştur: Ya Rabbi biz nefsimize”*

Bu çok enteresan bir şeydir gerçekten, insan tövbe ederken şundan tövbe etti ve tövbe ederken “şundan dolayı oldu, bundan dolayı oldu” gibi bahaneleri olur. Burada Cenab-ı Hakk başka bir yol gösteriyor, çokta önemli bir yol. Yani “Şunu, bunu bahane göstermeyin .” diyor. Diyor ki;

﴿ Ya Rabbi biz nefsimizi kötiledik, kirlettik” yani nefsimize zulmettik “Eğer mağfiret etmez bize merhamet etmezsen, sonumuz Fena olur.” Dedi. “Bu tövbe ve itiraflara karşı kendisine hidayet yolları göründü, nasıl iyi işler yapacağı bildirildi ve o tövbedeki gizli mağrifet yolları ve kendisine keşfolunmayan, bütün kaybettiğim haller bana tövbe yoluyla açılacaktır. Bu anlaşılmıştır ki onu tövbe yoluna koydu. Her şey değişti, istek şimdi başka oldu, hal başka hal oldu artık. Büyük bir saltanat geldi. İlk önce dünyada bir Velayeti Kübra, sonrası da ahirette. Dünya kendine ve evlatlarına yer oldu.” Şimdi burada işte Velayeti Kübra dediğimiz şey ortaya çıkıyor.” Ahiret ise ebedi bir yuva ve sonsuz bir sığınak. Ey mümin senin için hazreti Âdem ve hazreti peygamberde dostluk ve ahbablık için iyi güzel yasalar var. İşte sizde herhalde hatanızı anlar, kendinize gelir ve tövbe edersiniz.”

Şimdi burada tövbe yolundan Velayeti Kübra zikrediliyor velayet mertebelerini efendiler üç noktada ayırmış; **Velayeti Suğra, Velayeti Kübra, Velayeti Ulya**. Bazen Velayeti Ulya’yla Velayeti Kübray’ı farklı anlam içerikleriyle doldurdukları olur.

Velayeti Suğra demek âlem üzerinde Cenab-ı Hakk’ın tecellilerine mazhar olmak demektir. Yani ilmen yakın düzeydeki bir tecellidir ve âlem üzerinde, sebepler üzerinde kişinin Cenab-ı Hakk’ı düşünmesi, sebepleri değil de onun üzerinde tecelli edenleri yaptıkları işlerde Cenab-ı Hakk’ın tecellisini sorgular ve o noktada bir yakınlık bulur ilmen yakın. Bazen olur ki duasına icabetinde bulur, bazen olur ki bir haline icabetinde bulur ve Cenab-ı Hakk’a o şekilde bir yakınlık bulur

buna velayeti suğra denilir, velayeti zilli de denilir. Yani âlem üzerinde olduğu için, nesnesi âlem üzerinde.

Velayeti Kübra dediğimiz peygamber mertebeleriyle alakadar bir yakınlıktır, esma tecelliyatlarıyla da alakadarda bir yakınlıktır. Kişinin kendi esmayı hassı ve meşrebi itibariyle hangi peygambere yakın bir meşrebi varsa -mesela adalet sıfatı çok önde hazreti Musa'ya, zekâ sıfatı ve anlayış sıfatı çok önde hazreti Yusuf aleyhiselama çok yakın- bu yakınlık çerçevesinde de Cenab-ı Hakk'a tevekkül ve tefekkür noktasında yakınlık içeren bir haller tecelli ediyor. Yani meşrebi bir peygamberin kademi altındadır, yani yaradılışı bir peygambere benzer demek daha doğrudur bu bağlamda, eski dili kullanmazsak. Mizacı ise kendisine özgün olan bir sıfat üzeri gerçekleşir, yani baskın bir esması vardır o esması üzeri gerçekleşir, biçim kazanır, mizaç. Şimdi bu noktada Allah'ü âlemin lütfu ihsanıyla kişi Cenab-ı Hakk'ın o sıfatların üzerinde sebeplere bağlı olarak yine tecellisini yaşamında gösterir, buna Velayeti Kübra denir. Velayeti Kübra kibir, bakın kibriya hep aynı kökenlidir, yani büyük, büyük velaye.

Ama Velayeti Ulya; aliy olan, yüce olan dediğimiz velayete gelince, yani nesnesi dışarıya bağlı olmadan direkt varlığınızın hakikatı üzeri ameller tecelli eder. Esmayı hassınızı sebebe bağlı olarak tavırlarda olarak göstermezsiniz ve ya hangi büyük peygambere bağlıysanız o peygamberin yaşantısını üzerinizde bir sebeplere bağlı olarak göstermezsiniz bizatihi melekelerin hani göklerde melek dediğimiz, sizde meleke dediğimiz bir kuvvet üzerinden Cenab-ı Hakk'a yakınlık bulursunuz. Bakın nesnesi yani tavırlarınızın nesnesi, anlayışınızın nesnesi veya bakın mizaç ve meşrebinizi oluşturan sıfatlar ne ise sebebe bağlı olarak çıkmıyor, bizatihi gayri idari olarak yetenek olarak çıkıyor. Yetenek olarak çıktığı zaman sizde özgün bir şekilde Cenab-ı Hakk'ı o sıfatları üzeri kendinizde bulursunuz. Buna da velayeti ulya demişler ve bu melekeler has bir tecellidir, yani bizatihi ne yapıyorlarsa Allah'ın yaptığıdır ya, kişi orada ne yapıyorsa bizatihi Allah'ın yaptığı olur.

Hani “Bu gün benim için ne yaptın?” hadisi şerifinden hareketle “Bu gün benim için ne yaptın?” derken Velayeti Kübra noktasında yakınlık buldun mu yani bir sebebe bağlı olarak bana bir yakınlık buldun mu?

Velayeti ulya da öyle değildir. Velayeti ulyaya örnek olarak bir ayet söyleyeyim “ **Sen atmadın Allah attı.**” Yani bizatihi varlığında Allah’ın tecelli ettiğini söylüyor kişi, orada velayeti ulya söz konusu. Kişi ama kendi üzerine, bak sebebe bağlı bir hareket yok çünkü. Bizatihi Allah’u âlemden başlayarak bir hareket var. Karşısında tamam bir savaş var, karşısında efendim kendisini öldürmeye gelenler var, ama gayri iradi olarak oradan bir toprak parçası alıyor atıyor üzerlerine, gayri iradi. Ama orada bir irade yine var ama Allah’ın iradesi. Direkt varlığın külli iradesi üzerine tecelli ediyor ve yüksek derecede saf Allah’u âlem sıfatlarıyla en yüksek derecede tecelli ederken o anda kişinin üzerinde, kişinin kendisinde en saf haliyle, katışıksız haliyle.

Bakın hazlar, menfaatler, sebepler dairesine bakmadan endişelenmeler, şunlar, bunlar olmadan sadece ve sadece saf bir içgüdüyle, katışıksız bir içgüdüyle harekettedir. Burada içgüdü, direkt vahiy niteliğinde üzerinde tecelli eder. Hani “Arıya vahyetti.” diyor ya içgüdüsel olarak, arı nerede ne yapacağını iyi bilir. Direkt varlığın kendisi, tecellisi orada tecelli eder.

“Sen atmadın Allah attı.” Sadece Allah’ın tecellisi söz konudur orada ve birçok meleklerin insan üzerinde melekelerimiz olarak tecellisi söz konusu olur. Allah’ın lütfu ihsanı diyeyim...

Miraç konusuna biraz dokunalım, ondan sonra Allah’ın lütfu ihsanı ile konuyu bitiririz. Saat üç buçuk çünkü biraz istirahat verelim.

MİRAC KONUSU ÜZERİNE

Hazreti Resulullah miraç ederken Mescidi Haram’a bildiğiniz gibi hüzün senesinde. Allah’ın selamı üzerindedir, himmeti üzerimizden eksik olmasın. Söyleyeceğim birçok şeyin akli sebepleri vardır. Akli sebeplerinden daha çok fantazyaya tarafını söyleyeceğim. Fantazyaya tarafı biraz imanı zorlayan şeylerdir onu da söyleyeyim. Ve genelde pozitif akıl, günümüzde o kadar çok hâkim olduğu için, bu gibi konular genelde geriye atılır. Emin olun bakın Çarşamba günü bütün kanalları

izleyin. Miraç hadisesi üzeri birçok konuşma yapılır. “Efendim şurada başladı miraca gitti, Mescidi Aksa’ya gitti, peygamberlerle konuştu, sunlar hediye edildi.” Başka hiçbir şey yoktur.

Allah ile arasında perde var mıydı, yok muydu, konuştu mu, konuşmadı mı?

Bunun üzerine muğlâk söylerler. Onun üzerinden dualar derken konuyu kapatır, geçiştirirler. Bunun da sebebi günümüzde bu gibi pozitifiz olarak aklın dışında görüldüğü içindir. Yoksa televizyonlarda konuşanlar bu gibi konulara yabancı olduklarını zannetmiyorum. Çünkü bazılarının nişanı profesör, bazılarının nişanı bilmem nerede eğitim görmüş. Yani kaynağına uğramadan, yani miracı bilmemelerine imkân yok.

- ❖ Ama Hocam profesörler arasında bile inanılmaz bir görüş farklılıkları var.

Özellikle ilahiyatçılarımız arasında.

- ❖ Yani inanılmaz. Sonuçta bu kadar detaylı araştırma varmış. Ama çok farklı yorumlar yapıyorlar.

Çok.

- ❖ İnanılmaz derece hani.

O mutlak ilkelerle değil de biraz keyfi olarak yorumlara kaçtıklarından, inançları doğrultusunda yorumlara kaçtıklarından, inançlarını zanla beslemelerinden kaynaklanan şeylere kadarda dayanıyor. Yani ilmi naklide bir şey öğrendi diye bir kişi her şeyi hakkıyla bilecektir diye bir kaide yok. Profesör unvanı almak, üniversitede bir unvan almak demek... Eğitim düzeyinde bir unvan almak anlamına gelmiyor.

- ❖ İlahiyat biliminden alıyorlar bunu ...

Eyvallah.

- ❖ Bu kadar böyle olmaması gerekiyor bence. Çokta vebal altına giriyorlar bence. Bir sürü insanı yanlış yönlendiriyorlar.

Ki mezheplere gittiğin zaman bu farklılıklar daha fazladır. Mezhep ayrılıklarına gittiğin zaman, itikad ayrılıklarına gittiğin zaman daha fazlalaşır. Hazreti Resulullah miraç hadisesinde Allah'ın lütfu ihsanıyla, hüzün senesi, hazreti Hatice annemizi kaybettiği sene, hazreti Muhammed efendimizin amcasını kaybettiği bir sene. Hüzün senesi denilen bir senede miraç gerçekleşiyor. Hüzün birçok noktada yorumlanabilir. Hani âlemde size bir şey yaparlar, acınızı duyarsınız, iç âleminize çekilirsiniz.

Ama genelde maneviyatta hüzün; Allah'tan ayrılıktan sebebiyet insanda tecelli eder. Yani Allah'tan ayrıldır diye hüzünlenir insan.

Onun için diyor “Mümin garip gelmiştir, garip gider.” hüzünlüdür çünkü. Buradaki gariplik, yabancılik manasında kullanılır ama yabancı her zaman hüzünlüdür. Hani bir yerden bir yere gidersiniz çaresizseniz, bir şehirden bir şehre giderseniz tek başınıza gitmişseniz ve orada biraz da çaresizlikleriniz varsa ki genelde öğrencilik yaşantısında olur bu, olursa da inanılmaz bir hüzün kaplar içinizi, bir gariplik, bir yabancılik kaplar. Genelde de bu âlem müminin garip geldiği âlem olduğu için, “Mümin garip gelmiştir, garip gider.” “Bu din garip gelmiştir, garip gider.” Diye de bir şey söylenmiştir.

Onun içinde müminlerin en yüksek derecede yaşadıkları bir sıfattır, hüzünlü ol. Her zaman Allah'ı âleme yakın gelmenin de bir aracıdır; hüzünlü olmak. Aşk ne kadar insana Allah'ı âleme yakın kılsa, aşkı tetikleyen, aşktan önce tecelli eden bir haldir hüzün, hüzünlü olmadan Cenab-ı Hakk'a yakınlık hissiyatı insanda oluşmaz, aşkı parlamaz. Farz edin ki aşk sizde var ama bir kıvılcım çakılmış, hüzün onu parlatır, hüzün onu körükler. Allah'tan gayrı düşmüşüz bu âleme ve Allah'a varamıyorsunuz. Hiçbir çareniz yok, hiçbir aracınız yok, hiçbir elinizden tutanda yok. İnsan kendi iç âleminde hüzünlenir. Kâh dualar eder, kâh bir şey yapar ama ne yaparsa yapsın, ameller eder, hayırlarla uğraşır ama hüzün yüreğini kavuran bir ateş gibi olur. O kavuran ateşle beraber gönlünde bir aşk kıvılcımı verildiği zaman, o kavuran hüzün ateşi bir taraftan o aşk ateşini beslemeye başlar. Ve Allah'tan ayrı düşmenin getirdiği bir haldir. Sevdiğinden gayrı düşmenin getirdiği bir haldir ki bu.

Hüzün senesi hem bir taraftan âlemde koşullar, şartlandırmalar, ambargo senesidir aynı zamanda. O ambargolar sebebiyle insanların ölmeleri, insanların artık çileler çekmeleri sebebiyle, bir taraftan “öyle bir peygamber gönderdi ki içinizden sizlere pek şefkatli, pek merhametlidir, başınıza bir şey gelmesini istemez .” diyecek kadar duygusal ve onların başlarına gelenler sebebiyle hüzünlü! Ama bir taraftan da âlemde elinden bir şey gelmiyor ve gelmediği içinde Cenab-ı Hakk'da yetişmiyor bir taraftan da. Söylenen ayetler var, şu var, bu var ama daha tam birebir bir diyalog yok. Cenab-ı Hakk'tan sadece ayetler geliyor ve Cenab-ı Hakk'a yetişmek için hüzünlü. Onun için bizi eğitirken buyurdıkları bir söz var

“Cenab-ı Resül hep hüzünlüydü. Bilmiyordu onun için hüzünlüydü. Bildi yine hüzünlüydü, yetişemiyordu. Yetiştii ama yine hüzünlüydü bu sefer ümmeti için. Hep hüzünlüydü.”

Evet, merhamet sıfatı olduğu kadar, hüzün sıfatı var. Hüzün senesinde Mescid-i Haram'dan Mescidi Aksa'ya kadar götürülüyor. Kalbinin yıkandığı söylentilerini bildiğiniz için orayı anlatmıyorum. Yani gündelik hayatımızda değil de miraç hadisesi anlatılırken söylenen şeyleri es geçelim. Anlatmak istediğim yere getireyim. Mescidi Aksa'da bir namaz kıldırması vardır, peygamberlerin ruhaniyetlerine namaz kıldırır. Hazreti İsa'nın orada bir duası vardır , “Ya Rabbi beni onun ümmetinden eyle.” Bütün peygamberlerin duası vardır burada. Der ki “Hazreti İsa'nın duası öncelikli olarak kabul edilmiştir” diye hadisi şerif vardır. Yani “ Beni onun ümmetinden eyle.” duasını Cenab-ı Hakk kabul etmiştir diye hadisi şerif vardır.

Namazı kıldırdıktan sonra birinci gök katı, ikinci gök katı, peygamberlerle görüşmeler Âdem'le... “Evladım” diyor mesela çok enteresan “Kimdir o “ diye soruluyor tabii hazreti Âdem tarafından “Evladın Muhammed'dir” deniliyor. Diyor “O peygamber oldu mu?”

Düşünün, birinci gök katında peygamberlikten haberi yok yani. Yani başka bir zamana terfi ediyor demektir bu. Yani bu dünya zamanından bağımsız hareket edilen başka bir zamana terfi edildiği, başka bir zamana nakledildiği halini veriyor.

Peygamberle görüşmesinin haricinde meleklerle de görüşmüştür. Bizim bu günkü konumuz aslında bir parçada o olsun. Evet, peygamberlerle de görüştü, yedinci gök katına, arşı alaya kadar çıktı. Sidreyi Münteha'ya kadar geldi. Sidreyi Münteha'dan sonra Arş-ı Âlâ'ya geldi. Lâhuta kadar geldi, lâhuttan sonra Cenab-ı Hakk ile görüştü. Şimdi anlatılanlar şudur, birinci anlatımda,

“Birinci gök katında horoz meleğini gördüm.” Diyor. Bakın cennet makamları ve yedi gök katında ne varsa melekler gök katıdır. Melekler gök katlarıysa, asıllar âlemi. Bu çok önemli bir şeydir;

Cenab-ı Hakk bir şeyi yarattığı zaman ilk defa ona biçim verdi ve biçim verdiği şeyi kendi nuruyla biçim verdi ve o nuruyla biçim verdiği şey melek olarak ortaya çıktı. Ve onu kendinde sabit kıldı.

Bir esmasının tavrına biçim verdi, o tavrının biçimiye bir melek oldu. Onun için asıllar âlemi dediğimiz şey altını çiziyorum, asıllar âlemi dediğimiz şey ki bunu farklı anlatımları da vardır. Asıllar âlemi dediğimiz şey Cenab-ı Hakk'ın asılların asılları dediğimiz noktacık âlemidir. **Asılların asılları denilen günümüzde “kuant” denilen âlemdir, enerji âlemdir, nur âlemdir.** Asıllar yani noktalar âlemi, melâike-i aliyyün dediğimiz.

Melekeyi nokta dediğimiz âlemdir ki o noktalar âleminde Cenab-ı Hakk suretler var etti. “O nur âlemindeki melekleri” diyor “nurdan yarattık.” O nur âleminde var ettiği ilk suretler melek lafzını aldı. İsmine melek yani Cenab-ı Hakk'ın kuvvetini taşıyanlar ve bir sıfatın maliki olanlar. Melek, malik, kuvvet ve Cenab-ı Hakk'ın o sıfatının üzerinde biçim kazanışı, tavır kazanışının hali üzeri var olanlar. Ve bu var olanların içinde ağaç şeklinde olanlar, kuş şeklinde olanlar, hayvan şeklinde olanlar. Bunlar işin en fantastik tarafıdır, geçmiş zamanda yaşayıp da günümüzde eşi benzeri olmayan hayvanlar dinozorlara kadar birçok varlık hakikatı yaratmıştır. Bu varlık hakikatlarının tamamı asıllar âlemi dediğimiz âlemi oluşturmuştur, melekler âlemi.

Bu âlemden her yaratılan şeyse asıllar âleminde olan o meleğin, -o melek neyse artık- o meleğin kendisinin biçimi üzeri var edilmiştir. Yani burada bir ağaç görüyorsanız bilin ki asıllar âleminde bir ağaç

vardır, melektir ama. Aradaki tek fark şudur; onlar direkt nur âleminde beslenirler, süreklidirler. Buradakiler nur âleminde değil, madde âleminde beslenirler, süreklilikleri yoktur.

Ve Resulullah sürekliliği olan, daim olan melekler âlemiyle karşı karşıya kaldı. Onun için o âleme Ehlullah “asıllar âlemi” dedi. Bu âleme ise “gölgeler vadisı” denildi. Gölgeler âlemi; âlemi safilin dedikleri aşağı âlemdir, yukarı âlem dediğimiz ise hani **“Biz insanı aşağıda ve yukarıda yarattık.”** lafzıdır, aşağıda yarattık dediği beden tarafı, ama ruh tarafıyla yaratıldığımız taraf melekler âlemdir. İşte o meleklerden hangi bir biçim varsa bu âlemde de şekil noktasında da Cenab-ı Hakk varlığa çıkarttı. Buradan dinzorlardan tutunda efendime bak fantastik diyorum ya inanılır, inanılmaz ayrı mevzu. Fantastik dediğimiz nokta burasıdır ki seyranlara geldiği zaman dehşet verici şeyler.

“ Öyle melekler gördüm ki nutkum tutuldu korkudan” diyor “Öldüm” diyor “nerdeyse.” Öyle melekler gördüm ki diyor, devasa melekler. “Nutkum tutuldu.” diyor. Size verdiğimiz Nur Göğü Seması 1 kitabı vardır, melekleri anlatmaya çalışmıştım bir parça. Asıllar göğü, o göğü var eden nur tanesi âlemlerine; melekeyi nokta dediğimiz âlem ise, asılların asılı âlemdir. Ve o asıllar âleminde Cenab-ı Hakk nur göğünden yani asılların asılı âleminde neyi biçime getiriyorsa bu âlemde de âlemi safilin dediğimiz aşağı âlemde biçime getirir.

Siz ruhaniyetinizle asıllar âlemine aitken, bedeninizle de bu âleme aitsinizdir. “Onun için insanı “ diyor “iki kudret elimle yarattım.” Yani bir taraftan nur tarafı, bir taraftan da halk tarafına aidiyet... Yani Hakk ve halk sıfatlarıyla yaratmıştır. Buyrun.

- ❖ Nur tarafı batın, dışarısı zahir... Nur Göğü'nden anladığım kadarıyla dışarısı kapalı yani gördüğümüz âlem

Aynen öyle duyu âlemdir.

- ❖ Orası kapalı ve âlem bizim içimizde değil mi, bahsettiğiniz gibi değil mi kitapta da?

İçimizde olduğu kadar da dış âlemde de, yani dış âlem dediğim bütün varlığı kuşatıcı bir âlemdir o âlem. O âlem de şöyle bir özellik vardır fizik noktasın da kuvvetler olarak hareket ettikleri için bu âlemi etkileyebiliyorlar. O âlemde ne yaparlarsa bu âlemde rahmeti olarak görünüyor.

❖ Yani bir bakıma hani, paralel gezegenler dediğimiz?

Paralel evrenler dediği diyebiliriz. Paralel evrenler kelimesi belki bir parça anlamlandırılabilir ama onların paralel evren dediği bu âlemin dışında yani bu evrenin dışında paralel evrenler. Benim kastettiğim şey yine bu evrenin kendisinin içinde olduğu bir evren.

❖ Yani bizde değil mi?

Bizde olduğu kadarda kâinatın tamamında... Ve hayvanlar ve yahut ta efendime söyleyeyim bitkiler öldüğü zaman ruhaniyetleriyle direk o âleme taşınırlar, asıllarına rucü ederler. Yani ruh kuvvetleri asıllarına rucü eder. “Herşey aslına rucü eder.” diyor ya meleklik taraflarıyla asıllarına rucü ederler. Çünkü Hayvan olarak cennete girişleri yok. Meleklik taraflarıyla cennededirler, ama melek olarak. Aralarındaki tek fark budur.

Ve Resulullah efendimiz hadisi şeriflerinde bunları söylüyor yani “Şu, şu melekleri gördüm.” diyor. Mesela diyor ki “Birinci gök katında horoz meleğini gördüm.” ki bunların kendilerine ait yetileri de var. İnsan üzerinde de meleke olarak tecelli eder. Yani yetiler olarak tecelli eder. Mesela gökyüzünde Cenab-ı Hakk Allah’u âlemin lütfu ihsanıdır ki bir meleği var ettiyse insana da onu meleke olarak tecelli ettirmiştir. Zekâ diye bir melek yaratırsa zekâ vermiştir insana, şehvet diye bir melek yaratırsa şehvet. Mesela horoz cinselliğin meleğidir ve yahut ta elma ağacı cinsel arzusunun meleğidir, yani birisi cinsel kuvvetin meleği, birisi arzusunun meleğidir. Birisi elma ağacıdır mesela diyor ki “Ağaçtan yeme dedik.” diyor mesela bak. Bazıları der ki “Buğdaydan yeme dedik.” yahu diyor “Ağaçtan yeme.” diyor “Buğdaydan yeme.” demiyor ki. Hani elma ağacı mıdır, buğday ağacı mıdır filan diye bir tartışma vardır.

❖ Armut ağacı?

Takdiri ilahi ama “Ağaçtan yeme.” diyor “Buğdaydan yeme.” demiyor ki, buğdayın ağaç oluşu yok ki ve ilahi âlemde ne yaratıldıysa nurdan olduğu için melek hükmündedir, bir kuvvet içerir. Ve kendi varlığından da oradaki hareketle yani kendilerinin ilahi sıfatı neyse o ilahi sıfat üzeri hareket ederken de Cenab-ı Hakk’ın varlığının üzerlerine saldıkları nur ile bir daha söylüyorum nur ile kendi varlık sıfatlarında yayınlamış olurlar. Yani âlemleri tetiklerler, dalgalandırırılar. Ve hangi kuvvet çok baskın geliyorsa, hangi melek çok baskın geliyorsa âlemde, o meleğin bu âlemdeki iş görüşü daha fazla oluyor.

Mesela bir savaş meleği vardır; fil “Mavi fil melektir, ayakları simsiyahtır.” diye anlatıyor. Hani Hintlilerinde bir mavi filleri vardı ya, oraya kadar gider...

Bu konuyu anlayabilmek için Ayı Kardeş’i izleyin. İnsanoğlu bazen bilmeden hakikat âleminden bazı şeyleri alıyor. Hayal gücü, kendi varlığındaki ruhani etkileşimler, ilhamatlarla bazen hiç bilmeden alıyor kendi, oradaki kurgusu, kendi aklı neyse oraya yerleştiriyor. O yerleştirdiğinde hakikat tarafı bizi ilgilendiriyor, kurgusu ilgilendirmiyor. Onun için Ayı Kardeş’i izlerseniz dediğim konuya biraz aydınlık getiriyor.

Mesela orada o totemler dediği şeyler var; ayı totemi, kartal totemi efendim tilki totemi emin olun hepsinin kendine ait bir melek tarafı vardır. Şaman geleneğinde de direkt o kuvvetleri uyandırmak var; bir melek ile irtibata geçmiş, meleke olarak kendinde uyandırmak ve ya o meleğin bizatihi kendisinden hizmet beklemekle alakadar bir işleri var. İbadetleri de zaten onun için vardır. Yani birçok ibadeti meleklerle irtibat kurmak için yaparlar ki Şaman geleneğinde bu çok yüksektir. Eski ilkel dinlerde de çok yüksektir. Onun için Ayı Kardeş filmine göz atarsanız söylemek istediğim şeye biraz daha farklı noktada zevk edilir. Farz edelim ki bir yerde savaş çıkacak orada savaş meleği özellikle iş görür. Cenab-ı Hakk savaş meleğini görevlendirir. Buradaki görevi yukardan birinin görevi değil. Zaten onun üzerindeki iradenin kendisi Cenab-ı Hakk’ın kendisi. Çünkü direkt nurdan yaratılmıştır.

Meleklerin tamamı saf içgüdüyle hareket eder ve içgüdüyle hareketleri direkt vahiydir, direkt Allah kelimidir, onların yaptıkları

Allah'ın yaptığıdır. Hani biraz önce zikrettiğim Velayeti Suğra, Velayeti Kübra, Velayeti Ulya dediğimiz mertebeye de alakadardır. Velayeti Kübra'ya vardığınız zaman, peygamberlerin yetileriyle ve sebepler dairesi ilişkileri üzerinden peygamber yetileri üzerinizde çıkar.

Ama her bir peygamberde asli tecellileri itibariyle bir meleğe bağlıdır. Yani zekâ hazreti Yusuf'ta çok öndeyse zekâ meleğiyle olan alakadarlığı vardır ve zekâ meleği her zaman ona hizmetçidir ama ne olarak melekesi olarak. Onun üzerindeki nur nasıl biçim aldıysa zekâ meleğinin kendisi üzerinde de o biçimde şekil kazanmıştır, zekâ meleği.

Şimdi bunu biraz daha toparlayayım.

Allah'ın lütfu ihsanı, göklerde melek dediğimiz insanda meleke olarak toparlanmıştır demek istediğim. Velayeti Kübra dediğimiz noktada peygamberlerle de alakadarlık vardır ama Velayeti Ulya'da bizatihi meleklerle alakadarlık vardır, bizatihi. Her bir melekte yani Cenab-ı Hakk'ın sıfatını taşıyan diyor ki mesela bunu Abdülkerim Cilli hazretlerinin İnsanı Kamil kitabında da göz atıp görebilirsiniz. Yani demek istediğime kaynak olarak da gösterebilirim, referans olarak da gösterebilirim. Diyor ki “Cenab-ı Hakk hikmet diye bir melek yarattı.” diyor mesela anlatıyor ve “Ona biçim verdi.” Hikmet diye bir melek yaratıyor ve “ biçim verdi. Kim ki hikmete ihtiyaç duyar, kim ki hikmet tecellisine gark olacaktır Cenab-ı Hakk hikmeti onda açar.” diyor ve “Hikmet meleğini ona hizmetçi kılar.” Esmaların tavırları da öyledir. Cenab-ı Hakk Rahman sıfatına bürünecek ve Rahman sıfatıyla bir kuluna görünecekse o Rahman tavrı aynı anda bir melek biçimi kazanır ve siz onun kuvvetini hissedersiniz.

KABI KAVSEYN ÜZERİNE

Melek, kuvvet ve bu noktadan baktığınız zaman Allah'ın lütfu ihsanıla asıllar göklerini seyretti ve melekler âlemini seyrettikten sonra **noktayı kibriya dediğimiz melekler âlemine daldı. Buradaki melekler suret melekleri değil... Cenab-ı Hakk'ın nur melekleridir ki Kur'an'da “Biz” lafzının geçtiği meleklerdir; “Biz”. Hepsi yek vucud olarak Cenab-ı Hakk'ın şuru üzere hareket eder ve nokta melekelerin tamamı**

günümüzde kuvant yahut enerji tanecikleri denilmektedir. Demek istediğim; Cenab-ı Hakk, o nur taneciklerine getirdiğinde, kendisinden sonrası olmayan sınırsız varlık alanı ve kendilik/ şahıs mertebesine getirmekte, sonra diyor ki

“Bir mertebeye geldim ki bana ‘dur’ denildi.” “Daha fazla yorulma.”

Ki tasavvufta makamı hiçlik denilen -hiçlik denilen bir şey yoktur o ayrı mevzu- makamı hiçlik denilen yani hiçbir şeyin tespit edilmediği lâhuta çıktı. O lâhuta (kendiliğin her yerde korunduğu sınırsız varlık alanı) gittiği zamanda Allah’u âlemin lütfu ihsanıyla hazreti Ebubekir’ in sesi üzeri bir ses duyuyor. “Dur daha fazla yorulma.” ve Resulullah efendimizde bir hâl oluşuyor. Diyor ki “Ya” diyor “Sıddık benden önce mi geldi buraya Ya Rabbi?” diyor.

Burada Allah’u âleme bir kıskançlık var onu söyleyeyim. Eğer Allah’ı severseniz kıskanırsınız emin olun. Diyor ki “Hayır.” diyor “Musa’ya nasıl hitap ettiksek, sana da öyle hitap ettik. Sevdiğine emin olduğun kişiyle hitap ettik ki gönlün rahatlasın, korkun giderilsin.”

Hani Musa’ya da diyor ya “Ya Musa elindeki asa ne iş görür?” “Ya Rabbi şöyle yaparım, Ya Rabbi böyle yaparım.” derken aslında psikolojik olarak rahatlaması kastedildiğidir. Resulullah efendimize de öyle bir şey yapılıyor.

Her neyse velhasıl kelam söylemek istediğim şu; birinci ayağında geçmiş mertebeler neyse, geçmiş mertebeler önüne geldi. Yani Âdem’ den hateme kadar bütün insanlık mertebeleri olan peygamber mertebeleridir. O peygamberlik mertebelerinin önüne geldi, namaz kıldı.

Bir geçmişine aşkın olmaktı, iki geleceğine aşkın olmak.

Gök seyirleri ile yine peygamber ve melekler asıllar seyrini yaparken kendi varlığı üzerinde yetilerini meleklik yetilerini, melekliklerini yani melekelerini asıllarıyla gördü. Hani kendinde melekeleri var; görme, zekâ, rahman sıfatları var, Cenab-ı Hakk’ın sıfatları var. Onları asıl suretleriyle gördü yani geleceğini gördü ve bu noktada geleceğine aşkın oldu.

Onun için Kab-ı kavseyn dediğimiz üç tane hilalden ibarettir, geleceğine aşkın, geçmişine aşkın aynı anda Muhammed Mustafa şuuruyla yani kendiliğinin Cenab-ı Hakk'ın var ettiği o kendiliğinin şuuruyla Cenab-ı Hakk'ın huzurunda olmak, Kab-ı kavseyn.

Hemen karşısından üç yay daha vardır. Geçmişlerde hazır olan, gelecekte hazır olan, her daim hazır olan ve o anda Muhammed Mustafa'ya kendisini izhar ederek gösteren Allah'ın üç yayı vardır.

Şöyle söyleyeyim, kendisinin anlayabileceği, kendisinin kavrayabileceği biçimde görünen ve Allah'la karşı karşıya kalıyor. Diyor ki "Ben Rabbimi on dörtlük delikanlı gibi gördüm." hadisi şeriftir ve sahihtir. "On dörtlük delikanlı gibi."

Bir film vardır hiç izleyen oldu mu? Bu şeye biraz anlam katmak için söyleyeyim. Diyeceksiniz "Ne kadar çok film izliyorsunuz, çizgi filme kadar dahi." Vallahi izliyorum.

Judie Foster'ın çevirdiği bir film vardı, galiba adı Geçit'ti. Yıldızlara bir yolculuk yapıyor. Geçmişten kalan bir alet bulunuyor. Sekiz dakikalık ve yahut sekiz saatlik bir kayıt yapıyor. Ama ortada o kayıt yok. Bir zaman dilimine gidiyor, o zaman diliminde kendisinin babasının kılığıyla yüksek derecede ulvi bir varlık kendisine görünüyor babası zannediyor, "Baban değilim." diyor "Seninle daha rahat konuşabilmek için senin sevdiğin bir şeyle görünüyorum sana." diyor. "Baban kılığında görünüyorum sana" diyor. Şimdi bu görünüş biçimi Cenab-ı Hakk'ın görünüşünde bu bağlamda var. Çünkü karşınızda hiçbir şey yok, karşınızda konuşabileceğiniz bir varlık yok, yani algınız yok o sırada ve size görünüyor aynı anda, nur deryası size görünüyor. Ama insan biçiminde görünüyor. O sırada Cenab-ı Hakk on dörtlük bir çocuk mudur delikanlı mıdır? Değil Muhammed Mustafa'yla konuşmak için görünüyor ve burada iki perde vardır, bir suret perdesi vardır, iki onun için diyor "Gözüyle gördüğünü kalbi yalanlamadı." diyor. "Gözüyle gördüğünü kalbi yalanlamadı." Çok enteresan. İki, birincisi suret perdesi vardır, hani "aralarına bir perde koymuşlar." diyorlar ya o perde işte suret perdesidir. Birinci perde odur. İkinci perde Muhammed Mustafa şuuruyla bakıyor hâlâ, ikinci perdesi de odur.

Kulun kulluk perdesidir. Kulun kulluk perdesi üzerinden bakışı zaten kendi üzerindeki perdeler, onun için ikinci perdedir.

◇ Bu kendinden içeri kendine perde...

Ona perde. Yani kendinden içeri olan kendine perde, ben olan bene perde!

O'nu görüyor burada.

Ama Muhammed Mustafa perdesi olmasa karşısında bir varlıkla konuşmaz. Zaten kendi kalıyor. Onun için diyor ki "Rabbim bana" "üç tane ilim verdi. Dedi bunun birini çalışana ver; birini ehline ver – arifler-; birini ise buda çok önemli diğeri ise, üçüncüsü ise Allah ile benim aramda sırdır." diyor. Ha işte o son ilim Allah'ı âlemle onun yakınlık ilmidir ve derler ki "Orada kab-ı kavseyn ki kab-ı kavseyn'den kastımız üç hilaldir. Üç hilal dediğimiz geçmiş ve geleceğe aşkın olan tavidir. Yani Muhammed Mustafa, geleceğine aşkın olarak Allah'ı âlemin huzurundaydı.

Allah'ı âlemse her zamanın dirisi olarak geçmiş, gelecek her anın dirisi olarak Cenab-ı Resule görünmüş oldu.

Burada çok önemli bir şey var, diyor ki "iki yay arası" diyor "iki yay arası kadar mesafe kaldı." Diyor ve Allah'ı âlemin kendisine orada verdiği önemli bir merteye var.

Kabı kavseyn'den sonra diyor ki "O" diyor "Yukarılarda olan sarktı." diyor kendisine...

"Yukarılarda olan sarktı." Ayeti kerimeden hareketle diyor "Sarktı." İşte o görünüşe gelmektir. Sarktı dediği yer, görünüşe gelmektir.

Görünüşe geldikten sonra ki daha yakın... Kab-ı kavseyn, daha yakın dediği şey Muhammed Mustafa'yı "İsmi ismimle yâd ettim." dediği noktadır ki aralarında, bir rivayete göre doksan bin kelam, bir rivayete göre yüz bin kelam geçmiştir diye bir söz söylendi. Aynı zamanda, daimi zamanda yüz bin kelime, yüz bin kelimedenden kastım Cenab-ı Hakk'la uzun bir müddet, muhabbet ettikleridir. Birçok konudan yana Cenab-ı Hakk'ın onu aydınlattığı söylenir ve bu noktada Cenab-ı Hakk

diyor ki “O’na ayetlerimizi gösterdik.” “ayetimizi, delilimizi O’na gösterdik.” diyor. “büyük delillerimizi üstelik!”

Asıllar âlemi büyük delillerdir, meleklerle tanışmak büyük delillerdir. Havas ilmi yapanlar bunu çok iyi bilir. Her meleğin bu âlemdeki bir biçimi vardır, illa bir karşılığı vardır. Hemen arkasından diyor ki “Daha yakinden de yakın” bu “ Daha yakinden de yakın” Muhammed Mustafa’nın kendi üzerindeki sırra vakıf olmasıydı.

Muhammed perdesi üzerinden değil, bizatihi Cenab-ı Hakk’ın varlığı üzerinde bakışıydı. Onun için aşağıya geldiği zaman ev edna makamıdır dediler, ev edna. Ve sordular “Rabbin neye benziyor?” “Beni gören O’nu görmüştür.” Diyordu. Bunları kimse söylemez genelde bu sözler es geçilir. Bunlar hadisi şeriftir. Hazreti Sıddık’a geliyorlar diyorlar ki “Resulullah böyle söylüyor.” Yani miraç etti diye anlattıkları şey Resulullah’ın kendisi “ Beni gören onu görmüştür. Biz kendisine sorduk.”ki bunu bazı tevatüren söyleyenler şöyle söylerler “Peygamberlik iddasındaydı, şimdi Allah’lık iddasında.” Şimdi burayı çekmekse bakın bu şekilde söylenen söze hazreti Ebubekir şunu söylüyor “Ben onun “ diyor “Gökten vahiy aldığına inanıyorum. O öyle dediyse öyledir.” Yani “Allah’ı nasıl gördüğünü söylüyorsa, kendi üzerindeki tecelliyatının nasıl olduğunu söylüyorsa, o öyle söylüyorsa öyledir”. Diyor.

Aslında, miraç hadisesi sizin kendi varlığınızda olan seyru seferinizdir.

Ve Resulullah bunu suretler –asıllar üzerinde olan suretler- üzerine yaşadı ve Resulullah efendimizin son haddinde Cenab-ı Allah suretsiz olandır. Ona kendisini gösteripte de o muhabbet alanını açmak için surete büründü. İki türlü ilke vardır, birincisi suretsiz olma ilkesidir. Cenab-ı Hakk hiçbir surette bulunmaz, buradaki surete bulunmazdan kastım şekli şemali hiçbir şeye benzemez. Varlık itibarıyla şekli şemali hiçbir şeye benzemez ama suretlilik ilkesi vardır. Âlemde kendi varlığını tavırlarda var kılmak için suretlere büründürür her şeyi. Yani bir tavır işler, fiiliyatta bulunur. O fiiliyattayken bir biçim var eder ve o yaratıcılık sıfatıdır.

Bizde böyle yapmaz mıyız düşüncelerimizde, hayalimizde... Karşımıza birini alırız ve kendi varlığımızla onu var ederiz, ona biçim veririz. Onu bazen severiz, bazen kızırız. Kendi varlığından var ediyor ve biçim veriyor. Aslında hitap, muhatap ilişkisi için zorunlu bir şeydir. Suret olmazsa hitap, muhatap ilişkisi olmaz, boşa konuşursunuz. Onun için suretilik ilkesi üzerinden Cenab-ı Hakk O'na görünmüştür. Bu bağlamda bu gibi şeyler genelde anlatılmıyor, belki televizyonda olduğu için söylemiyorlar, kendi aralarında belki konuşuyorlardı. Onun için günahlarını almamak gerekir ama genelde camiaların çoğunda es geçilen bir konudur, camiaların çoğunda.

Hakikaten bu noktada da sizlerden ricam bir araştırma yapın. İslam ansiklopedisine başvurun, Kara Davut'a başvurun birçok kitaba başvurun. Abdül Kerim Ciili'e başvurun. Ve dediğim noktada birçok şey görürsünüz.

Keşfi noktada zevki olanlar varsa bir meleği davet etsin yani şöyle bir görünsün kendisine. Ama sağlam bir meleği davet etsin yani korkutulacak olanı değil, yani türlü türlü melekler var. Türlü türlü melek var yani içinden çıkılamayacak kadar türlü türlü biçimde melekler var. Emin olun bu âlemde ne hayal ediyorsanız asıllar âleminde bir biçimi vardır. Olmayan bir şeyi hayal edemezsiniz, olmayan bir şey varlığınıza getirilmez imkân yok. Onun içindir ki insan hani insan bilmeyerekte olsa, menfaatinde de olsa bir şey hayal ederken de dahi asıllar göğünden bir şeyler alıyordur. Onun için buna örnek olarak Ayı Kardeş'i vereyim, izleyin demek istediğimi daha iyi anlarsınız. Totem orada totemleri işliyor, totem dediği aslında melekler. Melekleri işliyor bir parça ama bilmeyerek işliyorlar. Ama müthiş bir şey! Ona bir göz atarsanız da sevinirim, inanılmazda eğlendirici bir şeyi kurgusu var.

❖ İki tane sorucam da. Bir tanesi az önce bahsettiğiniz surette ahadiyat tecelli midir?

Hangisi, ahadiyat tecellisi, suretilik mi? O ahadiyat tecellisi değil onu da söyleyeyim.

- ❖ Evet. İkindide cennette görülecek olan peygamberimiz diyor ya “Ayın on dördü gibi Allah’ı göreceksiniz.” Demişler.

Bizatihi göreceksiniz.

- ❖ Onu nasıl yorumlayacaksınız?

Senin sorduğun soru çok zor bir soru. Hangi noktada zor? Allah’ın lütfu ihsanı...

Birincisi iman kuvveti olmadan Allah görülmez. Bir insana iman melekesi verilmezse Cenab-ı Hakk ona kendini göstermez demektir.

Ama iman melekeniz varsa Cenab-ı Hakk’ı görmeye başladınız demektir, çünkü imanla Cenab-ı Hakk görülmeye başlar. İmanı yoksa görmez çünkü imanı olmayan insan sebepler dairesine duyularıyla bakar. Ama imanlıysa duyuları aşkın bir bakış gelir. Onun için hazreti Ali diyor “Biz Allah’ı bu gözlerle görmeyiz.” diyor “İman dolu gözlerle görürüz.” diyor bir. Hazreti Ali’nin yine güzel bir sözü var selam üzerine olsun. Diyor ki “Perdeler kalksa, benim yakınlığım daha fazla ziyadelik kazanmaz.” Yani nasıl bir eminlik, nasıl bir Hakk seyranı varsa! Cenab-ı Hakk kendisine bizatihi görünse dahi diyor “Benim imanımda bir artma yahut keşfimde, seyranımda bir artma eksilme olmaz.” diyor “Yakınlığımda bir artma eksilme olmaz.” diyor.

Birincisi suretin geldiği anda Ahadiyet tecellisi olmaz. Çünkü bir şeyin surete bürünmesi demek onun içkinliğindeyse eğer Vahidiyet tecellisiyle alakadardır o. Evet tektir ve Allah o tavrında o tavrı biçiminde birliğini arz eder. Ve oradaki şeyde Vahidiyeti görebilirsin ama Ahadiyeti göremezsin.

Ahadiyet ve Vahidiyet arasındaki en büyük fark ise ahadiyet kendinde varlık olmaktır. Ahadiyetin kokusu hiçbir şekilde suretlerde bulunamaz.

Çünkü suretler her zaman kendini gösterir. Ve suretlerde Allah tavırdarken Vahidiyet tavrında yani “ben onda tek ve bir olarak” manasında kendini bir tavrında kendini gösterir. Yani Allah’ı her

görüştüğünüzde bir tavırla görmüş olursunuz. Hiçbir zaman Ahadiyet'le göremezsiniz. Çünkü Ahadiyet yaşanan bir şeydir, görülen bir şey değildir. Bir daha söylüyorum ahadiyeti hiçbir zaman kendinize dışsal müşahade edemezsiniz. Buna imkân yok çünkü 'zâtı Ahad'dır' kendisinin dışına zati itibariyle çıkamazsınız ki. Onun zatının dışına çıkmış olarak onun ahadiyetinde tek olarak seyran etmiş olursunuz. Farz edelim çaktın. Ama sen varsın birde o var. İkilik var yani.

Ama Vahidiyet de ikilik kabul görüyor. Çünkü sen onun tek ve bir olduğunun müşahedesine, bakın tek ama tek nasıl? Tekliğin anlayış itibariyle tekliği kavrarsın orada. Ama birliğin orada bir olduğunu, tavrında tavrını müşahade edersin. Onun için Allah'ı âlem kuluna bir sıfat ile görünmek isterse bir melek sıfatıyla görünür. Bir melek tavrıyla bir kuvvet sıfatıyla görünür. Bir kuvvet yoğunluğunda kendini hissettirir. Farz edin doğaya bakıyorsunuz. Doğaya baktığınız zaman sizde ki üstünüze galebe gelen kuvvet nedir? Rahman sıfatının kuvvetidir, Rahman tavrının kuvvetidir. Orada doğaya bakarken kendinizi unutup, doğanın kendisine kendinizi bıraktığınız zaman orada bir huzur, bir sakinelik olur insanın kendi üzerinde. İşte o zaman Rahman melekesi üzerinizde galip gelmiştir, ama kendinizi unuttuysanız. Yoksa doğanın kendisine kendinizi veremezsiniz. Çünkü Allah'ın rahman sıfatı rahmetin başlangıcı olarak külli dairede, kâinat dairesinde tecelli etmektedir. Rahim sıfatı her bir varlığın hususiyetinde yaşam, varlık hakkı veren olarak tecelli eder. Ve geri kendisine döndürmesinin hakkı olarak tecelli eder.

İkincisi, bir soru daha vardı o soruya gelmedik. Ahadiyet midir? Değildir. Vahidiyet olarak görülebilir. Bir tavırda görülmüştür orada.

❖ Namaz da peki, Ahadiyet olarak nasıl ibadet ediyoruz?

Ne zamanki namazda sen kalkarsın aradan, o zaman!

Namazın birinci başlangıcında "Allah'ı Ekber" denilir. Cenab-ı Hakk'a yönelilir. "Allah'ı Ekber" deyişinde iki tane mana var birincisi çok basit, çocuksu bir manadır yani "Dünyayı geride bıraktım Allah'ın huzurunda durdum." İkincisi Cenab-ı Hakk'a selam veriyorsundur.

Allah'ü Ekber bütün varlığını açmışsındır. Gönlünü açmışsındır Allah'ü Ekber!

Cenab-ı Hakk'a selam veriyorsun yani; sen tek ve bir olansın, en büyük olansın, Her şeyin ekber! Burada kendisinden daha büyük olmayan demektir.

Allah'ü Ekber! Kendisinden daha büyük olmayan büyük! Bu şu demek her şeyin üzerinde büyük olan, her şeyin üzerinde büyük olan büyük demektir. Yani bir şeyler büyükte Allah ondan büyüktür manasında değil. O büyüklük tavrında olan hep O'dur manasındadır. Bu noktada "Allah'ü Ekber" dersin, Cenab-ı Hakk'ın huzuruna eğer ermişsen yani ihšana gelmişsen...

"İhsan Allah'ı görür gibi ibadet etmektir." diyor Resulullah. İhsana geldiyseniz Cenab-ı Hakk'ın huzurundaymışçasına hareket edersiniz, zaten ayakta durmanın manası beklemektir. Yani zaten bekledin, niyetini yaptın; Allah'ü Ekber dedin. Cenab-ı Hakk'ın huzuruna durdun. Eğer huzurda olursan, huzura vardığın; ikincisi eğiliş olur.

Cenab-ı Hakk'ın varlığında tevazuyla bir eğiliş olur. O tevazuyu işaret eder ama o eğiliş esnasında kişinin kendisi şuna varırsa, şu hale; Karşısında Aynel yakin olarak tecelli edene varlığını sunmasıdır. O sunuşun kendisini hali olarak yaparsanız ki bu benlik olarak siz varsınızdır ama hazlar, menfaatler, sebepler dairesinden iyice soyunmuşsunuzdur. Sadece kendi varlığınız kaldı; kulluk.

O ruküda o hale geldiğiniz zaman geri ayağa kalkarsınız yine Allah'ü âlemin ihşanına durursunuz. İhsana durduktan sonra yani Cenab-ı Hakk'ın huzuruna vardikten sonra yani kendinizi sundunuz yine huzuruna durdunuz, secdeye geldiniz.

Secdede benliğiniz bile kalmayacak. Hani hali istiğrakta, hani öyle boş bir bakış vardır ya. Yani esmayla bakmayacaksın, kendin olarak bakmayacaksın. Kendin dediğim esmanla bakışın, kendin dediğim melekelerinle bakışın, kendin dediğim duygulanmalarınla bakışın; hepsi silinecek. O siliniş esnasında saf bir bakış oluşur. Saf bir bakış vardır secdede. Bütün varlığını yitirmişsindir, orada bizatihi Allah tecelli eder.

Oldu ve oturuşa geldiğin zaman senden bakan **Allah olacak, işte o zaman müminin miracıdır.**

Ve “Allah’u Ekber” dediğin anda her tarafın nur kesmeli ki, o zaman tam miracı yaşayasın. Ha oturup böyle nurları teke tek görmem lazım ki o zaman müminin miracıdır. Mümin diyorum, müslimin miracıdır demiyorum. “ Müminin miracıdır ” diyor “Müslimin miracıdır ” demiyor.

Mümin veli kişidir. Her mümin velidir ve veliliğin başı mümin olmaktır. Bakın herkes müslim olabilir, ama müslimler içerisinde müminler, veli kişilerdir. Velilik mertebesinin başlangıcıdır ama her veli mertebesinde mümin gelir gelen kişi. İsterse Velayeti Kübra’da olsun, isterse Velayeti Suğra’da olsun müminlerdir. Buradaki veliliğin ortak temel sıfatıdır müminlik. Eğer bir kişi veliyse mümindir, müminse velidir. Bakın müslim demedim. Yani Allah’ı arıyor, Allah’a teslim oluyor. Selametini arıyor, ibadet ediyor, şunu yapıyor. Her şeyi yapabilir ayrı mevzu. Dünya ilişkilerinde hakları gözetiyor. Bak müslimlerin özelliği.

Ama mümin öyle değil. Allah’tan hiçbir şekilde, kıl kadar şüphesi yoktur. Her an iman doludur ve imanıla beraber her an Hakk’ın müşahedesinde olan kişidir. Allah’ın varlığından emin olan, Allah’ın varlığını hakkı üzeri yaşayan, elinden, dilinden, belinden emin olan denildiği noktadadır ve halkında kendisinden emin olduğu kişidir mümin. Müslimden emin olmayabilirsiniz ama müminden emin olun. Müslim her an her şeyi yapabilir ama mümin hiçbir şekilde yapamaz. Allah’ın sıfatlar dairesinin dışında yaşayamaz. İmkân yok.

Ve “Müminin miracıdır ” dediği anda müminin kendisi nur kesilir. Müminin kendisi Allah’ın huzurunda olacaktır. Bazıları vardır direkt ta lâhuta gider, gelir, ruhaniyetleriyle. Yani o secdesine vardığı zaman Allah’ın bizatihi ruhaniyatıyla... Bir daha söyleyeyim buradaki âlem üzerindeki, hissiyat üzeri ihsanına varmak ayrı bir şey, ruhaniyetiyle bizatihi gider, gelir... Resullah için “Miraçta etti ta lâhuta kadar gitti.” Diyoruz. Bizatihi ruhaniyetleriyle ta oraya kadar gidip gelenleri biliyoruz. Oraya kadar gidecek, ha o işte miraçtır. Sebepler dairesini aşmış, kendi varlık sebep dairesini aşmış sadece Allah’ın huzurunda

olan, sadece Allah'ü âlemin yakınlığını hem kendi aynel yakın bizatihi huzurda bulan, hakkel yakın bizatihi kendiliğinde bulan kişidir.

Ahadiyet tecellisi yaşamın bizatihi kendisi dirilik noktasında tecelli eder. O tecellinin kendisinde söylenecek ve ya dile getirilecek bir şey değildir. Dile getirildiği zaman yine ikiliğe düşülür, ahadiyet sadece yaşanacak bir şeydir. Biriciklikte yaşanılacak bir şeydir. Her varlık kendi üzerinde ahadiyeti bulur ve buna en yüksek derecede eren kişi insandır. İnsanın dışında hiçbir mahlûkat tayfasına bu nasip verilmemiştir. Ahadiyet tecellisi! Burada ahadiyet aslında tecellide etmez. Yani ahadiyet bir yerde değil ki gitsin bir yerde tecelli etsin. Zaten her şeyde olandır, zatıyla!

Ahadiyet tecellisi dediğimiz şey anlaşılın diye belki söylenecek bir şeydir yani yolda gidenlere. Yoksa kişinin kendi varlık perdesi kalkmıştır, bizatihi Allah'ın kendiliği kalmıştır. Hani "Sen atmadın. Allah attı." diyoruz mesela orada Muhammed Mustafa'nın o Muhammed'i şuuru, bilinç hali olmasın, sadece varlığında bizatihi Allah tecelli etmektedir.

Onun için bu gibi mertebeye erenlere şöyle demişler "Ev edna mertebesine erdi." demişlerdir. **"Özleri Hak ile olan, dışlarında ise halk ile haklar üzeri yaşayan."** ve Muhammed Mustafa onun için marifet dininin peygamberi olarak bize bu kapıyı açmıştır. Herkes istidadınca bu kapıdan nasibi vardır. Ama ne kadar çalışıyor, ne kadar gayret ediyorsa.

Lakin güzelde bir söz söylemişler demişler ki "Gayret etsen de olmuyor, gayret etmesen de olmuyor." Yani bir takdirattır. O takdirat da ne kadar nasibiniz varsa. Yani gayretiniz istediğiniz kadar kafa patlatın nasibiniz yoksa hiçbir şey olmaz, istediğiniz kadar yapın ama nasibiniz yoksa... Allah'a dua edin nasibi olanlardan olalım. Dua belki nasibinizi getirir.

Kaderinizde yoksa dua neyi getirir? Emin olun her şey evvelden yazılır. "Her yazının bir silgisi vardır." demişler. Nasibinizde yoksa duanız size nasibinizi getirir. Evvel dediğimiz iç âlemdir. O nurlar âleminde nasibinizde, geleceğinizde olmayan şey aynı anda yazılır yine evvelde

yazılmıştır o. Bir daha söylüyorum iç âleminizde bir daha yazılır o ve size nasibiniz olarak evvelden yine verilmiş oldu o.

Evvel dediğimiz iç âlemdir. Evveli Allah, ahiri Allah; bakın Allah'ın evveli ahiri yoktur. Mahlûkata göre Evvel, Ahir esmaları; Zahir, Batın esmaları ortaya çıkar. Allah'ın sonu yok ki evveli, ahiri olsun, başlangıcı yok ki! Kıdem ve beka sıfatlarını kullanıyoruz değil mi? Yani ezeli ve ebedi olan, başı sonu olmayan varlık. Ama var ettiği anda, o var ettiğinin ezeli, aynı zamanda var ettiğinin sonu olmuş olan, var ettiğinin her eyleminde kendi tavırlarıyla sonlandırmış olan. Yani siz, her tavrınızı yaşarken tavırlarıyla Cenab-ı Hakk üzerinizde tecelli etmektedir. Aslında o tavrın kendisi aynı zamanda Cenab-ı Hakk'ın üzerinizde el Ahir esmasıyla tecellisidir. Evvel odur, Ahir odur. Aynı zamanda o sıfatın tecellisiyle el-zahir olandır.

Hani bir sıfatı yaşadınız o sıfatla sonlandınız; Hakk'ı yaşadınız yani. Ama o sıfatın tecellisindeyken de takdirle sizden zahir olandır. Ama aynı zamanda sizin varlığınızda olarakta her şeye, her türlü varlığın öz varlığı olarak ta suretler âlemini var ettiği zamanda kendisini sınırlandırır, batında olandır, gizli olandır.

Onun için demişler ki "Allah'u âlem âlemlerde gayptır, insanda gayb-ul gayptır. Allah'u âlem âlemlerde batın seyindedir, insanın iman dolu gözlerine, nefeslerine zahir olur." diye güzel sözler söylemişler.

Bazıları bu zahir esmasını biraz abartmışlardır. Zahir deyince "Bütün âlemde Allah zahir oldu." demiş ve bütün sıfatlar yani görünenlerin her şeyine Allah'ı taşımışlardır. Genelde vücutçularda olanlar çok yapmışlardır. Bu da aşk ve sekr halinde çok olur. Kişiler öyle bir aşk ve muhabbetle dolarlar ki her yerden Allah'ın tecellisine gark olur ve bütün suretleri Cenab-ı Hakk olarak görmeye başlarlar. Bu tecellide öyle bir hal var. Ama bu bazı Ehlullah'a göre Velayeti Suğra mertebesinde yani âlemin kendi üzerindeki tecelli üzerinde gerçekleşmiş olduğu için "Velayeti Suğra" dedikleri mertebede gerçekleşti derler. Ama sebep olarak âlemler üzerindeki tecelli ederken Cenab-ı Hakk, sebeplere ve suretlere aşkını görmek yerine suretlerin kendisini Hakk'laştırırlar. İşte problem orada kaynaklanıyor; suretlerin kendilerini Hakk'laştıramaz. Çünkü suretleri var eden

Allah'tır, nedenleri Allah'tır. Nedenleri Allah olan bir varlığa kalkıp ta varlık yükleme hakkımız yok. Yani Cenab-ı Hakk'ı suretlerde sınırlama hakkımız yok.

Bunu da İbrahim de anlattık; yıldız, ay, güneş bakın hep bir suret ve "Ben, batanları sevmem" diyor. Çünkü suretler yok olup gider. Suretleri var eden hiçbir zaman yok olmaz. "Fani olandan, Baki olan Allah'ın veçhine yönel." diyor. Onun için zahir esmasının kalkıp ta Allah'a bütün âlemler üzerinde âlemlerin kendisidir deme hakkımız yok. İman dolu nefeste zahir olur Hak. Her ne bir suret var etti, Cenab-ı Hakk onun bir tavrıdır, tavrı olduğu gibi de kendini onda sırlamıştır. El-Batin etmiştir, gizlenmiştir. Onun için âleme bakıyorsunuz.

Mesela bulutlar geliyor geçiyor; o kadar güzel resimler yapıyorlar! Şimdi resimleri bulutlar mı yapıyor yoksa onların üzerindeki Hak mı yapıyor? Veya bir manzara görüyorsunuz. Pikniğe gidersiniz hani bahardır ve ya denizin kenarına gitmişsinizdir orada ki dalgaların ruhunuza verdiği esintiler! Cenab-ı Hakk mı yapıyor bunu, dalgalar mı? Kalpleri idame, idare eden Allah değil mi? Bütün varlık âlemi surete gelen Cenab-ı Hakk'ın orada rahman sıfatıyla tecellisinin duygusu. Yani burada demek istediğim şey Allah'ın lütfu ihsanıyla suretlerin kendisini Hakk'laştırma hakkımız yok. Yani bunun altını çiziyim. Bunu zaten efendide söylüyor. Kur'an'ı azimşanda zaten yeri yok. Ama suretler üzerinde tecelli edeni seyretme hakkımız var.

Bununda tek aracı imandır.

İman ve iman dolu bir aşk! İman ve iman dolu aşk!

Demiş ya "Ya Rabbi ben senden ne isteyeyim?"

Eğer yola talipseniz Allah'tan aşkını isteyin. Ama başınıza bir şeyde geldiği zaman demeyin "Şu şöyle oldu, bu böyle oldu." Talip oldunuz... Yani neye talip olduğunuzdan haberiniz yok mu derler...

Çünkü ilk zülcelali vel ikram esmasıyla görünülecektir size. Yani sizdeki asli varlığını isteyecektir evvela. Onunda ortaya çıkması için yani terbiye dediğimiz şeyi getirecektir. Asli varlığınızın ortaya çıkması sizin terbiyeniz olacaktır. O zaman sizin bağlantı kurduğunuz,

sahiplendiğiniz, kendinizi onlar üzerinden varlığınıza, varlığa taşıdığınız neler varsa hepsinden sizi soyutlar. Onun için diyor “Kulumu seversem” diyor “Bütün kapıları kapatırım, bir tek kendi kapımı açık bırakırım.” diyor. Eğer bütün kapılar kapanmaya başlarsa o zaman ayıyayı yedik. Onun için aşkını isteyin kolay gelsin. Eğer talipseniz!

Talip değilseniz normal yaşantınıza devam edin. “Ya Rabbi şükür” deyin anlamaya çalışın, öğrenmeye çalışın. Ama sakın ha sakın “yola adım atayım” demeyin. Çünkü başınıza gelenlerden küfre gidebilirsiniz. Ya gerçekten bu iş bela ya, bazıları der ki “Bela dersen, bela gelir kardeşim, bela deme ki bela gelmesin.” Doğru ama yolun hakkını vermezsin. Bunu söyleyen kişiler, bu yolu bilmiyor demektir. Kur’an’ı azimüşşanın ayetlerinin hükümlerini daha görmüyorlar demektir.

Çünkü “Sizler iman ettikten sonra denenmeyeceğinizi mi zannediyorsunuz?” diyor.

Cennet deyince köşkler, huriler anlamayın. Meleki sıfatlar demektir, ilahi sıfatların tecellisi demektir. Allah’u âlemin nuruyla sizde sıfatları, tecellileri açması demektir.

“Cennet karşılığında Allah’u âlem canlarınızı, mallarınızı, evlatlarınızı eksiltir. Canlarınızdan, mallarınızdan, evlatlarınızdan eksiltir.” diyor “Satın alır.” diyor. Bunlar aşikâr beyan ayetlerdir yani yola talip olan bunlara da taliptir. Ya çok zor bir şey! Yani bu korkudan... Diyor ki kendime bir özeleştiriyeyim. “Korkutmayın, müjdeleyin.” Ama benimki müjde, Eğer Allah diyorsanız müjde. Bu bir müjde! Ama o sevgi, muhabbeti...

- ◇ Ama bazı insanlar yani böyle hani şey zannediyor; Ben de çok ibadet ediyorum, Allah işimi rast getiriyor. Allah yolunda olduğum için bak işte imanım çok kuvvetli olduğu için işlerim rast gidiyor. Ama öbür gün mesela işlerim rast gitmiyor.

Demek ki kendilerine göre bir Allah var. Yani ibadet ediyor, ibadetine göre iyi işler veren bir Allah var. Yani kötü bir şey, babam onu iki türlü anlatırdı.

Nasreddin Hocanın bir tane fıkrası muhabbet olsun diye söyleyeyim. Hoca (rahmetullahi aleyhi) eşi diyor ki: “Git çocuklara bak.” Diyor “Halleri nicedir? Birisi pamuk ekmiş, birisi buğday ekmiş.” Diyor ki “Evlat halin nicedir?” diyor ki “Valla “ diyor “yağmur yağarsa anam ağlar.” diyor. Pamuk ekmiş ya. Takdiri ilahi.

Diğerine gidiyor, diğeri de buğday ekmiş. Soruyor “Evlat halin nicedir?” diyor ki” Vallahi baba yağmur yağmazsa, anam ağlar. “ diyor.

Hoca geliyor, “Hatun” diyor, “Yağmur yağsa da yağmasa da sen ağlayacaksın.”

Kendilerine göre bir Rableri var.

Bir hikâyesi daha var, kazan hikâyesi herkesin malumu bir hikâye... Gidiyor komşusundan kazan istiyor ya. Arkasından tencereyle götürüyor. Aradan vakit geçiyor yine alıyor. Aldıktan sonra bu sefer götürmüyor. Götürmeyince komşu kapıya dayanıyor. “Hocam bizim kazan?” diyor. “Komşu” diyor “o size ömür.” “ya kazan ölür mü Hocam?” diyor “Doğurduğuna iman ediyorsun da öldüğüne mi iman etmiyorsun ?” diyor.

Yani size verirken Allah oluyor da, vermeyince mi Allah olmayacak!

Veya kendi isteklerinize göre mi olacak? Yani bu gün yağmur yağdı diye eyvallah ta yağmazsa eyvallah olmayacak mı! Bunun gibi bir şey bu. Yani Allah size verdiği zaman Allah, istediğiniz olduğu zaman amenna, vermediği zaman yine Allah’ınızsa işte o zaman imanınız kati demektir. O zaman ikranızda yani kararınızda sabitsiniz demektir. O zaman sadıksınız demektir, çünkü sıdkiyet samimiyetle ve devamlılıkla alakalı bir sıfattır. Yani bu şöyle bir şey, farz edin ki bir velayet hali tecelli etti. Bizde iman ehliyiz. Bir hal tecelli etti, o halde kararlı olamayabiliriz. Hani efendi anlatıyor ya “Halden hale devşirilir insan.” Bir ayet gider, Allah’u âlem bir ayetiyle bize tecelli etti diyelim, o ayetiyle bir yakınlık bulduk diyelim. Takdir. Lakin o ayet giderildiği zaman imanımız halen bizde durur mu durmaz mı problemi var. Velayette öyle bir durum var ama eğer bir sıdkiyete taşırsak o hali, ister o hâl olsun, ister olmasın farketmez.

Cenab-ı Hakk'a sıdkı devamlılıkta, imanımızı amellerde, hayır işlerimizde, fedai nefis durumlarında sıdkiyet noktasında devamlılıkta imanımızda kati sürede kararlı olursak, işte o zaman imanımız kabul görür.

Öyle kerametler yaşayan insanlar var ki kendilerinde devamlılık görmediğim insanlar olmuştu. Adam inanılmaz kerametler yaşıyor ama hakikatine bakıyorsun sonuçta ahlakında devamlılık yok, samimiyetinde devamlılık yok. Bu gün kendisi için Allah başına bir şey gelirse ve ya yarın istediği bir şey olmadığı zaman "Abi bu yolda gidiyoruz. Niye böyle oluyor?" Bak bir ayete de gark oluyor o sırada; "üç, beş payeye ayetimizi satanlar" ayetimize de gark oluyor. Çünkü kendi için yapmış. Kendi için bir şey istiyor ve olmuyor. Sana keramet gösteren Allah, şimdi göstermeyince mi Allah olmuyor? Sana yani üzerinde tecelli edenlerle Rabbin olduğunu biliyorsun da, göstermediği zaman isteğin yerine gelmediği zaman mı Allah olmuyor? Yani bu o cennet nimetlerinin tecelli ettiği zamanlarda bile yaşanıyor. Yani dünyadaki normal yaşantı hani bacımın dediği gibi "Biz normal insanlarız." Dediği nokta. Yani normalde yaşadığımız zamanda olan, tecelli eden şeyler. Yani bir işimize diyoruz ki "İbadet ediyorum işim rast geliyor. İbadet ediyorum işim rast gelmiyor. Bak kötü geldi." İbadeti için rast gelmesi için mi yapıyorsun? Ayettir diyor ki "Biz burada isteyenlere ibadetlerinin karşılığını veririz ama ahiret te elleri bomboştur." Aslında o ayeti adam zikrediyor ne kadar acı bir şey. Bilmiyor ki ahirette el bomboş kalacak çünkü ayetin muhatabı olmuş.

"Bazıları hem burada ister, hem orada ister." diyor "İkisine de veririz diyor." Onun için siz buradakine bir şey isterken bir şeye karşılık sakın istemeyin." Ben ibadet ediyorum, ibadetime karşılık olarak, işlerim rast gitsin." Veya "rast geliyor." Sakın ha!

Ya Rabbi sen bizim Rabbimiz sin diye biz senden istiyoruz.

Resulullah için bir ayet zikretmiştik. Dedi ki "İbadetim, salâtım, yaşamım, ölümüm sadece âlemlerin Rabbi olan Allah içindir." Ne yapıyorsanız sırf Allah için yapın. Eğer ihtiyaçlı olan bir şeyinizde varsa, o noktada avuç açtıysanız da yine Allah için isteyin ve isterken de "Ya

Rabbi sen bizim Rabbimizsin diye senden istiyoruz.”deyin. Bir şey karşılık sakın istemeyin. Araya koymayın.

- ◊ Hocam ben insanların biraz hastalıklı bakış açlarına çok canım sıkılıyor. Yani hazreti Eyüp peygambere de öyle yapmışlar ya hani...

Evet. Üstelik bak “sen kötü bir insan olmasaydın, bu belalar sana gelmezdi.” diye terk etmişler.

- ◊ İyi insanın bile başına gelen şeylerden dolayı ‘Bak işte sen ne yaptın?’ gibilerinden. ‘Büyük bir günah işlemişsin ki böyle olmuşsun’ gibi. O mübarek insana bile söylemişler yani. Şimdi siz az önce dediniz ya kendileri için. İnsanlar bu dönem öyle bir yorum yapmıyorlar. Daha çok mesela kendine kötü bir şey geldiği zaman ‘ya bir nazardır, ya bir imtihandır’ der öyle geçer. Ama bir başkası, kendi dışında bir insana kötü bir şey geldiği zaman “Allah, Allah niye acaba?” ya da işte; ne oluyor ki? Allah ona gücendi mi acaba? Böyle yorumlar yapıyorlar.

Yine aynı ayete gark oluyoruz. Biraz önce zikrettiğimiz şeye dikkatli bakarsanız Kur’an yaşamın kendisinde olan bir şey. Yani kişi ‘Ya işte bak, Allah’ı gücendiren bir şey mi yaptı? Gayretullaha dokunan bir şey mi yaptı?’

Ya illa gayretullaha dokunacak diye bir şey mi var? Ya sevdiğinden veriyorsa!

- ◊ Ya da işte niye acaba?

Veya terbiye için, imtihan için, deneyim için, daha kârlı olsun diye veriyorsa. Karşılaştığı şeylerde daha yetkin bir şekilde bulunsun diye, ilahi sıfatlardan taviz vermesin diye yapıyorsa. Yani o taraflarına hiç bakmıyoruz.

- ◊ Her şeyin tek sebebi bu aslında Hocam yani...

İmkân yok. Sığ düşüncenin gereği olarak öyle söylevlerde bulunabilir.

❖ Birde bencilce.

Evet, bence de.

❖ Yani kendine geldiği zaman öyle yapmıyor ama...

Yoo. Öyle yapmazlar zaten.

❖ Kendi başına gelince “Nazar oldu” diyor...

Sığ ve bencilce şimdi tam anlamlı oldu yani.

Evet. Yani kendilerine geldiği zaman “O tamam işte şundan, bundan.” Ama onlara geldiği zaman “Acaba Allah’ı mı gücendirdi, şu mu?” Aslında her şeyde hikmeti hayırda arayın. Hayır üzeri bakın. Kimin başına ne gelirse gelsin el uzatmaya çalışın ve hayırda arayın. Eğer hayır üzeri aramazsanız, orada Cenab-ı Hakk bir vergisi varsa siz mahcup olabilirsiniz. Yani güzel bir şey veriyorsa ileride mahcup olabilirsiniz. Çünkü insan haksız yere bir şeye yakıştırıyorsa Allah onunla yüzleştirir onu. Ben bunu çok net yaşamıştım. Bana iftira atanların, iftira attığı şeyle gark olduğunu görmüştüm. Yolda giderken efendimin yanına ilk giderken tam deli dolu bir adamdım, gözü yaşlı, sümüklü bir herif. Onsekiz, on dokuz yaşında bir insan. Yani emin olun deli demeye kadar gittiler. Bir gün bana “Deli” diyenin deli olduğunu gördüm. Ama deli dediğini gördüm “Biz senin için artık deli diyoruz.” Niye? “Artık sen bambaşka bir yola girmişsin.”

❖ Veysel Karani’ye de öyle dediler.

Çok enteresandı. Vallahi o kadının deli olduğunu gördüm ve o şekilde olduğunu gördüm ve sonradan üzüldüm. Dedim ki keşke bir şey söylemiş olsaydım. Yani hakkı bende kaldı çünkü. Keşke bir şey söylemiş olsaydım. Veya iftira attı mesela bir tanesi oğlu üzerinden bir iftira attı. Oğlu üzerinden derken bir kız yüzünden bana iftira attığını çok iyi biliyorum. Kızla bu sefer oğlunu evlendirdi. Ben de böyle oturup seyrettim. Bana iftira atmıştı, basbayağı iftira etti. Evlendireceğim mahiyetinde bir iftiraydı, tam tersi oldu, oğluyla evlendirmek zorunda kaldı. Daha bunun gibi nice şeyler. Nice şeyler ya, vallahi otursun sadece izlersin. Yani Cenab-ı Hakk’a şahit olursun. Sadece izle dersin.

❖ Sabretmeyi bileceksiniz Hocam.

Sabırda çok ağır şey kardeşim ya. Dalga geçenlerin, dalga geçtiklerini gördüm. Nasıl ama inanılmazdı.

❖ İşte. Yapılan bir musibete karşılık sabırla bekleyerek...

Muhakkak! Sabır işin başıdır. Sabır işin başı ama rızaya erersen seyran edersin.

❖ İşte sabırı bekleyerek.

Sabır edersen sebepte takılı kalırsın bak. Tamam, Allah'tandır dersiniz ama halen aklınız sebeptedir. Yani sabır etmeniz gereken sebeptedir ama rızaya ererseniz sebepte takılı kalmazsınız; Allah'ta takılı kalırsınız bu sefer. Ya Rabbi şükür!

❖ Bu Kur'an-ı Kerim'de peygamberlere nasıl belalar geldiğini hani o kadar artık son noktaya varırdı ki yani "Allah'ın yardımı ne zaman?" diye söylerler. Ya da Hazreti Meryem'in iftiraya uğradıktan sonra...

Ayette de geçer. O en acıklılarından bir tanesidir.

"Keşke Meryem ismi hiç anılmasaydı." hani "Bunu yaşamadan ben ölseydim." Tarzında yani bu insanlar...

Şimdi O'nu toplumuyla da kıyasladığın zamanda müthiş bir acıdır. Namus, örf, töre artı karakterleri olmuş insanların ve o karakterden geliyor hazreti Meryem.

Nasıl bir ortam, nasıl bir durumdaki inanılmaz derecede kendini hırpalıyor düşünün. O nasıl bir ateş yaşamıştır Allah bilir.

❖ Yani o dilden dökülen sözler kadere teslim olmak noktasında zarar veriyor mu?

Hangi nokta? Tam son sözü bir anlamadım.

❖ Hani Allah'ın kaderine, takdirine razı olmaktır ya velilerin vasfı hani o dilden dökülen sözler "Allah'ın yardımı ne zaman?" ya da "Keşke ölseydim daha öncesinde." Sözleri zarar verir mi?

Zarar vermez de o sırada örtülü kalınır. Eğer o hale geldiyse kişi, yani o sözleri dahi söyleyecek hale geldiyse o sırada Hakk'tan yana hikmetinden yana örtülüdür. Çünkü halen sabır sıfatı vardır, ama sabır sıfatı varken sebebe takılıdır herhalde. Yani rızaya daha tam gelmemiştir demektir. Ama ne zaman ki Allah'ın verdiği hoşnut oluyor, razı oluyor; işte o zaman takdirle sabır sıfatı üzerinden kalkıyor. Zarar gelmez. Ama sabır sıfatı değil de rıza sıfatına geçmek için o sözlerde bazen zikrediliyor, edilmiyor değil. Lakin yüksek derecede ama orada söylev varsa şu demektir, yani halen bir akli bakış var demektir.

Eğer yüksek derecede duygusal olan bir aşka taşınmış olursa, o sözü söyleyemez. İmkân yok.

Bunu hazreti Resulullah'ta görebilirsiniz. Söylediklerinin haddi hesabı yok, ama bir gün dahi böyle bir söz zikredilmemiştir. Yani bu şekilde bir hadisi şerif göremezsiniz. İmkân yok.

Mesela Eyüp aleyhiseleam diyor ki “Ya Rab şeytan bana dokundu.” Değil mi?

Resulullah ne diyor? “Ya Rab senden sana sığınırım.” İnanılmaz bir tevhid!

Bakın birisi diyor “Şeytan bana dokundu.” Yani sabır sıfatının gereğini söylüyor, sebepte takılı. ‘Hani ben sabrediyorum ama şeytan bana dokundu.’ Yani şikâyetçi olduğumdan değil, ibadetlerimi yerine getiremiyorum, diye gerekçesini sunuyor, mazeretini sunuyor ve Allah onu kabul ediyor.

Resulullah ise şeytanı dahi görmüyor. “Ya Rabbi “diyor “Senden sana sığınırım.” Yani sebepler dairesine hiç bakmıyor. “Ya Rabbi, senden sana sığınırım ” gibi...

Şimdi Meryem'in hali Resulullah'ta tecelli etseydi ne olurdu? Bakın böyle bir toplumda Kur'an'ı azimüşşanın birine verilmesi, bak inanılmaz bir şey Meryem'in eline çocuk verilmesiyle aynı değerdedir, hemen hemen.” Dellendi, birisi öğretiyor; ya sen bizim en akıllımızdan ne oldu sana böyle?”

Aynı söylevler fark etmiyor yani temel aklına baktığınız zaman belki duygu yoğunlukları, yaşanılan hal farklı noktada cereyan edilebilir. Yani orada tecelli eden kimya değerleri farklı olabilir. Değil mi? Ama temel akli baktığınız zaman aynıdır. Yani çocuk eline veriliyor.”Keşke verilmez olaydı.” Ama Resulullah verdiği zaman nasıl, onu omuzlayacağını ne yapacağını? Ve ilk gelen ayet “Akrabalarını davet et.” Tamam, sana verdik ama ilk gelen “Akrabalarını davet et.” “Ey örtülere bürünen” diyor “Kalk ve davet et.” Bu da çok zor bir şey!

Bize örnek olabilecek burada Resul-u kâinat Muhammed Mustafa’dır. Efendim hazreti pirde zaten söylüyor burada hazreti Resulullah’tır. O’nun yaşamı örnek alınmadığı sürece, yani Cenab-ı Hakk’ı tam kemalatıyla şu insanlığımızla, yaşayabileceğimizi, bilebileceğimizi zannetmiyorum.

Bütün peygamberler peygamberimizdir amenna. Her peygamberde bir sıfatı gereği bir yakınlık buluruz. Ama zati tecelli Cenab-ı Hakk’ın bizatihi hüvviyeti Hakk olarak tecellisini hazreti Resulullah’la ancak bulabiliriz, başka türlü bulamayız. Ve en yüksek derecede O’nu biliş, O’nu bilmek ve yaşantısında göstermek bir tek Resulullah’a nasip olmuştur. Ve ümmetine bunu miras bırakmıştır. Bu da en yüksek derecede tasavvuf öğretisinde kendini göstermiştir.

Günümüzdeki tasavvuf öğretisinde de genelde geçen haftalar zikrettiğimiz gibi gavs babalar, kutuplar çok olduğu için bir türlü ayna bulunmuyor. Hani baba olmaktan daha çok ayna olmak tercih edilmiyor.

Allah’u âlem bizi aynalarımızla karşılaştırsın, aynalarımızla beraber yol götürsün.

İnsan, insanın aynasıdır. Hiç özel bir ayna aramanıza da gerek yok. Annenize bakın, babanıza bakın. İyi ve doğruyu ayırt edecek bir vicdanınız varsa bütün âleme bakın. O iyi ve doğruyu ayırt edecek vicdanınızda bütün âlemdeki tavırlarda Cenab-ı Hakk’ı müşahede edebilirsiniz. Ve iyi ve doğruyu ayırt ederek de kendinize yol verebilirsiniz. Onun için Cenab-ı Hakk’ın sıfatlarını her yerde müşahede edin ki Allah’u âleme yol tutabilesiniz. Cenab-ı Hakk’ın ilahi

sıfatları üzeri mizaç ve meşrebimiz neyse ona göre yaşayın ki Cenab-ı Hakk'ı üzerinizde gösterebilesiniz.

“Yeryüzüne bir halife yaratacağım.”

Ve melekler dedi “Ya Rabbi kan dökcek birini mi yaratacaksın?”

“Yeryüzüne bir halife yaratacağım.” Ayeti çok önemlidir. Bu sıfatları – ilahi sıfatları- hakkıyla yaşarsak işte o zaman o sözün hakkını vermiş olacağız.

❖ Yani yeryüzünde “ Ol ” dediği zaman oldurulabilecek nitelikte...

O illa öyle olacak diye bir kaide yok, niye? Velidir diye velilerin tamamı halifedir bir noktada, hususi halife. Velidir diye illa keramet gösterecek, “ol” dedirttiğini olacak diye bir kaide yok. Çünkü veliliğin nişanı keramet göstermesinde değil, Cenab-ı Hakk'ın bir sıfatı üzeri yakınlığıyla alakadardır. Özünde kati surette Allah'u âlemin varlığından emindir, kendi üzerinden, melekeleri üzerinden tecelli eden Cenab-ı Hakk'ın o sıfatıyla da inanılmaz bir yakınlığı vardır. Ha bu Velayet-i Kübradır, Velayet-i Suğradır, Velayet-i Ulyadır hangi derecede olduğu önemli değil, aynel yakındır, ilmen yakındır hangi derecede olduğu önemli değil. Ama bir yakınlığı vardır. O yakınlığı üzeri yaşıyordur, amenna. Ama illa o yakınlığı üzerine keramet gösterecek diye bir kaide yok.

Cenab-ı Hakk'a özüyle yakın ama keramet göstermeyip de keramet gösterenlerden katı katına yüksek derecelerde olan insanlar vardır. Burada önemli olanda şey şudur, Allah sizi severse çok, şu keramet sahibi, şu keramet sahibi değilmiş e bakmaz, Allah sizi sevmiştir. Siz onun katından daha değerlisinizdir. Siz onun katından daha üstünsünüzdür. İlla keramet gösterecektir diye bir kaide yoktur. Bunu şöyle de anlayın, belki çok basit bir örnek olur ama olsun. Ebeveynlere en şirin gelen çocuk hangisidir? Bebeklerdir, acizler, kendini sevdirenler ama yetileri ortaya çıkmış, yani babanın üzerindeki yetileri, annenin üzerindeki yetileri, üzerinde çıkmış bir kişi o kadar sevilicektir diye bir kaide yok. Hani baba kendinde oğlunu görüyordur, anne kendini oğlunda, kızında görüyordur sıfatı gereği. Ama bebek oldu mu

İstanbul'un Rufai tarikatının bir şeyhlerinden. Derdi var ya derdimi anlatıyım da belki çare olsun diye. Geliyor "bak" diyor "Sen rufai kardeşini ziyarete gelmedin. Bir sebep dolayısıyla geldin. Ben Buradan kalkıyor." Öylede bir Türkçe şiveyle de konuşuyor. Takdiri ilahi. "Ben buradan kalkıyor." Diyor "Vazonun" diyor artık neyin altına koyduysa "Orada seninkinin çaresi var." diyor. Adamın da derdi başka. Çaresini yazmış. Alıyor bir bakıyor hakikaten de çaresini yazmış, mahcup oluyor. Yani bu şekilde keramet vaki olaylar gösteriyor.

Mesela Metin babanının babası var Ahmet baba diyor ki "Senin annen nerde?" diyor "Mekke'ye gitti." "Hacda." Diyor "Lakin namahrem kadın tek başına gider mi?" "Ne tek başına? Biz yanındayız." "Nasıl oluyor?" diyor. Bir dua ediyor, bir açıyor aynı televizyon izler gibi kadını gösteriyor. "Bak annen orada gidiyor." Diyor. "Gözetliyoruz." Öyle bir zat...

Ve ya bir gün Metin babaya zikir vermiş. demiş "Sen zikir ehli." "He zikir ehli" demiş "E, peh" demiş "Senin çektiğinde bir şey mi?" "Al" demiş "şu zikirleri çek."

Metin Baba diyor "Zikirleri çekiyoruz bir üşüyoruz, bir ısınıyoruz korktum." "Ertesi gün bir geldi dükkâna şöyle bir baktı "Korkak" dedi. Aynen öyle "Korkak verdiğim zikirleri niye çekmiyorsun?" dedi. "Yahu" diyor "Hem donuyoruz, hem ısınıyoruz nasıl çekeceğiz?" "Merak etme biz senin yanındayız." Diyor. "Neyse" diyor "O akşam yine bir odaya çekileceğim. Evde küçük. Bir teyze hanım var." diyor "Bizim, eşimin teyzesi. Eve misafir gelmiş. Evde misafirken genelde salonda yatıyor" diyor "Bende salonda tesbihat çekerken, çıktım yatak odasının bir köşesine tesbihatıma başladım. Bir baktım içerde feryadı figan sesler geliyor. Abbov hırsız var filan, milan. Bir geldik baktık ki kadın zikir ederken içerde "Hırsız var." diyor. Ertesi sabah efendi geldi. "O kadın kimdi?" diyor "Ne cazgırdı ya diyor." Tai mekân yapmış, ama yanlış odaya gelmiş. Oturma salonunda hani tesbihat çekiyor ya onu bildiği için yine oraya gelmiş ama kadın bu sefer var. Böyle vakalar. Bir gün mesela çok enteresan komik bir şey buna bir hafta gülüyordum ama buna. "Bir gün" diyor "Kur'an dersi çalışıyorduk Arapça kendisiyle çalışırken diyor Döndü arkasını mutfağa doğru "Kevser" diyor Kevser

karısı “Kevser” diyor “... Babandır.” Ama herkes dut yemiş bülbül gibi ses çıkmıyor. “Neyse” diyor “anneyi bir köşede yakaladım” diyor. “Ya anne” dedim “Hikmeti ne?” “Ya sorma” dedi” “Ya o gün bir yemek yapacaktım. İşi bitirecektim. Adam öyle bir zor yemek söyledi ki o yemeği yapmaya imkân yok, bende içimden geçirdim ... dedim bizim yaptığımız yemeği yemiyor kalkmış birde yemek istiyor.” Tam o sırada mübarek sesleniyor “... babandır.”Hepinizden özür diliyorum ama yani bu şekilde bir amca.

Rufai tarikatından bir amca Metin babaya diyor “Bana bağlan, bana bağlan” “Baba” diyor “Ya birine bağlıyız.” diyor, yani bire hizmet bine nimet! “Yani bizi es geç “ diyor yani tamam, zevkimiz var paylaşıyoruz ama bir kişiye hizmet ediyoruz zaten diyor “bir yere bağlıyız.” diyor. “Seni bir ara götürüyüm.” diyor götürüyor. İhya efendiye götürüyor. İhya efendi hakikaten çok değerli bir zat. İhya efendi sohbet ediyor, ettikten sonra bu kalkıp gidiyor. Soruyor, diyor “ Nasıl buldun?” diyor. “Peh” diyor “Tarih, coğrafya öğretmeni.” Yani anlattığı şeyler üzerinden ona tespit koyuyor. İhya efendide diyor ki “Evladım” diyor kendisi Metin babaya çok müthiş bir şey söylüyor.

“Evladım” diyor “Kerameti gözüne perde olmuş”.

Anlatmak istediğim buydu aslında. Yani biraz önce anlattığım o keramet vaki olayı tükürsen keramet olan bir zat. “Kerameti gözüne perde olmuş.” Yani önüne hakikat tecelli etse kendi üzerinde tecelli ettiğinden başka bir şey görmüyor. Önünde hakikat noktasında bir hal tecelli etse kendisi bir şeyler gösterdiği için o gösterdiğinin gözüne perde olması sebebiyle karşısındaki tecelliyata vakıf olamıyor ki İhya efendide yani hakikaten çok büyük bir zat. Yani öyle sırlı ve gerçekten sırlı olmasına rağmen çok büyük bir eren!

Mesela Şemseddin Yeşil Efendi vardır. Selam üzerine olsun. İstanbul erenlerin Kadiri şeyhlerindedir. Füyuzat isimli bir Kur’an tefsir kitabı yazıyorlar. Mübarek kendisinin ismini bile vermiyor. Yani “Sizin isminiz önde gözüksün.” diyor vesaire. Mesela Topkapı’da Şemseddin Yeşil efendinin böyle çok güzel bir kubbeli yeri vardır. Hemen mezarlığın girişindedir Kendisi aynı mezarlıkta çok ilerde kuytu bir yerde ne kabir, ne bir şey, ne şu; sadece toprak. Böyle hani şeyler olur,

demirlerden çatallar yaparlar ya üstlerine falan ha o şekilde bir kabri vardır. Üzerinde de şu yazar “Evlatlarım Hoş geldiniz.” “Yavrucuklarım Hoş geldiniz.” Diye de bir yazı yazar başka hiçbir şey yoktur.

“Keremeti gözüne perde oldu.” İlla keramet gösteriyor diye kişi çok yüksek mertebelerde olacak diye bir kaide yok. Önemli olan Allah’ın sizi sevmesidir. Allah sizi seviyorsa keramet olsa da olur, olmasa da olur.

Valla, Allah sevmiyorsa kerametiniz olsa ne yazar, olmasa ne yazar. Buyrun.

◇ Yalnızların, kimsesizlerin garip gönül dostuyum, diyor ya.

Eyvallah. O müthiş bir hadisi kutsidir. Diyor ki” Yalnızların, gariplerin yanındayım.” Diyor “Kuluma benden yana bir zeval gelirse, bilsin ki ben onun yanındayım.” diyor. O inanılmaz, beni hep duygulandırmış bir hadisi kutsidir. İnsan bilsin ki ne zaman başına bir şey geldi, Allah’tan biliyorsa, muhabbetle biliyorsa ve muhabbetinin gereği olarak Cenab-ı Hakk’ı yanında bilsin. Bilsin ki Rabbi vermiştir, kendisi için vermiştir, kendisine varması için vermiştir. Onda istediği bir sıfatın gereği varsa o sıfatın gereği için vermiştir.

Onun için her ne ki başınıza bir şey geldi. “Ya Rabbi şükür.” demeyi bilin. Bilin ki Rabbiniz yine kendisi için size bir lütufta bulunuyordur. Allah’ın lütfu ihsanıdır.

Saat beşe geldi, derler ya “Ağaçlar mürekkep olsa, şunlar şu olsa.” diye bir ayet var ya vallahi Allah’ı konuşmakla bitiremeyiz. Bir sıfatından bir sıfatını, bir sıfatından bir sıfatını, bir sıfatından bir sıfata!

Allah’ın lütfu ihsanı efendi hazretleri Abdülkadir Geylani’ye selam olsun. Bize bir bahane oldu. Bahane demek; güzellik demek, baha! Bize bir güzellik oldu. Hani “Bahanen ne ?” derler ya. Hani “Bir mazeret, bir güzellik uydur.” yani. Bize de bir bahane oldu. Sizlerin ricası üzeri herhalde, bu sohbetler arttı.

Aslında kitabın özeti şu velayet makamlarını ben aslında bitireyim diyorum. Kitabın özeti şu Allah’ın lütfu ihsanı ile velayet makamları

üzerinden insanların başlarına gelecek şeyler, o psikolojik olan şeyleri kastediyor aslında. Psikolojik olarak yaşayacağı tecrübeler, Cenab-ı Hakk'la karşılaştığı zaman hangi tavirlarda bulunması gereklilikleri, tavsiyeler ve kişinin geldiği noktada hangi mertebeye geldiğinin bilincini vermek için kâleme aldığı hususi bir kitap.

Aslında muhatabı ariflerdir, muhatabı ariflerdir.

Bu noktada aslında konuştuğumuz şeydir. Çünkü okuduğu zaman kendinizi göremezseniz çünkü "Kelam varlık aynasıdır." demiştik. Eğer kendinizi göremezseniz muhatabı siz değilsiniz demektir. Bu noktada elimizden geldiğince dile getiriyoruz ama bize de bahane oluyor. Hani o kadar çok şey konuşuyoruz ki konuştuğumuz içinde o kendisi eriyip gidiyor aslında. Bir de bakıyoruz konun dışına çıkmışız. Başka şeyler konuşuyoruz.

◊ Devam ediyor değil mi yine?

Yine Allah'ın izniyle kitaba yine devam ederiz bahane olur. Aslında bu kitabından daha çok Gavsîyesi vardır. Onu okumanızı isterim. Küçücük bir şeydir. Abdülkadir Geylanî'nin Gavsîyesi vardır. Küçücük bir şey en fazla yirmi sayfa vardır yoktur. Küçücük bir şeydir onu okumanızı isterim. İnanılmaz bir kitaptır. Cenab-ı Hakk'la bizatihi konuşuyor. Hani fantazyaya dedim ya, Cenab-ı Hakk'la ruhaniyetiyle bu gibi zatlarda olan bir şeydir. Ruhaniyeti üzerinden konuşuyor.

"Ya Rabbi" diyor "Bu böyle mi?"

Rabbim de ona cevap veriyor.

"Ya Gavs" diyor "Şu sorduğün sorunun cevabı şöyle, şöyledir." Cenab-ı Hakk cevaplar veriyor. İnanılmaz müthiş bir küçük kitap ama çok içerikli bir kitaptır. Ona bir göz atın. Yani bir okumanız dahi üç, dört gününüzü değil de bir gününüzü almaz ya. Yani derin şöyle dala dala böyle zevk ederek okumanız en fazla bir gününüzü alır. Yok, normal okursanız bir saatinizi bile alacağını zannetmiyorum. O kitaba bir göz atın ki mübareğin kendisini sırladığı bir kitaptır orada. O kitabı okumanızı tavsiye ederim.

Onun güzel bir hikâyesi vardır. Abdülkadir Geylanin. Bununla bitireyim yani Rufailerden anlattık birde Abdülkadir'den. Nakşî yetiştiğim kadar Kadiri de yetiştim, ikisinin büyük bir himmeti var üzerimde. Abdülkadir Geylanin özellikle büyük bir himmeti var. Efendi hazretleriyle o ilişkilerim sebebiyle nasıl gittiklerini çok iyi biliyorum. Günümüzde bir çok Kadiri ve Nakşî var ama aslında yok yani! En son en büyük kutuplarından bir tanesi Sezai babaydı, Sezai babada Hakk'a yürüdü. Benim efendilerde Nakşî ve Kadiriydi. Allah'ın lütfu ihsanı selam üzerlerine olsun, himmetleri üzerimizden eksik olmasın.

Kadiri de dervişler gerçek bir mürşidse üstadı da Allah'ı âlemin yanına Musa aleyhisselamın gittiği gibi gider, gelirler. Hani ağaçtan tecelli ediyor ya ağacın yanına gider gibi gelirler, öyle. Yani oradaki Hakk kelamı varlıklarına ayna olur. Oradaki nuraniyet ve nazarından Cenab-ı Hakk'ın lütfu ihsanından beslenmeye çalışırlar. Ve bu hal üzeri gider gelirler. Bunu da bir gece rüyamda görmüştüm. Kadiri dervişlerini görüyorum ağaçlara tapınıyorlar dedim, bunların hepsi putperest ben bu ağaçların hepsini keserim. Rüyamda diyorum ama kuş bakışı böyle bakıyorum. Bunların hepsi putperest dedim. Ağaçlarını keserim. Sonradan anladım ki ağaç dedikleri Hakk'ın insan üzerindeki tecellisiydi. Aslında oradaki tecelliyata gidiyorlarmış. Yani secdeleri oymuş, dedim amenna. Yani o dersimi öyle almıştım. Ve sonradan öğrendim ki Kadiri dervişleri hakikaten öyle gider gelirlermiş. Allah'ın lütfu ihsanı bende öyle gider gelirdim çünkü. Allah'ın lütfu ihsanı mübareğin bir dervişi var ama bu şekilde olan bir dervişi var. Tez elden Hakk'a yürüyor ve Münker-Nekir hazretleri geliyorlar, sorgu-suale. "Rabbin kim?" "Abdülkadir Geylani" aidiyet soruları. "Kitabın ne?" "Abdülkadir Geylani" "Peygamberin kim?" "Abdülkadir Geylani".

"Ya Rabbi" demişler "bu kulun hali nicedir?"

Bakın bunlar rivayet. Yani zevk, yani bir ders çıkartın. Olup olmaması bizi ilgilendirmiyor. Olmuşsa da müthiş bir fantezi ayrı mevzu!

Allah'ı âleme soruyorlar diyorlar ki "Bu kulun hali nicedir? Mübareği sayıklıyor ne yapacağız?" Elleri de kilitli. Efendi hazretleri ruhaniyetiyle Cenab-ı Hakk'a davet ediliyor. Cenab-ı Hakk'ın huzuruna çıkıyor, yanına. Diyor ki; Kulumun hali nicedir?

“Ya Rabbi” diyor “Kendimi öğrettim”. Diyor. Yani benim üstümdeki tecellini öğrettim. “Tam ki seni öğretmeye başladım ki sen aldın götürdün.” Bak Kendimi öğrettim, diyor tam seni öğretmeye başladım, sen aldın götürdün. Sana başladım diyor. Aslında buradaki sır şu, temel akli şu” Ya Rabbi” diyor “benim üzerimdeki tecellini gösterdim.” diyor “Benimle sınırlı olmayan varlık olacağını eğitimime geçirirken sen aldın götürdün.

❖ Fena bir şey...

Ya fena bir şekilde gelmiş. Ama Abdülkadir Geylani’yle de sınırlı olmayan bir varlığa taşınacağı anda Cenab-ı Hakk almış götürmüş. Abdülkadir Geylani, Abdülkadir Geylani, Abdülkadir Geylani! Ama bu fena bir şey! Enteresan güzel bir hikâyedir. Sevginin getirdiği bir şeydir aslında o hal. Ama o halde kendisine kurtuluşu da getirmiş!

“Sana bağışladım.” demişler ya, o tarafı da güzeldir.

Allah’ın selamı üzerinize olsun. Miracınız mübarek olsun. Allah hepinize en güzel şekillerde, ben bir yerde arkadaşım vardı dedi ki “Ya ben öğreniyorum.” dedi. Şimdi bende bildiği bir hassasiyet vardı o hassasiyet üzerinden bana bir şey söyledi dedi ki “Ya eksik kalan taraflarım var.” dedi “Biliyorum ama” dedi “öğreniyorum, önemli olan da benim öğrenmemdi, yaşamasam bile – bile- ahiretim de ola ki yaşarım.”

Hani öğreniyorum ya, bildiğimle gideceğim ya. Bakın Allah’u âlemin bir âdeti vardır, vermeyeceği şeyi göstermez ve bildirtmez. Eğer öğreniyorsanız, öğrendikçe aydınlanmaya çalışıyorsanız, hani bilinmezliğin karanlıklarından uyanmaya çalışıyorsanız emin olun sonunda o öğrendiklerinizin yaşamınızda sirayeti olacaktır. Onun için öğrenin. “Ya yaşayamıyorum, yetişemiyorum.” değil. O arkadaş güzel bir ders vermişti bana “ Ahiretim de inşallah yaşarım! “

❖ Peki, Hocam burada konuşmak bir yandan sonuçta biz...

Tabi zikirdir. Yani sohbetin kendisinin bir namaz halidir, salâttır yani. Ama burada önemli olan biraz önce söylediğim çok önemli; öğrenin

nasıl öğrenirseniz öğrenin. Doğru bilgi noktasında Kur'an, ayetler, hadisler, kıyas ederek. Sonuçta elbet yaşarsınız. Elbet bir kapı açılır. Ama samimiyetinizi yitirmeden Ama " Ya ben yaşamıyorum, ben böyleyim". Samimiyetinizi yitirmeden. Burada yaşayamıyorsan ahiret te inşallah.

Hazreti Resulullah'ın müthiş bir hadisi şerifi vardı diyor ki" Kıyamete bir saat kalsa ne yaparsınız?" Kıyamete bir saat kalsa ne yaparsın? Birisi diyor namaz kılarım. Birisi diyor Zikir ederim. Birisi diyor, Aileme giderim. Birisi diyor Borçlarım var borçlarımı öderim. Herkes bir şey söylüyor.

" İlim öğreniniz." Diyor.

Kıyamete bir saatiniz var değil mi? Hani bu aralar Şirince'de hani kıyamet kopacaktı ya her yerde de Şirince kurtuluşa erecekti. Herkes feryadı figan... Takdir, bir hatırlıyorsunuz böyle bir şey oldu hani, geldiler vesaire, vesaire. Kıyamete bir saatiniz kaldı ne yaparsınız? Öyle bir peygamber ki Panik yapmayın diyor. Şunu yapmayın, bunu yapmayın, onu yapmayın. İlim öğreniniz. Çünkü o sizinle yürüyecek. Eğer, burada yaşayamıyorsanız bildiğinizi Allah'ü âlem orada karşınıza çıkaracaktır. Hakkiyla bildiğiniz şeyi elbet önünüze çıkartır. Onun için öğrenin. Çünkü "Ümmetimin kadınına da, erkeğine de ilim öğrenmek farzdır", diyor.

Öğrenin ya, ahiretiniz de belki yaşatır. Burada yaşayamadık, olsun. Verirken iyide, vermezken mi değil? Elbet verir. Vermese de Rabbim dir. Takdiri ilahi. Ama ahiretimiz de inşallah önümüze çıkar. Sakın yılmayın, mücadeleye devam edin. Karşılaştığınız şeylerde her zaman Hakk'ı gözetin. Ama yaşamıyorum diye hayıflanmayın ola ki ahiretiniz de çıkar. Ama Allah ahirete de bırakmaz.

Ahirete de bırakmaz. Çünkü burada da vermeye kadirdir. Yani güzel söylemişler "Keremlilere ne zorlu olur. On sekiz bin cümle âlemi bir şahsa doldurur." Allah'ın selamı üzerine olsun. Rabbim Allah lütfu ihsanıyla sizleri güzellikler içinde yaşatsın. Miraç geceniz mübarek olsun, nurlu bir gece olsun. Allah'ın lütfu ihsanıyla nur ala nur olun. Bağrınızda nur tecelli etsin. Rabbim nurundan, varlığından ayrı gayrı

FÜTUHU'L GAYB OKUMALARI

eylemesin. Ferasetle bakan müminlerden yani Allah'ın nuruyla bakan müminlerden eylesin. Kurban olduğum Allah, Allah'ın lütfu ihsanı duam, yaşantım hepimizin adına söylüyorum. İbadetimiz, ölümümüz sadece Allah için olsun. O zaman bilin ki Allah sizinledir.

Âmin

09.06.2013 - Fütuhu'l Gayb Okuması Halil İbrahim GENÇ

Günümüzde rüya kitapları da çok olduğu için açar rüya kitabını elinden geldiğince anlamlandırır. Veya hayattaki karşılığını bilmez ama iki saat sonra unutup gider. Ama genelde kalıcı rüyalar sahih rüyalardır. Onlar kolay kolay unutulmaz. Bir ruhaniyi görüşümüz, bir peygamberi görüşümüz, bir meleği görüşümüz veya azim Allah rüyanızda Allah bile görünebilir. Allah'a zorluğu yoktur bunun, görünebilir. Bir padişah kılığında görünebilir. Şekilsiz şemasız bir derya gibi görünebilir. Görünebilir ya, yani bunun ihtimali çoktur. Gönül deryasında olmayacak bir iş yok. Geçen hafta miraç hadisesi üzerine bir konuşma yapmıştık. Hani bir noktadan girdik aslında rüyaları konuşurken ama rüyalardan girdik. Bir bacının teklifiydi aslında onu bekliyorum yani talep eden oydu. Neyse buradaki konuşmalardan inşallah devamını getirir kendisi. Yani dinler.

Geçen haftaki konuşmalarda bir şey söylemiştik Hz. Resullullah miraç çıktığı zaman miraç hadisesinde birçok melaike görmüştür. Gördüğü melaikeler tabi aslında miraç hadisesinde üç noktada cereyan eder.

Birincisi, gölgeler vadisinden yükseliş bu âlem; ikincisi, gölgeler vadisinin asılları olan âlem buna günümüz diliyle arketipal âlem de denilebilir. Evrensel anlamda baktığımız zaman idealar evrenleri de denilebilir. Veya kendi terminolojimizden Muhyiddin Arabî'ye selam olsun bu bağlamda. Ayan-ı sabiteler evreni de diyebiliriz. Burada günümüz fizik dili ile söylersek paralel evrenler. Kavram belki bunu bir parça anlamlandırabilir. Ama paralel evrenler dediğimiz zaman evren dışı paralel evrenler gibi bir evren anlaşılmasın. Yani hayatımızın içinde yaşadığımız hayatın içinde ve bulunduğumuz âlemin içinde başka bir âlem var. Duyular âlemi ile bunu göremiyoruz. Göremediğimiz için de tespit edemiyoruz ama bizimle yaşayan nice varlıklar var. Cinler, melekler vs. asıllar göğü dediğimiz şey ise bu âlemin hani gölgeler vadisi diyorlar ya âlem-i şehadet, âlem-i nasut da dediğimiz bu âlem

dışında değil. İçkinliğinde olan ruhani bir âlem var. Kur'an'ı Azimüşşanda "Ve biz onları nurdan yaratmışız" melekler âlemi dediğimiz bir âlemdir.

Her ne ki burada vardır; asıllar âleminde bir karşılığı vardır. Allah-u âlem Bari esmasıyla "Halikul Bariyul Musavvirun" der, Hac suresinin son üç ayeti; Halikul Bariyul Musavvirun. Yaratma eylemine başladığı zaman evveli olmayan bir şekilde yaratır. Yani yarattığı şeyin evveli yoktur. Daha önce bir örneği yoktur. Kusursuz bir şekilde onu varlığa getirir; ve o varlığa getirir; mevcuda getirir demek daha doğrudur yani, varlık kendidir. O kendinden var eder. Mevcuda getirir. Ve o mevcuda getirisi eşsiz ve benzersizdir. Onun için yoktan var eder. Bir daha söylüyorum yok iken var eder.

Yani daha önce yok idi o. Ve var etti. Ve o var ettiğine biçim verir.

İlk var ettiği, biçim verdiği varlıklar melekler ismi ile yad edilir. "Onları" diyor "nurdan yarattım." Ve onlar bu âlemin asılları olmuş olurlar. Her ne ki burada vardır asıllar âleminde de onun karşılığı vardır ki rüya tabirlerine belki buradan girilir.

Onun arkasında da Allah'ın lütfu ihسانیyla daha doğrusu daha içkinliğinden muhit esmasıyla asılların asılları dediği bir gök vardır. Buraya da erenler, emir âlemi demişlerdir. Tanecikler âlemi, nokta-i kibriya âlemi efendime söyleyeyim refik-i ala dediğimiz ruh kuvvetlerinin dahi bulunduğu âlem bu âlemdir. Hazreti Resulullah diyor ya en son Hakka yürürken "Ya Rabbi beni refik-i âlâ'dan eyle", son nefesinden önce. O âlem dahi bu âlem. Ve nur taneciklerini var ettiği ilk âlem melekler âlemidir. Melekler âlemindeki bütün suretler üzerinden madde boyutunda yaratılan âlemin kendisi de onların biçimselliği üzerine yaratılır ve bu âleme gelir.

Bu âlemde toprak, hava, ateş ve suyla yaratılan bütün ne varsa nebattan hayvanata kadar, cinlere kadar, insanlara kadar insanların yaradılış halkalarına kadar meleke yani âlemde melek dediğimizin karşılığı olarak melekelerini yaşarız. Yani bizde meleke, kâinatta melek! Kuvvet ve her bir meleğin bir biçimi vardır, kendi iç âleminde.

Halikul Bariyul Musavvirun. Eşsiz ve benzersiz yaratan!

Ve bu âleme getirdiği zaman da her birinin örneği olarak eşsiz ve benzersiz yaratıyor Allah-u âlem.

Resullulah gölgeler vadisinden asıllar âlemine gitti. Asıllar âleminden asılların asılları âlemine gitti noktacılar âlemi dediğimiz nur âlemine gitti. O âlemde de lâhuta taşındı. Sonsuz olan lâhuta taşındı. Sonu olmayan bir varlığın ise kendisine söylediği şey şu idi: “Habibim kendini yorma.” Çünkü o hâlen sonsuzlukta yürüyordu ruhuyla. Çünkü miraç hadisesi astral olarak gerçekleşti; astral bedeninde seyahatti, ruhani bedende bir seyahatti. Onun için diyor yatağı halen sıcacıktı. O sırada yatak tabiriyle kullanılır hem yatağın kendisiydi hem de bedenin kendisidir.

Velhasıl kelim bu bağlamda rüyaların ilk anlamlarına geçerse, Allah'ın lütfu ihsanıyla kişinin rüyasında gördüğü şeyler, aslında asıllar gölünde gördüğü şeylerdir. Çünkü rüyanızda gördüğünüz şeylerin hepsi ruhani bir yaratılışa sahiptirler, nurani bir ortamda görüyorsunuzdur onu. Yani madde boyutunda görüşünüz yoktur. Beyninizde oluşan şekiller, görüntüler melekten, nurdan yaratıldığı için aynı anda melek vazifesi görevindedirler. Bir daha söylüyorum yani karşılığını dışarıda görmüyorsunuz. İç âlemde görüyorsunuz ve direkt nurdan yaratılıyor. Yani iç âlemdeki nurların etkisiyle bir görüntü var olur. Ve siz o görüntüyü görürsünüz. Ama orada nurani bir yaratılış vardır. Ve siz ondan esinlenerek, ondan etkilenecek bir duygu yaşarsınız, artık oradaki algınız ruhanidir. O ruhani algınızla onlardan etkilenecek bir yaşam haline bürünür, o yaşam haline bürünerek hafızanızda bıraktığı kalıcılık üzerinden de onu hatırlarsınız. Rüya görmeyen insan yoktur, sadece gördüğü rüyayı hatırlamayanlar vardır. Ve en çok etkiyi hangi rüya bıraktıysa gündüz uyandıığımızda onu görürüz. Ve genelde gördüğümüz şeylerin tamamı asıllar göğünde hangi manaya geliyor ise o mana doğrultusunda bir anlamı olarak bu âleme sirayet eder. Aslında gördüğümüz batındır. Batın olanın zahire sirayeti söz konusudur. Nasıl ki asıllar âlemi göğü bu âlemin batınıdır, gizilidir. Bu âleme sirayet etmiş yaşama tesir etmiştir. Toprağıyla, havasıyla, suyuyla...

Sadece aralarında bir fark vardır. Buradaki yaratılışların –mevcudatın- tamamı toprak, hava, ateş, suyla yani erba-i anasır dediğimiz unsurlarla var edilmiştir. Dolaylı yolda yani nurun kendisini dolaylı yoldan var edişidir. Diğerleri ise saf katışıksız olarak nurdan var edilmiştir. Aradaki tek fark budur.

Birisi burada topraktan havadan sudan yaratıldığı için fani diğeri ise nurdan yaratıldığı için nurdan beslendiği için bâkidirler. Böyle bir ayrışmaları vardır. Ve rüyalarınızda gördüğünüz ise Allah-u âlemin meleke kuvveti ile vardır. Yani melekler sıfatı ile var ettikleri olduğu için direk bu âlemde zahir olur. Yani nasıl ki bu gölgeler vadisinin batını asıllar âlemdir ve buraya sirayeti söz konusudur. Rüyaları da bâtinen gördüğümüz için gizil olarak gördüğümüz için bu âleme sirayeti söz konusu olur. Bu şu demektir; yaşayacağımızın örnekleridirler.

Âlemde melek, sizde meleke! Melekeleriniz üzerinde yaşayacağınız şeylerin örneği olur bu. Ve diyor ki “sahih rüyalar vahyin kırk altıda biridir ve ümmetim için bu kapı açıktır”. Vahiy kapısının hepsi kapanmıştır. Sadece rüya kapısı açıktır diyor. Ve bu bağlamdan baktığınız zaman vahiy Allah’ın kulu ile kelimadır. Rüyaların dilini de iyi bilirsek eğer Allah’ın size kelamını işitmiş olursunuz bir veçhesiyle. Çünkü Allah her yerden kelam edendir. Kâinat üzerinden de kelam eder, gönlümüzden ilhamat ile de kelam eder. Ama suretler üzerinden de suretlerin konuşma dili olması üzerinden de eder. Çünkü rüyalarda suretlerin kendisi bilhassa seslenişlerin kendisi, size bir kelimadır. Size bir hitap-muhatap ilişkisi noktasında sizin muhatap alınmanızla beraber size kelam edilmiştir. Ve Allah kuluna rüyalarında konuşur. Ama o dili bilip bilmememiz manasında bir problem vardır. Ve rüya dili hak mıdır? Kur’an’da biliyoruz ki Yusuf Nebi ile beraber hak olduğunu, Cenab-ı Hakk söylüyor zaten. Resulullah efendimizin rüyalarıyla beraber hak olduğunu hepimiz biliyoruz.

Mesela Hazreti Resulullah için söylerler derler ki hadistir, Resulullah efendimiz bir gece Medine’de rüya görüyor. Diyor ki takdir-i ilahi; dün akşam bir rüya gördüm, mescid-i nebevî’yi inşa ediyorduk. Ya Sıddık sen önce bir taş koydun, ondan sonra Ömer koydu. Ondan sonra

Osman koydu, ondan sonra Ali koydu. Hepinizden önce en büyük taşı ben koyuyordum. Bunun tabirini bilen var mıdır diye. Hazreti Sıddık diyor ki Allah'ın lütfu ihsanıdır. Sizden sonra hemen sonra o vazifeyi biz üstleneceğiz yani bir taş da biz koyacağız. Ondan sonra Ömer ondan sonra Osman ondan sonra Ali gelecek diyor. Bu doğrultuda rüya tabirleri ve doğru söyledin diyor.

Bu nakil olarak sahih olarak bize rivayet edilmiştir. Ama tevatüren gelmiştir. Tevatüren elde ettiğimiz için Buharide veya Müslimde var mıdır bilmiyorum. Tevatüren bildiğimiz bir şeydir. Hadis-i şeriftir. Hazreti Yusuf'a gittiğimiz zaman ise hani "babacığım, on bir yıldızı, ayı ve güneşi bana secde ederken gördüm" diyor. Güneş orada sevdiği babası, ay onun aynası; eşi ve yıldızlar onları kendisine çanak tutan evlatları manasında, ha bunları farklı yorumluyor; her mertebede farklı yorumları olur.

Bakın her makamda her mertebede bulunan kişinin gördüğü rüya bulunduğu mertebenin hakikatine göre yorumlanır. Avamın gördüğü rüya ile salih bir insanın gördüğü rüya arasında dağlar kadar fark vardır. Avamda olan ama arketipal olarak aynı yoğunlukları aynı içerikleri içerirler mesela bir kişi avam da olsa salih de olsa karanlık gördüyse rüyası karanlıkta farz ederler.

Rüyalar sizin batınıdır. Yaşantınızda zahir olurlar. Allah'ın batın ve zahir esmalarının gereği. Bir şey kendisinde batınsa asıllar göğünde, bu âlemde zahir edecektir. Ve asıllar göğünde bir etkileşimle biçimsellik kazanır rüyalarda. Hani bunlar günümüzde teta ışınlarıyla alfa ışınlarıyla görmemiz gibi şeyler söylüyorlar, bilimsel dille. Onu da araştırırsanız merak ederseniz güzel olur. Lakin bizim tabirimizde rüyalar dört çeşit görülür; derin uykuda görülenler, murakabe dediğimizde görülenler, berzahta dediğimiz görülenler, yakaza da dediğimiz görülenler. Bunlar üzerinden rüyalara yine geleceğim yani tabirlere Yusuf'a vs. geleceğim. Ama önce bir temel oluşturayım.

Bir daha söylüyorum; derin uykuda görülenler, murakabe dediğimiz durumda görülenler, berzah dediğimiz durumda görülenler, yakaza durumunda dediğimiz görülenler. Derin uyku dediğimiz hani uyudunuz kalkmadınız ölü gibi. Takdir-i ilahi hani diyor ya uyku yarı ölüm gibidir.

Ve uykuyu da aynı zamanda ölüyü örnek olarak, ölümün kendisini örnek olarak göstermişlerdir. Derin uykuda her an rüya görülür. Lakin o görülen rüyaların hafızanızda etki bıraktığı ölçüde hatırlanışı söz konusu. Bazı kişiler derin uykuda görülen bütün rüyaların illa da sahih bir bildiri içereceği noktasında hemfikir olmamışlardır. Bazıları da şeytandandır demişlerdir. Bunda haklılıkları vardır. Çünkü rüyalarınızda tesirler de söz konusu olur. Bazen olur ki bir kâmil, birine bir şey göstermek ister, rüyasına kadar tesir edebilir. Bir meleğ görülmek ister, ona rüyasında aynı anda başının ucuna gelir ona verdiği elektro manyetik etki ne gösterecekse yani onun elektro manyetik etkileşimle gösterir ve o şekilde beyninde yaptığı etkileşimlerle ona göstermek istediği veya vermek istediği şeyi bildirir, gösterir. Bunlar çok kullanılan yöntemlerdir ruhaniler tarafından. Bunlara cinler dahi vakıftır. Yani onlar dahi bunu yapabilir.

Çok basit gördüğünüz her şeyin elektromanyetik etki ile alakadarlığı vardır. Gördüğümüz her şeyin zaten sureti gereği şöyle elektromanyetik etkileşim sonucudur beynin üzerinde. Beynin kendiliğinde. Ve oradaki ışımalarda oluşturan biçimsellik aynı anda kişiler tarafından etkilenilebilir ve biçime de getirilebilir. Yani size verdikleri ne ise aslında siz onu görür ve hissedersiniz. Onun için rüyanın şeytani tarafı da vardır, rahmani tarafı da vardır diye ikiye ayırmışlar. Genelde şeytani tarafı olanların dahi yorumuna dair cevazı vardır. Demişlerdir ya hani yorum dahi yapılabilir. Yani kimden gelirse gelsin aslında bütün rüyalar yoruma açıktır. Kim gösterirse göstereceğin bütün rüyalar yoruma açıktır. Onun için çok dikkatli olmak gerekir rüyaları yorumlarken. Çünkü kişiler bazen manevi yolda giderken gördüğü şeylerden çok etkilenirler. Ve artık öyle bir hale gelirler ki rüyalar içerisinde yaşamaya başlarlar. Genelde âşikler dediğimiz kişilerde bu çok olur.

Şah Kirmani idi galiba, evliyauillahtan büyük bir zat diyor ki kırk seneye yakın doğru dürüst uyuyamadım. Doğru dürüst uyumamış riyazeti sebebiyle uyumuyor. Bir gün soruyorlar peki diyorlar niye şimdi uyuyorsun? Yârimi görüyorum rüyamda diyor onun için uyuyorum. Yârım dediği Allah, Allah'ı rüyasında görüyormuş. Onun için uyuyor. Ve uyanmak bana büyük bir acı veriyor diyor. Bakın riyazeti gereği

uyumayan insan rüyalarında Allah'ın kendisini bir sıfat itibariyle bakın sıfat çünkü Cenab-ı Hakk birine görünmek isterse bir melek kuvveti ile görünür. Yani bir kuvvet yoğunluğu oluşturur, o kuvvet yoğunluğu ile kuluna görünür.

Hani geçen hafta bir şey söylemiştik. Hazreti Resulullah'ın bir hadisi, soruyorlar ona; kimi gördün neye benziyor? On dörtlük delikanlıydı diyor. Bana benziyordu. Rabbimi gördüm ve on dörtlük delikanlıydı. Bunu da iki noktada iki ilke ile açıklamıştır. Birincisi suretsizlik ilkesidir. Suretsizlik ilkesi Cenab-ı Hakk'ın mutlak ilkesidir çünkü Allah hiçbir şeye benzemez. "Sizin düşündüklerinizden âliyul âlâdir" der ayeti kerime. Ve bu noktada suretsizlik ilkesinde şahsı ile hiçbir şeye benzemez. Sonsuz olduğu için de hiçbir şeye benzemez. Onun için bir şeye benzetmeye kalkarsanız teşbihat itibariyle haktır. Yani siz anlayasınız diye haktır. Ama takdir-i ilahi yakıştırmamanın kendiliği noktasında yakıştırma yaparsanız bu noktada Allah-u âlem sonsuzluk sıfatına karşılık, siz ona kalkıp bir şey yüklediğiniz için onu sınırlamış olursunuz. Yani nesneyi indirgersiniz veya bunu tutar da şahıslara indirgerseniz kişilere indirgerseniz kişileştirirsiniz. Ali, Muhammed (s.a.v.), İsa, bunu da tarih boyunca yapmışlardır ve Kuran-ı azümüşşanda bunun Allah tarafından kabul edilmediği ve aşikâr beyan hitap muhatap ilişkisinde göstermiş.

"Ya İsa annenle sana ben mi söyledim" diyor. "Ya Rabbi benden sonra zanna düştüler. Sen gönülleri iyi bilensin, sen benim özümü benden daha iyi bilensin. Benden sonra zanna düştüler." Yani yakıştırdıkları şey benimle alakadar değildi diyor. "sen onlara gazap edersen, onlar senin kullarıdır. Sen merhamet edersen Aziz ve Hâkim olansın." Şu tavırda olursan şöyle bu tavırda olursan böyle bir tavırda kendini göstermiş olansın.

Velhasıl kelimeler yine kendi konumuza dönersek bunun üzerinden. Suretlerin kendisine Allah-u âlemi indirgeyemezsin çünkü bütün kâinat Allah'tır veya bir kişiye Allah'ın kendisidir deme hakkına sahip değiliz. Zaten bu Allah'ın vücut sıfatlarına aykırıdır. Allah'ın vücut sıfatlarına muhalefet etmiş oluruz. Hangi noktada; bir Allah bakidir, kâinat baki değildir. İki muhalefet'ül lil havadistir kâinat muhalefet'ül lil havadis

değildir. Yani Allah-u âlem yarattıklarına benzemez çünkü sonsuzdur. Sureti itibariyle bir şeye benzemez varlığı itibariyle şahsiyle bakın şahsiyle bir şeye benzemez çünkü şuurun kendisini bir şeye benzetemezsiniz. Diriliğin kendisini bir şeye benzetemezsiniz. Şahıs olmanın kendisini -yani şuur ve dirilikle beraber şahıs olmanın kendiliğini- bir şeye benzetemezsiniz. En basiti şöyle düşünün Cemal olarak bakıyorsunuz bakarken, bakın başınıza odaklanın ve bakın ve şuursal olarak şahıs olarak bakın, hiçbir duygulanım olmadan bakın en basit bir örnekle anlatayım; bakmaya çalışın. Orada şahıs olarak bakarken kendinizi bir şeye benzetemezsiniz aynaya baktığınız zaman sadece suretinizi görürsünüz. Kendiliğinizi görmezsiniz, ama kendiliğiniz o sırada bakandır. Suret değil bakın, bakan olarak hiçbir şeye benzetemezsiniz.

Bunu bir örnekle daha açıklamaya çalışmış hani rüyada kuş bakışları olur. Hani ruh bakışı dediğimiz şeylerdir onlar. Şekilsiz bedensiz bakışlardır. Tensiz bakışlardır. Ama o sırada varlığınız yoktur anlamında değil bizatihi varlığınız vardır. Ama şekilsizdir. Varlığınız vardır ama şekilsiz bakıyorsunuzdur. O şekilsiz bakışın içinde aynı anda kim olarak bakıyorsunuzdur; Zeynep, Ali, şu, bu; fark etmez. İsim olarak varlığınız vardır. İsim olarak varlığınızı da silin, şekilsiz bir varlık bakıyor. Şahıs bakıyor.

Onun için şuuru hiçbir şeye benzetemezsiniz. Şahıs olan varlığın kendiliğini hiçbir şeye benzetemezsiniz. Mahiyeti itibariyle hiçbir şeye benzemeyendir. Vücut itibariyle de sonsuzdur. Bakın vücut itibariyle sonsuzdur. Sonsuzluğun şekli şemali olamaz. Sonsuzun zaten şekli şemali olsa sonsuz olamaz. Ve vücudun kendisinin mahiyeti itibariyle de bir şeye benzetemezsiniz.

Lakin hitap muhatap ilişkisinin gereği olarak kendini biçime getiriyor. Habibim diyor yorulma diyor sonsuzluğa var, lâhuta yani ve kendine biçim veriyor. Tavır veriyor. On dörtlük delikanlı gibi gördüm diyor. Kendini teşbihata getiriyor, çünkü bir şeyle bir kişiyle hitap muhataba girmenin veyahut o kişinin kendisini kendi fitratı gereği üzerinden bir yere taşımanın en büyük gerekliliği “suretsiz olmaz” ilkesidir. Ve Allah-u âlem bir şeyi, bir şeyleri yaratırken, bir istek üzeri yaratırken hitap-

muhatap ilişkisine geçmek için lütfu ihsanıyla biçim vermiştir. Onun için Halikul Bariyul Musavvirun. Yaratma eylemine geçer; eşi ve benzeri olmadan yaratır. Yani daha önce örneği yoktur. Onun için Bari'dir. Ve onu hangi ortamlarda var edecekse o şekilde yaratır. Bari yani. Ve bu noktada ona bir biçim verir. Musavvir. Ve birine de görünmek isterse bir kuvvet üzeri görünür yani biçim, çünkü her var edilen suret mahiyeti itibariyle bir kuvvet barındırır.

Bu bir ağaçtan tutun da, kediye kadar bir melekesi vardır bir kuvveti vardır. Fıtratının gereği bir kuvvet üzeridir. Meleke üzeridir. Ve büründüğü biçim ne ise ona bir kuvvet ve biçim vermiştir. Ve o kuvvetin kendisi bilimsel olarak onu ayakta tutar. Var kılar. Onun için melekler direkt nurdan var edildikleri için Allah-u âlemin ihsanıyla varlığında bakidirler. Ne zaman isterse yine onun isteğine bağlı olarak! Yok edilemezler anlamında değil. Allah'ın selamı üzeri daimiyet içerirler. Ve o devamlılıkları içeri sıfatları üzeri de bakidirler. Lakin bu" yok olamazlar" anlamına gelmez.

Ve Allah-u âlem asıllar göğünü –âlemini- var ettiği zaman bu günümüz diliyle bir daha söylüyorum Hazreti Muhyiddin Arabî buna ayan-ı sabiteler demiştir. Platon buna idealar evreni demiştir. Onun idealar evreninde ne kadar iyilik güzellik doğruluk ile sınırlı olsa bile idealar evreni dediğimiz noktadan baktığımız zaman bu âlem kast edilir. Çünkü o kişinin kendisi keşfi noktada da açıklıkları vardır. Yani görgüleri vardır. Biraz sonra anlatacağım mertebeler itibariyle... Çünkü ilk filozoflar riyazet üzeri temellendiriyorlar kendilerini ve Plato'nun üstadı da Sokrates'tir. Riyazette çok ileridir. Bir kişi riyazatlarla uğraştığı anda asıllar göğüne taşınmaya başlar. Bir daha söylüyorum çünkü asıllar âlemi kerametler âlemidir aynı zamanda, kuvvetler âlemidir aynı zamanda. Bu âlemi terk etmeye başlırsanız, bir daha söylüyorum âlemde melek sizde melekeler olan kuvvetler canlanıvermeye başlar.

Bazıları bunu havas ilmi gereği ile zikirleriyle davet itibariyle melekleri, asıllar göğünün meleklerini davet ederler. Bazıları da yaptıkları zikirlerle kendilerindeki o kuvvetleri uyandırmaya çalışırlar. Bu noktada Allah'ın lütfu ihsanı riyazetle diyorum ki Rabbül âlemin, kurban

olduğum Allah diyor ki “kim ki nefsi ile uğraşır kerametlere hak kazanır.” “Kim ki kendi ile uğraşır bana varır.” “Kim ki” diyor “nefsi ile uğraşır kerametleri veririm.” Yani cennet kuvvetlerini onda tecelli ettiririm diyor. Ama “kim ki kendi ile uğraşır kendiliğiyle uğraşır o bana varacaktır.” Ve şimdi söylediği asıllar âlemi bu âlemin batınıdır. İç içe yaşadığımız bir âlemdir ve bu âlemin batınıdır. Her ne ki orada yaşanır burada zahir olur. Onun için bu âleme gölgeler âlemi denmiştir.

Kur’an-ı azımuşşanda ise bu âleme aşığı âlem -âlem-i safilin-, asıllar âlemine de yukarı âlem denilmiştir. “Biz Âdemi aşağıda ve yukarıda yarattık.” Ruhaniyeti ile asıllar göğüne bağlı bedeni ile de bu âleme bağlı, onun için insanoğlunun iki yaratılış hali vardır. Birincisi madde boyutundaki suret itibariyle bedensel yaratılışı, ikincisi ise asıllar göğü itibariyle yaratılışıdır. Bu sebepten dolayı ruhaniyetiniz üzeri rüyalarınızda gördüğünüz, algıladığınız şeylerin bu âlemde karşılıkları vardır. Yaşamınız üzerinde bunlar tecelli edecektir.

Gördüğünüz rüya yakaza düzeyinde, derin rüya düzeyinde, murakabe düzeyinde ve berzah düzeyinde olur. İlk önce bunları anlamlandıralım. Derin düzeyinde hepimiz biliyorum uyuduğunuz zaman derin uykuya dalarsınız. O sırada gördüğünüz rüyalardır. Berzah ve murakabe düzeyinde görülenler ise bunlar daha çok Allah’ın nuru ile nurlanmış kişilerde gerçekleşir. Bu kişiler Allah’ın nuru ile nurlandıklarından sebep gözlerini kapatırlar. Gözlerini kapattıkları zamanda murakabe dediğimiz şeye dalarlar. Yani şehadet noktasında odaklanırlar.

Görmek ile iki türlü görüntü çıkar murakabede... Birincisi irade yüklerler birini görmek isterler veya bir şey görmek isterler. Veya olacak olması gereken bir şeyi görmek isterler. Yani olacak ne ise. Geleceğe dair bir şey ve yahut da birisi yanına gelmiştir, halini görmek ister. Veya efendime söyleyeyim bir iş yapacaktır, onun hayırlı mıdır değil midir görmek ister. Bu noktada irade koyar. Veya efendime söyleyeyim yarın ne olmak istediğini görür. Veya bir olay oluyordur o olayın ne duruma, ne gibi bir sonuçla karşılık görmek istediğini görür.

(Biraz dilim sürçüyor ama olsun. Benim diksiyonum sıfır, bir yerde kendimi dinledim, dedim hakikaten sıfır ama yine de anlaşıyoruz ya. Hamd olsun.)

Yani görmek istediği ne ise oraya irade yükler. Ve iradesinin karşılığında da Allah'ü âlem suretler oluşturur. Veya seslenişler oluşturur. Murakabe dediğinizde irade öndedir. Kişi iradesini koyar, dalınç yapar ve orada keşfi olarak kendisine görüntü getirir.

Ve o görüntünün karşılığında da kendisinin yorum bilgisi var ise aynı anda onu yoruma taşır. Bu iradesiz de oluyor bazen. İnsan gözünü kapatır o kişi kimse gözünü kapatır aynı anda görüntü gelir. İradesiz gerçekleşirken Allah'ı iradesine bağlı olarak gerçekleşirken anlamsız değildir. O sırada yine bir anlam içerir o. Hani şekillerin anlamına biraz sonra geçeriz.

Hemen arkasından takdir-i ilahi berzah dediğimiz şey uyku ile uyanıklık arası bir durumdur. Bakın birincisinde siz uyku moduna doğru gidiyorsunuzdur, şuurunuzla az bir şey uykuya dalıyorsunuzdur. Aynı anda size görüntü gelir. Berzahta dediğimiz ise siz uyanıksınızdır ama beden uykudadır.

◆ Yani bir açıdan rüya mı hocam?

Mesela uyanmaya yakın görülür onlar. Berzah kelime lügatte geçit demektir zaten. Hani uyku ile uyanıklığa geçmeden önce hani uyuyorsunuzdur, uyanıklığa geçiyorsunuz aynı anda uyanacaksınız. O esnada diyeyim ki ya bir saniye diyeyim ki iki saniye diyeyim ki altı saniye diyeyim ki on saniye içerisinde aynı anda şuurunuz uyanıktır. Yani siz uyanmışsınızdır. Beden uyanık değildir ama o sırada aynı anda gözünüz veya varlığınız içerisinde o ruhaniyetinizin etkileşimi ile beraber iç âlemden Cenab-ı Hakk'ın nurlarını var etmesiyle beraber bir görüntü görürsünüz. Ve direk ruhunuzla oraya katılımcısinizdir. Genelde berzah gibi görünen rüyalarda, görüntülerde, vizyonlar da kişinin kendisi aynı anda ruhaniyeti ile var olduğu için ruhun kendisinde bedensiz olarak görünüm olur. Ya kuşbakışı bakarsınız olayın kendisine. Biraz anlatabiliyor muyum, yani yaşayanlar zaten birebir aynalaşıyordur belki sözümle.

Murakabede ise öyle değil, bedenin kendisinde ruhaniyetinizle gözde gözlem yapıyorsunuzdur. Ama şuurunuzu biraz uyku moduna doğru

taşıyorsunuzdur. Yani kendinizi uyku moduna taşıyorsunuz, beden uyanıktır orada. Aynı anda görüntüler gelir.

Yakaza dediğimizde ise bizatihi böyle nasıl oturuyorsak aynen öyle görüntüler olur. Hazreti Resulullah'ta mesela olmuştur miraçtan geldikten sonra, diyorlar ki "Mescit-i Aksa neye benziyordu." Madem öyle tarif et." "Allah gözümün önüne getirdi ve ben onları camlarına kadar tarif ettim" diyor. Yakazada bizatihi direkt görüntü vardır. İstisnasız. Aynı anda ne görüyorsunuz asıllar göğünden biçim verilir, aynı anda asıllar göğünde biçim asılların asılları âleminde biçim verilir. Ve o melekût kuvveti itibarıyla bakın Mescid-i Aksa'nın kendisi getirilmedi. Mescid-i Aksa'nın kendisi görüntülendi aynı anda asıllarda. Bazen de olur ki Cenab-ı Hakk mekânı da yakın kılabilir gözünün önünde, o ayrı. Aynı anda biçim verilir ve her şey olduğu gibi görünür. Bazen olur ki bir ruhani gelir evinize bizatihi direkt görürsünüz. Bazen olur ki bir melek gelir. Bazen olur ki gözünüzün önünde bir olay cereyan eder. Ve dışarıda görüyorsunuzdur. Aslında iç âlemde dönen şeyi projektör olarak dışarıya vermişlerdir. Ve siz onu dışarıda görüyorsunuzdur. Ve bunun tam tersi noktasında iç âlemde biçimlenip direk sizin algınıza ruhani algınızın derecesi ne ise nurun getirdiği size algı hangi düzeyde ise burada ruhani bir bakış vardır, bakın duyu gözleri ile bir bakış değil. Ha duylarda oraya katılımcıdır ayrı mevzu. Ruhun kendisi orada dış âlemde direk ne gösteriliyorsa onu görür. Ve en korkutucu olanlar da bunlardır. En korkutucu olan çünkü direk canlı canlı bir şey görüyorsunuz. Aynı anda pat evinizde biri aynı anda pat bir görüntü sizi ürkütebilir. Ama ürkecek hiçbir şey yok, zaten zarar vermek isteseler canınızı alırlar.

◆ Ya ses olarak da gelebiliyorlar değil mi?

Ses olarak da gelir. İlla görüntü olmaz ses olarak da gelebilir ama seslerde genelde direk ne söylüyorlarsa öyle bir hadise gerçekleşir. Ama ne söylüyorlarsa söylediği şey de önem arz eder. Bir gün rüyamda Hazreti Pir'i görmüştüm. Hazreti Pir babamın nur deryasında nur hali nur, görüyorum yani nurdan bir zat görüyorum ama kim olduğunu bilmiyorum. Bana dedi ki senin imanın çok kuvvetli sen çok zengin olacaksın. Ben dedim herhalde maddi zenginlik. Yani ne

söylüyorlarsa tersi! Dedim ki o zaman tamam, herkesin mehrini veririm. Mehir dediğim aileme sorumluluklarım, ne varsa hepsini veririm. Hepsini verdikten sonra giderim Hazreti Pir'in oraya, defterimi görürüm; kurtuldum dünyadan yani. Hani yolumuz sorumluluk yolu ya. Sorumluluklarını bırakamıyorsun. Bıraktığın zaman peygamber mesleğini yapamıyorsun zaten.

Peygamber bırakmamış ki biz bırakalım?

Toplum içinde yaşanması gereken ne ise o şekilde yaşayacaksın. Halkın içinde nasıl bulunmamız gerekiyorsa o şekilde bulunmamız lazım. Ha bir yöntem itibariyle halvet ile celvet dediğimiz halvete çekilme riyazatlara çekilme, onlardan sonra celvete gelme; halkın içine gelme gibi bir olay var. Amenna. Ama peygamberin de öyle bir zamanı var s.a.v. efendimizin. Yani hira mağarasına gitmesi ondan sonra efendime söyleyeyim toplum içine irşada gelmesi gibi bir durum söz konusu. Eyvallah ama irşada geldikten sonra bir gün dahi riyazata çekilmesi yoktur. Ve kendisini hep örnek göstermiştir; “ben sizin için güzel bir örnek değilim” diye. Toplumun içinde yaşarken Hakkı bulma en yetkin şekilde öyle bulunur. Her neyse velhasıl kelimeler nereye bağlıyorduk bu noktada.

◆ Rüyanızı anlatıyordunuz.

Efendimin yanına gittik, beybabamın Abdullah değerli hazretlerinin. Dedim ki akşamleyin böyle bir zat gördüm ve böyle dedi. Şöyle bir baktı bana. Yavrurum dedi, ne zenginliği; o iman zenginliği değil midir?

Yıkıldım! Hani verecektim ya sırf ibadetle uğraşacaktım. Olmadı yani.

Ama bilmiyorum ki o sırada; yaşamın kendisini Allah için yaşarsanız hepsi ibadet. Hani diyor ya “yaşamım, salâtım, ölümüm hepsi âlemlerin Rabbi olan Allah içindir de.”

Allah için yaşarsanız bütün yaşantınızın her anı Allah için olduğu için ibadet hükmüne geçer. Aldığınız nefeslere kadar. Yeter ki Allah için yaşayın. Çünkü ibadette temel Allah için olmaktır. Allah için yapmadığınız her şey nefsinizin yaptığıdır. Nefsiniz için yaptığınızdır ve o noktada sorgunuz vardır sorgu sualiniz vardır. Allah için yaptığınızda

ise vebal üzerinizden alınmıştır. Çünkü zaten Allah için yapmışsınızdır. Sorgu sual yoktur. Birine yardım ettiniz, Allah için. Bu parayı nereye verdin diye sormazlar. Allah için verdiniz çünkü. Birine bir şey yedirdiniz biz sana bunu verdik nerede harcadın? Allah için kullandım. Sorgu sualiniz kalkmıştır. Şu kelimeyi şurada şu nefesi şu kelimeye sarf ettin niye sarf ettin? Allah için konuştum ama. Bitti sorgu sualiniz yoktur orada. Allah için yaptığınız her şey ibadet hükmündedir. Ve sorgu sual vebalinizi sizden kaldırır. Onun için Allah için yaşayın. Ve Elham suresindeki o ayet bu noktada çok önem arz eder. De ki ibadetin (salâtın) -ben oraya yaşamı da ekledim; yaşamın- ve ölümün diyorsunuz; bakın ölümün son nokta, çünkü ölüm varlık nedeninizi bitirmek demektir. Varlık nedenimi bitirdim gidiyorum demektir. Ölümüm Allah içindir. Âlemlerin Rabbi olan Allah için. Bütün yaşantınız ibadete döner o zaman. Bu ayetin sırrı üzerinizde tecelli etsin. Emin olun her anınız Allah ile. Muhabbetullahı erdi denir bu noktada.

Allah'ın lütfu ihsanı, baba öyle dedikten sonra ben yıkıldım. Gitti bizim paralar. Mehiri verdik aslında kendi nefsim için istediğim bir şey yoktu. O sırada da Hazreti Pir'in sevgisi gönlüme düştü. Çünkü kimi gördüğümü bilmiyordum. Efendim uyardı Hazreti Pir'i görmüşsün evladım dedi. Allah'ın nuru ile var olmuş bir zat ve Allah'ın nuru ile var olmuş bir zatı görmüşüm. O daha önce Hazreti Pir'den bahsettikleri zaman ben zannederdim ki böyle iki yüz üç yüz, dört yüz sene önce yaşamış bir zat. Meğerse günümüzde yaşıyormuş. Benim gönlüme sevgisi düşünce de şöyle dedim: o zaman nerededir? Hani gideyim, göreyim. Yolumuzun erkânı O'ndan geliyormuş. Yolumuzun erkânı O'ndan geliyor, büyük Pir o. Ben de gönlüme şevki düşünce, gidip görme arzusu uyanınca, Allah'ın lütfu ihsanıyla sordum Celal abi diye birisi vardı. Celal Bey dedim, Hazreti Pir nerededir? Ürdün'de bir dergâhı var dedi. Onları, oradaki dervişlerini ziyarete gitti. Çünkü dünyanın birçok yerinde dergâhı vardır. Orada kral Hüseyin ile de bir tanışmışlıkları var. Soy itibarı ile bir akrabalıkları var. O noktadan oraya uğramış diye bir şey söylediler. Eyvallah dedim, üzüldüm. Yani Türkiye'de değilmiş. Neyse akşam rüyama geldi. Evladım geldik dedi. Dedim Ya Rabbi şükür.

Bak birebir bir söylem var “geldik.” Rüyada görünüyor ve aynen de öyledir. Ama sen çok zengin olacaksın öyle çıkmıyor. Geldik haber veriliyor. Ve ondan sonra gittim, Büyükçekmece Hadımköy’de dergâhı vardı. Ve şu anda kabri oradadır. Allah’ın selamı üzerine olsun, himmeti üzerimizden eksik olmasın. Ve elimle koymuş gibi buldum, nasıl buldum ben de bilmiyorum. Ama buldum. Takdir-i ilahi yani kendisinin nazarına da gark oldum Allah’a şükürler olsun. Cemalini görmek lütfu ihsanına erdim. Her neyse velhasıl kelimeler demek istediğim o ki hani rüyalar itibarıyla bazen bir şey soruyorsunuz cevap geliyor. Araç olur size yani rüyalar araç olur. Allah ile aranızda bir irtibattır. Hani bazen diyorum ya Meariç suresinin son ayetlerin de “Bir soran sordu” diyor ve cevap veriyor. Bu aynı zamanda ‘sorun ki söyleyeyim’ dir. Okuyun inşallah.

Yatmadan önce bir saat sırt üstü park yapın şöyle bir saat boyunca düşünün. Düşünün ya, düşünmek kadar güzel bir şey yoktur. Ha sıkar adamı olsun, sıkılın ama düşünün. Bir ayeti düşünün yani örnek düşüneceğiniz şey ne olmalı bir ayet olabilir, bir hadis de olabilir. Yaşadığınız bir olay olabilir. Kendinizi hesaba çekmek olabilir. Önemli değil ama düşünün. Düşündükten sonra da bilmediğiniz bir şey varsa sorun. Cevabı gelecektir. Nasıl bu kadar eminiz; “sorun ki söyleyeyim” diyor.

“Siz öğreniniz bilmediklerinizi biz size öğreteceğiz” diyor. Allah’a bu şekilde iman ederseniz cevap gelir. Ayetlerin hükmüdür çünkü. Ayet hükmüyle bakarsanız cevap verecektir. Allah’ın ahlakında taviz veriş yoktur. Sorun ki söyleyeyim. Ve siz sorun cevap gelecektir, cevap geldiği zaman da kendinizi büyük bir yere koymayın. Sordunuz söyledim. Hani bak cevap geliyor. Dimi vahyin kırk altıda bir kapısı açılmış. Sorduk cevap geliyor. Evet, farklı bir yere koymayın diyor. Samimi olduğunuz için cevap vermiştir. Ve bu noktadan da hareketle söyleyeyim Allah’ın lütfu ihsanıyla çünkü bazıları kendilerine cevap geldiği zaman, üveysi noktasında enaniyete doğru taşıyorlar, zannediyorlar ki bir tek kendileri var yeryüzünde.

Ey Emre (İsmail Emre), sen kendini dolu zannedersen senin gibi nice dolu gezer diyor. Senin gibi nice dolu gezer, ne görenler var, ne

duyanlar var. Allah ile ne muhabbet edenler var. Hele bir de âşıkça kul, her an muhabbete döner. Nasıl seyranları vardır bir o bilir, bir Allah bilir.

Her neyse murakabe dediğimiz şeyde siz irade koyabilirsiniz ve irade koyduğunuz anda bir görüntü oluşur. Veya efendime söyleyeyim irade koymazsınız yine murakabe etmişsinizdir yine görüntü konuşur. Veya birisi gelmiştir ricada bulunmuştur efendim şöyle mi diye onun iradesini koymazsınız onun iradesi size vurmuştur. Siz gözünüzü kapatırsınız aynı anda onun iradesi üzerinden istenen ne ise onu görürsünüz. Lakin gördüğünüz her şey yoruma muhtaçtır. Ve sembolik anlatımların tamamı çoklu anlatımlardır. Çoklu anlatım olduğu için içinden çıkılmaz bir derya gibidir. Bunun dersini ilk Resulullah bana şöyle vermişti efendimiz. Rüyamda gelmişlerdi. “Evladım rüyalar mumun ışığına benzer, nereye çekersen oraya gider.” Ondan sonra rüya tabirlerinde biraz yol katettim. Biraz dediğim her şeyi yorumlayamıyorum onu söyleyeyim. Ama kendi hayatımı yorumlayacak kadar var. Yani gördüklerimi.

Onun için rüyaların temeli itibarıyla her kim görüyorsa kişinin kendi ile alakalıdır. Rüyaları görmenin temelinde o kişinin melekeleri, fitratının gereği, aynı zamanda kültürel etkileri de vardır. Bir daha söylüyorum kültürel etkileri de vardır. Kültürel etkileri de olduğu için kişi gördüğü rüyayı neye göre yorumlar. Meleklerine göre mi yorumladı o melekelerin izdüşümü olan kültürdeki izdüşümleri olan yani kültür, kültürdeki izler üzerinden okunması demektir. Her nerden ucunu yakalarsanız oradan rüyayı tabir edin, çünkü sembolik ifadelerde bir yerden başlamazsınız hiçbir şekilde bir sonuca ulaşamazsınız. Onun için nereden yakalarsanız oradan tabir etmeye çalışın. Ama Resulullah efendimizin rüyalar için söylediği güzel bir şey vardı. **Herkes anlatmayın. Her kişiye anlatmayın çünkü rüyalar kıskançlık uyandırabilir. Çok güzel bir şey görmüşsünüzdür. Gördüğünüz şeyin karşılığı olarak takdir-i ilahi kişinin kendisinde hasedi uyandırabilirsiniz. Nefislerini uyandırabilirsiniz. Ya niye ben görmedim.** Aynı anda o kişinin nazarını alırsanız sizden gelen o bereketi kapatabilirsiniz. Onun için her kişiye anlatmayın.

Ya ben şöyle bir şey gördüm. Sakın söyleme. Babam derdi ki oğlum biz hiç kimse değiliz, onun için bize anlat. Yani orada kendisini yani kıskançlık veya kendisinde o şeye karşı bir duygulanım aynı böyle nasıl söyleyeyim onu kapatacak, nazar edip de onu kapatacak bir etki yaratmayacak hali olan kişiye anlatın yani ehli olan bir kişiye veya kendiniz biliyorsanız hiç kimseye de söylemeyin. Çünkü sizin özelinizdir rüya. Ve rüyalar ispiyoncudur. Yaşayacağınız şeyleri ele verirler.

- ◆ Hocam bir de rüyaları yazdırıyorlar. Doğru bir şey değil o, değil mi?

Bence de yani yaşadınız, gördünüz, bitti. Rüyalar bazen olur ki yaşayacağınız bir şey bazen olur ki düşüneceğiniz bir şey bazen olur ki duygulanımlarınızı bile görebilirsiniz. Bazen olur ki kendi varlığınızda duygulanım, sezgilenim, vehimatlar düzeyinde ne olacaksa onu bile görebilirsiniz. Bazen olur bir hafta sonrasını görürsünüz. Bazen olur bir ay sonrasını, bir sene sonrasını bile görebilirsiniz. Onun için illa yarın çıkacaktır diye bir kaide yoktur bu bağlamda.

- ◆ Hocam biraz önce dediniz ya kendi melekeleriniz kendi fitratınız üzerine görüyorsunuz. Bir terapist var, psikiyatrist Prof. Dr. Hayrettin Kara kendisi şöyle bir psikanalist hani bu Freud'un yaklaşımıyla değil de. Şey yapıyor mesela diyelim rüyanızı rüyalarınızı analiz ediyor yani normal klasik psikiyatri analiz gibi değil de.

Genelde iki türlü var. Freud ile Yung'a göre

- ◆ Yok, Freud'un yolundan gitmiyor.

Şimdi Freud genelde geçmiş, geçmiş üzerinden yorumlar. Yung da sembolizması üzerinden yorumlar.

- ◆ İkisini de kullanmıyor hocam şöyle yapıyor. Mesela siz diyelim rüyanızda cami gördünüz, okul gördünüz herhangi bir şey gördünüz bir kavram, bir obje. Onu size diyor ki mesela okul sizin için ne ifade ediyor? Önce sizin kendi iradenizle uyanık iradenizle onu yorumlamanızı istiyor. Sonra oradaki bütün

nesneler ne ise onların her birini tek tek soruyor. Sizin hayatınızdaki karşılıklarını alıyor. Ve o karşılıkları için.

Aslında analitik akılla onu ayrıştırarak kişide bir anlam oluşturmanız mümkün.

- ◆ Kendi ama kendi verdiği karşılık... Diyor ki ben sizin rüyanızda okul gördünüz okulu ben bir klasik yani herkese genel bir sembol yani Freud öyle yapıyor ya işte bir şey söylüyorsunuz cinsellik içerir diyor. Ama sizin dünyanızda onun karşılığı olmayabilir.

Aynen öyle.

- ◆ İşte böyle bir yöntem şey yapmış. Normal psikanalizin, psikanalitik yollarla yapılanın daha hızlı...

Ama kültürün melekeleri kişinin üzerinde melekeleri ve kültürün etkisi çok büyüktür. Altını çizelim.

- ◆ Daha hızlı bir psikanaliz yöntemi keşfetmiş. Bu şekilde. Yani kişinin iç dünyasını böylece rüyalarda olan...

Yaşadığı şeyler üzerinden çünkü

- ◆ Tabii kendi anlamlandırmasından yola çıkıyor.

Onun anlamlandırmasında kültür vardır. Yani bir kişi kendi rüyasında ne kast ediyorsa mesela cami neye örnek, yani senin kültüründeki yeri ne? Senin anlayışındaki yeri ne?

- ◆ Evet öyle bakıyor.

Bunun gibi baktığınız zaman tamam doğru bir tesbittir. Böyle bir tarafı vardır rüyaların ama her zaman da aynı noktadan hareket edilemez. Çünkü bizatihi o sırada Allah murad ettiyse bir şeyi, kültürde yeri yoksa direk melekeleri üzerinden yorumu varsa o zaman problem çıkabiliyor. Yani böyle bir tarafı da var. Mesela bunun üzerine de bakın, dört türlü görünür dedik. Dört türlü en kuvvetlisi yakazalardır. Bunu günümüzde şöyle de algılayabilirsiniz. Bir örnek vereyim mesela sinemaya gidiyoruz. Örnek ben film izlemeyi severim. Genelde bazı kültürlerle de tanışmayı sağlıyor. Bu noktada önemlidir. Fantastik filmler daha çok izliyorum. Hayal gücüm çok kuvvetli olduğu içindir

belki. Takdir-i ilahi bundan kastım şu sinemayı izlerken sinemanın içinde veya o filmin kendisine kendinizi kaptırdığınız kadar yani ne kadar unutuporsanız o kadar katılımcı olursunuz. Yok, eğer dışarıdan bir gözle yönetmen üzerinden okursanız veya oyuncunun oyunculuğu üzerinden okursanız filmde hiç tat alamıyorsunuz. Çünkü oyuncu iyi oynamamışsa berbat; yönetmen iyi bir kurguya taşımamışsa onu yine berbat! Senarist zaten kurgusunu iyi ayarlamamışsa belli bir düzen içerisinde gitmiyorsa hiç izleyemezsin. Burada kast etmek istediğim katılımcı olduğunuz kadar filmi izleyebiliyorsunuz. Bakın katılımcı olduğunuz kadar! Ve bu noktada sinema teknolojisi birincisi perdede başlar. İkincisi en yüksek düzey şu anda nedir? Katılımcı yani seyirciyi ne kadar katabiliriz? Aslında büyük bir ilizyondur. Ve büyük ilizyonun kendisinde seyirciyi ne kadar aldatıp kendisini unutturarak katılımcı yaparsın. Ve bütün kullanılan öğeler seyircinin katılımcı olması içindir.

Oyunculuk, sahneler, görsellikler, ses, efektler hep o kişinin katılımcı olması içindir. Bunun en yüksek noktası şu anda nedir? En yüksek noktası üç boyuttur. Bunun bir basamak sonrası nedir? Holografik görüntülerdir. Bir basamak sonrası nedir? İnsan bizatihi kendinde izleyecektir. Katılımcı olarak aynen rüyalar gibi hani rüyaya giriyorsunuz, rüya en büyük filmdir bakın; kendi sinemanızdır. Veya hayal gücünüzü kullanın; kendi sinemanızdır. Orada kendiniz kurguluyorsunuz, kendiniz hayal ediyorsunuz, biçim veriyorsunuz; yönetmen de sizsiniz oyuncu da sizsiniz. Oynayan da sizsiniz. Düşünün ki sinema sektörü nereye doğru gidiyor? Dediğim gibi kendinde izlemeye doğru gidiyor. Kişi artık öyle bir hale getirilecek ki teknoloji öyle bir yere gidiyor ki kişi kendi içerisinde farz edin vampir filmi izliyorsun. Korkudan ölürüz; katılımcısın, birisi de geliyor, sizi ısıyor. Vampir siz değilseniz tabi. Zombiler etrafınızı kuşattığını düşünün. Veya cennet-i âlâda uçtuğunuzu düşünün. Bunun en yüksek şekilde yapanlardan görsellik noktasında yapanlardan film olarak Avatar filmiydi. İzleyen oldu mu bilmiyorum. Müthiş bir şey, içine nasıl katıyor ya. Ya insan kendini unutupuyor. İnanılmaz bir görsellik. Görsel bir şölen. Farz edin onun içinde siz varsınız. Kendinizi izliyorsunuz.

Biz diyoruz ya murakabe, irade koyuyoruz. Ama iradeyi koyduğumuz halde Cenab-ı Hakk gösteriyor. Bunun tasarruf noktasında olanı vardır.

Rüyalar dilini çok iyi bilen bir kişi, iç âleme doğru murakabe yapıp da şekiller gördüğü şeylerin ne anlamına geldiğini çok iyi biliyorsa, sebep ve sonuçlarını biliyorsa azim Allah onları kullanıp âlemde tasarruf gücü olarak da kullanabilir. Mesela birinin zekâ kuvvetinde yoksunluğu var, aynı anda zekâyı işaret eden ne ise onun iç âlemdeki boyuttaki hali ne ise görüntüsü ne ise onu kullanarak kişinin kendisinin zekâ kapılarını açabilir. Veya tam tersini de yapabilir. Çünkü her şey iç âlemden başlar. Bu âlemde zahir olur. Evvel dediğimiz iç âlemdir. Evveli Allah diyoruz ya, evvel dediğimiz nur âlemdir, iç âlemdir. Nur âleminden bir biçim verirseniz o âlemde sirayeti olur. Böyle bir şey de var buna da tasarruf gücü derler. Ha tasarrufun bu da cüzlerinden bir cüzdür, daha nice tasarruf hali vardır. Ağzından çıkan olur tasarruftur bu. Halinde olur, tasarruftur bu. Tasarruf normal kelime lügat manasıyla tasarruf etmek yani biriktirmek anlamına gelir. Allah'ın varlığından yana kuvvetini biriktirmek için onu kullananlar manasında kullanılırsa tam yerini bulur. Bu bağlamda baktığınız zaman bu şekilde kullanan evliyalar oluyor tasarruf kuvvetleri. Veya iç âlemden istiyorlar, istedikleri şeyi dile getiriyorlar, iç âlemde niyaz dua, dua da bir tasarruftur. Ve tasarruf kapısının birinci kapısıdır aslında. İrade koyuyorsunuz çünkü. Ve Allah istediğinize karşılık veriyor. Ve “Âdem’e secde et” emri sebebiyle insanın yapamayacağı bir şey yok ki suyu altına çevirenlerden, toprağı altına çevirenlerden tutun tai zaman yapan, tai mekân yapan, devr-i âlem içinde devr-i âlem var eden var. Hepsine selam olsun.

Şimdi toparlayayım. Rüyaların içinde katılımcısinizdir. Bunların en yükseğinde olanı katılımcı olarak derin uykularda yüksek derecede katılımcısinizdir ama yakazalarda bizatihi katılımcısinizdir. Bedensel olarak da içindesinizdir çünkü gördüklerinizden...

Bu noktada gördüklerimizi neye göre yorumlayacağız?

İster bu murakabe olsun, ister derin uyku olsun, ister berzah olsun genelde hangi kültür olursa olsun genelde ortak noktaları vardır, her kültürün. Mesela karanlık, karanlık her zaman bilinmezliktir. Kendinizi karanlık bir ortamda gördünüz bilin ki o gün bilinmezlik içindesinizdir. Veya yolunuzu kaybettiniz. Bütün kültürlerde yol kaybetme neye

işaret eder? Kararlarında kararsızlık olma, ne yapacağını bilememeye işaret eder. Ve her kültürde bu rüya bu şekilde yorumlanır. Yani yolunu kaybetmek bu şekilde tanımlanabilir. İster Alman olsun, ister Türk olsun fark etmez. Kültürlere de zaten bu şekilde sirayet etmiştir. Veya efendime söyleyeyim Allah'ın lütfu ihsanı insan üzerinden gidelim.

Uzun boylu bir insan gördük; insanın bakın başı arşı alaya; gövdesi -üst bölümü- cennete; bu -gövdesinin alt-bölgesi cehenneme ateş bölgesi; ayakları dünyaya remz olarak yaratılmıştır. Geçenlerde bir bacım ne anlattı Hazreti Hatice'nin ayakkabılarını giyiniyorum dedi. Ayaklar için de rüyanın tabirini neye göre yapıyoruz? Ayaklar dünyaya işaretler. Ve rüya neyi söylüyor? Kendisine bir şey verildiğini söylüyor. Hazreti Hatice'nin ayakkabılarını verdiler. Pabuçlarını verdiler. Neyi ise artık verilen şey, ayakkabı dünya demektir. Geçimlilik demektir. İş güç demektir. "Nalınlarını çıkart diyor. Yani menfaatlerini işleri güçleri orada bırak diyor. Hani sizin için ola ki bir fayda getiririm diyordu ya. Hazreti Musa'ya ne diyor nalınlarını çıkart. Yani ne beklenti ile geldiysen onları bırak öyle gel diyor. Burası kutsal Tuva vadisidir diyor ve bu bağlamda baktığınız zaman ayağına nalın vermiş. Yani dünyalık yürütür menfaat noktasında ama lakin Hatice'ninkini vermişler başkasını değil. Hatice de anaçtır. Sadece verir. Sadece verir. Ve dedim sana seni işaret etmişler. Veren bir ahlakın varmış. Ve o verme ahlakında eline ne gelirse paylaşıyormuşsun.

Ben bilmiyorum kendisini, rüya onu söylüyor. Rüya onu söylüyor. Ve kendisinde tasdikledi. Yani demem o ki rüyalar sizi ispiyonlar. Onun için rüyanızı herkese anlatmayın diyorum bu yüzden. Kıskançlığa sebebiyet verir. Resulullah'ı gördünüz. Ben Resulullah'ı ilk rüyamda gördüğümde nasıl sevinç ama yaşam sevinci ya ama nasıl, bakın sahih rüyalar yaşam sevinci verir. Nasıl bir yaşam sevinci ama uyanmışım ama nasıl uyanmışım Allah bilir. Daha 14-15 yaşında. Herkese söylüyorum, ama söylemez olaydım. Bir de sadaka toplamışım millete dağıtıyorum. Lokum dağıtırlar ya hani. Sevincimden öyle bir hâl! Abime söyledim, abim imansız biraz. Selam olsun üzerine. Allah hidayet versin. Takdir-i ilahi dediği şu; 1400 sene önce var mıymış? Gelmiş senin rüyana girmiş. Bir de seni bulmuş. Bula bula seni mi buldu? Takdir-i ilahi.

Vallahi diyorum, yıkıldım ama ya. Sizi yıkar, gerek yok hiç söylemeyin. İlk dersimdi. Allah razı olsun, ilk dersimizi ondan aldık öyle. Bir daha da rüyalarımı kimseye anlatmam. Bazen baba işaret ederdi, işaret etmesi üzerine de yanında rüya anlattığım olurdu.

Rüyalarda ses tonu itibariyle vurgular da çok önemlidir. Mesela bir gün efendime söyleyeyim on ikilerin dersini veriyordu rüyamda. Efendi hazretleri göründü Abdullah Baki. 'Evladım on ikisi bir ama' derdi. Bakın vurgu var. Onikisi bir değil; on, ikisi bir. On tanesi sıfat üzeri kutuptur. İşlevini iki tanesi sadece birlik deryasının hakikati üzeri tecellide bulunur. Yani zat-i ilahi zat tecellisi üzeridir. Bir. On ikisi bir. Bak on ikisi bir. Bu şekilde vurgulu bile gelebilir. Onun için rüyamızda ses tonuyla vurgu bile çok önemlidir. Mesela birisi bağıyor. Genelde kime bağıyoruz? Niye bağıyoruz? O arkadaşın yöntemi itibariyle ben direk manasını biliyorum da. Ama genelde o yöntem üzerine gidelim. Çağırırız ya. Bağırarak çağırılmaktır. Çünkü yetişemiyorsunuz sesinizle oğlum şunu böyle yapma. Aslında o işe çağırıyorsunuz istediğinizde çağırıyorsunuz. Veya evladım gelsene çağırıyorsunuz. Bağırarak çağırılmaktır. Ya iradenize çağırıyorsunuzdur ya kendinize çağırıyorsunuzdur. Mesela genelde bir kişiyi beklerken hangi tavırda bulunursunuz. Ayakta beklersiniz. Beklerken stres olup volta atarsınız. Ayakta beklersin. Ayakta beklemek bakın ayakta beklemek derler zaten. Ayakta durmak beklemektir. Oturmak birini beklemiyorsunuz ama o çünkü halleriniz kemalini bulmuş hangi noktada kemâlat bulduysa bir tavırda bir sıfatta. Orada kendinizle sükûtta kendi üzerinizdesiniz demektir.

Mesela rükûda gördünüz, kendinizi bir sıfat karşısında eğildiğinizde işaret eder. Secdede gördünüz, bir muhabbet karşısında varlığını yokluğunuzda kendinizi unuttunuz demektir, varlığını. Yokluğunuzdan kastım kendinizi unuttunuz demektir. Bunun gibi yine insan üzerinden devam edeyim. Eli uzun birini gördünüz, bakın eli uzun biri gönlü her kapıyı açabilecek derecede yani gönül kapılarını açabilen belagati yüksek bir insan gördünüz. Sevgi ile gönlünüzü okşayan bir insan gördünüz. Sırtınızı okşayan bir insan gördünüz mesela sizi okşuyor. Genelde okşamayı ne için yaparsınız? Sevdiğinizin göstergesi diye. Hamd edersiniz veya övmek için; Afferin. Hem

sevginizin bir dışlaşmasıdır. Hem de övünç kaynağı olarak birine övgülerde bulunmanız demektir. Veya efendime söyleyeyim mesela çok hepinizden özür dileyerek söylüyorum yine insan üzerinden devam edeyim ama bu özür dileyeceğim şeyi biraz sonra söyleyeyim ki tam işin hakkını vermiş olalım. Kültürümüzde etkileri vardır. Bilinçaltınıza gönderilmiş öğeler vardır. Ama Allah'ü âlem hepsini kullanarak size konuşur. Yeter ki o dili iyi bilesiniz. Mesela simsiyah bir insan gördünüz. Simsiyah. Bizim kültürümüzde tarihi ile beraber siyah insan nedir? Yoldan çıkmışlığa, Hakka inat etmişliğe, zina yapmışlığa kadar işaretler. Kötü ahlaka, hani yüzü karardı derler. Toplumda atasözü olarak ne geçer? Yüzü karardı. Niye yüzü karardı? Kötü bir iş yaptı. Onun için karardı. Yüzü kara bir insan görürseniz veya kendinizi kara görüyorsunuz o gün kötü bir işte bulunmuşsunuz demektir. Hakka karşı örtündünüz. Zulmete daldınız. Mesela bunun ayetteki karşılığı nedir? Allah kullarına zulmetmez. Kullar nefislerinin ettiğini bulur yani kendi nefislerine zulmederler. Zulmet karanlık demek. Kendinizi kararttınız demektir Hakk'a karşı. Hakk'a gafil bırakan bir iş yaptınız ve kendinizi kara olarak gördüyseniz o sırada kendinizi Hakk'a örten bir iş yapacağınız veya yaptığınız anlamına gelir. Allah esirgesin.

Kendinizi aydın gördünüz. Hakk'a yakın işler yaptınız demektir. Ya da karşınızda kara bir insan gördünüz. Bilin ki o kara insan size zahmet verecek ya da kötü niyetli bir insandır. Hakk'a örtülmüş gaflet içindeki bir insan. Aydın bir insan gördünüz. Bilin ki iyi ilkeler üzeri yaşayan ahlaklı bir insanla karşı karşıyasınızdır. Ya da farz edelim yüzünü görmediniz, insanın o insanı görmeyeceğiniz anlamına gelir. Mesela evladınız üniversitededir. O gün sizin onu görmenize imkân yok. Rüyanızda görüyorsunuz, başını görmüyorsunuz. Ya oğlum, başını görmedim ama onu görüyorum. O gün onu göremeyeceğinize işaretler. Ya da uzak bir yerdedir. Birinin Cemalini gördünüz illa onu göreceksiniz TV'de ya da telefon da, bizatihi kendi gelir. Ya da yüz şekillerinden gidelim. Burnu uzunluk sivri burunlu derler. Her işe burnunu sokan birisi. Bu sizin üzerinizde olabilir gördüğünüz bir şey üzerinden de olabilir. Gözünüz çok büyük. Zekânız kavrayışınız çok yüksektir anlamına gelir. Çünkü zekânın aynası gözdür. Boyunuz çok uzun, çok akıllı ve manevî olarak da çok yetkin bir insan olduğunuz

işaretine gelir. Çok heybetlisiniz azametli, Celal sıfatı itibarıyla bir insan olduğu anlamına gelir. Kadın gibi birini gördünüz. Veya kadın gördünüz erkek çıkabilir. Ya kadın gördün çok latif karakterli bir insan yani kadın ahlakı dediğim çok latif karakterli bir insanla karşı karşıya gelebileceğinize tanışabileceğinize işaret eder. Ya da bir erkek gördünüz bir kadınla bile görüşebilirsiniz o gün. Hiç görmediğiniz ya böyle bir insan gördüm kim bu? Erkek karakteri sergileyen bir kadınla bile karşılaşmış olabilirsiniz. Yani illa kadın gördünüz diye kadın göreceksiniz illa erkek gördünüz diye erkek göreceksiniz anlamına gelmez.

Ya da ne yaptınız evladınızın kulağını çok büyük gördünüz. Herkese kulak kabartıyor demektir. Kulağı büyük ya! Burnu sivri gördünüz burnunu her şeye sokuyor demektir. Gözü kısık gördünüz. Anlayışının çok dar olduğunu gördünüz. Saçı uzun gördünüz, mananın uzantısı bak kafatasından uzanıyor. Baştan arşı aladan uzanıyor, manasını çok yetkin olduğunu görürsünüz. Saçları karmakarışık, anlayışında darmadağınık bir insan. Sezgilerinde anlayışında duygularında darmadağınık olmuş. Saçı çok uzun ve tertipli düzenli, anlayışı çok yetkin ve tertipli düzenli, kişi hakkıyla biliyor demektir. Bilmem anlatabiliyor muyum?

Ya da göğsü çok büyük bir insan gördünüz. Bereketli bir insan demektir. Özünde şefkat ve merhamete sahip bir insan demektir. Çünkü göğüs bölgesi şefkat ve merhametin bölgesidir aynı zamanda. Ayakları çok uzun bir insan ve güzel ayakkabılı bir insan gördünüz. Dünya işi iyi ve aynı zamanda dünya işlerinde başarılı bir insandır.

◆ Hocam, ayakkabının birini kaybetmek nedir?

İşinizde bir şeyler olmuş demektir. Ya maddi bir şeyiniz oldu, çıkışınız oldu. Ya da işinizde bir kayıp oldu.

◆ Ayakkabıyı hep sıkıntı diye tarif ediyorlar.

Yok, iş ile alakadardır. Dünya yürütürüdür. Ayakkabının rengine göre sıkıntı olup olmadığı belli olur.

◆ Hocam ayı görmek, ayı görmek?

Ayı karakterli birini gördük demektir. O karakterde birisi ayna olacak.

Mesela bir gün kardeşlerimden bir tanesi geldi efendim dedi bir rüya gördüm. Bir yılan gördüm elimi ısırıldı. Ve kan aktı. Dedim senin içini kanatan kan aktı. Toplumda kan akması ne demektir? Kan ağladı derler. Yani yüreği öyle bir yaralanmış ki bakın rüyada ne kadar kan akıtırsanız nerenizden olursa tabii o da çok önemli. Elinden olması yani gönlünden olması, gönlünün uzantısı... Elinden akması, başından akması, burnundan akması hepsinin bir anlamı var. Ama ben direk kan aktı üzerinden hareket edeyim. Dedi ki elimi ısırıldı kan aktı. Elim dediği dünyada bir iş yapmış birisi de gelmiş o dünyada yaptığı işe karşılık hakaret kullanmış yani çünkü dünyaya eli uzatırsa aynı zamanda dünyaya uzantıdır. Gönlün dünyaya uzantısıdır. Dünya yani gönlünden olan bir şeyin dünyaya uzantısı olmuş ve o sırada bir iş yapmaya kalkmış başka birisi de gelmiş kendi rızası ısırılmış ama ısırın kim yılan karakterli birisi. Dedim ki eşinle kavga mı ettin? Ettim dedi çünkü rüyanın verdiği tabir oydu. Ama dedim bak o sırada yılan olan yarın melek olabilir rüyanda, yani yarın başka bir şey ya, çünkü kadına yılan dediğin an, adam gider karısını bile boşayabilir.

İşin tehlikeli tarafı orası. Yani tabir ediyorsun. Tabir çünkü insanın ailesine bile mâl edebilirsiniz. Farz et özür diliyorum hiçbir alakası yok onu söyleyeyim. Farz edelim evlisiniz farz edelim kardeşiniz farz edelim şu bu. Farz edelim anneniz olur. Buraya geliyorsunuz farz edelim sen nereye gidiyorsun? Sen niye gidiyorsun? Sen böylesin, sen şöylesin diye aynı anda bir ayı karakteri, çünkü ayı kaba olmak demek. Ama ayı, kaba olduğu kadar da içinde sevecendir. Sahiplenendir. Bu ayı görmeniz demek içinizde akrabalardan birisinin sahiplenip size tavır sergilemesi sebebiyle birinin tavır sergilediğine işaret ediyor. Ama kaba bir tavır! Bak, rüya bunu anlatıyor. Ama öyle bir olay olmuş olmaması ben bilmiyorum. Rüyanın ispiyonladığı bu!

- ◆ Hocam birini kuyruklu görmek için birini kuyruklu görmek tilki gibi olduğunu mu gösterir?

Yok tilki gibi olduğunu göstermez. İçgüdülerinin çok kuvvetli olduğunu gösterir. Çünkü içgüdülerimiz bu âleme uzantılarımızdır. Ve o kuyrukla remz edilir. Bu âlemde içgüdülerini çok iyi kullanan menfaatleri,

hazları, hevaları; kuyruk ne kadar uzunsa ilah edinen bir kişiyle karşı karşıya olduğumuzu gösterir. Bu da sizi sıkıntıya verir. Çünkü kuyruk her zaman sıkıntı. Lakin hayvanlar da genelde kuyruklarıyla denge bulurlar. Yani menfaatleri hayvansal içgüdülerle beraber bu âlemde dengenizi bulursunuz. Yani içgüdüleriniz kötü değildir. Aynı zamanda iyi tarafları vardır. Üremeniz içgüdülere bağlıdır. Aynı zamanda içgüdülerinizle beraber korunma içgüdüünüz çalışır. Yani hayatta kalabilmeniz için içgüdüler şarttır. Hayatın devamlılığı için içgüdüler... Sadece onu terbiye edip, ahlaka taşımak lazım... Yani nefsi emmarenizi nefsi envareye kadar taşımak lazım... Nur'a kadar taşımak lazım... Sâfiyye'ye kadar taşımak lazım... Bu noktada kuyruk ne kadar uzunsa içgüdülerle bu âleme o kadar bağlı olduğunu ve o şekilde kendini gösterdiğini, dengesini bulduğunu o şekilde kendisini yaşadığını gösterir.

◆ Ama o insan bana karşı tehlikeli olduğunu gösteriyorsa.

Tehlikeli olursa sen yoluna ben yoluma, başka çare yok. Başka çare yok, sen yoluna ben yoluma. Size hayati zararı söz konusuysa orada işler bitmiştir. İki noktada hayatınızı ayırıştırırsınız. Birincisi hayati meseleler ikincisi ilkeleriniz. İnsanlarla aranızda en büyük sınırlardır. Ailenizle ilkeleriniz örtüşmüyor, aynı anda sınır vurursunuz. Menfaatler bile olsa sınır vurabilirsiniz.

◆ Akrabanız olsa dahi mi?

Akrabanız dahi olsa. Mesela Hazreti Ali'ye bir örneği var. Ya Ali diyor annen baban kâfir dahi olsa -bir örnektir bakın kâfir olup olmadığı hakkında bir şey yok- son nefeslerine kadar hizmet et diyor. Lakin diyor seni ola ki dinden çıkartırlar -yani dinine engel oluyorlar- o zaman sınır vurabilirsin. Bakın sorumluluk aile noktasında amenna, onu işaret ediyor, sorumluluklarınızı yerine getirin diyor. Ama hayati bir esere değil, değerler mahiyetinde sizi yoldan çıkartırlarsa Hazreti İbrahim gibi kesilmek lazım, Muhammed Mustafa gibi olmak lazım. Hazreti Ömer bunun uç noktasına kadar gitmiş. Bu esirleri ne yapacağız diye soruyorlar. Herkes merhamet edelim, fidye karşılığı değiştirelim vs diyor. Hazreti Ömer'in söylediği şu askeri noktada yaklaşıyor -bakın merhamet olarak çok ağır gelecek bir söz olabilir bu-

ama askeri noktadan baktığınız zaman geçerliliği var. Ve yedinci gök katta Ömer ile beraber Allah karar verdi diyor Hadis-i şerif'in sonunda. Her neyse velhasıl kelam Hazreti Ömer'e soruluyor, Hazreti Ömer'in dediği şu "her birinin kafasını vuralım" üstelik diyor ayrı ayrı kişiler olarak değil "herkes kendi akrabasının kafasını vursun" çünkü bunları bıraktıktan sonra diyor bunlar gelecek yine bize kılıç vuracak. Allah'ın dinine kılıç çekecekler. Ve birbirimize buğz etmeyelim diye herkes kendi akrabasını kendisi vursun diyor. Çok acımasız yani merhametli bir insan olunca ama akli olarak baktığınız zaman değil. Aynen de dediği gibi olmuştur. Toparlanır toparlanmaz hemen islâmın karşısında yine durmuşlardır. İçlerinde birkaç kişinin imanı hariç... Ha bu noktadan çok acımasız gelen bir şey! Bazen de bir gerçeği başka bir şeyin oluruna engel oluyorsa bazen de zor kararlar da vermek gerekebilir. Ömer orada, çok zor karar veriyor. Ama kabul edilmiyor ayrı mevzu. Merhamet kutbu kabul etmiyor. Cebrail geliyor. Allah-u âlem de aynı kararı veriyor. Ve Hazreti Resulullah diyor ki gazap üzerimize geliyordu, Allah'ın merhameti olmasaydı. Çünkü kendileri merhamet etmiştir. Merhamet ettikleri için Allah da onlara merhamet etmiştir. "Ey yeryüzündekiler siz merhamet ediniz ki göktekiler de size merhamet etsin." Resulullah'ın o merhameti sebebiyle Allah da merhametten dolayı gazabın önünü kesmiştir. Ya da ama iyi bakın merhamet ediyor ve merhamet gazabı kesiyor. Bu önemli bir nokta!

Yine rüyalara döneyim. Fütuhu'l Gayb dışında her şeyi konuşuyoruz.

- ◇ Merhametle ilgili bazen de merhamet bize gazabı da getirmez mi?

Getirir.

En basiti şudur; mesela bir hata işlediniz. Mesela bir hikâye anlatayım bu noktada. Adamın birisi kabileyle giderken bir eşkiyaya yakalanıyor. Herkesin kafası vuruluyor bu hoca hacının bir türlü kafası vurulmamış. Neyse eşkiya başı şöyle bir bakıyor. Diyor ki yarın sabah bunu asın. Her neyse hacı hoca arkadaşımız güzel dervişmiş de herhalde biz derviş diyelim işi kapatalım. Derviş kardeşimiz bağıyor, yana yakıla bağıyor. Ya Rabbi ben ne yaptım diye bağıyor çağırıyor. Ya Rabbi ben ne yaptım ki de böyle oldu ben senelerden beri ibadet ederim. Ya

Rabbi senin adaletine sığındım diyor ve işi kapatıyor. Velhasıl kelim tabii sabaha kadar da yalvarmış. Eşkiya başı şöyle bir bakıyor. Vazgeçtim, bugün moralim bozuk bunu kazığa gerelim diyor. İşin hikâyesi çok basit ama çok acıklı da bir hikâyedir. Ve kazığa gerilirken adalet meleği gözüne geliyor. Ya Rabbi ben ne yaptım ki buna müstahak oldum, senin adaletine sığınmıştım diyor. Bunu çok farklı şekilde yorumlayanlar var ama ben bu noktada farklı noktada değil de birkaç köşeden yorumluyorum bunu. Ve o noktada görüldüğü zaman adalet meleği diyor ki sen çocukken diyor karıncaları alırdın yada böcekleri alırdın kazıklara gererdin. Yani çöplere gerermiş. Ve Allah'ın adaletine sığındın, Allah da adaletini gösterdi. Aynı zamanda şimdi bu noktada derler ki Allah'ın merhametine sığın, adaletine sığınma; çünkü yaptığınız bir şey varsa karşılığıyla gelecek. Yaptığınız bir şey yoksa adaletine sığının ama, kendinizden eminseniz adaletine sığının. Aynen de öyle tatbik olacaktır. İstisnasızdır. Yani ne ise orada gereği yerine getirilecektir. Ama yaptığınız bir şey varsa sakın adaletine sığınayım demeyin merhametine sığının demişler. Adaletine değil merhametine! Bu bu esmalar üzeri tecellinin hadislerde yeri var. Hani ashab-ı kiramdan birisinin gelmediğini görüyor Resulullah, nerededir diyor. Hasta oldu diyorlar. Gidiyorlar yanına bir bakıyor merhaba diyor ne yaptın. Kendisine aynı anda ayan oluyor. Diyor sen ne istedin Rabbinden? Ya Resulullah diyor, sabır istedim. Resulullah bir daha sabır istemeyin diyor.

Sabredeceğiniz olay getirir Allah. Sabır istiyor ya sabır gerektiren de bir şey getirir. Onun için Allah'tan ne istediğimize dikkat etmemiz lazım. Merhametine sığın. Lakin işin enteresan tarafı şu; Allah'tan o sırada kazığa gerilmiş, O merhamettendir. O sıradaki tavır merhametten dolayı gazap da gelebilir dediğiniz nokta. Allah-u âlem Allah'tan orada lütfu ihسانیyla varlığından merhametiyle adalet sıfatını icra ettirmiş. Ya ahiretinde icra ettirseydi vay o zaman haline! Çünkü o sırada adalet sıfatının karşılığı olarak kefareti de vermiş oldu, ahiretine sapa sağlam gitti. Onun üzerinden sorgu suali yoktur. Evet, bir sabi idi, nasıl oldu ki karıncadan sorgu sual oldu? Değil, o sırada ebette ki günahında bir sorumluluğu yoktur, amenna, ama o günahın üzerinde bıraktığı izden kurtulması gerekir. Karıncaları öldürmüş ya o günahın üzerindeki

izi vardır. Evet, onu niye öldürdün diye belki sorgu sual edilmez ama izinin temizlenmesi lazım. İşte o acı, onu temizliyor. O kazığa gerilme onu temizliyor. Kefareti oluyor.

Başka bir noktada diyor ki “ben kulumu seversem hastalıklarla, fakirliklerle, yoksulluklarla terbiye ederim” diyor. Çünkü “Zul celali vel ikram” esması merhamet içerir. Bakın adı üzerinde “Zul celali vel ikram”. Merhameti ile veriyor ikram ediyor. Celal ikram ise amenna, onun için demişler “derdim dermanım imiş”. Daha yok mu? Daha yok mu? Ne kadarımız diyebiliriz? Baba derdi; ‘Yavrum, ameliyat yaparken morfin veriyorlar, bu iş de morfin ile olur. Aşkı basarlar adama, ondan sonra ameliyatı yaparlar’. Bir kul âşıkça Allah’ın lütfu ihsanıyla gözü hiçbir şey görmez. İsterse kıtır, kıtır doğransın isterse bütün hayat elinden akıp geçsin. Sevdiği ile hoştur. En basiti kul aşkında da öyle değil midir? Başına ne cefa gelirse gelsin sevdiğinden dolayı amenna deyip yoluna devam etmez mi? Koşullar müsait olmaz da insanlar ayrılırlar, o başka.

Şimdi rüya tabirlerine geri dönelim gazap merhametten de gelebilir. Bunun için demişler ki Allah’ın gazabı iki türlü gelir. Merhametten de olur, gaflet tokadından da olur. Allah, gaflet tokadı yiyenlerden eylemesin. Çünkü Allah-u âlem kendisinden beri kılacaksa o gazapla beraber olur.

Bu bir ayetle alakalı; “onunla” diyor “kimilerini hidayete erdirir kimilerini delaletе sürükler”.

Bak onunla dediği şey muğlâk. Belli bir şey değil.

Şimdi tefsirciler ne yapar bunu Resulullah ile kimilerini hidayete sürükledi, kimilerini delaletе sürükledi. Resulullah halen kabul edilip edilmemesi noktasında kişilerin hidayete veya delaletе sürüklenmesinin aracısıdır. Değil mi?

Aynı zamanda Allah para ile de hidayete erdirir, delaletе sürükler. Hayır işinde kullanırsanız size hidayettir. Menfaatınıza kullanırsa enaniyet noktasında, şovmenlik noktasında kullanırsanız; size delalettir.

Fakirlik de öyledir. Bak onunla diyor o şey muğlâk kim olduğu, ne olduğu belli değil. “Onunla” diyor. Kimilerini diyor hidayete sürükler kimilerini delalete; o şey fakirlik de olabilir. Fakirlik imanınızın kuvvetli olmasını da sağlayabilir. Ashab-ı kiram gibi. Ama fakirlik küfre bile vardırabilir. Hani Rabbim sen vardın? Neredesin? Görmüyor musun? Böyle sözler çok duydum ben. Küfre vardırabilir. Onun için diyor ki “şimartacak zenginlikten, küfre vardırarak fakirlikten sana sığınırım Ya Rabbi.”

Onunla dediği yer muğlâktır. Muğlâk. Her şeyle Allah sizi hidayete de sürükleyebilir. Her şeyle Allah'ın lutfu ihsanı delalete de sürükleyebilir. Çoluğunuz çocuğunuzla sizi hidayete de sürükleyebilir, delalete de sürükleyebilir. İşiniz gücünüzle hidayete de sürükleyebilir, delalete de sürükleyebilir. Burada önemli olan Allah için olmağınızdır.

Allah için görün, Allah için yaşayın. Allah için tadına varın her şeyin. Yani hakkıyla yaşayın. Hakkıyla yaşamadığınız yerde problem çıkar. Hakkıyla yaşadığımızın dindeki karşılığı helaldir. Helalleri ile yaşayın. Helal üzeri yani her şeyi hakkını vererek yaşarsanız problem çıkmaz. Ve güvenin, kendinize güvenerek yaşayın bir şeyi hakkıyla yaşıyorsanız tereddüt etmeyin. Ayaklarınız sağlam olarak yürüyün, taviz vermeden yürüyün. O zaman gerçekte karşılaşacaksınız. İstisnasızdır bu.

Şimdi yine rüyalara dönelim; rüyalar sizin batınıdır. Bir şey batın ise zahir olacaktır. Burası gölgeler âlemdir. Asıllar âleminin zahir bölgesidir. Ve batın dediğimiz melekler âleminin buradaki izdüşümü olduğu gibi Allah'ın lütfu ihsanıyla rüyalar da sizin yaşayacaklarınızın hem izdüşümü hem de yaşayacaklarınız rüyalarınızın izdüşümü gibidir. İç âlemde olan şeylerin yani ters simetrisi gibi... Bazı batında gördüğünüz şey -gizilde gördüğünüz şey-; gizilde yaşadığınız şey -iç âlemde- elbet zahir olacaktır demektir, istisnasızdır. İster bu murakabe düzeyinde olsun, ister yakaza düzeyinde olsun, ister berzah dediğimiz düzeyde olsun, isterse derin uykuda dediğimiz uykuda olsun.

Lakin sahih olan rüyalar yaşam sevinci içerir. Altını çizeyim. Resulullah'ı gördünüz, ruhani gördünüz, bir melek gördünüz size bir müjde duydunuz. Kalkar kalmaz içinizde bir yaşam sevinci vardır. Sahih rüyaların böyle bir özelliği var.

Lakin bazen olur ki sahih diye görmediğimiz rüyalar dahi sahihtir. Mesela bir rüyada korku gördünüz. Bir şeyden korkuyorsunuz. Elinizden bir şeyler alınıyor. Çok müthiş derecede bir kâbus içindesiniz. Bazen olur ki o kâbuslar bile hayra çıkar. Yani “sizin hayır bildiğinizde şer, şer bildiğinizde hayır vardır” ayetinin rüyalarda da karşılığı vardır. Sizin hayır bildiğiniz rüya şer çıkabilir. Şer bildiğiniz rüya hayır çıkabilir. Hani yanlış yorumluyorsunuz diye. Başında söylediğimiz, “çok zengin olacaksın”. Hayrıma yorumluyorum ya meğerse başka bir hayır kapısıymış.

Yani buradaki rüya dilini Allah'ın lütfu ihsanıyla evvela insan üzerinden iyi okumak lazım. Mesela çok büyük burunlu; çok kaba bir enaniyeti var demektir. Çok güzel dudaklı ya da çok güzel yanaklı; çok güzel suretli bakıyor. Çok güzel yanaklı çok büyük yanaklı birini görürseniz, zahirde çok güzel bir insanla karşı karşıya kalacağınıza işaret çünkü yanaklar güzelliğe işarettir. Çok güzel dudaklı; çok güzel konuşan insanın gönlünü okşayan bir insanla karşı karşıya kalacaksınız. Sivri burunlu; her işe maydanoz olan birini göreceksinizdir. Maydanoz gördünüz; her işe sıkıntı yapan maydanoz olan birini gördünüz demektir. Yani sivri burunlu ile aynıdır.

Mesela sebzelerin diline gideyim. Sebzeler topraktan çıkar ama parçalayarak çıkar değil mi? Sebzelerin tamamı sıkıntıdır. Hele domates gördünüz bittiniz o gün. Hiç şansınız yok. Kırmızı kırmızı bir de. Renklerin dili de çok önemlidir bu noktada. Buyurun.

◊ Ölü yakınlarımızı görmek iyi ya da kötü?

O rüyanın içindeki diğer şeylerle beraber anlamlı olur. Yani o ölü ne dedi, ne demedi? Aynı zamanda o ölü'nün karakteri ile de ilgili. O ölü'nün karakteri, ahlakı sizde tecelli edeceğine işarettir. Ya da içgüdüleriniz üzerinden o ahlakın uyanacağına, eğer kötü ahlaklı bir insansa onu durdurtabileceğinize tabi sonradan gördükleriniz ne ise ona sırtınızı döndünüz mü kucakladınız mı? Efendime söyleyeyim el ele tutuştunuz mu? Onların hepsi bu noktada anlam kazanır.

◊ Şey denir ya hani iyilerse orada...

Yok, onunla alakadar değildir. Gördüğünüz kişi ölmüş kişi ise ahlakı ne ise, geçmişte bıraktığı iz ne ise sizde genetik olarak onun açılacağına işaretler. Mesela bir peygamber, hani geçenlerde yorumlandı, Peygamber gördünüz ya da biraz önceki Hazreti Hatice rüyası gibi ya da bir ruhani gördünüz onun asli karakteri ne ise o asli karakterinden istifade edeceğiniz, melekesi olarak sizde bir onun asli hallerinden bir tanesini üzerinizde tecelli edeceğine işaret eder. Neyi görüyorsanız hem sizde tecelli edecektir hem yaşantınızda göreceğiniz insanlarda bile tecelli eder. Sizde tecelli etmeyebilir ama takdir-i ilahi o karakterin tecelli ettiği bir kişi görürsünüz. Mesela kimi gördünüz dedenizi gördünüz farz edelim. Aynı karakterin annenizde tecellisi olur. Onu bizatihi o karakterin annenizde görürseniz bilin ki dedeniz olarak annenizi gördünüz.

- ◆ Ben hep şey diye düşünürdüm. Yani ölümlerle mesela benim rahmetli annem için düşünüyorum da yani bizzat böyle hani çok hissetmek hatta sanki görüşmüş gibi hissetmek.

O çok ilerideki bir murakabelerde oluyor. Birini görmek için yattın ya da derin uykularda olabilir rüyanıza irade koyarsanız. Birinin durumunun iyi olup olmadığını bilmek için rüyanıza irade koydunuz. O iradeyi koyduktan sonra öyle bir görüş olursa olur. Yoksa rastgele görüş olursa dediğim gibi. Ama o iradeyi koyduktan sonra o kişiyi gördünüz, gördüğünüz an istişare rüyası demektir. İstişare ettiniz maneviyatla; yani hali nicedir. Onun halini sorduğunuz için o hale karşılık ona bir biçim verilir. Biçim ne diyelim; bir aydınlık, güzel bir insan, tiril tiril giyinmiş beyazlar içinde; onun iyi olduğunun durumuna işaret. Siyah bir durumda gördünüz ya da eti budu dökülmüş ya da kendi asli suretiyle hiç alakası olmayan bir suret üzeri görürsün kötü bir suret; durumun kötü olduğuna işaretler.

- ◆ Genç görürsek? Çok genç görürsek?

Aydınlık mı? Cenneti mekân olmuştur. Yani mekânı cennet olmuştur.

- ◆ Rüyada iken rüyada olduğunu bilmek?

O çok enteresandır. Şuur uyanıyor orada yani ruh uyanık bakıyor orada. Ruhani şimdi beyinde görüntüler gerçekleştiriliyor. Beyninizde

görüntüler gerçekleştirilir sizin ruhunuzda çünkü rüyalara katılımcı olarak ruhunuzla direk katılımcısınız. Onun için mesela bir meyve yersiniz burnunuzla aldığınız tadın on kat fazlasını alırsınız. Mesela en basiti cinsellik yaşarsınız buradakinden daha farklı yaşarsınız. Bunun gibi bir şey. Çünkü direk ruh o enerji yoluyla direk katılımcı olarak yaşıyor, birebir yaşıyor onu. Yani cennete de bir örnektir bu bağlam, cehenneme bile örnektir bu bağlamda. Hani diyor ya cennette bin katı şiddette tatlar alırsınız, cehennemde de bil mukabele öyledir.

Bir hikâyesi vardır. Diyor ki bende hakkı olan gelsin alsın. Hani yaşlı bir insan çıkar der ki benim hakkım vardır senden, isimler önemli değil. Ondan sonra tam kırbaç vururken nübüvvet mührünü öper, ben bu nübüvvet mührünü öpeyim ola ki şefaatin olur, ola ki üzerime hak olur şefaatiniz diye böyle yaptım der. Cennetlik birini görmek isteyen varsa Ukaşe'ye baksın der ya hani. Allah'ın selamı o güzel insanın üzerine olsun. Takdir-i ilahi. Sırf Resulullah'a o nübüvvet mührünü okumak, öpmek adına hak talebinde bulunuyor. Ve Resulullah ondan önce şunu söylüyor ama konumuzla alakadar olan diyor ki takdir-i ilahi sizin o sorunuza bir iki noktada daha cevap vereceğim. İnşallah unutmazsam. Diyor ki buranın cezasına kıyasen ahiretin cezası bin kat daha şiddetlidir. Onun için kimin hakkı varsa gelsin alsın diyor. Çünkü direkt orada ruh kuvvetiyle aynı anda etkileşimdesinizdir. Burası Allah'ın rahmetinin yüzde biri ile yaratılmıştır. Rahmetin yüzde doksan dokuzu ahirete saklanmıştır. Ve binlerce kat şiddetli şekilde çok şey hissedersiniz. Algınız daha yüksektir. Birçok noktada bedeniniz, algılanmalarınızı zayıflatır. Ama ruh daha yüksek derecede algılanımlara sahiptir.

◆ Peki, burada alınması gereken işaret nedir?

İşaret aslında ruhun uyanık olduğu noktasında; ruhunuz bir noktada rüyalarınızda uyanıktır. Fazla bir işaret almam ben orada. Çünkü daha beterini görenler var. Takdir-i ilahi rüyasında uyanık olup da rüyasını kontrol edenlerini biliyorum. Ya bu böyle oluyor, şunu şöyle bir değiştireyim diyenleri biliyorum. Enteresan adamlar. Vallahi ya adam rüyasında uyanık tutuyor rüyasını değiştiriyor. Oraya kadar yani öyle olanlar bile var.

Güzel bir özellik rüyanızda da dirisiniz yani hala; Resulullah'ın bir hadis-i şerif'i var diyor ki "benim bedenim uyur, kalbim uyumaz." O sırada şuurun uyanıklığını söylüyor. O mertebeden bakın -bu söylediği noktadan- bir nasibiniz olur bak bir noktada nasibiniz olmuş. Yani onun daha beter uyanıklıkları var. Yani beden uykudadır ama ruhun farklı noktalarda uyanıklıkları var. Rüyada uyanıktır. Kendisi ruhani olarak uyanıktır. Âlemde iş görür. Yani türlü mertebelere kadar sirayet eder o. Her neyse irade koyarsak o noktada görülür. Ama aynı zamanda dediğimiz şey yaşantınızda olan çünkü batındır. Batının zahir olması zorunluluğu vardır. Ya sizin üzerinizde ya da dediğim gibi çevrenizde olan bir kişi üzerinde gördüğünüz kişinin -ölü kimse- halinin canlandığına işaret eder. Ölen kişi de tam tersinden yana, onda onun dirildiğine işaret eder. Yani o karakteri, o baskın karakter ne ise onun dirildiğine işaret eder. Onun için mesela derler nenem gibisin. Dedem gibi oldun.

◆ Benim size bir sorum vardı.

Tamam, inşallah! Şimdi bu doğrultudan devam edeyim. Ama rüyalar fantazyaya şu anda her birine yetişemem. Rüyalar üzerine bundan on sene önce bir kitap yazdım. Onu bulursam veririm hepinize diyeceğim ama nereden bulurum, bir site yapmıştık, oradan bakabilirsiniz.

Gördüğümüz her rüya batın, batındaki her şey zahire çıkmakla yükümlüdür. Yaşayacaksınızdır. İstisnasızdır. Allah size konuşuyordu. Onun dilini bilip bilmediğiniz önemli. Bunu Yusuf kıssasında olduğu gibi anlatıyor zaten. Mesela ihtiyaç meselesi olan kişileri anlatıyor. Firavunun rüyası anlamlanıyor. Kendi rüyası anlamlanıyor değil mi?

◆ Ama bazı şeyler de tamamen bizim iç âlemimiz böyle bilinçaltı dediğimiz anlamsız şeyler de olabilir.

Onların dahi tabirleri vardır. Onu bilmedikleri için yorumlayamıyorlar. Hakkıyla rüyaların tabirini bilen bir insan olsun direk onu yorumlar. Sadece bir tek noktada rüyalarınızı yorumlarken belki tereddüte düşeceğiniz bir nokta olabilir. Cinlerin dahi rüyalarınıza girişi olabilir. Şeytanların dahi rüyalara girişi olabilir. Çünkü çok basit elektro manyetik kuvvetle çalışıyor. Göstermek istediği elektro manyetik

yoğunluğu verir. O yoğunlukla siz o gösterilmek istenen hal ne ise, görüntü ne ise, vermek istedikleri hal ne ise onu hissedersiniz yaşarsınız sizinle oyun oynarlar. Bu oluyor, olmuyor değil. Buna şahit olduğum çok durumlar oldu. Ya da evliyalar dahi rüyalarınıza kadar girer. Oynayabilir, size bir şey göstermek ister; onu rüyanızda gösterir.

Bazen rüyaların atlatıcı özelliği vardır. Mesela söylediğimiz şeyin tam tersinden işleyenler de vardır. Ama illa yine zahir olur. Abdulkadir Geylani Hazretleri selam üzerine olsun kitap onun kitabı olduğu için ondan devam edeyim.

Abdulkadir Geylani'nin yanında ders gören bir zat, bir gün Bağdat erenlerinden bir kişinin sohbetine katılıyor. Sohbetin yapan keşif ehli imiş, görür görmez kader çizgisinde ne yaşayacağını görüyor. Diyor ki 'evladım bugünlerde herhalde siz bir yere ticarete gideceksiniz. Gideceğiniz ticareti aksatın, gitmeyin' diyor. Efendim niye? 'Yolda kervanınızı eşkiyalar kuşatacak, üzerinizde gördüm bunu. Eşkiyalar kuşatacak ve sizi öldürecekler' diyor. Çok enteresan bir hikâyedir.

Mübareğe geliyor diyor ki kurban böyle böyle. 'Evlat sen git biz gerisini hallederiz' diyor. Aradan aylar geçiyor arkadaş ticaretini bir güzel yapıyor geliyor. Neyse yine yolu o kardeşin dergâhından geçiyor. Sohbetine nail oluyor, aklına geliyor. Diyor ki efendim siz böyle dediniz, olmadı. Evlat diyor şu tarihte, şu saatte, şöyle bir rüya gördün mü? Gördüm diyor. Gördüğün rüya aynen kendisinin tabir ettiği olay! Evlat diyor 'o zahiri batına çekti. Biz görüyoruz atlatamıyoruz. O görüyor atlatıyor. Zahir olacağı batına çekti o' diyor.

◇ Tam tersi mi yani?

Tam tersini yapmış. Rüyasında yaşatmış. Yani levh-u mahfûzunda kayıtlı olanı rüyasında sadece yaşatıyor. Zahir olacak ya levhu mahfûzda yine zahir oluyor ama rüyasında sadece zahir oluyor. Lakin bunun hal olarak zahir tecellisi vardır. O kişi o tarihte bir sıkıntıya gark olmuştur.

İçgüdülerle nefsi emmaresi kabarmıştır. Eşkiya! Derler ya 'la ilahe illallah a gelene kadar nice yol kesici vardır.' Yani eşkiya vardır. Halince. Halince kabarmışlardır. Rüyası yine zahire tesir etmiştir. Yani

halinde tesir etmiştir. Evet, zahiren yaşayacağını batına almıştır. Ama duygulanımlarında o gün yaşayacağı şeyin yine işaretçisi olmuştur, yine zahir olmuştur o.

Bazen rüya göürdüm ya derdim bunu yaşamıyorum neye karşı gördüm; aynı anda gösterirlerdi. İç âlemine dön ne yaşadın. O sırada duygulanımlarım düşüncelenimlerin neyse o sırada onları gösterdiklerini gördüm. Ha bunları göstermişler. Yani o gün düşüneneğim şeyleri görmüşüm meğerse. Enteresan.

◇ Hocam dejavu dedikleri bir şey var. Daha önce duydunuz mu?

O çok enteresan bir şeydir. Ben çok yaşarım onu.

◇ Bir şeyi daha önce görmüş gibi olmak.

Ya da bir mekâna gelirsin, daha önce gördüm dersin. Bu iki türlü gerçekleşir: birincisi levh-u mahfuzda kayıt çizgisi altındayken her şey, ruh ondan nasibini alır. Bedenin dahi kendi içinde bir yazgısı vardır. Bu âleme geldiğiniz zaman bedende olan kayıt ile âlemde olan kayıt birebir örtüşür. Ama ruh onu bir önceki halinden levhu mahfuzdan hissederek yaşar. Ve o olayla bir saniye önceki yaşadığı hali kendinde yaşar. Bak daha önce hiç yaşamamış aslında. Ruh kendinde onu bizatihi deneyimler. Âleme o olayın kendisine geldiği zaman ya ben bu olayı bir yerden hatırlıyorum der. Bu bir şekilde bu şekilde yaşanır. Ben kendi çocukluğumdan hatırlıyorum. Üç yaşından sonraki olayların hepsini hatırlarım. Öncekileri hatırlamıyorum niye hatırlamıyorum bilmiyorum. Dört yaşından itibaren üç yaşından itibaren ne yaşadım hepsini gün gibi hatırlıyorum. Bazıları hariç diyeyim hani gündelik hayatımızda olur ya bazı şeyler, önemli noktada her şeyi Cenab-ı Hakk hatırlatıyor.

İnşallah bu hafızayı kaybetmeyiz diyorum. Takdir-i ilahi kaybetmeyelim.

Çünkü insan hafızadır aynı zamanda. Hafızasını yitirdiği zaman kendini de yitirmiştir. Onun için diyor ki Resulullah bir hadis-i şerifinde; hepimizin de duası olsun, Allah'ın selamı üzerine himmeti üzerimizden eksik olmasın. "Ya Rabb, bunaklık hastalığından sana sığınırım".

Günümüzde Alzheimer diyorlar. Bunaklık hastalığı, yaşlılık hastalığından sana sığınırım diyor. Takdir. Neye çekelim?

İkinci bir noktası daha vardır o dejavunun. Allah'ın lütfu ihsanı. Birincisi dediğim gibi o sırada ruhun o olayı kendi varlığında evvela deneyimleyip onunla karşı karşıya kaldığı zaman daha önce gördüm gibi olur. İki: kişi on altı yaşına kadar rüyasında görmüş olabilir, genelde bu üç yaşına kadar özetlenir.

On altı yaşına kadar hiç hatırlamadığınız rüyalar vardır. O rüyalarda bütün geleceğiniz size işaret edilerek rüya diliyle anlatılır. Bazen olur ki bizatihi göreceğiniz yaşayacağınız şeylere kadar gösterir. Bizatihi. Ve kişi onları bilinçaltına almıştır ya, hani onunla birebir karşılaştığında ben bunu bir yerden hatırlıyorum der. Ben bunu bir yerden hatırlıyorum; çünkü daha önce rüyasında o gösterilmiştir.

Bazen de böyle olur o. Ben bunu çok yaşadım. Daha önce gösterirlerdi ya bunu bir yerde hatırlıyorum yani kaynağı neresi derdim. Aynı anda geçmiş rüyalarımı gösterirlerdi. Ta buradan onu göstermiştik derlerdi. Yani onu aynı anda oradaki ilk gösterdikleri rüyayı hatırlardım. Hatırlatırlardı. Bir bakardım orada zaten gösterilmiş. O sırada karşılaştığım zaman daha önce de deneyim var ya, nereden hatırlıyorum bunu bir yerden hatırlıyorum yaşadım bu olayı. İç âlemde onu yaşatmışlar çünkü daha önce. Onu direk zahiri olduğu anda taşımışlar.

Bunun gibi. İki türlü gerçekleşiyor dedik. İki türlü. Daha farklı noktalar da varsa ben bilmiyorum.

Velhasıl kelam rüyalara yine dalalım bu noktada. Ha uzun boylu birisi; çok akıllı, çok yetkin melekelerini çok iyi kullanan bir insan! Gözü büyük insan; zekâsı kavrayışı anlayışı çok büyük... Ne kadar küçülmüşse o kadar anlayışı kavrayışı az olan bir insan. Boy uzunluğu küçüklüğü... Küçük boylu birini gördünüz; anlayışında, düşüncesinde sığığa işaret eder. Çünkü yetkin bir biçimde -boy uzun- âlemlere uzanmıyor. İç âlemdeki görgüleri, âlemdeki deneyimleri toparlamamış; kendini yapılandırmamış, büyütmemiş. Sığ düşünceli bir insanla karşı karşıya kalacağınıza işaret eder. Buyrun.

- ◇ Sadece peki rüyalarda mı bu hocam? Yani çok kısa boylu diye tanımladığımız insanı günlük hayatta da böyle mi bakacağız?

O farklı bir noktada birebir yaşam tecellilerinde olur. Birebir de Allah'ın lutfu ihsanıyla bu pek ender karşılaşır. Ama illa bu âlemde kısadır diye iç âlemi öyledir anlamına gelmez. Bazen de dediğin gibi sizin dediğiniz gibi olur. Kendimde de şöyle yaşadım onu mesela renklere gireyim bu noktada kırmızı.

Kırmızı çocukken en sevdiğim renktir. Elbise, elimden gelse pantolonuma kadar kırmızı! Hani kürt işi olsun derler ya. Bir deyim vardır. Nasıldır o deyim aklıma gelsin. Beş kuruş fazla olsun kürt işi olsun benim olsun hesabı diye bir söz var. O şekilde kırmızıya bir hayranlığım, bir muhabbetim var. Lakin efendi ile tanıştıktan sonra kırmızının anlamı değişti. Şimdi kırmızıyı ben seviyorum da efendi ile yaşarken batın olan ile zahir olan neredeyse farksız bir şekilde tecelli ediyordu. Şimdi kırmızının iç manadaki yaşadığın ne ise dışarıda da o anlama gelmeye başladı. Kırmızı hastalık demek, bela demektir. Dur dikkatli ol! Vallahi ne zaman kırmızı giyinsem başıma bir bela gelirdi. Gardırobumda kırmızı yok, bazen çizgiler var. Diyorum o kadarı da olsun. Mavi aşkın rengidir. Mesela kırmızı derler aşkın rengi, değildir; Hastalığın!

Mesela uzun kollu bir kırmızı elbise giyindiğinizi gördünüz ya da birinin giyindiğini gördünüz o kişinin hasta olduğuna ve şiddetli hasta olacağına işarettir. Ya da büyük bir belanın üzerinde olacağına ve uzun vadeli olacağına çünkü uzun elbise giyinmiş. Yani halinde onu atamayacağına! Pembe elbise giyindiniz. Hani pembe gönlüm sen de. Değil öyle. Takdir-i ilahi pembe ufak bir hastalık. Nezle olabilir. Ya da psikolojik olarak bir stresli bir duruma düşmüş olabileceğine işaret eder. Kısa olup olmaması uzunluğuna göre ya da boyca uzunluğuna göre onun şiddetli ya da vücudunu kapladığı oranca da sürekliliği olacağına işarettir. Gönlünü, varlığını, bedenini dünyasına kadar etkileyeceğini. Mesela ta ayaklarınıza kadar kırmızı oldunuz. İşiniz gücünüz bitti demektir. Yani o gün öyle bir hasta oldunuz ki işinize gücünüze yetişemeyeceksiniz. Kalbi istekleriniz istençleriniz ne ise

taviz vereceğiniz anlamına gelir. En güzel yemek bile önünüzde olsa yiyemeyeceğiniz anlamına gelir.

◆ Yeşil renk peki?

Yeşil ahlakın rengidir. Birini yeşil üzeri görürseniz ne kadar da koyuysa o kadar yetkin bir haldedir. Ne kadar açıksa o kadar latif bir ahlaktır. Mavi aşkın rengidir. Ne kadar şiddetli bir maviyse o kadar yetkin bir şekildedir. Ama mesela gözleri masmavi birini gördüm. Aşk ile bakan aklını da aşk ile kullanan bir insan gördünüz demektir. Yeşil gördünüz ahlakı ile bakan bir insan. Siyah gördünüz gözleri simsiyah; yetkin derecede varlığın yani görünen olayları en yüksek derecede değerlendirebilen bir insan gördünüz ama bir o kadar da stresli bir insan gördünüz demektir.

Beyaz saflığa temizliğe işarettir. Hazreti Meryem'in de güzel rengidir.

Mavi; aşkın ne kadar açık renge gider, açık renkte samimiyete kadar düşer. Hani bebek mavisi gördünüz samimi bir kişi. Koyuya doğru gider bilin ki aşk o kadar şiddetlendi demektir kişide. Bunun gibi lacivert o daha beter aşk. Karamsar hani ne derler ince hastalığa yakalanmış platonik. Ha kara sevda ama platonik. Takdir. Daha bunun gibi nicesi ama yeşil bunlarda çok önemli yani yeşil tamamıyla ahlakın uyum ve dengenin rengidir. Bütün kâinatın yani Resulun rengidir. Ben diyor güzel ahlakı tamamlamaya geldim.

Nurunu bir gün bir yerde konuşuyorduk. Takdir-i ilahi tarikat ehli şeyhlerden bir insan. Güzel modern de bir insan güzel bir şey söyledi; dedi ki ya dedi Resulullah efendimiz bir gün Cebrail'e söylemiş. 'Ya Cebrail, sana ayetleri veren kişiyi hiç mi görmüyorsun?' 'Hiç görmüyorum bana yeşil bir perdenin arkasından, yeşil bir el veriyor' dedi. 'Ya Cebrail senden rica ediyorum. Bir bak ona.' Bakın suretlilik ilkesi üzerinden bir şey istiyor. Bir bak kim veriyor sana. Destur benden diyor Allah'tan rica et diyor. Benim niyazımı kırmaz bir bak diyor. Perdeyi kaldırıyor. Kaldırdıktan sonra Hazreti Resulullah'a geliyor. 'Diyor kimi gördün?'

'Ya Resulullah, seni gördüm' diyor.

Çünkü külli akıldan alıyor Cebrail. Bakın külli akılda tecelli eden Allah'tır.

Yok Muhammed, var Allah. Kim ki erer bu sırra.

Bakın Muhammed efendimiz yoktur anlamında demiyorum.

Yok Muhammed, var Allah çünkü Allah'ın kendisini bakın ayet konuşuyorum ayet şu: Sen atmadın Allah attı. Yani senin varlığın orada söz konusu değil, benim varlığım söz konusu diyor. Sen atmadın Allah attı.

Yok Muhammed var Allah; kim ki erer bu sırra o anda Resulullah.

Buyrun. O Esmalara geleceğim.

◇ Kıyafetlerde giydiğimiz kıyafetlerde rengi?

Tabi o biraz önce anlattığım renkler itibariyle, uzunluk ve kısalıklarına göre de değişir.

◇ Gerçek hayatta da giydiklerimiz renkler?

Gerçek hayatta giydiklerinize bence dikkat edin. Çünkü iç âleminizi etkiler. Yani bu noktada nedir takdir-i ilahi ama genelde de Resulullah efendimizin dediği gibi hayra yorun. Mesela şu anda oturuyorsunuz hepinizi yorumlamaya başlayalım. Bacım siyah giyinmiş yeşil giyinmiş demek ki stresli benim yorumuma göre rüya tabirleriyle bu âlemi yokluyoruz. Âlem bir rüyadır diyor ya. Öldükleri zaman uyanırlar.

Ablam siyah giyinmiş özür diliyorum. Ablam siyah giyinmiş stresli bir durum var demektir. Ama aynı zamanda o stresle beraber kendisinde bir kemâlatın olduğunu, ahlaki bir kemâlatın olduğuna işaret; nereden anlıyoruz, yeşilinden anlıyoruz. Ama stresi ne, kendisi biliyor.

Bacım krem rengi giyinmiş içerisinde krem giyinmiş. Gri renk giyinmesi takdir-i ilahi mavi ile karşılıklı gri. Mavi ile karışık grisinde buraya belirsizlik içinde gelmiş ama hali olgunca. Olgun olgun gelmiş. Ayakkabıları krem rengi demek ki geçimi biraz rahat... Ablamınki siyahlaşmış. Takdir-i ilahi ama durumu iyi. Takdir-i ilahi.

Siz beyaz giyinmişsiniz samimiyetle gelmişsiniz. Ama ayaklarınıza kadar ne var takdir-i ilahi etek tarzında mı? Kendinizi bırakmışsınız âleme, giymişsiniz öyle. Yani bugün sizdeki etkileşim o. Saçlarınız dalga dalgaya kadar yorumlanır bu. Beyaz giyinmiş. Kolyesi var niye beyaz takmış? Hepsine kadar.

Abim mavi giyinmiş. Muhabbet dolu ama muhabbetinde çizgi çizgiler var niye var? Allah bilir. Ama samimi bir insan olduğunu yani açık mavi olması samimi bir insan olmasını getiriyor. Ve onun karakterini ele veriyor. Hilesi, hurdası, olmayan bir insan gibi... Ve bu noktada vicdanının ağır bastığı bir insan olarak kendini gösteriyor. Abim laciverte yakın mavi, kotu da var, tamam abi gidiyor. Vallahi bilmiyorum yakalamak lazım. Mavi çok samimi olduğuna işaret eder. Hem dünyalığıyla samimi, hem gönlüyle samimi!

Sakal bırakmış biri kendini gizliyor. Olaylara fazla karışmıyor demek aynı zamanda. Kendini hep gizleyen bir insan arkadan gidiyor.

Saçları uzun arkada toparlamış kendi iç dünyasında derli toplu. Takdir. Bunun gibi.

Bacım mesela güzel böyle tiril tiril türban; leyla havalarda uçuyor demektir. Kendini öyle kapatmış.

Yani giyiminiz kuşamınıza kadar kendinizi ele veriyorsunuz. Bu âlem'de bir rüya!

Bacım mesela ne güzel mavi bir örtü bir de gözlük takmış. Demek ki ilkesel bakıyor. Ve tahlil ediyor. Tahlil ede ede gidiyor. Gözlüğüyle beraber. Ve mavi giyinmiş başı örtülü samimi. Ama güzel bir mavi, coşkunluk içerisinde. Muhabbete geliyor gidiyor. Ve güzel bir krem rengi var. Demek ki bizden önce de el tutmuşluğu ya da bizden önce de bir sohbet görmüşlüğü bir erkân görmüşlüğü ya da bir yerden gelmişliği var ki o noktadan bir bakışı da var. Ve onlarla değerlendirisi var. Gözlük iyi. Yani yakın görüyor. Uzaklaştırmıyor.

◆ Sizin üstünüzdeki hocam?

Vallahi benimki karmakarışık, modern... Kendini saklıyor anlamına geliyor. Kısa kollu yani gelip geçici âlem. Velhasıl kelam bakın ablam

arkada ne kadar güzel bir elbisesi var. Hayata sıkıntılarla bakıyor ama aynı zamanda ayakları da sağlam basıyor. Merhametle bakıyor. Sirayet etmiş, saçına kadar sirayet etmiş. Yorumlamaya korkuyorum çünkü arkasında yani o siyah giymişin arkasında başka şeyler de var ama inanılmaz derecede güzel bir ahlak getirmiş. Ve Allah'a karşı inanılmaz derecede bir samimiyet oluşmuş.

Lacivert hemen sizin önünüzde size kadar gelmedim. Siz gözlüğünüzü yukarıya takmışsınız. Şov, şova girmişsiniz. Kendinizi gösteriyorsunuz noktasında. Yani birebir birebir insanları bu şekilde de okuyabilirsiniz. Aynı rüyalarınızı okuduğunuz gibi. Karakterlerini ele verirler insanlar. Bu şöyle bir şey. Takdir-i ilahi. İnsanın fitratında ne varsa hemen âlemde kendini onunla gösterir. Yani karakteri varlığında ne varsa hemen giyim kuşamına kadar sirayet ediyor. Beğendiklerine kadar sirayet ediyor. Ve onunla kendine biçim veriyor. O biçimden onun o ruh halinden tutun geçmişine kadar okuyabilirsiniz. Duruşundan oturuşuna kadar hepsi kendisini ele verir, hepsi.

Rüyalara devam edelim. İsimler. Peygamber isimlerini görebilirsiniz, peygamber isimleri hangi peygamber ise o peygamberin nişanını tutar. Mesela bir isim gördünüz kim gördünüz farz edelim ki amcanızın ismi olsun. Mehmet diye birini gördünüz. O sırada Mehmet'in karakterinde olan birini de görebileceğinize işaretler. İlla Mehmet'i görmeniz Mehmet'i göreceğiniz anlamına gelmez. O karakterde bir insanla da tanışacaksınız.

◆ Mehmet'in anlamında yani.

Aynen öyle. O manada da olur. Bir de o Mehmet olarak gördüğünüz insanın karakterinde olan kişi kimse onu da görebileceğiniz anlamına gelir. Bilmem anlatabiliyor muyum? Ya da isimler burada çok önemli. İsa ismi Muhammed ismi Musa ismi yani ilahi isimler aynı zamanda da arketipaldir. İlk örneklerdir. İçeriği Hakk ile dolmuştur. Sıfatlarla dolmuş isimlerdir bunlar. Bu noktada hangi ismi gördüyseniz o ismin ahlakında olan kişinin ahlakında olan bir kişiyi ya da kendimizde o yetinin tecelli edeceğinin anlamını çıkartabiliriz.

- ◇ Yani özür dilerim mesela Mehmet isminde bir amcam var. Oradaki anlamı Mehmet'e mi yükleyeceğim. Yoksa amcamı mı yükleyeceğim?

Mehmet'i gördüysen Mehmet'in ismini amcana yükleyebilirsin. İsim olarak ama gördüysen amca olarak direk görülür yani Mehmet olarak değil amca olarak görürsün.

- ◇ İşte o amcayı görüyorum ama adı da Mehmet.

Bir kişi bir gün geldi dedi ki -annesinin ismi Hidayet- Hidayet'i gördüm. O sırada da biz Hidayet üzerine ders çalışıyoruz. Ha Hidayet'i görmüşsün. Bilmem anlatabiliyor muyum? Yani o sırada amcasının gördüğü ismi yaşayacağı olaya ismi doğrultusunda yaşayacağı bir olaya alakadardır.

- ◇ Yoruma açık bir şey yani.

Tabii onun için o hadis-i şerif özellikle söyledim. Yani keşfi olarak zevki yani tevaturen değil, bizatihi yani. 'Evladım rüyalar mumun ışığına benzer. Nereye çekersen oraya gider.' Ama hangi noktada yorumlarsanız o tarafa gidersiniz yani çoklu bir anlatım içerir. Renkleri bir parça anlamlandırdık. Sebzelerden korkun dedim. Ayvayı yedik yani.

Ama tatlı sebzeler vardır mesela kavun. Sebzedir ama meyve olarak geçer. Aslında bütün sebzeler meyvedir de ayrı mevzu. Takdir. O da sıkıntıya işarettir ama ahlakıyla olan sıkıntı. Ama içinde muhabbet ettiğiniz sıkıntı.

Zeytin simsiyah o gün yalnız geçireceğinize işaret tek ya bir de simsiyah. Kara kara yalnızlık hani melankolik bir halle yürüyeceğinize ya da o halde olacağınıza işarettir.

Ya da turunçgiller gördünüz. Limon; limoni birisi ya da sizin limon olacağınız. Ekşilik çalacağınız.

Ya da diyelim ki bozuk para gördünüz. Bak paranın her türlü, sıkıntıdır. Rüyada görür görmez sevinmeyin. Her türlü sıkıntıdır. Takdir-i ilahi. Kâğıt para değil de hani yeşil para gördünüz idare eder. Yani ahlâkınızda devam. Sizi maneviyata doğru götürececek bir şey

gördüğünüz anda gelir, hani size para verilir. Size yol götürececek bir şey veriliyor demektir. Peki, maneviyatta yol götürececek şey nedir size? İlim öğreniyorsunuz sıkıntı. Zikir edersiniz sıkıntı. Sohbeta gelirsiniz sıkıntı. Kim bilir hangi yollardan geldiniz? Başınıza bir bela gelse yine sıkıntı... Paranın çokluğuna kadar bakın paranın çokluğuna göre sıkıntının büyüklüğü size yol götürececek sıkıntının rahmet olacak sıkıntının büyüklüğü zikredilmiş olur. Farz edin ki bozuk para verildi. Adı üzerinde bakın bozuk para; bozuk çalma. Birisi bozuk para veriyor size. Ne kadar bozuk çalmaları varsa size kusacaktır.

Bir gün Metin babadan felsefe çalışmaları yapıyoruz -üstadıdır bu noktada, selam üzerine olsun üstadın, himmeti üzerimizden eksik olmasın- her neyse velhasıl kelim dedim ki ya Pisagor diye birisi varmış hele ne demiş? Bana bir anlatın. Bilmiyorum ya talibiz -bilmediğimize talibiz-. Hani güzel bir söz vardır. Bildiğimizin âlimiyiz bilmediğimizin cahiliyiz. Bilmediğimize de talibiz. Biz de talibiz. Ömür billâh da talibiz çünkü o kadar çok şey bilmiyoruz ki. Hamd olsun önümüze ne gelirse onunla yürüyoruz. Allah ilmimizi arttırsın. De ki Rabbim ilmimi arttır.

Ne biliyoruz ki? Aman Ya Rabbi! Ya Musa! diyor Hızır a.s. “Senin benim ilmim, şu deryadan bir damla gagasıyla almış kuşun bir damlacık suyu gibidir, Varlık deryasının yanında”. Yani kadir kıymeti bile yok, Cenab-ı Hakk’ın ilmi deryasının yanında. Velhasıl kelim Kamil abi diye birisi var, onun işyeri güzel bir işyeriydi. Ortama sohbeta müsait, Cumartesi sohbetleri oluyor, ben de gittim. O gün orada Pisagor’un dersini göreceğiz. Turgut abi diye birisi var. Allah’ın selamı üzerine olsun. Hiç uyumaz. 24 saat uyanıktır. Adamda uyku uyumama hastalığı var. Bir iki dakika gözlerini kırpar, tak, bitti. Böyle bir adam, okuduğunu hayatta unutmaz. Sayfa sayfa satır, satır bilir.

Bu adam da meğerse Pisagorun hastasıymış. Takdir-i ilahi. İlk dersi ona vermiş sen anlat diye. Amenna gittik. Abi bir Pisagor anlatıyor ama Allah azimallah, pisagor gitmiş bilmem işte yunandan Mısır’a; Mısır’da bilmem işte ölümler kitabını okumuş; rahipler şöyle yapmış; eğitimini almış filan. Ya abi geç diyorum içimden böyle diyorum. Abi ama rüya akşamleyin rüyamda birini görmüşüm elinde bir bıçak küçük ama,

fazla büyük değil. Önüne gelene saplıyor böyle. Dedim ayvayı yedik. Bugün birisi -ağız bak kelime, ne bıçak- birisi birine artık saldıracak manasında... Ama dedim Ya Rabbi şükür gideceğiz mecbur. Takdir-i ilahi gittik. Yani görüyorsun ama bile bile lades oluyorsun. Başladı ya, ben de içimden diyorum; abi bırak diyorum, Pisagor neyi söylemiş onu bana anlat!

Çünkü bir insanın yaşantısı meyveleri içindir. Meyveleri fikirleridir. Ahlakıdır.

Yaşantısından bana ne. Oraya gitmiş, onu yapmış, bunu yapmış, tamam. Benim yoldaki deneyimlerimde sabırlı ol manasında bir örnek olabilir, o kadar. Ama ben onun bilgisini istiyorum. Âleme ne miras bırakmış, insanlığa ne miras bırakmış? Yaşantısı miras değildir, yaşantısı üzerinde söyledikleridir. İnsanlığa kattığı değerdir, miras. Ben onu bekliyorum. Bekle bekle gelsin; bekle bekle gelsin. Takdir-i ilahi en sonunda bir tanesi bir laf söyledi: Tasavvuf hiçbir şekilde bilinemez sadece yaşanır. Bir tanesi orada patladı: Abi niye öyle diyorsun, niye bilmeyelim? O birden bir kılıcını çekti. Erenler böyle dedi, şu şöyle dedi bu böyle dedi kelim kılıcını çekti ama kelim kılıcı bu kadar. Yani çakı. Önüne gelene saldırıyor. O sırada bakın birinin elinde kılıç görürseniz ağzıyla kelamıyla saldıran bir insan gördünüz. Uzunluğu büyüklüğüne kadar da saldırgan olacağına işaretler. Aman dikkatli olun. Size değer kanatırsa sizi yaralayacağına işaretler. Arkanızdan hançerlendiniz. Birinin arkanızdan konuştuğuna işaretler. Size ihanet ettiğine işaret eder. Önden mi bıçakladı farz edin sizi önünüzde yani size önden saldırıyor demektir. Sizi bıçaklıyor demektir. Bunun gibi kesici silahlarla rüyadan korkun. Ama görüyoruz ne yapalım.

- ❖ Hocam peki bu tekrarlayıcı rüyalar nedir? Yani birtakım rüya sürekli tekrarlıyorsa?

Ha arkası yarın gibi değil, ama?

- ❖ Değil aynı şey aynı rüya tekrar tekrar o kişinin rüyasına geliyorsa?

Vallahi onun üzerine hiç düşünmedim ya. Vallahi. Onun üzerine bir iki defa böyle bir vakayla karşılaştım ama yoğunluk olarak ne daldım ne

de keşfi olarak baktım. İnşallah gelecek hafta kendisi üzerine düşünürsem takdir-i ilahi söylerim.

◆ Kızımın öyle rüyaları oldu da.

Çok etkilendiği benim kanaatim, Allah bağışlasın. Kanaatim o ki aynı rüya değildir. Aynı noktada illa değişen bir öge vardır. Çok etkilendiği bir şey varsa onu görüyordur. Onu belirleyen farklı bir şeyler vardır orada. Aynı olmasına imkân yoktur bu doğrultuda. Bazen olur ki hücrelerin dendirir kolları üzerinde bazı şeyler kalıcı etki bırakabiliyor. Yani yaşadığı bazı şeyler kalıcı etki bırakıyor. Onun kendisinde dile gelişi rüyada dile gelişi çok şiddetli bir şekilde nasıl oluyorsa artık onun kendisi üzerindeki deneyimleri o şiddetli bir şekilde iki de bir aynı yolu kurarak kendini gösteriyor olabilir. Ama hangi doğrultuda yani bu söylevdir. Ama benzerliktir. Bunun farklı şeyleri de olabilir. Ama öyle devamlı gören kişinin illa farklı bir noktası vardır. Devamlı görüyorsa yaşadığı şey neyse aklında devamlı onu besliyor demektir. Yani rüyasının anlamı evet rüyasının anlamı şu demektir devamlı beslediği bir şey var. O beslediği ne ise onu görüyor aslında. Ama farklı noktalarda besliyordur. Hiçbir zaman aynı şekilde görmesine imkân yok. Çünkü illa da bir şekilde değişiklik vardır orada, çünkü hiçbir zaman aynı şeyi yaşayamazsınız. Çünkü hiçbir zaman aynı kişi de değilsinizdir. Yedi senede bir değişiyorsunuzdur komple. Onu bırak aynı anda sevgide, muhabbette, acılarda farklı farklı insan oluyorsunuz. Hiçbir zaman aynı kişi değilsinizdir ki saatiniz saatinizi tutmaz. İnsan olmanın gereğidir. Bir ayetin gereğidir. “Her an yeni bir tavırdayım” diyor. İnsanda da her an yeni bir tavırda olduğu için hiçbir zaman insan aynı yerde duramaz imkân yok. Aynı kişi de olamaz. Bir yerde besleme olmadığı sürece aynı yerde durmazsın çünkü akli beslenimlerde hep aynı yerde kalırsın. Yani başınıza bir olay gelmiştir. O olayı besler besler durursunuz aklınızda. Ve onu kendinizde bakın onu kendinizde anime edersiniz. Canlandırırınız ha bire. Öfke ise öfkenizle canlandırırınız. Bir taraftan da öfkenizi canlandırırınız düşünürken. Nefret ise nefretinizi canlandırır ama bir taraftan da nefretinizi beslersiniz. Onun için hep o noktada kendinizi iç âleminizde o olayı yaşarsınız ya da neyi düşünüyorsanız, ne yapıyorsunuz yani ne

yapmışsanız, sizi etkileyen şey ne ise onu beslersiniz. Beslerken de ondan beslenirsiniz. Tekrar tekrar onu yaşarsın.

Tamam, rüyalara devam edelim inşallah şeyden sonra. Dört çay istirahatinden sonra. Nereden devam ederiz Allah bilir diyelim. Oruçluyum bir parça onun için dilime gelmiyor bir şey. Hamd olsun. Allah'ın selamı üzerinize olsun. Ama giyiminize kuşamınıza kadar dikkat edin. Ele verirsiniz kendinizi.

Selamün aleykum.

* * *

İmanın şartı altıdır, niye İslam'ın şartı beştir, onun da altı olması gerekmez mi?

O da diyor ki 'Evladım, doğru söylüyorsun; "altıncısı haddini bilmektir"' diyor. Ya müthiş bir söz!

Haddini bilmek sınırını bilmektir! Varlık nedenin neyse, varoluşunun nedenleri ne ise, sınırları ne ise haddince yaşamaktır. Fıtratının gereğince yaşamak demektir bu. Hakınca yaşamak demek anlamına da gelir. Helalince yaşamak da anlamına gelir.

Ve bu yaşamın iki tarafı vardır.

1. Kendi varlık hakların üzerinize yaşarsınız amenna, o enaniyete doğru sizi götürür.
2. Başkalarının hakları üzerinden kendi varlık haklarınızı belirler ve ona göre yaşarsınız.

En önemlisi de budur. Yapamadığımız da tek budur ama. Hep kendi haklarımızı dile gelir. Mesela seviyoruz 'bak senin için ne yaptım'. Seviyorum dedin, hani! Meğer kendin için seviyormuşsun. Seven insan sevdiği için sever sadece, sevginin zaten kanunu odur.

Ya da genelde hep kendi varlık hakkımız için yaşarken, başkalarının hakları için yaşamıyoruz. Onların üzerinden kendi varlık haklarımızı belirleyemiyoruz.

Bunu karşılayacak kavram ne? Özveri. Tasavvufdaki kavramı feda-i nefis.

Feda-i nefis ve özveri. Bir parça feda-i nefis, bir parça özverili olmak belki de karşılar. Çünkü edebin gereğidir haddini bilmek. Ve potansiyel halinde hayâ, çekinme ve özverili olmak vardır. Şimdi aslında onu anlatıyor. Yani bir yere gittiğiniz zaman samimi olun. Özverili olun. Ve nefsinizi ortaya koymayın. Yani kendinizi ortaya koymayın. Hemen hadis-i kutsi ile cevap verirler.

“Sen varsan ben yokum, ben varsam sen yoksun.”

Bunun akli şudur: bir şeyi öğrenmek istiyorsanız, bir şeyden deneyim noktasında da bir hakikat elde etmek istiyorsanız, hakikatinin bir gerçekliği üzeri yaşamak istiyorsanız; kendinizden soyunmanız lazım. Kendiniz iken başkasında olanı yaşamınıza imkân yoktur. Onu almanıza da imkân yoktur.

Peki, kendinizden nasıl soyunacaksınız? Sevin sadece ve samimi olun. Gerisi hikâye. O saygı, o sevgi sizin üzerinizde irşad edecektir. Ya! Sevgi nasıl irşad eder? Seven insanın varlığında Cenab-ı Hakk tecelli eder. İyiyi doğruyu vicdanında gösterir ona. Yanlış yapacakken vicdanınız hareket eder. Sizi rahatsız eder. Rahatsız olduğunuz şeyden elinizi ayağınızı çekin. Üzerine gidiyorsanız başınıza iş gelir. Eğer samimi iseniz. Niye iş gelir? Yapma dedik ya!

Bir gün Efendi Beybaba'mın sofrasında oturuyorduk. Gençtim, böyle kafam kel değil; ortadan ikiye saçlarım var, böyle uzun uzun. Babamın yanında oturuyoruz. 18 yaşında bir çocuk. Efendi Hazretleri otururken, dönerci Mehmet diye birisi geliyor. Masada dönerci Mehmet bana baktı, içinde kötü bir şey geçirdi. Allah da bana ayan ettirdi içindekini. Baba da Celalli bir baktı ona. Bakar bakmaz da önündeki kül tablası aynı anda paramparça oldu; böyle tak, yere düştü. Yerlere dağıldı gitti. Efendi Hazretleri bir Celallendi. Bak, dedi; bu sana bir uyarıdır. Bir daha bizim masamızda böyle düşünmeyin. Sizin bildiğiniz gibi de değildir dedi. Dedi, olayı kapattı.

Oh! dedim. Çünkü düşündüğü şeyin karşılığını gördü. Ve elleri ayakları birbirine girdi. O kül tablası nasıl düştü? Adamın yüzü kıpkırmızı oldu. Böyle dut yemiş bülbül gibi, hemen konuyu değiştirdi.

Çünkü insan kendinin görünmesini istemez. Göründüğü zaman, hemen kendini örtmek ister. Hani bazen görüldüğünüz zaman başka bir yerden birşeyler söyler hemen onu örtbas etmek için çocuksu bir akılla hemen konuyu değiştirirsiniz. Görünmek istemezsiniz, korkarsınız. Her insan kendinden korkar. Onun için tasavvuf gerçekten zordur. İnsan kendini görmeye dayanamaz. Nasıl ki insanların kendinizi görmesini istemezsiniz, kendinizi de görmeye dayanamazsınız. Çünkü hesap görmek zor iştir. “Al oku kitabını! Hesap görücü olarak nefsin yeter.” Bu ayet üzerinizde tecelli etti mi vicdanınız şaha kalkar. Kendi kendinizi hırpalar mahvedersiniz(?) ‘Nasıl yaptım bunu? Sen layık değilsin. Niye böylesin?’ e kadar uzar gider bu iş.

Bir kardeşimizin bir sorusu olmuştu. Esmalar noktasında dikkat etmek lazım. Bazen olur ki rüyada bize isimler söylerler. O isimlerin hakkı üzeri yaşayacağımızın anlamını içerir. Meryem saf, katıksız, arı, duru olmak demektir. Meryem ismi zikredilirse bilin ki arı, duru olacaksınız. Veyahut da arı, duru bir insanla karşı karşıya kalacaksınız. Mesela hafiden ses derler. Yani gizilden. Gece rüyanızda Meryem ismi ile uyandınız. Meryem, Meryem. Emin olun ki Meryem’in hali üzere olursunuz. O gün olursunuz. Ertesi gün olur musunuz? Bilmem. Hani biraz önce anlattığım yılan hikâyesi gibi. Sakın öyle düşünme demiştim kardeşime. Çünkü bugün öyle gören; aranızda bir ilişki olmuş problem çıkmış yarın, bir bakmışsın kuzu olmuş, bir bakmışsın melek olmuş. Yani rüyalarınız o günkü yaşantınız veyahut da o değişimler içerisinde devamlı öyledir anlamına gelmemeli. Eğer öyle yaparsanız hayatınızı kaosa çevirirsiniz. Bir kişiyi görürsünüz rüyanızda tespitini doğru yaparsınız. Yorumunu doğru yaparsınız. Bu yılanmış dersiniz, bu kurtmuş dersiniz; ondan ayrı gayrı kalırsınız, muhabbeti kesersiniz. O anki hal için, o anki halini görmüşsünüzdür. Es geçin.

Her neyse mesela rüya tabirlerine devam edelim; atasözleri ve kültürümüzdeki karşılıklarıyla beraber. Afedersiniz hepinizden özür

dileyerek dediğim ilk sohbette, özür dileyerek söyleyip de söylemediğim yere geleyim. Mesela rüyanızda bir insanın size tecavüz ettiğini gördünüz veya ilişkide olduğunuzu veya da sizi zorladığını gördünüz. O insandan size zahmet geleceğine, sizi yıpratacağına, sizi kaba bir şekilde hırpalayacağına işaret eder. Hani ben sana şey yapacağım deyiminin altında bilinçaltında yatan nedir? Bilinçaltında yatan sana zahmet vereceğimdir. Ben sana zahmet vereceğim. Söz ile birisi onu size zikrediyorsa - rüyanızda o söz ile zikredeni sizin tehditvari bir kişi ile karşı karşıya kalacağınıza kimse artık o- yüzünü görmüyorsunuz, görmediğiniz bir insandan öyle bir tehdide maruz kalacağınıza; gördüğünüz bir insan bilin ki o gün öyle bir şeyle karşı karşıya kalacaksınız. Siz de aynısını yapıyorsanız siz birine zahmet vereceksiniz, anlamına gelir. Bilmem anlatabiliyor muyum?

Hayvan sıfatlarına kadar giderse bu o hayvanın karakteri üzerinden size zahmet verecektir. Tilki ise kurnazlık, kurtsa bağnazlık ve bozgunculuk bunun gibi. Ayı ise kaba saba bir şekilde size zahmet vereceğine işaret eder. Sizi zorlayacağına size zahmet vereceğine işaret eder. Yani bu bağlamda bu sizden de sudur etmiş olabilir. Başka birinden de sudur etmiş olabilir. Önemli değil. Önemli olan rüyada bu anlama gelmesidir. Ve toplumun dilinde zaten içerik olarak elinde yatmaktadır. Bu kelimenin kendisinde yatmaktadır. Hani o küfrün kendisi o yapılırken sana zahmet vereceğim anlamında kullanılır, en kaba şekliyle. Ve rüyada da o öyle, o dille gelir. Farz edelim ki bu efendime söyleyeyim, ya çok kaba yerlere kadar girer. Rüya dili ya bu, rüyada olmayacak iş yok. İnsanın annesiyle yattığına kadar görmeler olur. Böyle vakalarla karşı karşıya kaldım. Ya ya böyle bir şey ya ben de böyle bir şey olur mu diyor. Takdir-i ilahi. Ya annesine zahmet vermiş ya kendisine zahmet.

Çünkü annesi aynı zamanda kendi nefsi üzerinde tecelli eder. Şahsı üzerinde tecelli etmektedir. Hani diyor ya evlat diyor babanın sırrıdır yani onun genetiği üzeri onun bilgisini taşır. Onun huylarını taşır. Ona aynadır demektir. Aynı zamanda anne için de geçerlidir bu. Kişi

kendine o huylara zahmet veriyor. O huyları istemiyor anlamında veyahut da onlara karşı farklı tepkiler gösteriyor anlamına gelir. Yani psikolojisini de okuyabilirsiniz o kişinin. Aile yaşantınıza zahir olarak ailesine zahmet verdiği anlamını bile çıkartabilirsiniz. Ya annesi yok. Böyle bir vaka var. O zaman kendi annesinden kalan ve beğenmediği veyahut da istemediği veyahut da duruş sergilediği ne varsa onları artık ekarte ediyor. Bilinçaltına atıyor. Kendine kendi ahlakıyla ilkeler artık ilkesel düzeyde hevai düzeyde neyse onunla yol vermeye çıkıyor. Annesi iyi biridir hevalarıyla ona baskın gelir. Onun bıraktığı izi siler. Kendisi o şekilde yürümeye devam eder. Veyahut da annesi kötü bir insandır. İçgüdülerle, hevalarla hareket ediyordur. Kişi ilkesel yaşamaya çalışıyordur. Rüya bu bağlamda o hallerine zahmet verdiği anlamına o hallerini kendinden atmaya çalıştığına ve o hallerin kendisine zahmet verdiği ağır geldiği anlamına gelir. Bunun gibi. Ama o arkadaş enteresan bir yöntem çözmüş. Hakikaten de helal olsun. Değişik. Ama tam sonuca ulaşmaz o. Yani tamamıyla onların bakın rüyaların tam dilini bilmeden hangi yöntemden çıkarsanız çıkın farklı noktadan çıkarsınız birebir cevaplar üretemezsiniz.

- ◆ Hocam zaten şu an onun geliştirdiği yöntem yani profesör kendisi zaten talebeleri var.

Ya ama helal olsun yani inanılmaz derecede bir çıkış açmış.

- ◆ Böylesi bir şey geliştirmiş yani.

Hiç beklemediğim bir şey. Yani makalesi varsa okumak isterim.

- ◆ Profesör Hayrettin Kara'nın kitabı var bu konuyla ilgili. İnternette geçiyor.

Çünkü Freud'u biliyorum, Yung'u da biliyorum. Takdir-i ilahi. Böyle bir çabanın gösterildiğinden tam haberim yok. Mesela Freud ya da Yung üzerinden bir bayanın Şeyhine yazdığı mektuplar üzerinden bir onun rüyalarını filan yazıyor. Onun üzerinden onun karakterini o sırada

dönen olayları tahlil etmesi var. Gerçekten de kitabın ismini hatırlamıyorum. Hatırlasam size örnek olarak gösterebilirdim.

◇ Kimin kitap dediniz?

Onu da hatırlamıyorum. Bir hatırlasam. Takdir. Van üniversitesi mi neydi hatırlamıyorum. Van üniversitesi Yüzüncü Yıl mı Yüzüncü Yıl Üniversitesi'nde bir doçent idi herhalde yazar. İyi de bir kitaptı. Onu söyleyeyim. Okumanızı tavsiye ederim. Ama rüyalar sizin hikâyenizdir. Batınızdır. Herkese anlatmayın yaşamınızda görmeye çalışın. Zahir olacak ya. Zahir olacağı için hayâtınızı gün boyunca takip edin. Rüyanız doğrultusunda takip, bakın işinize gücünüze mani olmadan iç âleminizde seyran edin. Yani yaşadığınız olaylara örtüştürmeye çalışın. Sonuçta bir çıkar yol bulursunuz. Çıkarsanımlar yapın.

◇ Hocam zaten o hocanın da yani amacı bu. Kişiye bir de size öğretiyor bunu.

Ya bu senelerden beri yapıyoruz bunu. Onun için çok ilgimi çekti.

◇ Bir de siz öğreniyorsunuz bunu. Ondan sonra sizin işte kendi psikanalizinizi kendiniz yapmaya başlıyorsunuz. Yani kendiniz nasıl yorumlayacağınızı öğreniyorsunuz.

O çok önemli bak işte. İrşad dediğimiz de böyle bir şey. Yani bir şeye bir kişiye bir şey öğretmek değil. Öğrettikleri ile kendine döndürmek irşattır. Kendinin farkındalığına getirebilmektir irşat.

◇ Hocam yıllarca süren terapileri mesela beş yıl sürecektir birtakım kişilik bozukluklarında beş-altı yıl sürecektir süreçler var mesela. Mesela o bunu bir iki yıla indiriyor.

Aslında bir ayeti yine söylüyor. Takdir-i ilahi. Onun için belki tutar. Hangi noktada; “oku hesap görücü olarak nefsin yeter” diyor ya. Kitabını oku diye. Kişiyi kendi üzerine döndürmede kendini okumasını sağlar.

◊ Farkındalık.

Evet. Ayetten bir vehçe alıyor yani. Bu noktada Allah'ın lufu ihsanı ile renklere değindik bir parça. Boylara değindik, hayvanlar; hayvanlara da üstü kapalı değindik. Mesela genelde köpek gördünüz, mesela beyaz bir köpek zahmet vermiyor. Köpeğin size havladığını gördünüz. Dünya bir leştir diyor peşinden koşan köpektir diyor. Hadis-i şeriftir bu. Dünyaya tamah eden ve size dünyalık menfaatleri sebebiyle hırslayan bir insanla karşı karşıya kalacağınız demektir. Allah esirgesin. Isırdı mı sizi? Menfaatleri doğrultusunda size zahmet verecek bir insanla karşı karşıya kalacaksınız demektir. Göğsünüzden mi ısırdı? Kalbinizi kıracaktır. Ayağınızdan mı ısırdı? Dünyalığınıza zahmet verecek, zeval verecek, belki hırsızlık yapacak. Bunun gibi bunlara dikkat edin. Mesela kedi gördünüz. Miskin, tembelliğe işaret eder. Ya tembel birisiyle karşı karşıya geleceğinize - Kedi vahşidir, doğasının gereği. Hiçbir zaman nankör değildir. Ben ona karşıyım. Kedi besliyorum ya oradan biliyorum. Adam nankör değil vahşi. Doğasının gereği. Adam oynarsan geçirir. Çünkü balonu görüyor havada böyle birden pusuyor. Balon buya. Doğasının gereği avcı! Avcı fitratının gereğinde avcılık var. Onun için evcilleştirilmesi çok zor bir hayvan. Evde bile oynasanız, tırnaklarını kesmemişseniz eğer, vay halinize sizi tırmalar. Oynuyor çünkü. Vahşiliğiyle oynuyor. Oyunculuğu o bazen gelir ayakkabılarımı yırtar ya. Şöyle elimi götürmeye korkuyorum çok darbe yedim. Ayaklarımla sürterim böyle debelenir. Ayakkabı gider ondan sonra afedersin. Yani demem o ki takdir-i ilahi miskin. Ama miskin adam da vahşidir. Kendisine dokunulmasını istemez.

Tembellere dikkat edin dokunduğunuz anda birden gözleri parlar. Aynı ya kediyi gördünüz aynı kişiyi gördünüz demektir, böyle bir şey bu, onun için gördüğünüz hayvanlar..

Mesela meyvelerden incir, meyveler ne kadar tatlıysa, o kadar sevgi muhabbet var demektir. Ne kadar sıkıntı olursa olsun. Buna dikkat edin. Ne kadar tatlıysa o kadar muhabbet, ne kadar ekşiye ekşi hani

- ya ekşi çaldı ya veyahut da limoni olduk gibi- bir halle karşı karşıya kalacağınıza işaret eder. Veyahut da başka bir yerden yaklaşın nereden olsun? Rüya ya bu farz edin bir sofradasınız yemek yiyorsunuz. Yemek muhabbet demektir. Bakın burada da yemek yiyoruz. Akşam rüyada yemek yiyen birisi oldu. Yahu çok güzel yemekler var. Buradaki sohbeti görmüş olabilir. Yemek yemişizdir. Çeşit çeşit. Bunun gibi. Yemek ne kadar tatlıysa o kadar sevgi muhabbetin olduğunu ne kadar acıysa o kadar çok acının olduğunu işaretler. Yani sıkıntılarımızı dile getirmiştir. Canlanmıştır. Veyahut da sevgimiz dile gelmiştir. Sevgimiz uyanmıştır. Canlanmıştır daha fazla.

Rüyaların dili tatlıdır. Maneviyatın ilk kademelerinde rüyalar haber verdiği için bir parça kişiler o daireden çıkamazlar. Hani bir de verilen haberler doğru çıkıyorsa hiç çıkmazlar, ha bire yatıp daha çok haber almak isterler. Vallahi öyle bir tarafı var. Yani uyur bir göreyim bakayım ne diyecek der. Vallahi böyle bir tarafı var. Ha o kadar da olmasın işinizden gücünüzden men edecek şekle gelmesin. Gördünüz, gösterdi zaten. O doğrultuda hareket edersiniz, anlamını biliyorsunuz. Bilmiyorsanız ya bilmiyorum Allah-u âlem nasıl olsa yaşatacak göreceğiz, anlarız. O sırada anlarız, anlamayız. Bitti. Yani fazla itibar vermeyin. Zaten yaşayacağınız bir şeydir.

Önemli olan yaşamın kendisine önem vermenizdir. Rüyanın kendisine değil. Rüya size habercidir o kadar. Haberden bu şuna benzer takdir-i ilahi Mevlana Hazretleri bir hikâye anlatır. Çok böyle uç noktadan bir anlatım, hiç alakası olmayan ama tam da istediğim yere getiren bir şey. Diyor ki iki tane âşık varmış. Uzak diyarlarda yaşarlarmış. Birbirlerinden risal yaparlarmış. Mektup yazarlarmış. O kadar güzel mektup yazarlarmış ki gece yarısı oturur o mektupları okurlarmış. En sonunda bunlar evlenmiş, birbirine kavuşmuş. Efendime söyleyeyim, gerdek gecesi erkek almış mektupları okumaya başlamış. O kadar güzel mektuplar yazılmış ya... Kızcağız isyan bayrağını çekmiş: Ya o

mektuplar ayrılığımızın gereği idi. Şimdi beraberiz mektuplar niye, aramıza koyma.

Yani yaşamın kendisinde Hakkı arayın bulun. Size bir mektup yazmış olabilir rüyanızda. Âlemin kendisi de bir mektup. Yaşamın kendisi en büyük mektup! Bırakın siz sevin kendinizi bütün yaşama mektupsunuz. Risal edilmiş bir mektupsunuz. Her insan bedeni ile zarftır. İçeriği ile risaldir, mektuptur. Cenab-ı Hakk ondan bir gayesi, bir amacı, bir nedeni vardır, onu yaratırken. Kendi nedeninizi bulmaya çalışın. Rüya sanki bir parça yaşadığınız şeylere aynadır. Fantazyası odur. O fantazyayı yaşayın amenna. Elinizden geldiğince dillendirmeyin. Anlamlandırmaya çalışın. Amenna. Ama kapılmayın. Önemli olan, burada ki mektubu okumak. Buradaki mektubun anlamlanması için bir parça sembolik ifade ile sizleri o fantazyaya davet etmesidir. Bir araçtır. Aracı kullandınız kullandınız. İçine daldıysanız çıkamazsınız. Bu sefer yahu nasıl olsa rüya görüyorum. Saat bir olmuş iki olmuş üç olmuş yatmaya devam. Niye? Bir rüya gördüm ama arkasından bir tane daha iyi gelebilir. Pembe diziye döner bu sefer.

◇ Hocam bu devrin riyazatı ne olabilir?

Bu devrin riyazatı ne olabilir?

◇ Yani şey bunu şey için sordum. Hani uyku dediğiniz gibi biz gizeme hep şeyiz. Hani ama biz bunu eğer riyazatla belli bir noktaya gelirse o zaten uyanırken de murakabe yoluyla işte yakazalarla filan...

Birçok, evet.

◇ Yine gösterilir yani.

Riyazatlarla nasıl bu düzeye ulaşabilir? Birincisi...

◇ Hocam, bir de bu devrin riyazatı nedir?

İkincisi zikirler olmadan olmaz. Hiçbir tarikat yoktur ki zikirsiz olmaz. Bütün yollara bakın hepsinin zikri vardır. Melamilikten tutun,

melamilikler mesela kuralızsızlar; hani giyime kuşama şuna buna itibar etmeyenler, değil mi? Takdir-i ilahi yani belli bir şartlandırmalarla ibadet etmeyenler. Kadirilerde mesela, halka zikir olur, ayakta tesbihat olur vs. Nakşilerde hafi zikir olur.

Hiçbir tarikat zikirsiz olmaz. Yol zikirsiz olmaz. Çünkü zikir davettir. Davet ediyorsunuz ya, ismini çağırdığınızı davet ediyorsunuz. Onun için mesela halk arasında üç harfliler derler. Bir türlü cin demezler. Niye? Korkarlar. Üç harfli derler davet etmiyorlar yani. Hani cin deyince gelecekler ya. Takdir-i ilahi, korkudan üç harfli derler. Aynı şey! Temelde aynı akıl var. İsmi söylelediğinizi çağırırsınız. Muhatapı hemen size karşılık gelir.

Allah deyin. Muhatabınız Allah olsun. Rahman, Rahim. Nasıl bir zikriniz varsa gönlünüzden...

Bir yerden öğrendiniz farz edelim Ahmet Hulusi öğrendiniz. Farz edelim efendime şundan bundan öğrendiniz. Önemli değil ya nereden öğrendiyse. Farz edelim Kadiriler böyle bir zikir yaparmış. Kişinin meşrebine göre de zikirler değişebiliyor. Ona da dikkat edin her zikir her kişide aynı şeyi göstermez.

Bir de her zikrin adedi vardır. Adetleri olduğu için fazlasıyla çekilen zikirler insana gına getirebilir. Bir gün efendinin yanına birisi geliyor bir bakıyor adam Leyla, gözler sarhoş, böyle sanki esrar çekmiş gibi. Demiş ne yaptın oğlum, ya ne çekiyorsun demiş sen? Baba demiş Ya Subhan çekiyorum. Günde yüzbir defaya indir demiş. Çünkü onunla beraber çıkardığınız bir enerji yoğunluğu var. Dendiritleriniz en yüksek safhada çalışıyor. Geçenlerde şöyle bir şey zikretmiştim. Yüzbir defa binbir defa sesli olarak bismillahirrahmanirrahim dersiniz. İsterseniz şu anda deneyini yapalım. Allah'ın lutfu ihsanıyla içinizden diliniz oynamadan yirmibir defa bir kişi bismillahirrahmanirrahim çeksin elini öpeceğim. Yaparım diye ortaya çıkabilirsiniz babayiğit olarak. Zor yaparsınız. Bismillahirrahmanirrahim der arkasından uzatmaya başlarsınız. Uzaklaşır uzar. Yirmibirinciye geldikten sonra böyle tak

diye kalıverirsiniz. Burada söylemek istediğim buradaki lafızla çıkarttığınız enerji yoğunluğuyla dendiritleri kullanırken çıkardığınız enerji yoğunluğunun dendiritlere verdiği enerji kuvvet arasında yüksek derecede fark vardır.

◇ Dendirit ne oluyor?

Hücre kolları. Çok fark vardır. Ve her zikrin kendine ait bir melekesi vardır. Sizde o melekeyi oluşturur. Bismillahirrahmanirrahim koruyucu bir melekesi vardır. Kuvveti vardır yani. Sizde o kuvveti oluşturur Allah tarafından. Ve o kuvvet sizi de korur. Ailenizi de korur. Eğer ailenizin ve sizin her zaman koruma altında ve kötü işlerden beri, şerli insanların da sizden beri olmasını istiyorsanız, hiç yoksa günde yüzbir defa bismillahirrahmanirrahim deyin. Rabbinizi zikredin. Sevgi, muhabbetle ama samimiyetle! Koruyucu bir melek!

Farz edin bir enerji kalkanı oluşturuyorsunuz gibi düşünün. La İlahe İllallah muhabbetin zikridir. Ya bunu en basiti kendinizde deneyin. Oturun eve, hafi olarak gece karanlıkta La İlahe İllallah çekin. Bir taraftan da içeride bir cin olduğunu düşünün. Korku ile beraber tüyleriniz diken diken olur. Ama o La İlahe İllallah kendiliğinden bir makama bürünür. Aynı hani fenerbahçe galatasaray maçındasınız da fanatik bir taraftar olarak tezahurat ediyorsunuz. Aynı şekilde tezahurat edin.

La İlahe İllallah! La İlahe İllallah!

Aynı anda adrenalin salgılamasıyla beraber yüreğinizden oluşan o heyecanla beraber Allah'ın lufu ihsanıyla bir muhabbet artmaya başlar. İmanınız artar. La İlahe İllallah muhabbetin zikridir. Ne kadar çok severseniz muhabbetiniz o kadar kuvvetleşir. Ve bazen olur ki zikirleri başkalarına da adayabilirsiniz. Ya Rabbi bu zikri filanca için çekiyorum. Evladım için, kızım için, oğlum için veyahut da ona niyet de yükleyebilirsiniz. Ya Rabbi onun selameti adına, onun iyi olması adına, şu adamın iyi olması adına, işinin iyi olması adına zikir

çekiyorum, sen yardımcı ol diyebilirsiniz. O zikrin melekesi ona hizmetçi kılınır.

Geçen hafta yada iki hafta önce bir şey söyledik bu noktadan hareketle diyor ki Allah'ü âlem "iki defa öldürür ve diriltiriz" diyor. "Birinci yaratılışı biliyorsunuz lakin ikincisini bilmiyorsunuz" diyor. Birinci yaratılışı etten kemikten yaratılıştır ki Allah'ın lutfu ihsanı, anne karnında başlar. Ve ölümünde bedensel olarak gerçekleşir. O ayrı. Ama ikinci yaratılış kelimelerle sözle dil ile yaratılışıdır. Duygularla yaratılışıdır. Muhabbetle yaratılışıdır. İnsan neye muhabbet ediyorsa onun muhabbeti üzerinden yaratılmaya başlar. Ama bu gönülde yaratılıştır.

Bu sevgide gönülde muhabbetle yaratılıştır. Günümüz dili ile söylersek bilinçte yaratılıştır. Ve ruhun kendisi bilinçte yaratılır. Buradaki ruhun kendisi derken bize ilk verilen ruhu kastetmiyorum. Onunla beraber melekelerinin artmasıyla bilinçte, gönülde yaratılmaya başlırsınız. Bunu da biraz daha ilerisine taşımıştık. Şöyle demiştik. Bakın burası fantastik bir nokta ama bunu es geçmeyin. İkinci yaratılışı bilmezsiniz dediği noktadan hareketle, es geçmeyin. Takdir. Bunun ispatlarını da vereceğim. Ki gönüller mutmain olsun. Karşılıkları vardır çünkü hadislerde de vardır. Ayetlerde dahi yeri geçer.

Velhasıl kelim ikinci yaratılış... Duygularınız, sevgileriniz, muhabbetleriniz, düşünceleriniz, kelimelerle yaratılışıdır. Anneniz size Sibel demiştir siz Sibel olmuşsunuzdur. Zeynep demiştir Zeynep olmuşsunuzdur. Erkekler fazla olmadığı için isimlerini zikredemiyoruz. Her neyse Ahmet demiştir, Ahmet olmuşsunuzdur. Bak kelime ile yaratılıyor. Ve kendinizi hep Ahmet zannedersiniz. Mehmet deselerdi ya?

Dilde yaratılış. Dilin duygulanımlarda tecellisi. Dilin akılda, düşüncede, kavramlarda, hayâlde her anınızda tecellisi. Zaten bütün âlem dildir.

Allah'ın suretler itibariyle dili var. Allah'ın kelamı, derler ki Allah'ın kelamıyla yaratılmıştır. Ve her şeyde Allah suretleri itibariyle konuşur. Her şey onun kelamından ibarettir, sözünü söylerler. Suretlerle de konuşur. Rüyalarda biraz önce konuştuğumuz gibi. Sembolizma bir dildir. Suretlerin dilidir. İçerik noktasında ne yüklerseniz oraya doğru taşıyabilirsiniz. Ama ontolojik olarak melekesi ne anlamdaysa, yani asıllar âleminde gördüğünüz şeyin karşılığı, hangi içerikte bir anlam yoğunluğuyla yaratılmışsa gerçek anlamı odur. Adam diyor kırmızı mesela birini dinlemiştim ismini vermeyeyim. Gazeteci yazar. Bu bir Ramazan ayıydı. Sahura kadar oturuyordum, sahurumu yapayım dedim. Televizyonu zampink ederken konuşmaya ayak uydurayım dedim. Adamın söylediği; aşkın rengi kırmızıdır dedi, dedim tamam bitti. Çünkü söylediği şey ben bunu bilmiyorum demektir. Çünkü bir kişi yanlış konuşuyorsa yanlış konuştuğu şey üzerinden şunu diyordur: ben bunu bilmiyorum. Ontolojisini bilmiyor. Asıllar âlemindeki manasını bilmiyor. Hayâtında tecrübesi yok aşktan yana. Aşktan yana tecrübesi olsaydı rüyasında gösterirlerdi ona.

◆ Hocam belki de orada aşk dediği şevkti aslında.

Ha tabii o noktada

◆ Ona da aşk diyorlar çünkü.

Tabi hastalığa da evet bir de ona da diyorlar. Ve çekicilik kırmızının çekici bir tarafı olduğu için. Çekicilik noktasında kullanıyorlar. Ama genelde çekicilik noktasında uyarıdır. Dur dikkat! Onun için lambalara kadar kırmızıdır. Mc Donalds'lara kadar kırmızıdır. Dur! Bizi es geçme. Dur bizi es geçme! Takdir-i ilahi onun için mesela bu gibi fast food diyorlardı.

Bir insan birşeyi söylüyorsa, yanlış söylüyorsa onu bilmediğini söylüyordur. Ben bunu bilmiyorum diyor da bilmediğini kendi bilmiyordur. Şimdi toparlayayım. Rüyaların dili gibi de Cenab-ı Hakk'ın lutfu ihsanıyla birşeye taşıyorduk ama onu unuttum.

◇ Tarikatların zikri vardır diyorduk.

Allah'ın lutfu ihsanıyla yaradılışın ikinci noktasında ise Allah'ın lutfu ihsanı ile sanki bedeniniz bir rahimdir. Dünyanın kendisi de bedeniniz bir rahimdir; bir tohum gibi. Artık ruhani olarak gönülde bilinçte yaratılıyorsunuzdur. Şunu şöyle söyleyeyim toparlayayım iyice. Ne düşünüyorsanız, ne haliniz varsa dirimsel enerjiniz beraber yayın yaparken, aynı anda biçim kazanır. Ona ne kadar irade yüklüyorsanız o biçim o kadar kuvvetli bir melek yoğunluğu yani kuvvet yoğunluğudur artık. O kuvvet yoğunluğu sizi takip eder. Hazreti Abdulkadir Geylani onu şöyle söylüyor: 'İyilikleriniz kötülüklerinizi men eder, kötülükler meylederken iyilikleriniz sizi tutar. Kötülükler rağbet etmenize izin vermez. Sizi doğru yola iletir o iyilikleriniz. Ve iyilikleriniz size hizmetçi olarak geri gelirler' diye bir kitabında söyler mesela. Ama Hazreti Resulullah onu şöyle dile getiriyor. Diyor ki bir üzüntülü bir aileyi, hüznü bir aileyi, ihtiyaçlı bir aileyi sevindirdiniz diyor. "Allah'u âlem, onların mutluluğundan bir melek yaratır. Kıyamete kadar size istiğfar çeker" diyor o melek. Bilmem anlatabiliyor muyum? Bakın mutluluk onun dirimsel enerjisiyle sanılan bir şey aynı zamanda. Ondan bir melek yaratır. Yani saldığından biçim veriyor. Biçim verdiği artık bir kuvvet âlem'de! Ruhtan besleniyor. Buradan besleniyor. Ve artık o size istiğfar ediyor. La İlahe İllallah diyorsunuz. Hangi hâl üzeri diyorsanız; Bismillahirrahmanirrahim diyorsunuz. Kimi davet ediyorsunuz? O ismin âlemde bir kuvveti vardır. Bir meleği vardır. Bir hizmetçisi vardır. La İlahe İllallah'ın hizmetçisi muhabbet melekesidir.

Bismillahirrahmanirrahim'in hizmetçisi koruyucu bir melektir. Veyahut da bereket elinden istifade etmek istiyorsunuz ruhanilerden. Allahumme salli ala seyyidina Muhammedin ve ala ali Muhammed. Yeterli. Başka hiçbir salâvata bile gerek yok. Emin olun. Allahumme salli ala seyyidina Muhammedin ve ala alihi Muhammed. Efendimiz Muhammed Mustafa'ya ve ehl-i beytine selam olsun diyorsunuz. Ve

bereket ehline otomatikman bağlı olursunuz. Çünkü davet ediyorsunuz ya, bütün aile halkını davet ediyorsunuz!

Kendisini davet ediyorsunuz. Bazıları bu söylediğim şeyi cömertliğe kadar taşıyor, pozitivist düşünenler genelde yapıyor bunu. Mesela bir hadis ayet-i kerime ile beraber; “İsmim anıldığında salâvat getirmeyen kadar cimri kim vardır” diyor. Ayet-i kerimeyi de söylüyorum: “melekler ve Allah, nebisine ---Resulune- salâvat getirmekteler. Siz de salâvat getirin.” Aslında şöyle diyor. Allah’u âlem ve melekleri, peygamberin melekeleri üzerinden peygambere varlık veriyor. Buluşma noktamız orası olsun. Peygambere salâvat getirin, birlik getirin. Yani sevgi muhabbetle onunla bir olmaya çalışın. Ona rücu edin. Onun ahlakını üzerinizde tecelli ettirmeye çalışın. Onun nuruyla nurlanmaya çalışın, anlamına kadar gider bu iş. Ama bunun ilk ayağı nedir? Davet.

Hani bir düşününüz var ne yapıyorsunuz? Kartvizit yolluyorsunuz. Aynısı. Üzerinde yazıyor. Kelime siz de havada bir biçim veriyorsunuz. Değil mi? Kavramlar. Kavramlarla beraber davetiye gönderiyorsunuz. Ve kim salâvat getirirse o salâvat bana ulaşır diyor. Üstelik özellikle Cuma günü yapılan salâvatlar. Ve bana salâvat getirene diyor şefaetim vaciptir diyor.

Şimdi Hazreti Resulullah âlem-i berzaktır. Bir geçittir. Onunla kontak kurduğunuz anda, en büyük salâvatta sevgi muhabbettir zaten. Birlik beraberliği sağlamak adına...

Şimdi bunu bu noktadan toparlayayım. Resulullah buyuruyor ki Allah’ın lutfu ihsanı ile salâvat getirmeyen vs cimridir. Şimdi cimriliği neye yorumluyorlar. Bak cömert olun. Şimdi o cömert ya siz de cömert olun. Dikkatli bakın, salâvat getirildiği zaman salâvat vermeye şöyle nasıl sevmeyenler için söyleyeyim. Resulullah’ı sevmeyen bir insanın içinde salâvat getirmemek için inat vardır. Yani ne diye getireyim ki. Ölmüş gitmiş. Nefsinden taviz vermiyor diye cimridir o. Yoksa mal mülk vermiyor diye değil. Bir salâvatı bile fazla gördüğü için cimridir o.

Çünkü cömertlik vermek ile alakadar bir şey. Nefsinden taviz ver. Veyahut da bir ortamdasınız Resulullah denildi, salâvat gelmiyor niye; bu ortamda söylenmez. İçinizden söyleyin ya ne olacak ki!

Şimdi toparlayayım. Allah'ın lutfu ihsanı ile rüyalar öyle bir dile sahiptir ki o dilin kendisini illa bildiğimiz gibi, söylendiği gibi yorumlamayın. Zengin olacak dediler diye zengin olmayabilirsiniz. Bana zengin olacaklar dediler olmadım. İmanınıza bile sebebiyet verebilir. Bir ruhani gelir size bir ders verir. O dersten yanlış bir şey çıkarabilirsiniz. Çıkardığınız sebebiyle imanınız gidebilir. Onun için rüyalara fazla varlık vermeyin. Ama onlarsız hani falsız olma falsız da yaşama derler ya. Rüyalarınızsız da olmayın. Yani yaşama geçmeyin. Yani rüyalarınız dağılır yorumlamaya çalışın. Ama üzerinde durmayın. Yaşamınızda görürseniz amenna zaten söylemişlerdir. Zaten göstermişlerdi dersiniz onunla yürümeye devam edersiniz.

◇ Hocam rüya ile amel edilmez diye bir şey söylenir.

Ne kadar güzel söylemişler. Rüya ile amel edilmez. Zaten etsek de ne yazar ki? Takdir-i ilahi rüyada eğer gördüysek o illa olacaktır. Vallahi ha emin olun rüyada ne görürseniz o illa olacaktır. Kendimden örnek vereyim. Geçenlerde anlatmıştım ilk sohbetlerde kader bahsinde. İstanbul'a geliyorum, İstanbul'dan Bursa'ya gözümü kapattım bir baktım Takdir-i ilahi martılar filan uçuşuyor. Dedim şimdi inerim gökyüzüne bakarım. Martıları görürüm. İnmeyeceğim bakmayacağım dedim. Takdir-i ilahi otobüste oturuyorum. Telefon edesim geldi. Unutmuşum çünkü birini arayacağım. İndim aşağıya hani Eskihisara geliyor ya Eskihisara geçmek için bir geldiği bir yer var. Yalova'da Topbaşı mı diyorlar bir yer. Topçular. Topçular'a geliyorsunuz ya. Orada otobüs durdu. Ben aramayı unuttum. Alo diyorum ama bir taraftan martıları izliyorum. Ne yapayım? Yaşıyorsunuz yani illa tecelli edecek. Bazen olur ki birebir yaşadıklarınızı birebir görürsünüz. Yani geleceğinizi birebir görürsünüz.

Lakin iki sene önce internette bir şey izledim. İzlediğim şey şu; Fransa'da medyumun birisi geleceği biliyor. Adamın birisi ha Fransızlar biraz analitik düşünürler. Ve tam bir materyalisttirler. İçlerinde imanlı ne kadar çıkar bilmiyorum. Her neyse velhasıl kelam Fransız sunucu bu medyumla konuşmaya gidiyor. Ve konuşuyor. Siz geleceği biliyormuşsunuz diyor. Evet diyor geleceği biliyorum. Aman Ya Rabbi o sıradaki yumruğu görmeniz gerek. Bir tane çaktı herife. Siz deyin bir kg basınçla çarptı. Artık neyse o basınç kuvveti çarptı. Siz deyin göktaşı çarptı. Adam neye uğradığını şaşırıldı. Debeleniyor filan filan. Ben de böyle bakıyorum ne oluyor? Mikrofon elinde şöyle arkadaşlar, arkadaş geleceği biliyormuş iddiasındaydı. Bilmediğini gördük. Birebir deneyini yapıyor. Bilmediğini gördük. Böyle şeylere inanmayın. Takdir. Şöyle dese doğru olurdu. Arkadaş ne kadar medyum bilmiyorum da. Bu işin medyumluğu olmaz ama medyumluk üzerinden konuşayım.

Bildirdikleri kadar görüyoruz veyahut da bildirdikleri kadar biliyoruz, bildirdikleri kadar duyuyoruz. Yani gösterdikleri kadar görüyoruz. Duyurdukları kadar duyuyoruz. Bildirdikleri kadar biliyoruz. Anlamı itibariyle birşeyler söyleseydi, eyvallah.

Bütün geleceği herkesin bilmesine imkân yok. Hani geçenlerde söylediğimiz şey gibi falcılar sizi okurlar. Geleceğinizi okumazlar. Odaklanırlar, odaklandığının objesi ne ise onun üzerinden sizin o dirimsel enerjinizi emerler radyo gibi. Aynı anda size geri dışlaştırırlar. Aa şöyle birisi var. Kendisi sizin üzerinizdeki enerjinin ondaki yoğunluk olarak oluşturduğu bilgi ne ise onu dışlaştırıyor. Bir radyo görevi görüyor. Üç vakte dediği zaman hemen elinizi ayağınızı çekin. Fal baktırmayın da. Yalan söylüyor artık yani. Üç vakte kadar, üç güne kadar, bir aya kadar. Ve arkalarından diyor onları bir ateş takip eder. Şeytanlar hani göklerden -hani iç âlemden- bir şey koparmaya çalışıyor göklerden. Onu diyor bir ateş takip eder. Biraz sonra başı ağrır. Baksın iki üç tane fal, ondan sonra göreyim onu. Ya başım ağrıyor rahatsız oldum. Çünkü karşındakinin enerjisini alıyor. Bir taraftan kendisinin enerjisini alıyor. Ateş takip eder diyor ve onu yakmaya başlar. Derisine

kadar emin olun bazı falcılar vardır ki derisine kadar yanar, ateş ateş olur. Yüklendiği radyasyonun haddi hesabı yok çünkü. Işımanın haddi hesabı yok. Ve kötü noktada alıyor yani nesnesi kendi dışında ve menfaat doğrultusunda.

Azim Allah, Allah esirgesin. Babam şöyle derdi; evladım kapılarının önünden bile geçilmez. Bir de gelecek zaten yaşanacaksa ne derdiniz var ki? Allah'tan amenna karşılaştığınız zaman yaşarsınız. Ne olacakki. İlla bileceksiniz diye bir kaide mi var? Takdir-i ilahi. Zaten yaşıyoruz. Daha önce bilmiyorduk şimdi de bilmiyoruz. Ne fark eder ki? Ha fantazyadır, bu fantazyanın güzelliğinde rüyalarınızda bir anlam katarsınız. Hayat neşeniz daha kuvvetli olur. İmanınız biraz daha kuvvetlenir. Ne mutlu. O bağlamda eyvallah. Ama rüyalarla yaşanmaz. Rüyalarla da yaşamayın. Önemli olan bu kitabı okumaktır. Rüyalar kitabını değil.

Bu sohbeti bitireyim olmaz mı? Hiç yoksa bir makale okuyalım.

Mubarek diyor ki;

- ☞ *Allah'a yakınlaşmak manevi bir hâl içinde bulunduğun zaman başkasını isteme. İster aşağı isterse daha üstün olsun hiçbir makam arzu etme. Padişahın kapısına geldiğinde, kapısı dediği ki veliler, kâmiller, padişahın kapısı onlardır, kapısına geldiğinde hemen içeri girmeyi isteme. Zorla içeri alınıncaya kadar bekle. Yani davet gelirse gir diyor. Kendi isteğinle değil zorla içeri alınmalısın. Tekrar tekrar istenmelisin. Bak sen isteme diyor. Tekrar tekrar istenmelisin. Pek nazlı da olma diyor. İçeri girdiğin için yalnız mücerret izinle de iktifa etme. Riyazat konusunu unutmuştum inşallah ona cevap veririm şunu bir okuyalım.*
- ☞ *Seni tecrübe etmek için olabilir. Belki de padişah tarafından sınanıyorsun. Hemen koşma. Bekle. Ta ki seni zorla içeri alsınlar. Bu şekilde içeri alınman senin için bir fazilet olur.*

Padişah tarafından sana bir ikram olur. Saraya bu şekilde girdikten sonra seni kimse takdir etmez. Takdir ha takdir etmez. Takdir sana ancak yapacağın kusurdan gelir. Seni bizzat içeri aldıktan sonra senin için korku da olmaz. Padişahın yaptığı ile sen mesul olamazsın.

Hep ayet oku. Onlara korku yoktur. İçeri alınmış ya. Masum olmuş ya. Ancak sen kendi isteğinle yaptığın şeyin neticesi olarak mesul duruma düşersin. Al hesap görücü olarak nefsin yeter. Kimse senin hesabını görmez kendi hesabını kendin görürsün. Yaptığın yanlış hareket neticesinde sana bir imtihan baki olabilir. Biraz önce anlattığımızdan farklı bir noktada. Hani yanlış yaparsanız başınıza bir bela gelebilir. Demek ki yapma! Bir kusur işlerseniz gelirse o da size kefarettir. Hata yapmanın kefaretidir. Hani biraz önce anlattığımız o kültablası gibi.

☞ *Bu makamdan senin için iyi olmayan şey kendi arzunla hareket etmendir. Sabrın azlığı edebe riyaatsizliğin, bulunduğun hale rıza göstermemen senin için hiç de iyi olmayan hareketlerdir.*

☞ *Saraya girmek sana nasib olunca başını önüne eğ. Gözlerini etrafta gezdirmekten sakın. Edebli... Yani bu şu demek: istikametine bak, sağı solu görme. Efendi Hazretlerinin yanında senelerce oturdum. Benden önce onbeş sene, yirmi sene hizmet eden insanlar var. Bir gün dahi kendilerini gördüğüm yoktur. Şu yirmi sene hizmet etmiş, bu şöyleymiş, o böyleymiş filan. Sadece otururdum, merkeze bakardım. Ne diyecek ne demeyecek? Söylemek istediği o yani, edeb-i erkândan taviz vermeyin derken burada. Ki burada edep noktası çok önemlidir. Aslında bitireyim ondan sonra açalım.*

Saraya girmek sana nasib olunca yani kabul edildiğiniz zaman başını önüne ey gözlerini etrafa gezdirmekten sakın. Yani kusur aramaktan sakın.

- ☞ *Edebli terbiyeli olarak verilen herhangi bir hizmet ve vazifeyi yapmaya çalış. Daha fazla yükselmeyi isteme.*
- ☞ *Cenab-ı Hakk Taha suresi 130. Ayet-i celilede “onlara verdiğimiz dünyalıklara gözlerini çevirme, onları tecrübe etmek için dünya süsü olarak kadın verdik. Rabbin sana verdiği rızık hem hayırlı hem devamlıdır.” Allah bu ayetle seçkin peygamberine edeb öğretiyor. Yani sana verdiğimizle yetin kanaat et. Dolayısı ile bize de öğretmiş oluyor. Halini muhafaza et verilene razı ol demek istiyor. Rabbin rızıkı hem hayırlı, hem daha bakidir demesinde murad; sana verdiğimde hayır, ilim, kanaat ve sabır islam dini üzerindeki saltanat ve o yoldaki mücahade senin için en büyük himmettir. Ötekilere verdiklerimden daha iyi ve güzeldir.*

Bütün hayır haddi bilmekte, biraz önce konuştuğumuz güzel birşeydi haddini bilmek, haddi bilmekte ve ona razı olmaktadır.

- ☞ *Bununla beraber başkalarının hiçbir şeyine göz dikmemektir. Başka bir şeye iltifat etmemektir. Çünkü o baktığın ve arzu ettiğin şey üç kısma ayrılır: birincisi senin nasibin olmasıdır, ikincisi başkasının nasibi olması ihtimalidir, üçüncüsü ne senin ne de başkasınındır. İhtimal o ki Allah’u teala onu bir terbiye vasıtasıyla yaratmıştır. Baktığın şey ne ise o eğer sana nasib olmuşsa ihtirasa düşüp ardından koşsan da gelir koşmasan da. İstesen de istemesen de gelir. Bu hale göre mutlak onu elde etmek için*

İstesen de istemesen de gelir ama Allah’ın lutfu ihsanıyla çalışmadan da gelmez. Nasibiniz çalışmanıza bağlıdır. İster maddi ister manevi. Manevi yoldaysanız da çalışmak icab ediyor. Maddi yoldaysanız da çalışmak! Bunun isbatı var mıdır? Yakın gelene kadar ibadet et diyor. Yani çalış. Kulum bana nafil ibadetlerle o kadar yakınleşir ki.

Ya ben niye yakın gelmiyorum? Çalışıyor musun? Ya. Riyazatlar da bu noktada girer işin içine. Bu noktada da bitireyim.

- ☞ *Baktığın şey ne ise o eğer sana nasib olmuşsa ihtirasa düşüp ardında koşsan da gelir koşmasan da, istesen istemesen gelir. Bu hale göre mutlak onu da onu elde etmek için çırpınman ve edebe uymayan bazı hareketler yapman sana yakışmaz. Yani sabırsızlık acelecilik ve arzuyla onu istemek şehvetle onu istemek. Bu hal ilim ve akıl ölçüsüne vurursa hiç de sevilen bir şey olarak meydana çıkmaz. Eğer o şey başkasının nasibi ise çırpınman ne için? Çünkü o şey sana hiçbir zaman gelmez. Yine o şey hiç kimsenin nasibi değildir. Fitne ve tecrübe için yaratılmıştır.*
- ☞ *Böyle olduğuna göre akıllı olan bir kimse nasıl nefsi için öyle bir fitneyi ister? Ve kendine döndürmeyi arzu eder? Bu izahlardan şu anlaşılıyor ki; bütün selamet ve iyilik manevi hali muhafazada, haddi tecavüz etmemedir. Etmemededir. Bu da takvanın bir vehçesidir. Bir avuç kadar dar yerde kalsan, geniş sahalara çıksan da her ikisi de sana musavi (eşit ,denk) olmalıdır. Yukarıda anlattığımız halini ve edebini muhafaza etmeye çalış. Başını önüne ey, çok edepli ol.*

Bunu eskiler biraz daha farklı söylemişlerdir. “Sırtını dik tut, başını önüne ey!” Bundan kasıtları şu hayâtın koşullarına karşı dik dur. Ama haktan geldiğini bilerek de ona karşı boynunu ey.

◇ Dik dur, diklenme!

Aynen, o farklı bir söylem. Oraya kadar gidersek siyaset olur. İşin iyice tadı kaçır. Sohbetle siyaset gönlü bozar, biliyor musunuz? Onun için hiçbir yerde siyaset konuşmayın. Allah'tan konuşun, siyaseti koyduğunuz zaman gönüller paramparça. Kapanıverir gerek yok. Takdir.

☞ Bu sebepten tehlike senin için daha fazladır. Bulduğun halin daha üstüne veya daha aşağısına geçmeyi isteme.

Bazıları der ya, hani bu hal bana verilmeyeydi. Ya verilmiş işte, ne yapacaksın; onunla yaşamayı öğren. Takdir-i ilahi! Veya bazıları şu makam, bu makamı ister, ben bunu çok yaşadım.

Bir gün bir tanesi dedi ki 'Ya efendim! Şunlar görüyor biz niye görmüyoruz?' Ya fitratını zorlama. Niye zorluyorsun ki. Vakti saati geldi mi görürsün. Hani birisi gözünü kapatıyor bir şey görüyor. Ben göremiyorum. Dert edinmiş. Vallahi bir görmeye başladılar. Neredeyse deli oldular. Gerek yok; yani zorlamayın. Belki o size rahatsızlık getirecek, ne verildiyse onunla yaşamayı öğrenin.

Ama Allah'a karşı gönülünüz aç olsun. Dünyaya karşı tok olsun. Doymayın yani Allah'tan yana doymayın. Ben halen açım. Ömür billâh da aç olmaya devam edeceğim. Allah'a şükürler olsun. Halen doymuş değilim yani. Halen öğreniyorum halen bilmeye çalışıyorum. Bilmediğimizin talibiyiz diyoruz. Vallahi bilmediğimizi kim söylerse gider elini de öperiz, gideriz orada o sohbeti de dinleriz. Niye? Çünkü bilmiyoruz. Beşikten mezara kadar ilim öğreniriz. Hikmet kimde olursa gidiniz, alınız, geliniz. Kıyamete bir saat kalsa ne yaparsın? İlim öğreniriz. İlim öğreniniz. İlim öğreniniz. İlim öğreniniz.

İkinci yaradılış ile alakadardır bu. İkinci yaradılış, öğreniniz. Düşüncelerinizle yaratılın. Duygularınız güzel duygularınızla yaratılın. Ve o duygularla yaşayın, o duygularla yürüyün. O sizden, sizin üzerinizde yaratılan melekler neyse onların sizin üzerinizde size hizmeti ile beraber yürüyün. Ama kötü düşüncelerinizle beraber, ifritler yaratılırsa, ifritlerimizi onlara musallat ederiz ayetini yaşamayın. Kötü düşünceler yaratılıyor o kötü düşünceler o kötü huyla sizi bırakmazlar. Aynı zamanda güzel melekler de sizi bırakmazlar. Sizin üzerinizden yaratılan iyilikleriniz, güzellikleriniz, duygularınız, güzel fikirleriniz üzerinden yaratılan melekler de sizi bırakmazlar. Hani huy derler can çıkar huy çıkmaz derler ya! Çünkü huy kuvvet içerir. İrade

içerir. Meleği ile beraber sizde onu yapmanızı içerir. Kötü huylar, Azim Allah bırakamazsınız. O kuvvet gizde canlandırır yani. Gördüğünüz bir şeyde geri uyanır. Yani o şeyi uyandıracak ne ise o şeyi gördüğünüzde yine uyanır. Bırakmaz.

Onun için ne kadar iyilik yaparsanız, ne kadar güzel olursanız, ne kadar güzel düşünürseniz, hayat sizin için daha anlamlı olur. Varlık nedeniniz Hakk ya, insanın zemini Allah'tır. Varlık zemini Allah'tır. Nedeniniz doğrultusunda hakkıyla yaşamayı daha güzel bir şekilde gerçekleştirirsiniz. Hakikat vehçesinde yaşamaya başlarsınız. Ne mutlu size!

“Doğru yolun üzerine melekler iner” diyor. Ama başka bir ayette diyor “O gaflete gaflet üzeri olanların üzerine iblislerimizi musallat ederiz” diyor. Ama yukarıdan bir iblis getirip musallat etmiyor. Onun huyları, onun üzerinden oluşan kuvvet onunla beraber yürüyor. Allah esirgesin. Sizden yaratılan biçimler güzel biçimler olsun. Saf niyetler, sevgi muhabbetle dolu niyetlerle; güzel biçimler olsun. Buyurun.

◇ Hz. Nuh'u ve Hz. Musa'nın beddua edişi kendi ümmetlerine hani...

Evet birisi evladına etmiştir. Birisi ümmetine etmiştir.

◇ Yani o noktada kötü bir düşünce mi oluyor? Yoksa?

Bazen Azamet-i Kibriyaya dokunuyor. Buna eski dilde şöyle derler: Gayretullah'a dokundu. Burada söylemek istediği bir kapıya gittiğiniz zaman edeb-i erkâna dikkat edin.

Edeb nedir? İçinizde hayâ, dışınızda erkâna dikkat edin.

Erkân yani adaba, edep-adab adabtan gelir. Adaba yani oradaki uygunluk istenen şey ne ise ona dikkat edin. Allah'ta nasıl yapacağız bunu? Allah'a karşı hayâ sahibi olacağız. Çünkü insan imanın en güzel cüzlerinden bir tanesi! Abdulkadir Geylani için bana söylenmişti bir gece. Hani onun yolunda da bir parça gidiyorum ya. O yüzden söylemişti. 'Öyle bir hayâ sahibi idi ki bir ağacın dalının yaprağından

dahi utanır hale geldi.' Yani kâinattaki bütün tecellilerde Hakk'ı görmeye başlıyor. Ve utanır hale geliyor. Yakıştıramıyor kendini. Bak onu kendine değil, kendini ona yakıştıramıyor.

Kitabını okurken hayâ önemli bir şeydir. Çünkü hayâ ateşine düştüğünüz zaman yanar bitersiniz. İmanın en kuvvetli cüzleri vicdan ateşinde, pişmanlıkla yanarsınız. İman ateşi bakın, vicdanda pişmanlık sizi sararsa pişmanlık ateşinde yanarsınız. Ama iman sizde kuvvetlenmeye başladığı zaman, Allah'a şahit olmaya başladığınız zaman hayâ ile beraber yanmaya başlarsınız. Hayâ insanı yakıcıdır. Terbiye edicidir. Çünkü hayâ ettiğiniz, sevdiğinizdir. Hayâ ettiğinizden çekinirsiniz. Çekinmek demek ise; sizi kendinize haddinize getirmek demek, sınırlarınıza getirmek demektir. Bunu niye yaptım? Veya utanırsınız; 'keşke yapmasaydım.' O keşke yapmasaydım kati suretle sizde varlık bulursa bir daha yapmamak için elinizden geleni yaparsınız. Şimdi toparlayayım.

Efendinin bu makalesinde anlatmak istediği hayâdır. Edeptir, erkândır. Ve bu noktada bir yere giderseniz diyor orada kusur aramayı bırakın. Farz edin ki Allah mekânındasınız, Allah mekânında kusur arıyorsunuz. Ya bunu niye yarattın? Ya bu niye yağdı şu niye? Edebli ol diyor ya, şunu bunu gözleme diyor. Menfaatlerine bakma diyor. Hikmetiyle bakmaya çalış. Aslında söylemek istediği; edebini bil. Her şey bir hikmet üzeridir.

Hikmeti dışında bir şey yakıştırma. Kadir abi onun için güzel söylemiştir. Bir gün yanında bir kişi ile gidiyor, ihvandan. Giderken yağmur yağıyormuş. Ya yağmur yağdı. 'Mülküne yağıdırıyor' demiş 'sana ne?'

Mülküne yağıdırıyor sana ne! Yani kusur arıyor ya bugün yağmur yağdı. Bak bir yere gidecektik felan.

Yahu bu sıcaklarda nasıl geliyorsunuz, ben de ona şaşıyorum! Sayı azalır diyorum. Sayı artıyor. Benim yüzümü kara çıkartıyorsunuz. Bunu samimiyetle söylüyorum. Diyorum ki ya şimdi gideriz kimse gelmez bu

sıcakta olsun. Kimler geldiyse onlarla sohbeta devam ederiz. Yüzümü kara çıkartıyorsunuz, Allah sizden razı olsun. Hamd-u senalar olsun. Hiç yoksa birşeyler paylaşıyoruz. Bugün rüyalar noktasında hayatımızı bir anlam kattıysak ne mutlu. Farklı bir vehçeden baktıysak ne mutlu!

Daha önceden bazı bilgileriniz vardı. Ama kalkıp da Cafer-i Sadık diyor tren şu manaya gelir. Ya o zamanda tren mi vardı kardeşim ya! Vallahi ya öyle rüya kitapları rast geldi ki... Efendinin yanına gitmeden önce rüyalara kafamı takmıştım. Birşeyler görüyorum anlamını bilmiyorum. İnsan bilmeyince merak ediyor. Çünkü gördüğüm şeyler sıradan şeyler de değil. O zaman ne yapıyor? Cazibesi çok kuvvetli de. Kitaplara bakardım, arkadaş trenden bahsediyor, bilmem İmam Nasuhi'den rüya tabirleri işte uçak görürseniz adam kaç sene önce Hakk'a yürümüş. Uçak görürsenizi eklemiş oraya. Yani uyduran uydurmuş.

Bir gün gazete seriyordum bir yere. Bir serdim, bir baktım Medyum Memiş. Allah! Bir rüya yorumlamış dedim yuh. Anca bu kadar olur. Yani size bir vakte kadar şu gelecek bu gelecek, falcı ya. Bir vakte kadar şu gelecek bu gelecek. Ne adamın kendisi çünkü rüyalar sizin varlık aynanızdır ya, yaşayacağınızı gösterir. Ama yaşarken de sizin kendinizi gösterir.

Bir gün bir kardeşim geldi dedi ki; ya dedi bir rüya gördüm. Bir çuvala yakın elma gördüm. Boşver gitsin dedim. Şimdi boş ver dedim; hayâmdan! Çünkü elmanın kendisi cinsel gücün kendisine işaret eder. Bir kasa kadar elma görmüş demek artık ne yaptıysa. Ama dilim varmıyor. Ya kimseyi utandırma hakkımız yok. Bazen de biliniyor da tabir edilmiyorsa takdir-i ilahi vardır bir sebebi es geçilir. Ha onun için rüyalarınızı kimseye anlatmayın, çünkü sizin varlık aynanızdır. Sizi size ispiyon eder haberiniz yoktur. Anlattığınız kişiye de sizi ispiyon eder haberiniz yoktur. Muhbir-i sadıktırlar rüyalar. Direkt Allah ne gösterirse onu gösteriyorsunuzdur başka bir şey değildir ki. Rüyanın kendisinde size konuşan Allah'tır. Sizi o kültürünüzden öğrendiğiniz

melekelerde, asıllarla manası ne ise buradaki âlemlerin karşılığında asıllardaki anlamları neyse onların üzerine size birşeyler gösterir. Ve o gösterdikleri ile size ayna olur. Rüyalar sizin varlığınıza aynadır. Allah'ın bir dilidir. Ve Yusuf(a.s) bu noktada doruktur. Allah'ın selamı üzerine olsun.

◊ Hazreti İshak(a.s)'da mı bu şekilde?

Hz. İsa rüyalara fazla takılmaz.

◊ Babasının rüyasını okeylemiştir. Doğrulamıştır.

Hangisi? Bir anlatır mısınız? Bilmediğim bir şey.

◊ Yok estağfurullah. Yok, Fusus'ta geçiyor da herhalde bildiğiniz bir şey.

Yok, yok bilmiyorum özür dilerim.

◊ Yani hani kurban edilen Hazreti İshak ya da İsmail?

İsmail'in kendisidir. Muhyiddin Arabî orada bir yanılgıya düşmüştür. O noktada kendisi ile bir tersleşmem vardır. Selam üzerine olsun. Biz biliriz ki İsmail'in kendisi kurbanlık olmuştur. Ben İsa anladım. İbrahim dediniz değil mi? Şimdi oldu bildiğim bir şey. Bu noktada Allah'ın lutfu ihsanıyla bazen rüyada imtihan olur. Mübarek dedi ya; bazı şeyler kendine gelir, sadece imtihan için gelir. O rüyada imtihan vardır. Yorum yoktur. Ama o rüyayı da yorumlayabiliriz ayrı mevzu. Yani o rüyanın kendisini inşallah gelecek hafta yapalım. O rüyanın kendisini alalım yorumlayalım. Hani ben zengin, sana zengin olacaksın denildi, zengin olmak bir bakıyorsun; başka bir zenginlik çıkıyor.

Hani "kurban etmeyecek misin?" rüyada gördüğü evladını kurban etmek amenna, ama kendisine söylenen de bir söz var: sözünü tutmayacaksınız? Şey Muhyiddin orayı es geçiyor. Kendisine söylenen sözünü tutmayacaksınız.

Çünkü sözü vardı. Sözü şuydu: en sevdiğimi sana adayacağım Ya Rab!

İbrahim'in sözüdür bu. En sevdiğimi "sevdiklerinizden vermediğiniz sürece tam iman etmiş olmazsınız" hadis-i şerifi ile (Allah'ın rahmeti üzerinize olsun) beraber en sevdiği... En sevdiği İsmail idi. Ve Resullah diyor ki "ben iki kurbanlığın evladım" İki kurbanlıktan birisi İsmaildir. İshak hiçbir zaman kurban edilmemiştir. Öyle bir tevatür yoktur. Ha Tevrat'ın kendisine öyle bir geçiş yaptılarsa onu bilmiyorum. Tevrat'a fazla göz atmışlığım yok. O yüzden bilmiyorum yani Tevrat'ın bir yerinde İshak kurbanlık diye geçiyorsa onu bilmiyorum ama bizim bildiğimiz kaynakların tamamında Hz. Muhammed efendimizin söylevleri itibariyle bildiğimiz İsmail Nebi'nin kurban olduğu, kendi maneviyatımla da gayet iyi biliyorum ki İsmail'in kendisidir. Çünkü bize gösterilen İsmail, İshak değil. Nur göğü seması iki kitabında bizatihi gösterilen İsmail'in kendisidir. Onun haricinde bize gösterilen İsmail'dir. İshak'ın kendisi değil. Veyahut da orada bir şey geçirir der ki bu kitabın kendisi, benden değil bizatihi Resurullah'ın kendisindedir der. Amenna. Ve kendi sözümünden hiçbir şekilde kendi nefsimden veyahut da kendime ait hiçbir söz geçirmem der.

Muhammed Mustafa'yı ne kadar gördüyse o kadar Muhammed Mustafa'yı dile getirdi daha fazla değil.

Yani Füsüs Muhyiddin Arabî'nin Muhammed Mustafa(sav) mertebesini ne kadar yaşadıysa o kadar dile getirişinden ibarettir. Daha fazla değil. Yüz sene mücahidlerindedir. Allah'ın selamı üzerine olsun. Yüz sene mücahidleri olması ile beraber de takdir-i ilahi bir daha söyleyeyim yüz sene mücahididir. Kendisinin abartıları bin sene, dört yüz sene diyenlerine kadar vardır, değildir.

Âdem-i meşrep olduğu için de ilim noktasında yazıp yazıp durmuştur. Hani noktalanmış ya, nokta açılacak ya. Âdem-i meşreptir ve ilim noktasında ne söyleniyorsa açmaya çalışmıştır. Bu Allah'ın lutfu ihsanıyla onun için Fusus'un kendisine katılmadığım çok görüşü vardır. Çok görüşü vardır yani inanılmaz derecede farklı görüşleri vardır. En fazla yorum hatası denilebilir.

Mesela Fusus'un bir yerinde neredeyse âlemin kendisi Hakk'laştırılır. Suretleri Hakk'laştırma hakkımız yoktur. Hiçbir zaman olmamıştır. Bizatihi Allah'ın vucud sıfatına aykırı olarak muhalefet edersiniz. Kâinatın kendisine Allah deme hakkına hiçkimse sahip değildir. Çünkü Kuran'ı azımuşşanda böyle bir söylem yoktur. Ve Muhyiddin bunu şöyle de söyler; bu bir eleştiridir. Eleştiri olarak algılsa selam üzerine olsun. İsterse kötek gelsin. Birini eleştirirsen bir de evlullah ise ayvayı yedin. Er meydanıdır ya, kimsenin yapacağı bir şey yoktur. Allah'ın lutfu ihsanı. Mesela der ki bu bir marifettir. Böyle bir marifete kimse şu ana kadar cesaret etmedi der. El-Zahir esması gereği âlemin kendisi Haktır der. Tamam, gerçeklik noktasında öyle de Allah'ın kendisi değildir. Ve vucudun kendisi olarak söyler. Zatın kendisi olarak vurgulanır. Ondan sonra gelenler zatın kendisidir'e kadar taşır. Muhyiddin farklı noktada bir şey söylemiş olabilir, onu biliyorum. Yani âlem yoktur Hakk vardır derken âlemin yokluğunu değil de Hakk'ın varlığının tezahürünü söylemek istedi amenna. Ona hemfikirim. Ama âlemin kendisini Hakk'laştırmak o başka bir şey. İsa'ya sorgu sual yapıyor Hakk bu noktada.

◇ Aynılıkta öyle?

Hangi noktada? Bizatihi kendiliğinde mahiyetinde mi?

◇ Yani hani siz de Allah'ın bir noktada aynılığınız ama bir noktada farklılığınız.

Onu sen söyledin Muhyiddin orada öyle bir şey demiyor. Farklılığı sen söyledin, ekledin. Bir daha söyleyeyim bakın vücudun kendisi noktasından baktığınız zaman Allah'ın altı tane sıfatı vardır.

Vücut sıfatı; var demektir.

Beka sıfatı; daim demektir.

Kıdem sıfatı; evveli yok demektir.

Vahdet sıfatı; her varlığın varlığında kendisi tek vücuddur yek vücuddur, var ettikleri ile de birdir. Kendinin dışında var etmediğinden sebep...

Muhalefetul havadis sıfatı; yarattığı hiçbir şeye benzemez.

Zat Allah'ü âlemin ayetleridir aynı zamanda. O hiçbir şeye benzemez diyor ayet-i kerime. "Sizin düşündüklerinizden alıyyul aladır" diyor. Hazreti Resulullah diyor "akletmeyin, çünkü Allah'ın zatını bilemezsiniz" çünkü her bilmeniz bir sıfat gereğidir. Çünkü bilmenin nesnesi olan şey üzerinden bilebilirsiniz. Allah'ın zatını ne ile bileceksiniz?

Kıyam-ı bizatihi sıfat; yani kendi ile var olan varlık. Nedeni kendi dışında olmayan kendi ile var olan varlık. Şimdi kâinat Allah'tır dediğin anda kıyam-ı bizatihiye muhalefet ediyorsun. Hangi noktada? Çünkü âlemin kendisi hiçbir zaman nedenini kendinde bulmamıştır. Hepsı birbirleri ile buluyor. Ve Allah'ın kendi varlığı ile buluyor. Nedeni kendinde değildir kâinatın.

Muhalefetül havadis; kâinat'ın bile şekli şemali vardır. Keşif ehli bilirler. Nokatadan noktaya prensibi vardır. Allah'ü âlem bir şeyi yarattığı zaman noktadan noktaya yaratır. Ve günümüz dili ile söylersem kâinat genişliyor diyorlar. Kâinat genişliyor demek sınırı var demek. Muhalefetül havadis sıfatına aykırıdır ve kâinatın kendisi küreseldir.

Onun varlığının kendiliğinde lâhutun kendiliğinde bir damla bile teşkil etmez. Aynı insanın kendisinin dünyada bir damla teşkil etmemesi gibi bir şey. Kâinat genişliyor demek sınırı var demek muhalefetül havadis hiçbir şeye benzemez, sınırlı varlık değil çünkü.

Beka sıfatı, kâinat fanidir. Kendi içinde değişimlere gebedir. Ama onda olan hiçbir zaman değişime gebe değildir. Değiştirendir. Dönüştürendir kendi varlığını.

Beka sıfatına aykırıdır. Ezel sıfatı kâinatın ezeli vardır. Ama Allah'ın ezeli yoktur. Ezelidir. Başlangıcı yoktur Allah'ın. Her varlığın başlangıcıdır. Ama kendisinin başlangıcı yoktur. Her varlığın sonudur ama kendisinin sonu yoktur. Allah'ın Evvel ve Ahir esmaları varlıklar üzerinden ortaya çıkan bir esmadır. Kendi varlığının evveli ahiri yoktur Allah'ın.

Bu sebepten dolayı kâinat Allah'tır dediğiniz anda bütün varlık sıfatlarına aykırı konuşuyorsunuz demek, muhalefet ediyorsunuz demek. Vucud sıfatları sabit sıfatlardır. Ha bu konunun üzerine inanılmaz tartışmalar olmuş, Muhyiddin'den önce de tartışmalar vardı.

Filozoflarda da kâinatın kendisine ezeliyet veren, kâinatın dışında hiçbir oluşun olmadığını söylevinde bulunanlar da çıkmıştır. Bu bağlamda baktığınız zaman Muhyiddin onların en sonuncularındandır.

Evlullah'tan çıkar mı? 'Ya geçen gün rüyamda gördüm. Bir evlullah bana dedi ki bütün kâinat Allah'tır' "Günde kırk makam geçiyordum her makamda kendi küfrümü görüyordum" diyor, Resulullah. Hangi mertebenin makamına geldiyseniz o mertebenin evlullahından, ruhanisinden; o mertebenin o makamın ruhanisinin mertebesinde bulunan meleğinden halleşirsiniz. Ama ruhani gösterdi ya illa doğru! Günde kırk makam geçiyordum her makamda kendi örtüklüğümü görüyordum diyor. Onun içindir ki müşahadede, varlıkların kendisi için Cenabı Allah ile aynıdır, kendiliğidir deme hakkımız yoktur. Yaşamın kendisinde ise mahiyet olarak zaten herşeyin üzerinde Allah vardır.

Yani sende olan Allah ile bende olan Allah aynı Allah; mahiyet olarak zeminimiz aynıdır. Ama müşahedeye taşıdığınız zaman aynıdır diyemezsiniz. Allah'ı âlem istemiyor. Bak müşahede ile yaşam ayrı bir şey. Birisi aklidir ve birisi kalbidir. İmanınızla kalbi müşahadede bulunursunuz. Ve duyularınızla akli müşahede de.

Burada Muhyiddin'in o söylevine en yetkin cevabı Hz. Ali zaten en başında vermiştir. Ayetlerde de cevap var da Ali ile söyleyeyim, Hz. Ali ile. Bir kişi bana necm-ül belagat'ı getirdi. Aynı zamanda Muhyiddin'in bir kitabı vardı. Âdem üzerine bir kitap... Kitabı getiren Kişinin kendisi de kâinatın kendisi Allah'tır deme üzeri düşünüyor. O sırada da ben Muhyiddin'in o görüşleri üzeri bir tefsir okuyorum. Yani bir şerhi okuyorum. Şerhi açtım bak dedim ne diyor. Sadece açtım ama hiçbir şey yapmadım. 'Âlemin kendisi yokluk düzeyindedir. Varlığın kendisi görünen âlemin tamamı Haktır' diye bir tefsir. Bunu da yazan bir veli ama altını çiziyorum. Selam olsun. Aynı anda da dedim bak şimdi necm-ül belagat'ı açtım. Necm-ül belagatta da Hz. Ali'nin söylediği şu takdir-i ilahi "o hiçbir şeye benzemez". Dedim şimdi ona mı iman edeyim, ona mı iman edeyim? Ve Hazreti Ali'nin bir sözü daha önemli; 'Biz bu gözlerle Allah'ı göremeyiz, iman dolu gözlerle görürüz.' Çünkü bu gözler duyu gözleridir. Görünene bakarlar.

Ve felsefi olarak söylemek gerekirse her varlık kendini gösterir. Onun için Allah ayetlerim diyor kendiliğim demiyor. Delillerim diyor. Beni ispat eden şeyler diyor. Varlığının varlığı ile var olduğu için varlığını ispat eden şeyler. Onun için Hazreti İbrahim güneşi, ayı, yıldızı ilah edinmişken kalkıp da güneş benim Rabbimdir demiyor son süreçte. Ne diyor; benim Rabbim güneşi doğudan yükseltiyor sen de batıdan yükseltir misin? Yani güneşi aşkın bir varlıktan ve güneşe Muhit olan bir varlıktan bahsediyoruz. Kuşatan bir varlık. Keşke dersimiz müsait olsa da Allah'ın lutfu ihsanıyla vucud sıfatından tutun da subuti sıfatlara kadar subuti sıfatlardan tutun da eveliyatından yaratma safhalarına kadar. Yaratma safhadan insana kadar insandan geri Hakka kadar hepsini farklı bir noktada inceleyebilirsek, farklı bir noktada dile getirebilirsek. Âlem Allah'tır dediğiniz anda Rabbulâlemin sıfatını inkâr edersiniz. Rabbulâlemin diyor. Âlemin kendisi benim demiyor.

- ◇ Benim bildiğim oradaki âlemi bu âlem olarak kast etmiyor. Yani âlem ilimle bilinenin oradan işte sizin...

Bunların hepsi müşahede tarafıdır ama.

- ◇ Yani sizin yarattığınız şeye...

Aynılaştıramayız ama. Müşahedede aynılaştırma olmaz, olursa problem çıkar. Ve Muhyiddin ile problem yaşamalarının en büyük sebepleri bu söylevlerdir. Ondan sonra gelen birçok kişinin arada yaşadığı söylem hep bu söylem; müşahedede aynılık olmaz. Yaşamın kendisinde aynılık vardır. En yüksek tevhid yaşamın kendisidir, orada da tevhid yoktur. Sen atmadın Allah attı'ya kadar gider. Aynılık bir tek orada olur. Ve orada ayrılık olmaz. Ve burada mubareğin de söylediği bizler mevhum varlığız. Yani hissiyat ve fikirler üzeri var edilmiş bir manadan ibaretiz diyor. Onu bir kaldır; sadece var, Cenab-ı Hakk'ın varlığı ile varız. Onun için diyor "kalk aradan kalsın yaradan." Şimdi bir daha söyleyeyim suretler tarafıyla aynılık yoktur. Suretlerin içkin tarafıyla aynılık vardır. Problem buradan yatıyor.

Onun için kâinatın kendisi de sınırlıdır. Suretler bahsi itibariyle dediği zaman aynılık yoktur. Başkasılık vardır. Felsefi olarak söylersem bir daha altını çizerek söylüyorum, her varlık kendi olarak kendiliğini gösterir. Daha başka hiçbir şeyi göstermez. Mikrofon mikrofonu gösterir. Kitap kitaplığını gösterir. İnsan insanlığını gösterir. Başka bir şey görüyor musunuz? Birisi çıkarsa ben sende Allah'ı görüyorum derse yalan söylemiş olur. Yani sen Allah'ın bak suretin itibariyle Allah'sın dersin yalan söylersin. En kral evlullah gelsin bunu söylediğinde yalancıdır. Hangi noktada? İşin hakkını bilmiyor demektir. Ya evlullah söylüyor olur mu? Ya öyle mertebeler vardır ki öyle mertebelerde, aşk mertebelerinde, suretlerin kendisini ilah etmeye kadar gider kişi.

- ◇ Peki, o zaman parçalamıyor musunuz?

Yok parçalamıyor. Yaşamın kendisine geldiğin zaman parça kalmıyor, zaten yaşıyor, bütün varlık diridir. Bütün mevcudat diridir, Cenab-ı Hakk'ın diriliği ile diridir. Kayyumiyeti ile kayyumdur. Varlıklarında mahiyetleri Hakk'a dayanır. Suretleri itibariyle Allah'ın verdiği o tüm biçim ne ise o biçimliğinden gayrılık teşkil eder. Onun için demişler ki efendiler: o değil ondan ayrı gayrı da değil.

- ◆ Tam işte bu noktadan çıkıyor diye düşünüyorum. O değil ama ondan da ayrı değil.

Onun için müşahedede o'dur diyemiyoruz. Ama varlık zeminine indiğimiz zaman ayrı gayrı olmadığını da görüyoruz. Onun üzerine çok yazı yazdım inşallah bir ara okursunuz. Şule yayınevlerinde 'Gizli bir hazineyim, bilinmeyi istedim' diye bir kitap vardır. Sözlükçedir, Tasavvuf sözlükçesidir. Ya Halil İbrahim Genç diye geçer ya da Bülent Genç diye geçer, sözlükçedir. Oraya bakarsanız orada nasihatlar vardır. Bu sorduğunuz sorunun akli temeli itibariyle şu anda hakikaten de konuşmaya müsait olmadı. Konunun akli temeli itibariyle söylevler var, neye dayandırarak söylüyorlar, niçin söyüyorlar, aslında hakıyla nasıl söylemek gerektiğinin üzerine güzel bir makale vardır nasihatlar bölümünde. Titizlikle yazılmış bir yazıdır. Bu noktada Allah'ın lutfu ihsanıyla müşahededeyseniz Allah'ı ne bir nesneye indirgemek ne bir kişiye indirgeme hakkımız yoktur. Zaten İsa'nın hitap muhatap ilişkisinde bunu bize zaten veriyor. Sonsuz bir varlığı kalkıp da sınırlı bir varlıkta sınırlama hakkınız yok.

- ◆ Ama zaten öyle bir şey söylemiyor.

O zaman putperestliğe doğru gider. Sonsuz bir varlığı sınırlı bir varlığa da indirgeyemezsiniz. Kâinattır diyemezsiniz. Bu şuna benzer kol Canan'dır. Kol Zeynep'tir. Kol Halil'dir yok Halil'in kolu diyebilirsiniz. Yani dili nasıl kullandığınız çok önemli. Dilin rafine olması gerekir. Bu noktadan baktığınız zaman mesela Halil'in gözü, Halil'in gözü

denilebilir. Ama göz Halil'dir denilemez. O zaman bütün Halil'i göz ile sınırlarsın. Yani tavrı! Bak, burada tavrı ile tavrı işleyen arasında bir fark var. Tavrın kendisini kalkıp da şahsın kendisi yapamayız. Ama şahıs her zaman tavidir. Tavırlar üzeri de kendini gösterir. Onun için diyor ki her an yeni bir tavidayım diyor. Cenab-ı Hakk'ın tavırları ile tavrıda olanı karıştırıyoruz. Allah'ü âlemi bir tavrında sınırlayamayız. Kâinat bir tavidir. Suretler bir tavidir. Esmalar bir tavidir. Sıfatlar bir tavidir. Onlarla sınırlayamayız, demek istediğim bu. Onlaştırırsak eğer.

◆ Şeyh Muhyiddin Arabî sınırlıyor mu burada?

Vallahi bilmiyorum bunu kendisine sormak lazım keşfen. Gideceğiz soracağız beraber. Sen akşam yatacaksın ben de murakabe edeyim inşallah. Baba gel bakayım diyeceğiz hele bunu yaptın ne için yaptın? Bunu sorma hakkımız var. Bunu söyledin, niye söyledin? Bunda korkacak bir şey yok.

Bir kitabı okurken ya kendi zanlarınızı yükleyerek okursunuz ya da Allah'ın lutfu ihsanıyla gerçekten yetkin bir aklınız varsa o ne söylemek istiyorsa ona göre okursunuz. İkinci dediğim tevildir, birinci dediğim tefsirdir. Ya kendi anlayışınızla tefsir edersiniz ya da ondaki maksadı ne ise ona göre okursunuz. Tevil. Kuran-ı azimüşşan dahi böyle okunur. Allah'ın maksadı üzeri okumak ayrı bir şeydir, bizim ondan çıkarsanımlarda bulunmamız ayrı birşeydir. Tefsir yani. Şimdi Muhyiddin söyledi ama Muhyiddin'e gitmediğimiz sürece Muhyiddin'e sormadığımız sürece biz kendi aramızda konuşur dururuz. Adam gitmiş Hakka yürümüş Allah'ın rahmeti üzerine olsun himmeti de üzerimizden eksik olmasın, çünkü onun hikâyeleri ile büyüdüm, Allah'ın lutfu ihsanı. Eğer burada murakabe ile gittik gördük sorduk. Amenna. Soramadık mahşerde karşılaşırız. Gel bakayım baba deriz ya bunu söyledin niye söyledin? Bu hakkımız var. Yani şu anda üzerine ne söylersek haksızlık olur. Vucudu iyi zevk etmişsiniz amenna. Ama buradan İbrahim bahsinden geldik. İshak mıdır, İsmail midir? İsmail'in kendisi kurbanlık koçtur. Bizim kendi zevkimiz ve keşfi zevkimiz de

öyledir. Bize gösterilen de öyledir. Büyüklerimizin bize gösterdiği de öyledir. Birisi İshak derse amenna ben böyle zevk etmişimdir, sen de öyle görüyorsan eyvallah. Muhyiddin neye istinaden İshak demiştir onu bilmiyorum. Yani kitab-ı Tevrat'a göre mi demiştir? Kendi zevkine göre mi demiştir? O sırada bilmedi de mi yazmıştır?

Bir daha söylüyorum Fusus-ul Hikem Muhyiddin ne kadar Hz. Resulullah'ı yaşadığına o kadardır, daha fazlası değil yani. Fusus-ul Hikem ile sınırlı bir varlık değildir Hz. Resulullah(sav).

Bir peygamberi bir veçhesi ile yazarsınız ama onun başka bin tane veçhesi vardır. Hangi birini yazacaksınız ki? İmkân mı? Binlerce tecelli üzeridir her peygamber. Binlerce meleğin hizmeti üzeridir her peygamber. Bu bağlamda bir veçhesini yazarken bin tane veçhesini ne yapacağız? Bu noktada Fusus-ul Hikem de peygamber tecelliyatları sizi sınırlamasın. Takdir. Bir bu tarafı var.

Kurbanlık koçun kendisini nasıl yorumlarınız'a gelirse. Onu da inşallah gelecek hafta yaparız. İnşallah çünkü kurbiyet ile alakadar birşeydir. Bir de orada sözünü tut ile alakadar birşeydir. En sevdiğini verecektin.. En sevdiği İsmail oldu. Ve halen İsmail'in olması sebebiyle hacda tiyatral olarak o ritüel ile ilgili canlandırılmaya çalışılır. Şeytan taşlama, adak taşı yeri, halen canlandırma.

Hayatımda ilk defa dört beş ay önce umreye gitmiştim, sizden hemen önceydi. Yani sohbetlere başlamadan önce ilk defa sembolizmanın bu kadar insana canlılık ve iman yüklediğini gördüm. Bir tane ev var orada, o ev öyle bir iman yüklüyor ki size... Yani sembolizma üzerinden imanınız canlandırılıyor. Ve insanlar o kadar yüksek dereceye -yani Allah'ın evi- öyle sarılıyorlar, öyle sürünüyorlar, öyle dualar ediyorlar ki ilk defa sembolizmanın bu kadar canlılık ihtiva ettiğini gördüm. Bir tiyatralın canlandırılması ve o canlandırılması üzerinden İsmail'in yaşama sirayet etmesini ilk defa orada gördüm. Yani bir tiyatro yapıyorsunuz.

Geçmiş zamanı alıyorsunuz tiyatralını yapıyorsunuz. Şeytana taş atıyorsunuz vs. tiyatral bir hareket. Kurban kesiyorsunuz değil mi? Tiyatral bir şey. Hani koç inmiş ya vs. Tiyatralını yapıyorsunuz.

Yapılan şey şu: İsmail'in doğuşunu sağlamak her insanda.

Çünkü bir tek imanla yapılan şey kabul olur. Onun için derler Haccı kabul oldu kaç kişinin? O tiyatroyu en kralıyla kim oynadıysa onun. Yani kimde o İsmail'lik canlandıysa, kimde o ruh o meleke canlandıysa onunki kabul olmuştur. Kim Allah'ın evinin huzuruna gittiysen, Allah evinin... Allah'tan istifade ettiyse, kim o İsmail'liği yaşadıysa, onun Haccı kabul olmuştur. Kirlerinden ayıklanmıştır. Adanmıştır. Adanmışlığı kabul olmuştur demektir. Allah herkese, haccı ve umreyi herkese nasip eylesin. O ben televizyonda görüldüğü gibi değil ha vallahi ha sanki fantazyaya ya. İlk gördüğümde böyle açık kaldı gözlerim.

Yani orada bir ev var ama birincisi orada nur tecelli eder. İkincisi orada sembolizmasında insanlar üzerinde hani imanları var ya Allah evi diye o Allah evi olmasının kültürün getirdiği binlerce senenin getirdiği, o inancın oluşturduğu değer üzerinden iman üflenir. İnsan o ameli üzerinden kendi varlığına iman üflüyordur. İmanı kalkıyordur. İmanı coşuyordur. Emin olun oradaki insanları sadece bakın evi değil. Kendinizi seyran edin. Giderseniz oradaki insanlara da bakın. Nasıl bir imanla sarılıyor, nasıl bir imanla dua ediyorlar? Nasıl bir imanla rağbet ediyorlar? Nasıl bir imanla hacir-ul esvet'e dokunmaya çalışıyorlar?

Niye? Resulullah öyle dedi!

Çünkü şahitlik yapacak diyor o taş size. Kim dokunursa ona şahitlik yapacak umre ise umre, hac ise hac. Ve şefaathet vacip olacak. Nasıl bir iman ama? Ama gördüğünüz bir taş duvar. Güzel de örtüsü var, değil; o ruhla beraber orada canlanırsınız. Ve en yüksek derecede orada

gördüm. Bir tiyatral yapıyorsunuz ve o tiyatral ile yaşanmış bir şeyi yeniden canlandırmaya çalışıyorsunuz. Bazıları taş atıyor ama hakikaten İsmail gibi taş atan olursa hacı kabul oldu. Kurbanını hakkıyla hüngür hüngür İsmail gibi aşk-ı muhabbet ile kendini sunmuşsa ve o Cenab-ı Hakk'a adanmışlığını üzerinde yaşayarak dile getirişi haliyle kurbanını o sırada öyle kesiyorsa kurbanı kabul olmuştur. Kurban demek adanmak demektir ya. Kurbiyet diye tasvir ederler doğrudur.

Ama rüya tabirlerinde kurban demek; adanmak demek. Kurbanını kes demek adanmışlığını göster sözünü tut demek.

Aslında bizatihi İsmail ile seni imtihan ediyoruz demektir. Ve zaten bu şekilde yorumlamasının İbrahim'in doğru olduğunu yorumlamasını başka bir ayetle tasdik ediyor zaten. Hani Muhyiddin'in başka bir şekilde yorumlanması gerektir dediği ayet orada İbrahim'i tasdik ediyor. Sözünü tuttu noktasında. Ve tam meali bu şekilde değil ama bu şekilde olan bir ayet vardır. Yani o sözünü tuttu. Yani kendisini bir imtihan etmiştik ve imtihanı geçti. Sözünü tuttu. Manasında bir ayet var, şu anda o ayet aklıma gelmiyor. Gelseydi söylerdim. Rüyaların türlü türlü anlamı var sadece İbrahim kıssasını yüzlerce tarafıyla yorumlayabilirsin. En az on cihetten hakikaten yorumlayabilirim. Onu size söyleyeyim. Sadece İbrahim kıssasının o rüyasını on cihetten size yorumlayabilirim. Onun için Muhyiddin bir vehçesi ile yakalamıştır amenna.

Ha biraz önce ama önemli olan şudur dikkatinizi çekiyorum. Hazreti Resulullah'ın sözü Muhyiddin ona dokunur selam üzerine olsun. Çok önemli birşeydir.

Muhyiddin'i bu noktada eleştirdik mi, vallahi vicdanım rahatsız oldu. Dayak yiyeceğim diye mi rahatsız oldum bilmiyorum. Ruhani ya küt diye çakar. Takdir-i ilahi. Deği!. Yani eleştiri benim hakkım değil. Yani varlığında hiçbir zaman olmadı. Bana verilen nasip Hakk'ı konuş denilmesi idi. Diğerleri seni ilgilendirmesin. Beni ilgilendirmiyor bu

bağlamda. Ben yoluma bakıyorum. Ha bu bağlamda kendimde olmayan bir ahlaki yerine getirmiş oldum. Yerine değil de ahlaki gösterme vicdanımı sızlattı o noktada... Yoksa Muhyiddin'den bize bir zeval gelmez.

Bir gün Allah'ın lutfu ihsanıyla Beyazıtı Bestami'nin dergâhında bir tane garip oturuyormuş. Ayağını uzatmış leyla leyla oturuyor. Öyle otururken dervişin birisi girmiş ya demiş kimin yanında oturuyorsun huzurunda oturuyorsun biliyor musun? Demiş.

-Ee ne olmuş ki Beyazıtı Bestami çok büyük bir velidir, büyükse zaten bize zarar gelmez. Küçükse zaten zarar veremez. Büyükse zeval gelmez, küçükse zaten zarar veremez.

Muhyiddin'e selam olsun o noktada. Allah'ın lutfu ihsanı şimdi toparlayayım. Kendisinden de özür olsun. Allah'ın lutfu ihsanı, özrümüzü kabul etsin. Kendisi ile örtüşmediğim birçok fikirler var ama kendisinden beslendiğimiz birçok fikirler de var. Yani yiğidi öldür hakkını ver. Ama vahdet-i vücud un âlemi haklaştırma cihetinde ona, savına karşıyım. Hangi noktada karşıyım? Allah'ın vücud sıfatlarına direk muhalefet edilmiş oluyor. Müşahedede yasaktır bu. Bir daha söylüyorum sonsuzu sınırlamaya gider. Ama bu şöyle değildir. Bakın mesela Ali Allah, İsa Allah, Muhammed Allah, Sıddık Allah bir sürü Kırışna Allah, Allah'ımız çok. Değil mi? Değil! Her birinde Hakk'ı seyrederek. Yani sınırlar üzerinde sınırsız tecellisi ile tecelli edeni müşahade etme hakkın var. Ama onu kalkıp bir kişide sınırlama hakkın yok. Kalkıp kâinata sınırlama hakkın yok.

❖ Ama Muhyiddin herhalde bu şekilde kişileştirmiyor bildiğim kadarıyla.

Birçok şey... Tam kitaplarını okumamışsınız. Selam olsun. İyi okuyun. Bazı yerlerde kişileştirdiği olur. Yaşam, bakın, 'bugün benim Emre'de karar kılan' demek ayrı bir şey 'Emre'nin kendisi Allah'tır' demek ayrı bir şey. Bir de o şah söylüyor. 'Niyazi'nin dilinden çağırırım dost dost'

diyen ayrı bir şey, Niyazi'nin kendisinde bu tecelli geldikten sonra Niyazi'nin kendisine Allah demek ayrı bir şey.

◇ O herhalde ben...

Şimdi Niyazi'de Allah tecelli ediyor amenna, onu iman ile müşahede etmek güzel. Eyvallah imanın gereğidir. İmanın müşahede hali iki vehçedir. Ya âlemde tecelliyatı üzerinden; 'a ne güzel Allah'ü âlem üzerinde tecelli ediyor' Said Nursi bu dili okumuştur. Amenna. Evlullah'ta âlem tecelli ediyor. Birçok ehil bu noktada efendiler üzerinden Allah'ın müşahedesini yaparlar. Hani Bekir-i Sıddık'ın yaptığı gibi. Ya Resulullah Allah'ı sende görüyorum Allah'ı sende görüyorum. Sen Allah'sın demiyor ki. Allah'ı sende görüyorum diyor. Arada çok fark var.

◇ Herhalde hocam o ben atmadım Allah attı o şeyden düşünceden yola çıkarak...

Bakın o yaşamla alakadar bir şey, suretlerle alakadar bir şey değil. Sen atmadın derken mevhum varlığına söylüyor. Sen atmadın bak yine bir ayırıştırma var orada. Öteleme var orada. Soyutlama var, kendisinden soyutlayarak anlatıyor mutlak benliği. Sen atmadın diyor Allah attı. Yani Allah'ü âlemin kendisi varlık olarak ondan attığını söylüyor. Muhammed Mustafa (sav.) ne yapıyor? Ben attım manasına taşıyor onu. Onu taşıdığı zaman ne diyor sen atmadın Allah attı. Şimdi Muhammed Mustafa'dan Allah konuşurken tecelli ederken

Muhammed Mustafa'nın kendisine Allah mı diyeceğiz? Değil.

Allah'ü âlemin kendisini müşahede edeceğiz. Sınırlayamayız.

Bunu Ebu Bekir Sıddık Hakk'a yürüdükten sonra şöyle dile getiriyor:

"Bilsin ki kim ki Muhammed'e iman ediyor Muhammed ölmüştür."

Ya müthiş bir sözdür ve bu söylediğim en güzel sözdür. "Kim ki Allah'a iman ediyor bilsin ki Allah ölmez."

Babam onu şöyle derdi; yavrum, Allah bindörtüyüz sene önce vardı da şimdi yok mu? Her zaman da diri ve her zamanın dirisi olanı bulma hakkımız var. Hazıra hızır gerekmez demişler. Yani hazırı bulmuşken hazır deyince bir kişiyi bulmuşken anlamında değil. Allah'ınızı bulduysanız diri olan her zamanda diri olanı bulduysanız başka manalara da gelir de sadece bu manada söylüyorum. Suretler gerekmez. Ne Halil gerekir ne İbrahim gerekir. Ne Hızır gerekir. Ne Ali gerekir. Ne İsa gerekir. Zaten adam Hızır'ını bulmuş, hazırını bulmuş.

Allah'ü âlem Musa Aleyyhisselam Hızır Hızır diye ısrar edince Hızır'a şöyle diyor: Beni bıraktı sana tenezzül etti, git bakayım ne istiyor? İlim deryasından ilim alırken Hızır'a gidiyor. Edepli ol diyor ya bazen burda okuduğumuz. Neyse bu makaleyi edep bahsi diye bitiriyoruz. Gelecek hafta keşif ve müşahade diyoruz.

İnşallah Muhyiddin Arabî konusu çok böyle tartışmalı bir konudur. Siyaset gibi insanın gönlünü soğutur. Allah gönlümüzü birbirimizden soğutmasın. Bir güzellik vardır. Muhyiddin Arabî konusu soğutmasın. Evet benim kendisine karşı muhalefetim vardır birçok noktada. Kendisi ile yürüdüğüm birçok noktada vardır amenna.

Onun için herşey Hakk'tır diyenlere karşıyım.

Çünkü bu öyle bir yere gidiyor ki ben yiyince Allah yiyor'a kadar gidiyor. Afedersin cinsel ilişkiye girince o yapıyor'a kadar gidiyor. Böyle diyenlere kadar duydum ben. Ve bunları görünce gönlüm kabardı sen söyle hani derler ya biraz önce birisi bir şey sordu niçin böyle lanet okumuşlar? Çünkü kendilerinde olan varlığa dokundu. Öyle bir Allah görmedik ki! Öyle bir Allah bildirilmedi ki! Öyle bir Allah bize kendini hiçbir zaman göstermedi ki! Ha o işlerde Allah'ın bir sıfatını oku. Cinsellikte Halık'ı oku. Efendime söyleyeyim Nur'u oku. Oku ya Bari'yi oku. Musavvir'i oku. Vedud'u oku. Çünkü insanın sevgi muhabbet ilişkisinde Allah'ü âlemin sıfatları tecelli eder. Amenna. Ama onu o kadar aşağıya indirmemek gerekir.

◊ Hocam Ekrem Demirli biliyorsunuz o...

Vallahi kitaplarını beğenmiyorum.

◊ Ama kendisi de zaman zaman aynı fikirde olmadığını bazen ve kendisi tercümesini yaptığı halde mesela aile dersleri vardı.

O zaman Muhyiddin dersi vermiyor. Kendi dersini veriyor.

◊ Ama kendisi de zaman zaman işte şerh koyuyor.

Ha olabilir... Allah'ın lutfu ihsanıyla bu bir zevktir. O yolun zevkini tutanlar, o yolun zevkini tutmuş. Biz de böyle bir zevk tutmuşuz. Ahirette hani deniyor ya devam mahşere kalsın diyor. Dava değildir bu zevktir. Zevkimiz mahşere kalsın. Haklı hukuklu orada herkes belli olacaktır.

◊ Mesela Niyazi Mısri?

Çünkü fikirlerden bile sorgulanacağız. Bakın özür dilerim söyleyeceksiniz bitireyim. Ben böyle şahıslara hakikatin çocukları diyorum. Yani daha hakikatin başlangıcında olan söylevler, tıfıllıktır bu. Muhyiddin'in kullandığı sözü kendisi için kullanıyorum.

Hakikatin başında olur, daha marifete tam taşınma yoktur bu noktada. Ve aşk-ı muhabbet olduğu sıralarda yüksek derecede olur. Aşk-ı muhabbet her yerden tecelli edince, kuşatınca, Cenab-ı Hakk'ın muhabbetullahı, kişide âlemi Haklaştırma başlar bir.

Bu bende de olduğu zaman babam beni şöyle tuttu. Dedi bak var dedi. Hani yok diyorsun. Canım acımişti ama o sırada tutarken. Yani var, seni buraya taşıyor. Yani var olanın üzerinden bir düşün, yok dediğin var. Hadi onu bırak hani bu diyorsun ama bak sınırın var. O sınırsız. Sınırsız birşeyin resmini çizemezsiniz ya. Şeklini çizemezsiniz. Bir, vucud mertebesi ile sınırsızdır Allah. İki şahsı itibariyle sınırsızdır çünkü şahsı çizemezsiniz şuuru çizemezsiniz. Çünkü Allah'ın şahsı şuur

ve dirilik içerir. Şuur ve diriliğin resmini çizemezsiniz. Bunu kendi rüyalarınızdan tesbit edin kuşbakışı bakıyorsunuz. Şekilsiz, şuur bakıyor ama. Onu çizebilir misiniz? Beden yok ki ortada çizisin, şekil yok ki çizisiniz. Ama bir varlık var orada.

- ◆ Herşey yani Niyazi'nin de dediği burada görünen her sıfat aslında Hakk'a işaret eder.

Bak, onu biz söylüyoruz. Amenna. Allah'ın delilidir diyoruz ya kendisi söylüyor. "İçeride ve dışarıda ayetlerimi göstereceğim" diyor. Her varlık bakın kendini gösterir. Allah'a işarettir. Delildir. Bir daha söylüyorum Allah'ın varlığına delildir. Bir topraktan biten bitki, güneşin doğuşu Allah'ın varlığına delildir ve İbrahim (a.s.) müthiş birşeydir. Yani Niyazi'nin söylediğini aynı şeyleri söylüyor. Ve Allah onu nasıl destekliyor? Diyor ki "Rabbim güneşi doğudan yükseltiyor sen de batıdan yükseltsene." Yani bir kudretten bahsediyor. Bir iş görenden bahsediyor. Fail-i mutlaktan bahsediyor. Ama güneşe Rab'tir demiyor. Ben batanları sevmem demişti. Sürekliliği yok, çünkü surette. Surete ilahlık yüklemiyor hakkının dışında, bakın hakkının dışında hak yüklemiyor ona. Ama onun üzerinde tecelli edeni müşahade ediyor. Ve diyor benim Rabbim diyor güneşi doğudan yükseltiyor, sen de batıdan yükseltir misin? Ve Allah'u âlem hemen arkasından söylüyor: Bak nasıl bir hüccet gösterdi? Yani kesin bir delil gösterdi, varlığıma delil gösterdi. Bütün kâinat Allah'a delildir.

Delil ilk basamaktır, aklın ilk basamağıdır. Bütün âlemde imanınız doğrultusunda aklınızı kullanırsanız, imanınız doğrultusunda aklı kullanırsanız, bütün varlık âlemi Allah'ın varlığına delil olur sizin için. Hemen arkasından aşka bürünürseniz, her yerde O'nun tecellisini müşahade edersiniz. Hemen arkasından öyle bir nur üzerinizde tecelli eder ki dışarıdan gelen nuru vücudunuz artık algılamaz. Âlemi yok görürsünüz. Ama o sırada âlem yok değildir. Algısını alamıyorsunuzdur.

Hazreti Mahmud Hudaî bu şöyle dile getirir. Efendimle diyor çarşı pazarda gezinirdim. Kâinatın gözümün önünde yok olduğunu görürdüm diyor. O sırada çarşı pazar var. Kendisi algılayamıyor artık. Üzerinde tecelli eden nur sebebiyle algılayamıyor. Çünkü insan hem vericidir hem alıcıdır. Dışarıdan gelen elektro manyetik akış sebebiyle algıyorsunuz. Farz edin ki kapandı. Üzerinizde öyle bir elektro manyetik ışımaya var ki o ışımaya sebebiyle algınız yok. Kapanıyor. Ve âlemi görmez oluyorsunuz. Ama dokunduğın zaman varlar hâlâ. Bu noktada yaşarken söylenenler eyvallah. Yaşadıkları halin gereği olarak, “her makamda küfrümü görürdüm” o makamın hali olarak doğrudur. Ama üst makamdan baktığı zaman sadece o hali yaşarken algılarının kapandığının haline vâkıf olurlar. Eğer kalkıp da akli olarak şehadet düzeyinde âlemin aynılığıdır, kendisidir noktasına taşırırsak o zaman Rabbül âlemin sıfatından tutun Vucud sıfatına kadar hepsine muhalefet ederiz. Burası da artık bir zevktir. Zevk size kalmıştır. Mahşerde herkesin haklı veyahut da haksız olduğu belli olur. Ben bunu akli olarak Vucud sıfatları üzerinden hareket ederek düşünüyorum ve zevk ediyorum.

Muhyiddin’e selam olsun. Eğer ruhani olarak bir problem varsa buradayız. Allah’ın lutfu ihsanı olarak. Takdir-i ilahi davetimiz haktır. Yani er meydanıdır derler. Herkes kendi problemini ortada halleder. Hamdu senalar olsun. Eğer bir yanlışımız varsa zaten uyarılırız. Yanlış yaptın, bakın yanlışlığın sonucunda doğruya çıkarsınız, eğer yanlış yapıyorsam sonuçta doğruya çıkar, ne mutlu bana. Sonuçta doğruya çıkacağım. Ama yanlış yapmamaktan daha iyidir. Bak günah demiyorum. Yanlış yanlış yapmak büyük bir lütuftur ya. Çünkü “hak geldi batıl zayıf oldu, batıl zayıf olmaya mahkûmdur” diyor Allah. Siz yanlış yaparsanız onun hak olan şeyle karşılaşacaksınız anlamına gelir. Bir yanlışım varsa elbet hakkıyla karşılaşacağım. Yoksa da zaten yanlış olanlar karşılaşacaktır. Ya bir korkum yok o noktada. Allah’ın selamı Allah’ın lutfu ihsanıyla selam olsun.

Riyazata gelince günümüzde riyazat nasıl yapılır? Riyazat nasıl yapılması gerekir?

Bu çok zor bir şey! Ben efendimin yanına gitmeden önce hüngür hüngür ağlıyordum. Niye ağlıyorum biliyor musunuz? Bir hadis duymuşum o yüzden. Çok yiyorum; çok yeme demiş. Cılızım bir deri bir kemik yaramıyor zaten ama yiyorum; böyle masa dolusu yemekleri bitiriyorum. Annem de güzel yemek yapıyor. Sanki aşçı diye gelmiş. Allah'ın selamı üzerine olsun. Takdir-i ilahi çok yiyorum. Ağlıyorum. Çok uyuyorum; uyuma demiş. Ağlıyorum. Çok konuşma demiş. Gevezenin tekiyim. Takdir-i ilahi ağlıyorum. Ama en çok yemek yeme ağlatırdı; yeme demiş ya.

Resulullah demiş ama başka birisi dememiş. Sevdiğim demiş. Yolun erkânını koyan söylemiş. Dokunuyor varlığıma; vicdanım dayanmıyor. Lakin Allah'ım bak görüyor, ama ben Allah'ın gördüğünü görmüyorum. Duyuyor ama ben Allah'ın duyduğunu duymuyorum. Biliyor ama ben Allah'ın bildiğini bilemiyorum. Göremiyorum. Takdir-i ilahi. Ama bak Allah'ın bildiğini biliyorum. Gördüğünü görüyorum. Duyduğunu biliyorum. Sadece biliyorum böyle bir şey söylemiş. Ama O'nun duyduğunu duyamıyorum. Gördüğünü göremiyorum. Bildiğini bildiği ile bilemiyorum. Şahit değilim.

Ne zaman efendimi buldum! Çünkü insan yaşadığı şeylerden sakınır dile gelmesini de istemez. Ne zaman görünür; o zaman sakınmaya daha çok dikkat eder.

Ne zaman görüldüğümü görmeye başladım, efendimin sohbetinde bir baktım herşeyimi görüyor. Ama ne görüyor! Takdir-i ilahi, bedenimdeki benlere kadar. Tek tek söylerdi bazen. Otururdu böyle şurada da şöyle varmış falan. Ya kızım sana söylüyorum; gel işit. O öyle şeyler söylerdi ki böyle oluyorduk. Yüzümün kıpkırmızı olduğu zamanları bilirim. Bir gün hiç içimde yok, bazen oturursunuz ya, hani aklınıza türlü türlü şey gelir. O türlü türlü bir şey gelirken kendisine baktım kıpkırmızı oldum. Çünkü gördüğünü görüyor. O sırada beni

gördüğünü görüyorum. Gördüğünü gördüğüm için kıpkırmızı oldum. Şöyle baktı evladım dedi onlar da bizden daha öğrenmedin mi? dedi. Oh be dedim rahatladım.

Yani aklıma gelenlerden ben mesulum dedi merak etme. O zaman rahatladım. Şimdi böyle konuşan bir insanın yanındayım. Görüldüğünüzü görüyorsunuz. Veyahut da bunu daha basite indirgeyeyim. Yanına gittim bir gün benim Allah yukarıda ya. Şimdi o yukarıdakini bir türlü aşağıya indiremiyorum. Takdir-i ilahi şöyle bir baktı bana. Daha yeni gitmişim. Takdir. Yavrum dedi, Allah sana niye bu kadar uzak? Akıl aynı anda bir ayet "Allah her yerdedir." Niye bu kadar uzak? Bir baktım veli kulunun dilinden konuşan, özleri bilen ayeti ile birisi tecelli ediyor. Bakın Abdullah Değerli Allah değildir. Tecelli edendir. Halini aynalaştırıyor sana. Ve aynalaştırırken, seni gösterirken aynı anda o gösterenin içinde kendisini de gösteriyor. Kalam varlık aynasıdır. Bir daha söylüyorum kalam varlık aynasıdır. Kelamda sana ayna oluyor.

Abdullah Değerli diye birisi yok orada. Bir varlık senin özünden seni okuyor. Ve sen ona şahitsin Abdullah Değerli'ye şahit değilsin. Velhasıl Kalam hemen arkasından; niye bu kadar uzak? Hani karşısında görüyor ya tecelliyatı. Niye bu kadar uzak? Üçüncü soru. Bir baktım birisi benim gözümde bakıyor. Hah dedi bahçenin sahibi şimdi geldi. Bahçenin sahibi şimdi geldi. Dedi, o konuyu kapattı. Yukarıda ki Allah'ı bir dakika içerisinde aşağı indirdi. Hani ulaşılmaz bir Allah'ım vardı ya, dünya da misket gibi yanında! Aynı anda aşağı indi. Yaşamın kendisine taşıdı.

Ya şimdi böyle gören bir insanın yanında görüldüğünü görüyorsun, ne yapabilirsin?

Duyulduğunu duyuyorsun ne yapabilirsin?

Bilindiğini biliyorsun o zaman; bakın nefis o zaman sınırını görüyor. Boğazımdan bir lokma bile geçmiyordu, annem hüngür hüngür ağlıyordu. Bir lokma! En sevdiğim yemekleri önüme getiriyordu.

Vallahi billahi diyorum bir lokma geçmiyordu. Ve diyordum ki buraya takılıyor. Vallahi takılıyordu. Ve inmiyordu aşağıya. Aşk olursa! Aşk adamı yemeden içmeden kestirtiyor. En güzel aş sevgi ile yapılan aşk ile yapılandır. Sizi yemeden içmeden keser. Bizim bir tane kedi var aşık mıdır, ezik midir bilmiyorum yemeden içmeden kesilmiş. Takdir-i ilahi. Aylardan beri yemek veriyorum tosun gibi olmuştu. Bilgisayarında bile resmi var. Şimdi yemeden içmeden kesilmiş bir deri bir kemik. Dedim aşka mı düştü, hüzne mi düştü, ezik mi oldun ne halin var. Hiç tık yok, cevap da vermiyor. Kendi halince geziniyor. Âşık oldu mu insan gezinmiyor öyle. Oturduğu yerde çakılı kalıyor.

Ve Allah'ına aşkıyla şahit oluyor.

Bir daha söylüyorum ne Abdullah Değerli, ne ona, ne buna; Allah'a şahit oluyor, her yerde tecelli edene! Üstadında ve her yerde tecelli edene, kendindeki tecelliyatlarında da şahit oluyor.

Aynel yakın, ilmel yakın, hakkal yakın. Aynel yakın, hakkal yakın deneyimsel tecellilere şahit oluyor. Ve bu noktadan baktığınız zaman riyazat, riyazat yapayım diye olmaz. Bugün perhiz edelim deyin. Ertesi gün bozarsın. Çok böyle hayati bir mesele olmadığı sürece zor olur. Bir tane arkadaşım için dediler; Bülent on iki kilo vermiş bir ayda. Dedim ya nasıl verdi? Ama doktor şunu söylemiş. Artık hayati sınıra geldin. Korkmuş yani. Yani eğer kilo vermezsen ölürsün. Korkuya gelmiş; hayati tehlike! Ve adam o bir ayda on iki kilo vermiş. Hayati tehlike sebebiyle... Hayati tehlikesi olmasın, yeme içmeyi önünden alın bakayım. İmkânı yok ya. Takdir-i ilahi.

Riyazat meselesi çetin bir meseledir. Birincisi aynanız olacaktır ki kendinizi sınırlayabilirsiniz. Çünkü riyazat ölçü ile alakadar, sınırla alakadar. İnsan kendi aynasını gördüğü zaman kendisini sınırlayabiliyor ancak. Toplumda görülmesini istemediğiniz şeylerden yana sınırlamaz mısınız kendinizi, aynı şey. Cenab-ı Hakkı seviyorsanız muhabbet duyuyorsanız gördüğü şeyler ve istemediği şeylerden yana kendinizi sınırlıyorsunuz demek. Takvaya taşıyorsunuz demek.

Bu günümüzde nasıl olur? Başka bir nokta da samimiyette...

◇ Eskisi gibi o ağır riyazatlar bu devirde de geçerli mi?

Sizden ricam, ikinci yaradılış noktasında düşünün. Bu noktada ikinci yaradılış noktasında düşünürken dikkatli düşünün, her amelinizde yeniden yaratılıyorsunuz. Sevdığınız zaman sevgide yaratılıyorsunuz. Nefret ettiğiniz zaman nefrette yaratılıyorsunuz. Öfkelenince öfkede yaratılıyorsunuz. Değil mi? Aynı anda Allah sizi o tavırda var ediyor. Onun için huyunuz huyunuza tutmaz. Şimdi toparlayacağım. Bu noktada riyazatlar yaradılış itibarıyla Cenab-ı Hakk'ın ulvi tecellilerini üzerinize getirir. Nefsiyle uğraşan diyor melekelere gark olur yani. Allah'ın lutfuyla melekeleri, potansiyelleri, geride kalmış ruhani potansiyelleri ve ruh potansiyelleri devreye girer. Ve riyazatlar sadece yeme içme demek değildir. Yeme içmeler ile beraber zikir etmeler. Yeme içmelerle beraber yani yeme içmeyi kesmelerle beraber toplum ilişkilerinde konuşmalarını toplum ilişkilerinde menfaatli ilişkilerini sınır vurmalarına kadar dayanır.

Onu bırakın konuşmalarınızda lakayt konuşmalara kadar sınır vurmaya kadar dayanması gerekir. Yani bazı mubareklere sormuşlar oruç tutuyor musunuz? Abi bir ömür boyu oruçluyuz demişler. Yani oruç "tutmakla" anlamlıdır ama ontolojik temelinde bırakma vardır. Tutma oruç tuttum ya neyi? Günü tuttum. Neyini tuttum; nefsimi tuttum.

Oruçtaki anlam nefsinizi tutmak... Yani bir hayvanımız var hayvanımızı kontrol altına alıyoruz oruçta. Tutmak! Gerçek anlamı bırakmaktır. Yani fiiliyattaki anlamı bırakmaktır. Çünkü ne ile tutuyorsunuz? Bıraktıklarınızla nefsinizi tutuyorsunuz. Bıraktıklarınız kadar erersiniz. Oruç ayına doğru gidiyoruz ve üç ayladayız. Orucun kendisi için Resurullah (s.a.v.)güzel bir tanım getiriyor. Diyor ki: " Bir eşeği de bağlasanız, aç bıraksanız, oruç tutucu değildir." Diyor. Bütün tabiatınızla huylarınızla beraber tutmanız gerekir.

Riyazat da aynen bir keza oruç tutmak gibi olmalıdır. Ama gün boyu yemek yiyorsunuz, çalışıyorsunuz, mecbursunuz. Veyahut da hastasınız. Hiç yoksa akşam yemeklerinizi kesiniz. Hiç yoksa. Nasıl rahatlayabileceğinizi düşünemiyorum. Akşam yemeklerini kesin. Saat altıdan sonra hiçbir şekilde yemek yemeyin. Bu sözüm işlemez niye? Çünkü ben yiyorum.

Takdir-i ilahi. Onun için demişler ya hani takdir, söylüyorsan yaptığını söyle. Yaptığımı söylemiyorum onun için itiraf ediyorum. Samimiyim ama. Ama oruç tutuyor musun? Aylarca oruç tuttuğum günleri bilirim. Yemek yemediğim günleri bilirim. Şimdi tutuyor musun? Yok, vallahi birisi geliyor orucumu bozuyorum, hadi yemek yesinler diye. Veyahut da takdir-i ilahi muhabbet olsun diye orucumu bozduğum çok oluyor. Ama farz oruç değil ha, onu söyleyeyim; nafile oruçta ruhsat var.

◇ Hocam kendiniz mi karar veriyorsunuz? Yoksa hani bir rehberlik...

Hangisi bazen müsaade alıyorum bozmak için. Takdir-i ilahi. Bazen ha tutmak için mi?

◇ Tutmak için.

O aşk ileyken doğanızdan gelir. Yani o varlığınızdan ruhunuzun doğasından gelir. Bedeninizin doğası değil. Zaten bedeninizin doğasında hep yeme içgüdüğü çalışır. Ruhunuzun doğasında muhabbet açıldığı zaman o yeme güdüsünü kapatır artık.

◇ Yani hocanızın rızası...

Hoca, yok hiç olmadı vallahi ya. Kendisi üstelik bana yedirtirdi. Allah'tan yedirtiyordu yoksa meczup olurudum. O aşkı verdikten sonra yeme içmeden kesilmiştim. Sofraya oturdum. Bir gün çok net hatırlıyorum. Dedi yavrum kebab ısmarlayayım sana dedi. Ben de şimdi maddiyat şey olmasın yani fazladan yazmasın -çünkü oturuyorduk yüz tane çay, on tane yirmi tane kebablar filan milan akşam hesap kabarır.- Hani zahmet olmasın diye ya karnım toktu da

zaten 'karnım tok' dedim. Söylediği şu: "kert oğlu kert" dedi yani yontulmamış. Hani marangozlar kert der. Yontulmamış manasında. Kert oğlu kert dedi 'bir tane kebab söylüyoruz onu bile yemiyorsun, bu nasıl teslimiyat' dedi. Altı üstü bir kebab söylüyoruz dedi. Yani ikram ediyoruz, niyetimizden geldi, gönlümüzden geldi. Yani lokmamızı yemiyorsun! Çünkü yemeği, ikramı lokma yapan niyetinizdir. Lokmamızdan yemiyorsun. Ondan sonra hiçbir şeye yok diyemedim. Çayı hiç sevmem. Konfeksiyon işlettim. İşlettiğim konfeksiyon da çay paydosları olurdu. Takdir-i ilahi ben yine içmezdim, öyle bir adam. Su içerdim her zaman. Yanında oturuyoruz çay içer misin? İçeriz. İçtiğimiz çaya kilisli kelle çayı diyor, saf kaçak çay. Seylan çayı. Seylan çayı içen var mıdır? Bir de saf olanı. Böyle kokuyor ama nasıl kokuyor? Aman Ya Rabbi dudağına değse buruş buruş. İçer misin evladım? İçeriz efendim. Hamd olsun. Yer misin? Yeriz. Yemiyorsun ki ya. Zaten yemiyorsun. Seni onunla adapte ediyor. Hayata geri taşıyor.

Ölüm seviyesine kadar gider bu iş. Riyazatlarda ölüm seviyesine kadar gider. O seviyede dört melek gelir. Kendi varlıklarına verilen ikramdan kula verir. Cebrail, İsrail, Mikail, Azrail o sırada o kulun başına gelir. Ona varlıklarından ikramda bulunur. Bir daha onların kudreti üzeri bu âleme geri döner.

Hangi meleğin baskın kuvveti üzerinde ise ona göre iş görmeye başlar o biri. İsrail çok yüksekse maddede yapamayacağı iş yok. Cebrail çok kuvvetli ise bilmeyeceği bir şey yok. İrfan kuvveti çok yüksek gelir. Allah'tan yana sırlar çok yüksek gelir. Azrail gelirse takdir-i ilahi kimyaya; Mikail ile beraber gelirse kimyaya vakfiyet yüksek derece, değişimlere vakfiyet yüksek derecede olur. Azrail'in gelişi ile beraber suretlerdeki mana buluşlar daha kuvvetli olur. Ve suretler üzerinde yapmayacağı iş yok. Mikail gelirse insanların kimyasına kadar tutun maddenin kimyasına kadar değiştirebilir. Tasavvuf noktasında böyle kuvvetlere insan çıkabilir. Olabilir mi? Vallahi fantazyaya, olabilir. Yapan için olur.

◇ Abdulkadir Geylani'nin kırk gün aralıksız...

Yemediği söylenir doğru. Bir ayağı üzerinde Kuran'ı hatmettiği söylenir. Ben ona fazla itibar etmiyorum. Ya tay-i zaman yapmıştır öyle itibar ederim. Ki o gücü var. Takdir-i ilahi ya, tay-i zamanla tek ayağı üzerinde Kuran'ı hatmetmiştir. Ya da üç ihlâs bir fatiha okumuştur. Kuran'ı yâd etmiştir. Çünkü Kuran'ı emin olun tek ayağı üzerinde hatmetmek bir saat durun imkân yok. Yani bazıları abartı olabiliyor rivayetlerin. Ama rivayetlere de bu şekilde iman edebiliyorum. Hangi noktada? Kerametvaki insanlar olduğu için tay-i zaman ile beraber yapabilir. Hazreti Pir'den biliyorum mesela bir gün anlatmıştı. Dedi evladım dedi bir gün dedi babam dedi sefere gidiyordu yani yolculuğa çıkıyordu. Ben de o sırada Kur'an okuyordum. Kendisini uğurlamam lazım ama Kuran'ı da bitirmem lazım. Lakin onu bitirmeme imkân yok. Hani farz edelim bir saat kalmış o bir saatte Kur'an'ı bitirmesine imkân yok.

Kalan cüzü bitirmesine imkân yok. Rabbimden müsaade istedim dedi. Bitirdim. Ondan sonrada efendimi –efendibabasını- ondan sonra da yolcu ettim. Yani tay-i zaman etmiş. Yani bulunan kaydın dışına çıkıyor. Ama orada zaman yok değil. Orada yine zaman içerisinde, orada başka bir zaman içerisinde takdir-i ilahi gereklerini yapıyor. Ondan sonra kayıtlı zamana geri dönüyor. Ha bunu yapabilir onu söyleyeyim. Allah'ın lutfu ihsanı Abdulkadir Geylani için de on iki sene çile çekti derler. Bunu yedi sene olarak da söyleyenler var. Bizim bildiğimiz on bir sene- on iki sene arası. Bizim bildiğimiz. Bağdat harabelerinde riyazat çektiği ve şu ana kadar gelmiş geçmiş birçok evlullahtan daha fazlasıyla keramet gösterdiğini ve keramet sahibi olduğunu biliyoruz. Ve günümüze kadar, özellikle günümüze kadar velayet noktasında mahlaz noktasında değil, velayet noktasında Hazreti Ali'den sonra gelen mahlazdır. Yani Hazreti Âdem'den Hatem'e gelen bir mahlaziyet vardır. Hz. Ali'nin koruyuculuk... Evliyullah üzerinde koruyuculuk ve evliyullah üzerinde söz sahibi olma hakkı vardır. Yani yeryüzünde bir iş olacaksa evlullahtan onun hali tecelli edecekse bazı şeylere

müdahale hakkına kadar sahip bir zattır. Ama günümüze kadarki idi. Bildiğimiz kadarıyla emekli oldu. Allah'ın selamı üzerine olsun. Takdir.

◇ Peki, kim geldi yerine?

Bilmiyorum. Bilmiyorum demeyeyim de yalana girer, biliyorum. Refleksel söyledim kusura bakmayın. Takdir-i ilahi. Allah'ın selamı üzerine onların da himmeti üzerimizden eksik olmasın.

Ha riyazata geçeyim. Bunu bitireyim.

Akşam yemeklerini yemeyin. Günde hiç yoksa en basit zikirlerdir ama o en basit zikirler çok kudretli zikirlerdir. Bismillahirrahmanirrahim, La ilahe illallah, Allahumme Salli Ala Seyyidina Muhammedin ve Ala Alihi Muhammed. En aşağı yüzbir defa hiç yoksa çekin. Essalatu vessalam aleyke ya seydi ya Resulullah'tan bir mertebeye bir makama gelirsiniz o makamın resulleri kimse sizleri korurlar. Eğer yani bir seyrü seferiniz açılırsa, bir yetileriniz açılırsa o makama sahip olan makam sahipleri Allah tarafından kimler ise onlar sizi korurlar. Bu zikir de çok önemlidir. Yolda gidenler için. Ona da dikkat edin. Estağfirullah, elhamdulillah, subhanallah, Allahuekber, bunlar da gündelik zikirler arasındadır ama hiç yoksa yüzbir defa çekin. Akşam yemeklerini minimuma düşürün. Hiç yoksa saat altı civarı bir salata yiyin. Takdir. Veyahut da ağır yiyecekler yağlı yiyecekler hiç yemeyin.

Özellikle akşam yemekleri! Gündüz vakti ise ihtiyacınız kadar yemek yiyebilirsiniz. Yani gündüz sağlam bir kahvaltı vs kendinizi rahatsız etmeyecek genelde de uykunuzu getirecek şeyler fazla yemeyin. Yoğurt yeyin ama takdir-i ilahi fazla kaçırmayın çünkü uykunuzu getirir. İşinizi de yapamazsınız. Zikirleri kalkıp da gün vakti de yapmaya çalışmayın. Eğer çalışıyorsanız ve çalışmanız dikkat gerektiriyorsa, öğretmensiniz veyahut da ne yapıyorsunuz? Mühendissiniz bir iş yapıyorsunuz. O sırada sakın tesbihatlara fazla dalmayın! Çünkü daldığınız anda sizi sarhoşlukluğa ve dikkatinizi bozacak şekle kadar götürebilir. Hani biraz önce anlattığım ne çekiyorsun diyen kişi gibi. Subhanallah çekiyormuş. Ve onu yüzbire indirmiş efendi. Çünkü

adetleri var. Çünkü yüksek derecede enerji yoğunluğu olduğu zaman sarhoşluğa kadar götürür. Yani algılarınızda zayıflıklar oluşabilir. Onun için çok önemli işlerde bulunuyorsanız, tesbihatı dikkatli çekin. Buna dikkat edin. Ve Allah külli zerreyi zayi eylemez. Yaptığınız amellerin karşılığını elbet verir. Saat altıya gelmiş ya.

◇ Allah razı olsun.

Vallahi billahi inanmıyorum. Muhyiddin Arabî ile bir ara buzdağı olduk ama Muhyiddin ile beraber olsun. Selam olsun. Takdir- ilahi. Benim zevkim öyle ya Muhyiddin ile veyahut da onun ekolünden gelenlerle öyle. Ha bana göre onlar hakikatın çocuklarıdır. Onlara göre ben hakikatın çocuğuyumdur ayrı mevzuu, o beni ilgilendirmiyor. Takdir- ilahi. Demiş ya mahşer davaya kalsın, davamız mahşere kalsın. Amenna.

Herkes haklı hukuklu yani Cenab-ı Hakk'tan yana bilgi ne varsa o ahirette aşikâr olacaktır. İstisnasız! Yanlışım varsa da iyiki var. Hiç yoksa doğrusu ile yüzleşeceğim. Yanlış yapmamaktan iyidir. Bak günah demiyorum. Hiç yoksa yanlışım var. Yanlış yapmak kötü bir şey değil, sizi doğruya götürür. "Hak geldi batıl zayıf oldu batıl zayıf olmaya mâhkumdur" diyor Allah'ü âlem.

Bir yanlışınız olur size doğruyu getirecektir demektir o. Ne mutlu size. O sizden doğrunun geleceğinin esintisidir. O size doğruya taşınacağınızın lutfu ihsanıdır. Yeter ki şımarıklığa -inat ve şımarıklık- ve inada kendinizi vermeyin. Hani şeytanlığın üç vasfı var demiştik: şımarıklık, inat, yalan. Yeter ki şımarıklıkta inatta ısrarcı olmayasınız. Gelene hakikat geldiği zaman hemen eyvallah bu böyleymiş diye yürümeye devam edesiniz. Çünkü adam, eyvallah hata yapar, hatasında ısrar ederse de doğru geldiği halde hatasında ısrar ederse işte o zaman günah olur. İşte o zaman kötülük olur, o zaman örtünür, Allah esirgesin. Ha eğer Muhyiddin'den yana bir doğru gelirse Allah'ü âlem kabulümüzü getirsin. O zaman o bizim günahımız olur.

Günahımız Allah esirgesin. Ne diyecektiniz? Bitirelim. Bir şey diyecektiniz arada bitiriyorum.

◇ Yani yok vazgeçtim hocam aldım cevabımı teşekkür ederim.

Tamam, riyazat noktasında dediğim gibi akşam yemeklerini keserseniz bir, elinizden geldiğince tesbihat ikincisi, öfkeli insanlarsanız öfkenize hâkim olun gün boyunca çünkü riyazat sadece o değil. Çünkü adamlar öfkeden kurtulmak için yedi sene çilehaneye giriyor. Yemiyor içmiyor. Abdulkadir Geylani'nin inanılmaz bir hikâyesi var. Yaşlıca bir kadın diyor evladım da senin gibi olsun diyor eti senin kemiği benim demiş yani. Aradan zaman geçiyor. Anne yüreği ya, geliyor ziyarete bir bakıyor bir hücrede garibimin önünde bir tane kuru ekmek yanında da az bir şey su bandırıyor yiyor. Efendiye gidiyor, Allah! Önünde bir ziyafet sofrası tavuklar mavuklar vs.ler. Pirim diyor Allah'tan reva mıdır bu yaptığın? Allah'ın izni ile bir 'diril' diyor; tavuk ete kemiğe bürünüyor. Seninki de böyle olsun ondan sonra diyor. Seninki de böyle olsun ondan sonra!

Riyazat ama burada riyazatının o pirin nazarının altında olması yoksa Etiyopyalı da aç kalıyor ama hatta mefta oluyor. Yani hangi niyetle yaptığınız çok önemli. Niyetiniz çok önemli riyazatı Allah biliyor. Senin için yaptım. Aç kalmak için değil. Oruçta da niyet önemli sabahtan akşama kadar aç kaldınız ama niyet koymalısınız; çünkü din niyetten ibarettir. Bakın din niyetten ibarettir. Ya Rabbi bunu senin için yapıyorum dediğiniz anda orada dininize sirayet etti, varlığınız dini yaşadı, çünkü din soyut bir kavramdır. Bakın din, birisi dini bana gösterebilir. Elle tutulur gözle görülür bir şey değil. Yaşamınızda somut olur. Ve niyetleriniz üzerinden somut olur.

◇ Orada niyet edip de mesela şey, araya bir de zayıflarım bu arada diye kattığımız an...

Ha o zaman menfaat girdi.

◇ Girdi yani.

Nefs-i emare kendine payda çıkardı.

◇ Hem onu hem onu hallederim gibi değil mi?

Evet, nefs-i emare paydayı çıkardı orada. Takdir. Sadece Allah için. Sadece Allah için. Mesela ben derim ki yarın yemek yemeyeceğim. Bak oruç tutmuyorum. Yarın yemek yemeyeceğim. Ama ne için? Ya fazla kilo aldık o yüzden. Ertesi gün biri geliyor. Tak yine yiyorsun. Ama oruç tuttuğunuz zaman ertesi gün biri geldiği zaman yiyemiyorsunuz. Ha gündüz vakitleri oruç tutabilerseniz oruç tutun. Tutabilerseniz. Ama hiç yapamıyorsanız akşam yemeklerini komple kesin, altıdan sonra hiçbir şey yemeyin. Yaz da olsa kış da olsa önemli değil. Altıdan sonra katiyen hiçbir çerez, çay, bardak su hem yağlarınızı eritir. Çünkü yağ dediğiniz şey önemli bir özelliği vardır. Nuru tutan bir özelliği vardır. Vücudunuzda yağ oranı ne kadar eksilirse vücudunuzdaki radyoaktif ışına o kadar kuvvetli olur. İşin fizyolojik noktası budur.

Aslında maneviyat dediğinizin hepsi fizikle alakadardır. Bakın enerji La İlahe illallah La İlahe illallah davet ediyoruz dedik ya. Aslında yoğun o kendi sevginiz muhabbetinizle de beraber kattığınız o La İlahe illallah ile beraber bir biçim veriyorsunuz. O enerji ile beraber bir biçim kazanıyor. Kuvvet diyoruz, kuvvet bak yine enerji. Yani fiziği iyi okuyun bu zamanda fizik bilgisine dikkat edin. Özellikle kuantum fiziği iyi okuyun. Matematikte o kadar ileri olamayabilirsiniz ama fizik, kuantum fiziği üzerine çok belgeseller, çok kitaplar var, araştırın. Gerçekten Rabbinizi tanımak istiyorsanız bu zamanda bakın Newton fiziğini demiyorum. Özellikle kuantum fiziğinin altını çiziyorum, okuyun. Elimden gelse hepinizi vallahi tek tek burada oturturum, dua ederim, nur kapılarınızı açarım tek tek. Böyle oturup izlersiniz gözlerinizle. Vallah billah diyorum. Takdir-i ilahi. Ama lakin kendiniz kazanır, kendiniz çalışın ama dediğim şey şu; temeli fiziktir. Nur dediğiniz anda yine fiziğe gittiniz.

Metafizik denilen şey ise hani fizikötesi yok öyle bir şey. Nur deryası dediğin zaman yine fizik âlemi ama Allah'ın fizik âlemine giriyorsunuz.

Vücut diyorsunuz ya, vücut demek var demek. Var dediğiniz anda fizik konuşuyorsunuz. Ama şekli şemali olmayan bir fiziği konuşuyorsunuz. Ama nuruyla şuurlu bir varlığın, diriliğin, zat nuruyla beraber zat olan bir varlığı konuşuyorsunuz. Yine fiziği konuşuyorsunuz. Onun için fiziği iyi okuyun. Allah'ı tanımak isterseniz fiziğin altını çizin ve kuantum fiziğini iyi okuyun. İyi anlamaya çalışın.

Günümüzün en yetkini şu anda, kapıdalar, tık tık tık diyorlar. Kim var orada? Yok, dalga mıdır? Yok, parçacık mıdır? Yok, efendime söyleyeyim ışık şu kadar hızla gidiyor. Gidiyor da hızını geçen hafta söylediğimiz gibi ışığın hızını değil bakın mesafesini değil üçyüz bin km o sırada mesafe ölçüyorlar doğru. Hızını yanlış ölçüyorlar. Sarmal gidiyor. Dairenin çeperini ölçmek gibidir. Pi sayısını unutmaları gibidir arada.

Hiçbir şekilde elektro manyetik ortama düz gidiş yoktur ve bütün varlığın tamamı nur deryasıdır. Ve elektro manyetik bir ortamdır. Ve bütün varlıkta noktadan noktaya bir hareket varken hareketin temel prensibi ise sarmal zikzaktır. Günümüzde buna sipin diyorlar. Her şey döner. Ve hiçbir zaman bunu en basit şöyle diyeyim bakın elektro manyetikler böyledir. Hani şöyle şöyle dalga dalga çizerler, değil. Böyle tersten, tersten... En basiti afedersiniz idrar yaparsınız. Sarmaldır. En basiti su akar; sarmal akar. Ama homojen olduğu için görülmez. En basiti kan dolaşımınız sarmal akar. Sinir sisteminizdeki elektropus akışı sarmaldır.

Gezegenlerin dönüşü dünya elipsi bir yörünge çiziyor; külahıma anlatsınlar yerinde durmuyor ki elips olsun. Birisi bana elips göstersiz. Elips durağandır. Durağan bir geometrik şekildir.

Dünya hareket ediyor. Ve sarmaldır. Makrodan mikroya kadar mikrodan makroya kadar bütün varlık sarmal zikzakta hareket eder. Nurun temeli çünkü! Nurun temelinde nurun kendisi sarmal zikzaktır. Ve rakamının işareti 8'dir. Ve hareket sonsuz olduğu için sonsuz bir tavırda olduğu için Cenab-ı Hakk 8'i ters yatırdığınız zaman da sonsuza işaret eder. Bu da benim kendi zevkim yoksa öyle bir alakadarlığı yok

onu söyleyeyim. Takdir-i ilahi hani doğrulamaya gidiyorum burada. Evet, (8) ters indirirseniz;(∞) sonsuzluğa işaret etmiş olur. Sekiz rakamı sarmal olduğu için sarmal zikzak prensibinin işaretidir. Rakamsal işaretidir. Onun için bir kişi maneviyatında sekiz görürse Cenab-ı Hakk'ın varlık hareketi ile aynı ahlakta hareket edeceğine işaretler. Çünkü sekizin sembolik ifadesi odur. Rüyanızda sekiz işareti o. Veya uyum ve dengeyi bulacağınıza işaret eder. Varlıkla aynı şekilde hareket edeceğinizin aynı ahlakta hareket edeceğinizin simgesini görmüşsünüzdür; 8.

Şimdi toparlayayım. Allah'ın lutfu ihsanı. Ne yaparsanız yapın çocuklarınıza bir şey öğretecekseniz fiziği öğretin. Ve bilimlere hiçbir şekilde yabancı kalmassınlar. Ve Allah'ın lutfu ihsanı ile aynı zamanda iman da öğretin. İmanı da ne ile öğretin? Hikâyeye anlatın yani. Gerisi hikâyeye. Vallahi hikâyeye anlatın. Çocuklarınıza hikâyeye anlatın. Abdulkadir Geylani hikâyelerini okuyun. Peygamber efendimizi(s.a.v), İsa efendimizi, Musa efendimizi, hangi yerde bir keramet bir mucize bir fantazyaya varsa okuyun. Orada iman ekersiniz. İleride de iman ve ahlak biçersiniz. Özünde yoksa zaten hiçbir şey yapamazsınız da ayrı mevzuu da hiç yoksa özünde varsa onu siz çıkartırsınız. Hani bir tohumu çiftçi ektiyor ama yapan Allah'tır. Çiftçi de emeğinin karşılığını buluyor. Bir çiftçi olun ya! Evladlarınıza mürşid olun. Kendinizi değil, hep O'nu göstermeye çalışın. Enaniyet yükleyerek değil. Farkına varması için elinizden geleni yapın. O zaman sağlam ayaklarla yürür.

Ha gideyim bir mürşid arayayım, onun iradesi altına gireyim, gideyim şöyle olayım demesine gerek yok, zaten yolunu yürüyor. Fıtratının gereğini yaşıyor bir mürşide gerek var mı? Takdir. Ya ne güzel konular konuşuyoruz hep de anlaşılıyor. Üstelik bak cevaplar bile geliyor, ya böyle de diyor böyle de demiş olabilir mi?

◊ Hocam bir şey sorabilir miyim? Tam yeri geldi şimdi. Yani tarikat şart diyenlerden değil misiniz?

Ben tarikat şart diyenlerdenim ama usul itibariyle tarikatların devri bitirilmiştir. Usul itibariyle yani, hani bir yöntem! Bir yöntem

itibariyle ben şeyhim, gelin bana tabii olun gibi bir tarikat devri bitirilmiştir. Eskiden, bundan yirmibeş otuz sene öncesine kadar yetiştirme tarzı şuydu: kişi birine gider, ona göre yetiştirdi. Şimdi öyle değil. Tam tersine döndü. Kişiler kendi varlıklarına, fitratlarına göre yetiştiriyor. Sadece yetiştirici kişiler varsa eğer o kişilere ayna olur. Artık buna döndü iş. Çünkü kişi kendine göre değil başkasına göre yetiştigi zaman o Hakka yürüdüktan sonra onun gölgesi altında devam ediyor. Kendini bulamıyor, özünü bulamıyor ve bir şahısta sınırlıyor. Kim? Abdulkadir Geylani, bitti bir daha kimse yok onun için. Abdullah Değerli benim için başka kimse yok. Değil. Eğer gönlü açıksa zaten gidiyor yine buluyor. Yine aynalaşmaya başlıyor. Böyle oluyor zaten. Devam ediyor, yol devam ediyor. Ha tarikat yoktur dediğim tarikat herkes için var. Tarik demek yol demek. Her insan fitratının gereği ile zaten yoldadır. İyi veya kötü!

- ◆ Ama ben onu demiyorum. Belli bir şey, atıyorum işte Nakşibendi...

Yoo katiyen, ben tarikattan geldim. Kendimi inkâr etmektir o.

- ◆ Bir yere girmek lazım diye bakarsak?

Ha tarikat üzeri yetiştim. Ben okul okumadım, orta iki terkim. Size haftalardan beri konuşuyoruz dört saatten beri de konuşuyoruz. Orta iki terk bir insandan konuşuyorsunuz. Yani bizatihi.

- ◆ Yani bir insan...

Bunu da hiç övünerek de söylemiyorum yani, bak biraz da utandım. Biraz sonra da kızırırsam ayrı mevzuu...

- ◆ Ben tek başına mesela yani böyle şeyler sevdirek tefsir dersi, osmanlıca dersi...

O ders, ayrı bak!

O konuda insan kendini illa böyle belli bir yere bağlamadan da yürüeyebilir mi?

Yürüebilir. Tabii.

- ◇ Ama çok zor değil mi hocam ya? Yani hani hem bir sürü hem bir sürü başlangıcı hani başlangıcı...

Ekoller çoğalmış bu noktada çok zor.

- ◇ Evet, çok fazla... Yani hani hangisinden başlayacağız? Neresinden başlayacağız? Kimi okuyacağız kimi okumayacağız? O kadar çok fazla ki yani hani çok zor değil mi hani tek başına?

Ya zahmet çekiyoruz altında eziliyoruz diyorsun.

- ◇ Zahmet değil de hocam hani.

Doğru söylüyorsunuz. Ona katılıyorum. Samimi olun ya. Allah'a samimi olduktan sonra size bir çıkar yol verecektir. Emin olun. Ve okuduğunuz kitapları ne olursa olsun körü körüne şu yazdı diye olmasın. Ben yazdım al filanca kişi yazdı. Beybabam yazdı. Pir babam yazdı. Yazabilir. Hiç mi hata yapamayabilirler? Onun için birebir almayın. Kendi zevkiniz ne ise ona göre değerlendirin. Doğrusu ne ise alın. Yanlış beğenmedi. Hazreti Resulullah bile söylüyor ya; "Size bir hadisim ulaşırsa aklınıza danışın, vicdanınızı yoklayın. Eğer kabul görürseniz o zaman onu alın" diyor. Çok müthiş bir hadistir. Yani aklınıza danışın yani akıl süzgecinden geçirin. Vicdanınızda bir ağırlık uyandırıyor mu? Uyandırdıysa diyor dokunmayın. İkisi mutmain olursa diyor onu alın yürüyün diyor.

- ◇ Ben bir hocayla bu konuda...

Sorunuza tam cevap vereyim ondan sonra... Yani tarik noktasında yetiştirilme uslubum Nakşî ve Kadiri'dir. Allah'ın lutfu ihsanı. Bu bağlamda tarikatı inkâr etmeme imkân yok. Kendimi inkâr ederim. Efendilerime selam olsun bu bağlamda bereket silsilesinin tamamına.

- ◇ Ama şart mıdır diye soruyorum.

Şart mıdır derken şöyle söyleyebilirim; hususi bir yetişmede şart olabilir ama umumi dairede şart değil. Bu da sizin tercihinize kalmış birşeydir. Yani umumi olarak zaten ben Allah ile yaşıyorum, bunun bilincine artık herkes bir şekilde söylüyor. Kuantum fiziğinin belgesellerini yapanlar bile 'bir varlıkta yaşıyoruz'a taşıyor bunu. Felsefe bile taşıyor bunu. Bir varlığın görünüş biçimlerinde yaşıyoruz başka bir şey yok. O görünüş biçimlerinden bir tanesi de biziz. Yani bunun gibi. Artık öyle bir söyleve taşındı ki olay yani kulu Allah'ı okumaya doğru gidiyor neredeyse. Yine bir nevi söylevlerinde hatalar var, çocuksu şeyler var, ama olsun. Dediğim gibi daha kapıya gelmişler. Kapının önünde duruyorlar.

İçine girdikleri zaman devasa bir sıçrama olacak insanda ve şu anda insanoğlunun genetik sıçrama zamanıdır. Şu yirmi seneden beri insanoğlu genetiğinde sıçradı. Çocukların tamamına bakın doğar doğmaz gözlerini açıyor, boyunlarını doğrultuyor. Ve zekâ kapıları hemen açılıyor. Bülbül gibi şakıyorlar, hiç bilmediğiniz yerden cevap çıkartıyorlar. Nerden çıkartıyorlar ben de bilmiyorum. Vallahi bir soru soruyorum diyorum ya; böyle kalakalıyorum! Ya inanılmaz derecede bir şey var. Açılım var. Bu bağlamda Allah'ın lutfu ihsanıyla insanlığa büyük bir hediyedir bu.

Umumi dairede ihtiyaç yoktur kişiye, bakın onu söyleyeyim. Umumi daire dediğimiz 'imanımla ben dindarım, yaşantım yeter; Kuran yeter; elimden geldiğince gayret gösteriyorum. İlim öğrenmeye çalışıyorum.' Amenna. Ben bu şekilde devam ediyorum. Ha ibadetlerimi yapıyorum. Bakın diyor ki çok basit bir şekilde.

◇ Şey olarak mesela mertebe olarak yükselmek istersek?

Ha o zaman birisi şart! Çünkü birisi -o mertebenin hakkı yeryüzünde kimde tecelli ediyorsa- gidip ondan alma şartı vardır. Ve alternatifi yok. Yani içinizden diyor birini gönderdik diyor ya o sıfatı verecek, o sıfat üzeri sizde bir biçim oluşturacak aynası, ayna olmasıyla sizde onu uyandırmasıyla potansiyelinizde olana biçim vermesiyle, sizi

uyandırmasıyla size biçim verecek bir insan elbet şarttır. Bu biçim vermesi dediğim gibi geçmişte ona göre yetişme vardı. Şimdi ona göre değil. O talibin fitratına göre o potansiyeli açma var.

◇ İlimle bu olmaz mı?

İlimle olmaz. İlim sadece öğretir. Deneyimle olacaktır, o deneyimle gelen bir ilimdir. Ona irfan diyoruz biz. İrfan! Yaşantınızla ele geçmiş. Bakın, irfan deneyim ile elde edilir. Allah'ın nurunun tecellisi, o nurun gelen bilgi ile beraber -gelen bilgi deneyimin sonucunda gelen bilgi- ne ise o bilginin kendine ait melekesi, nuru vardır. O nurla beraber uyanan bilgiye ilime biz irfan diyoruz. İlim, hal, nur ile alakadardır irfan.

◇ Samimiyetle o kendi, ilim üzerinde uğraşsa Allah onu kendine yakın etmez mi?

Eder. O olayda var onlara üveysiler diyorlar. İstisnalardır onlar. Orada da bir problem oluşuyor. Genelde hep kendilerini görüyor, kendilerini biliyor, zannediyorlar. Hep kendileri görüyor kendileri biliyor olduğu için kendileri gibi nice insanın olduğunu göremiyorlar. Üstadın en büyük özelliği şudur; haddimizi gösterir bize. İnsan olmanın sınırına getirir. Sende olan onda da var çünkü. Onda olduğunu gösterdiği gibi başkalarında da gösterir. Ama üveysilerde genelde öyle olmuyor. Çok üveysi ile tanıştım en büyük problem kendilerinden başkasını görmüyor. Onun için nice üveysi ile yolum ayrıldı. O kadar sevdiğim dostlardır takdir-i ilahi adamlar sırf kendileri biliyor. Yahu kardeşim İsmail Emre'nin söylediği söz çok inanılmaz.

◇ Hepsi öyle değil herhalde?

Ya arada da milyonda bir tane çıkıyor yani onlara da şahidim. Ya bir tanesi çıkmış istisnadır yani. Veysel Karani gibi! Efendime söyleyeyim bugünlerde bir tane bir bayan var o bayan gibi diyeyim. Altını çizeyim isim yok. Onun gibi bazen istisnai durumlar çıkıyor. Genelde hepsinde de enaniyet çıkıyor yani. Çünkü direk ruhani olarak alıyorlar ya. Sanki

zannediyorlar kendileri alıyor bir tek. 'İsmail senin gibi nice dolu gezer' diyor.

Babam onu şöyle derdi yavrum, Yunus sormuş balığa senden daha büyüğü var mı? Açıklara açılmaya korkuyorum. Sığ sularda yüzüyoruz ya Yunus. O kadar büyük balıkmış ki balığa soruyor. "Senden daha büyüğü var mıdır bu deryada? Sığ sularda yüzüyoruz açıklara açılmaya korkuyorum." Ne balıklar var diyor. Takdir. Onun için ne tecelli olursa olsun, ne yaşarsanız yaşayın, maneviyatta ne verilirse verilsin; kendinize varlık vermeyin. Onunla yürüyün sadece aynı bir araba sürme gibi... Ben araba sürmeyi biliyorum diyor musunuz? Yo ama o arabaya binip sürüp gidiyorsunuz. Aynı onun gibi varlık vermeyin, o mekeniz olsun onunla yürüyün. Onun için efendiler güzel söylemiş: "İlim, unutulmuş gitsin." Burada unutulmuş gitsin derken yani bırakın gitsin manasında değil. Onu alın, öğrenin, artık o sizinle yürüsün. Onunla kendinize varlık vermeyin manasında unutulmuş gitsin.

◆ Zaten insan...

Yoksa şeytanlığa kadar gider.

◆ Öğrendikçe aslında hiçbirşey öğrenmediğinizi...

Aynen öyle o tarafa kadar gider. Yani acizyetimizi görürüz. Ama illa yani zorladığınız nokta illa üstat olur mu? O hususidir. Talep olduğu nokta da Allah'ı âleme danışın istişare edin. Elbet bir kapı açar. Ben istişare ettim. Dualarımı da ettim. Vallahi o duaların yüzü suyu hürmetine de bir kapı açıldı. Bir değil binlerce kapı açıldı ama samimiydim yani.

◆ Hocam bilmiyorum şu grup olayına biraz soğuk bakıyorum. Çünkü genel olarak herkesin böyle aynı tip mi bilmiyorum ama hep böyle bir şeylik var yani. İşte şucu bucu o grup...

Aidiyet hissiyatlarını kabartır. Bakın şucular bucular aidiyet hissiyatlarını kabartır. Önemli bir şeydir. Niye? Orada tecelli eden bir

sıfat varsa muhafazakâr olarak onun korunmasını sağlar grupçularda. Cemaatlerin tamamında bu vardır. Tarikatlarda da vardır.

◇ Ama sanki hani yani şekli şemali...

Ama bunun sakıncası diğerlerine karşı soyutlanıyorsunuz, dışlaşıyorsunuz. Pardon dışlaşma değil dışlanıyorsunuz. Veyahut da onlar sizi dışlıyor. Bu sakıncalı bir şey! Eğer, her yerde Hakkı görecekseniz her grup kendini açık bırakmalı. 72 nazarı diyor ya.

Yaradılanı hoş gördük yaradandan ötürü.

72 milleti tek nazarla gördük.

Her ne olursan ol yine gel.

Bu şekilde değilse demek ki bir zaviyeden bakıyor. Onun tariki; bir zaviye. O zaman siz o zaviye ile bir gruba girerseniz o zaviye ile sınırlı olursunuz. Resulullah gölgesizdir demek Resulullah'ın uzantısı yok; tarafı yok demektir. Arap'tan geldim Arap değilim diyor ya. Millet de şöyle yorumluyor bak Araplar o kadar kötü millet ki Araptan geldim Arap değilim diyor. Değil. Arabtan aşkın bakıyorum, soyu aşkın bakıyorum diyor. Arabın iyiliği, kötülüğü varsa kendine.

Efendinin orada söylediği 'artık soyu aşkın bakıyorum' demek. Yani bir aidiyeti yok Arap'a. Babam da onu şöyle söylerdi evladım Kuran Arapça gelmiştir ama rapçadır. A' rapçadır. Araplar da onun için der ki siz Türk oluyorsunuz arkadaşım söyledi Tunus'a gitmiş. Fas mıydı Tunus mıydı Cezayir miydi hatırlamıyorum. Orada bir işi vardı yapmaya gitti; geldiğinde bir arkadaşlarla konuşmuş 'ya siz Türk oluyorsunuz nereden Kuran'ı biliyorsunuz ki? Biz Arap'ız.' Söylediği bu. Biz Arap'ız bize gelmiş. Düşünceyi görüyor musunuz? Tarafa bakın. Yani soy üzerinden dini oluşturuyor. Veyahut da ne; cemaat üzerinden dini oluşturuyor. Farz edelim bakın hiç alakası yok sadece örnek vermek için söylüyorum. Mesela Nur Cemaati'ndenim. Öyle bir şeyim yok kardeşim illa bu. Ya Said Nursi ile biten bir yol değil ki. Allah'ı Said Nursi'de nasıl bitiririz? İmkân mı var? Ama doğrusunu almak

zorundayız. Hikmetini almak zorundayız. Öyle yürüeyebiliriz. Babam onu şöyle özetlerdi çok basitti. “Komutana selam yola devam oğlum.” inkâr etmiyoruz orayı.

◆ Şöyle bir söz varya hiçbir yol...

İnkâr etmiyoruz ama hakikati gör yürü. Muhyiddin Arabî, on tane selam yola devam. Abdulkadir Geylani, komutana selam yola devam. Yo abi en güzel yol bizim yolumuz! Metin Baba güzel bir şey anlattı dedi ki efendim ile yolda yürüyoruz veyahut da bir yerde oturuyoruz neyse artık, bir kişi gelmiş demiş ki efendim size talip olmak istiyorum. Efendi hazretleri demiş evladım şurada bir kişi var, sizin nasibiniz orada daha güzel olur. Sifatına göre göndermiş. Metin Baba da dayanamamış yahu birini oraya gönderiyorsun, birini buraya gönderiyorsun; ya bizim yolumuz kötü ya onların yolu çok iyi. Hangisidir? Demiş. Veyahut da sen onları kabul etmiyorsun, bizim yolumuz daha iyidir diye.

—Evladım yok öyle bir şey. Onların nasibi o, bizim nasibimiz bu!

Nasip meselesi. Nasibimiz böyle olmuş. Onların da nasibi öyledir. Onun için öyle. Kimsenin büyüklüğü küçüklüğü yok bu bağlamda. Büyüklük ve üstünlük kavramı çok önemli bir kavramdır. Bir şey bir şeyi tamamlıyorsa tamamladığı noktada ondan yana üstünlüğü vardır. E ne mutlu o üstünlüğü gördük mü secde ederiz. Çünkü o sırada o üstünlük sıfatıyla tecelli eden Hak'tır. O kişinin kendi sıfatı değildir ki. O sıfatın sahibi Hakk'tır. Amenna Hakkı o sıfatıyla görürüz eyvallah deriz. Oradaki ilme vakıf olmaya çalışırız. Veyahut da o kudrete vakıf olmaya çalışırız. Gördükten sonra; komutana selam yola devam. Ha onların veliliğini inkâr etmek değildir bu.

Ama Allah'ın lütfu ihsanıyla Allah'ın varlık deryasında sıfatlarında kalırsak bizim üzerimizde tecelli edene yabancılaşırız. Bir surette bir tecelli edende kala kala sıfatlar deryasında yok olur gideriz. Onun için sıfatlar deryasını zevk edin ama işin sizde başlayıp sizde bittiğini unutmayın. Varsınız diye var. Yoksanız, O kendisi var. Âşık Veysel

Şatiroğlu'nun güzel bir türküsü var. Ben ne şarkı söylerim ne türkü ama o biraz dilimde. Diyor ya; sendeki güzellik on para etmez bendeki bu aşk olmayınca. Eğlenecek yer bulamazsın bendeki bu saray olmayınca, gönül olmayınca diye bir türküsü var. Bileniniz var mıdır onu?

◇ Gönümdeki köşk olmayınca...

Allah'ına kurban senin...

Sizde başlar sizde biter. O naz makamından söylenmiş, selam olsun. Öyle naz makamından söylevler de çıkıyor. Ama demek istediğim sizde başlıyor. Siz varsanız Allah'ü âlem sizin üzerinizden iş görür. O zaman kendi sıfatınızın gereğini yapmaya çalışın. Ve yaşayın! Başka insanlarla kendinizi sınırlamayın. İlla bir üstad diye aramayın. Bulduğunuz zaman da takdir-i ilahi elinizden gelen imkânlar noktasında neyse alacağınızı alın, selam olsun eyvallah, yolunuza devam edin.

Her gülü koklamaya kalksak ölürüz. Ama her gülden de tadınızı almaya çalışın. Her ağacın altında kalmaya çalışsak aman Ya Rabbi, o zaviyenin altında kalırız. Azimallah o zaman da romatizma oluruz; olmaz, biraz da güneş görmek lazım. Yani demem o ki herkesi sıfatınca zevk etmek gerekir. Kişilerle kendinize sınır vurmeyin. Eğer bizler sınır vurmüş olsaydık Resulullah ile sınır vururduk. Ki Resulullah'ın kendisi sınır vurmamış. Herşey Allah'ta başlar Allah'ta biter. Bu bir ayettir. Evveli ahiri Allah demektir bu. Evvel Allah'tır Ahir Allah'tır. Benden geldiniz bana döneceksiniz diyor. Resulullah'tan geldik Resulullah'a döneceksiniz demiyor ki! Resulullah üzerinden bana dönün diyor ama. "Resulullah'a itaat Allah'a itaattır" ayeti. Bunun gibi.

Onun için her iş Allah'ta başlar Allah'ta biter. Allah'ın varlığında yaşıyoruz. Hakkınca varsınız diye onu zevk ediyorsunuz. Bakın yaşam ile müşahede ayrı birşeydir. Müşahede yaşamın bir gerekliliğidir, akli

noktada gerek. Müşahedede Allah'ın sıfatlarını seyran edebilirsiniz aynel yakın olarak... Ama Hakkel yakın olarak, bizatihi olarak seyran edemezsiniz. Çünkü zatı âlemde göremezsiniz.

Zatı, bir kişi yalnızca ve yalnızca kendinde görebilir. Her varlık kendinde... İnsanın en büyük özelliği nedir biliyor musunuz? Zatı ilahiye kendi üzerinde görebilen deneyimleyebilen kişidir. Bir tek bu insana nasib olmuş bir fazilettir. Hüviyet-i Hakk'tır insan. Ama İnsan! İki ayaklı demiyorum. Hüviyet-i Hakk'tır İnsan. Kendi varlığına dönmek zorundadır.

Onun için bir kişi üzerinden dönmeye ısrar etmeyin. Farz edin ben şeyh olayım. Öyle bir derdim yok. Senelerden beri de öyleyim. Takdir-i ilahi. Farz edin. Gelin bana efendim müracaat edin ben yapayım veyahut da soru soruyorsunuz bir yere gideyim mi? Ya gideceğiniz yeri ben bilmiyorum. Fıtratınıza aykırı olup olmadığını da bilmiyorum. Şimdi söylersem yanlışa da gidebilirim, size zeval de getirebilirim. Böyle bir hakkım yok benim. Onun için kusura bakmayın yani şöyle bir yere yönlendirmiyorum yani Metin Baba'ya gidin veyahut da ona gidin. Fıtratınızın onlarla örtüşeceğini bilmiyorum ki sizi yönlendireyim. Ha validirler amenna. Gidin kendiniz bakın, beğenirsiniz beğenmezsiniz, seversiniz sevmezsiniz ayrı mevzuu.

Bir gün birisini Abdullah babam Hadi babamın yanına götürüyor. Götürürken de diyor ki 'ya gel, mübarek bir zat işte! Bir nasip de sen al.' Abdullah diyor, bak seversem giderim. Tamam diyor ya gel diyor. Yanına gidiyor sohbet ediyor ama hiçbir zaman da orada bir şey söylemiyor. Söylemediğinin haricinde efendi hazretleri giderken bakıyor. Artık ismi ne ise o şahsın, ismini söyleyerek diyor ki evladım diyor artık ne ise o ismini zikredemiyorum. Takdir-i ilahi 'sevdin mi bizi?' diyor. Kurban diyor, sevdim sevdim.

Orada demiş ya seversek bak seversek yanına gideriz. Efendi de soruyor sevdin mi bizi? Sevdim sevdim diyor.

O sırada daha uyanmamış. Babam orada dedi ki bize söyledi yavrum sevdin mi sevdim sevdim. Uyanmadı bir daha da yanına gitmedi dedi. Bak ayna olmuş, sözüne bile ayna olmuş. Zikrini bile yaptırmış; sevdim mi? Sevdim sevdim! Sözüne tasdik ettirmiş. Lakin bir daha yanına gitmemiş; takdir!

Tarikat sevgi demek... Sevgi ile kendinizi bulduğunuz yerde aynanızı buldunuz demektir. Bakın bu kulağınıza küpe olsun. Hangi kapıya giderseniz gidin. Tuğrul İnançer mürşidi kâmil değil, mürşiddir. Gittiniz yanına. Amenna. Metin Baba gittiniz yanına, amenna. Mürşid-i Kamillik tarafları vardır ama mürşid tarafı daha ağır basar. Amenna gittiniz yanına varlığını uyandırdı mı? Ayna oluyor mu size? Sevgi muhabbet ile kendinizi görmeye başladığınız anda bilin ki varlığınıza dokunan bir varlık var orada. Yani orada bir etkileşim var. Gökkubbeden açılmış. Ha o zaman ister kararlı olmuşsunuz, ister olmamışsınız o sizi ilgilendirecek birşeydir.

Efendiyi gördüğüm zaman aklım reddetmemişti. Kalbim hiçbir zaman veli değildir dedirtmemişti. Şüpheyi düşmemiştim, veli olduğunu çok iyi biliyordum. Ama resmim yırtılmıştı. Çünkü velilik resmi bambaşkaydı bende. Cüppesi olacak sarığı olacak sakalı olacak; hepsi gitti. Sinekkaydı traş, mont giyinmiş bir adam. 'Nereden belli oluyor?' Diye bağırırım geliyor ama veli! Takdir-i ilahi. Ve ayaklarım getirip götürüyordu beni. Ve ilk çıktığımda şöyle dedim kendi kendime; gitmeyeceğim gelmeyeceğim buraya! Ve ayaklarım getiriyordu; getiriyordu, götürüyordu. Çünkü cevap verecek kimsem yoktu. Cevap verecek hiçkimsem yoktu. Hacı hocayla olan bir iş değildir bu. Ha bunun altını çiziyorum Cüppeli Ahmet, seversiniz sevmezsiniz beni ilgilendirmez mürşid değildir. Hiçbir zaman da olmamıştır. Nakilcidir. Gidip de bulamazsınız zaten. Ha bana bundan sonra gazez edenler çıkarsa bilmiyorum, sevgi muhabbet olsun.

Siz ama şu sinerjiyi öldürmeyin. Takdir-i ilahi. Menzilin kokusu vardır ama onu söyleyeyim. Bak tam kâmillik yoktur. Ama koku gelir. O ruhani koku gelir. Onun için Menzile lafım yok. Takdir. Allah'ın lutfu.

Ya bunları nereden biliyorsun? Çoğuyla tanışmışlığım var. Çoğuyla. Cüppeli Ahmet ile tanışmışlığım yok zaten tanışmışlığa da gerek yok. Allah uzak eylesin benden. Takdir-i ilahi. Bu din bunu haketmiyor ben ona kızıyorum. Bu din cüppeyi hırka ile olabilirliği haketmiyor. Nice insan öyle görüyor zannediyor din bundan ibaret, yol bundan ibaret. Değil!

◇ Ben de katılıyorum.

Değil! Din gönül işidir. “Dinde zorlama yoktur” ayeti şu demek; din gönül işidir. Sevdasını gönlünü koyan yolunu bulacaktır. Ha şuna buna yönlendirmeye hakkım da yok. Siz bulacaksınız. Başka çareniz yok. Ve sevdiğiniz yer kalbinizle kabul ettiğiniz yerdir. Bir daha söylüyorum sevdiğiniz yer kabul ettiğiniz yerdir. Emin olun onlar da sizi kabul eder aynı şekilde. Ha illa laf... Ben bir gün efendimin yanına gidip efendim beni kabul eder misiniz dahi demedim. Veyahut da siz benim efendimsiniz, siz benim artık şeyhim olur musunuz? Demedim. Bir gün dahi demedim.

Metin Babamla tanışmam da çok enteresandır. Babam Hakk’a yürümeden altı ay öncesi rüyamda neredeyse her gün görüyordum; Hakk’a yürüyecek haberi geliyor. Hem Hazreti Pir Hakk’a yürüyecek hem kendisi yürüyecek. Ya Hakk’a yürüyecek günümüz diliyle öldü demek. Veya adab-ı beşerin gereği öldü denilir de Allah yolunda ölenler de ölmez o tarafı da bildiğimiz için diğer diyoruz. Allah’ın lutfu ihsanı her Allah’ın günü neredeyse Hakk’a yürüyeceğini görüyorum ve hüngür hüngür ağlıyorum. Yani sevgin gidiyor ya, kıblen gidiyor. Takdir-i ilahi yanına gidiyorum hüngür hüngür ağlıyorum şöyle bir baktı.

Bu da haber mi yavrum dedi. Yani haberdar. Velhasıl kelim ondan sonra bir şey söyledi bana...

‘Evladım, yeryüzünde bir kişi daha var. Ona da gidin, zevkini yapın’ dedi.

Allah'ın lutfu ihsanı kapatttı konuyu. Sonra İsmail Emre'yi bir gün rüyamda gördüm. Dedi ki sana birini göndereceğim dedi. O kişiyle dedi gerekeni ne artık, ne olacaksa o sırlı bir şekilde söyledi, ben de dedim tamam birini gönderiyorsa görürüz. Bir gün sohbet ediyoruz arkadaşlarla diyor ki Cem radyo diye bir radyo var, baba Cem radyo diyor Marmara radyo diyor. Nerede davet ederse gider, sohbet eder. Her neyse velhasıl kelam bizim eve de yakındır. Daha önce hiç uğramadığım cem evine gideyim, uğrayayım dedim ama uğramamın sebebi şu arkadaşlar radyoyu açmışlar dinliyorlarmış dinlerken de diyorlar ki ya radyoda birisi konuşuyor, siz de o gün bir şey konuşuyorsunuz aynı şekilde o da konuşuyor.

Ben de dedim ki böyle konuşuyorsa; çünkü aynı anda aynı konular konuşuyorsa el tutmuşluğu var. El tutmuş birisidir. Yoksa aynı şekilde konuşmaya imkân yok. Her neyse dedim bir göreyim. Bir baktım, Allah, deri şapka hani böyle pıtır pıtır böyle yuvarlak şeyler var ya, pipo ağzında -eskiden pipo içiyordu-. Deri mont deri pantolon tam böyle metalci derler ya bir tek motorsikleti eksik. Resmi yırtmışlar ya, resmi yırttikları için amenna dedik. Bir tane daha karşılaştık. Daha önce haber vermişler gördük ya. Nasıl olsa resmi de yırtmışlar. Amenna dedik, birisi ile daha karşılaştık. Neyse, haberleştik görüştük ondan beri bir dostluğumuz var. Senelerdir olan bir dostluğum var. Felsefe noktasında, âlemde Hakkı zevk etme noktasında -bak miraç noktasında değil- ama âlem üzerinden Hakk'ı zevk etme noktasında ve felsefi açıdan, dilbilim açısından Allah'ın lutfu ihsanıyla üstadımdır. Selam üzerinedir, himmeti üzerimizden eksik olmasın. Ama kendisi ile hiç anlaşımadığım birçok konu da var. Hem kendisi Ekberiyecidir, Muhyiddin'cidir. Benim de hiç alakam yoktur.

Yani tasavvufi noktada inanılmaz derecede tezat konularımız vardır. Ama inanılmaz bir dehadır. Yani yeryüzünde hakikaten inanılmaz bir dehadır. İnanılmaz bir akıldır. Bacımın dediği gibi gerçekten de zorlar insanı. Çok inanılmaz da bir akılı vardır. Birebir tanıdığım için iyi biliyorum. Deha düzeyinde inanılmaz bir akılı vardır. Ha nasıl gidip

geliyorsun? Seviyorum ya. Seviyorum. Bir dost kaybetmektense bin tane başım olsun kaybetmeyi tercih ederim. Evet, ayrı fikirlerim var. Hiç örtüşmediğim fikirlerim de var. Ama o benim dostum!

Dostumu kaybetmektense başımı kaybetmeyi tercih ederim. İnsan bir yerde insanlığı bulduysa illa herşey birbirine uyacak illa herşey birbiriyle örtüşecektir diye bir kaide yok ki evet örtüşmeyen noktalarda amenna amennadır. Örtüşen noktalarda seyran olur devam edilir. Ortak noktalarınızı arayın. Gittiğiniz yerlerde şuna buna bakmayın, ortak noktalarınızı arayın. Çünkü ortak noktalarınızı bulduğunuz zaman sulh olur.

Sulh dediğimiz iradelerin örtüşmesidir. Sulh dediğimiz sıfatlarınızın örtüşmesi ile alakadardır. Bir yerde iradeler örtüşmüyorsa, sıfatlar örtüşmüyorsa; pat çarpışma çıkar. Örtüştüğünüz anda onunla yürürsünüz. Onun için ortak noktalarımızı bulmak zorundayız. Eğer uç noktalarda birbirlerimizle kavga edersek sulhu bulamayız. Günümüzde şu anda yaşanan problem de odur. Ortak noktalarda hareket yoktur. Uç noktalarda garazlar vardır. Allah esirgesin. İnşallah vatanımıza milletimize zeval olmaz. Allah'ın lutfu ihsanı. Saat altı buçuk oldu. Allah'ın selamı üzerinize olsun. Hakikaten yüzümü kara çıkarttınız, bugün bu kadar kalabalık beklemiyordum. En fazla dedim beş kişi. Pikniğe gideni var, muhabbete gideni var, o var, bu var...

◇ Allah razı olsun hocam.

Allah razı olsun cümlemizden razı olsun. Yine bir dua ile bitirelim. Sizden ricam bir daha müşid konusunda ısrarcı olmayın, çünkü öyle bir şey yok. Hangi noktada yok benim için? Sizi bir yere yönlendirme hakkım yok. Sizin kendiniz bulmanız gerek.

◇ Yok, hayır ben isim vermenizi istemedim. Sadece hani...

Bu noktada elbette ki zaman hiçbir zaman boş değildir. Veliler vardır. İman edilir edilmez ayrı bir mevzuudur. Müşidler vardır. Kamiller vardır. Elbet birisi ile karşılaşacaksınız. Muhabbetiniz daim olsun diyeyim.

Bu noktada hareket edin. Hemen altını çizeyim bir dua ile beraber çizelim Allah'ın lutfu ihsanıyla. Allah sizlerden razı olsun. Bu sefer hepimiz için dua etmiyorum. Vatan milletimiz için dua ediyorum çünkü vatan millette de hepimiz varız. Allah'ü âlem! Varsa kinimiz, nefretlerimiz varsa öfkelerimiz; bu siyasi olur şu olur bu olur...

Ya Rabbi Ya Rabbi Ya Rabbi Ya Rabbi Ya Rabbel âlemin. Ya Rabbi Ya Rabbi Ya Rabbi Ya Rabbi Ya Rabbel âlemin. Ya Rabbi Ya Rabbi Ya Rabbi Ya Rabbi Ya Rabbel âlemin. Ya Rabbi ülkemize sulh ihsan eyle. Vatandaşlarımıza, milletlerimize, varlığımıza güzel iradenden sevgi muhabbet nasib eyle. Öyle bir ülke nasib et ki bizlere, o ülkede kürdü ile türkü ile alevisi ile sünnisi ile bütün etnik gruplar ile kardeşçe yaşayacağımız gayrı müslimleri ile de kardeşçe yaşayacağımız bir vatan eyle. Amin. Çünkü sıfatların zenginliğinde Allah'ı daha güzel tadarsınız. Ve bu vatan öyle bir vatandır. O kadar çok tecelli var ki o tecellilerde daha fazla müşahade hakkınız olur.

Ne mutlu. Böyle bir vatanda varız.

16.06.2013 – Futih-ul Gayb Okuması
Halil İbrahim GENÇ

9.MAKALE KEŞİF VE MÜŞAHEDE

Euzubillahimineşşeytanirracim bismillahirrahmanirrahim. Allah'ın selamı Abdulkadir Geylani üzerine himmetler üzerimizden eksik olmasın inşallah.

☞ *“Allah sevgililerine ve bunlardan bir kısmı olan ebdâla.”*

Burada zaten Allah sevgililerine ve bunlardan bir kısım olan ebdâla dediği an da bu makaleyi kimlere yazdığını söylemiş bulunuyor. Yani bu makale ebdâlların hali veyahut da Allah'ın sevgilileri üzerinedir. Bu noktada burada Allah'ın sevgililerini iki mertebede irdelemek lazım:

Allah'ı sevenler ve Allah'ın sevdikleri.

Allah'ı sevenleri zaten Allah sever. Lakin bir de Allah'ın husus en sevdikleri vardır. Belki ileriki sohbetlerde Abdulkadir Geylani “murat” ve “mürüt” kavramları üzerinden bir şeyler söyleyecektir bize. Ama Allah'ın lütfü ihsanıyla halillik ve iki sevgi noktasında iki makam çıkar: Allah'ı sevenlerde “Halillik” Allah'ın sevdiklerinde ise “Habiblik”.

Onun için derler ki mesela İbrahim(a.s)'a gittiğiniz zaman Allah'ı seven bir kudret üzeri bir meleke üzeri bulunduğunu görürüz, ama Resulullah'a gittiğimiz zaman “Habibim” diyor. Allah'ın O'na muhabbetini görürüz.

Bir hikâye anlatırlar derler ki Hızır(a.s) birgün rastgele bir hamama giriyor. Kendisi duş yaparken, birden bir ihtiyar görüyor. Gençler oynuyor, yani keseleniyorlar şakalaşıyorlar. Yaşlı bir amcacağız, kendisini keselemekten aciz, orada duruyor. Onların halini görünce

kişiye meylediyor yaşlı ihtiyara. Diyor ki “bey amca, sırtınızı ben keseleyeyim mi?”

“Tabii Ya Hızır! Sen kesele” diyor.

Hızır deyince birden bir şoklanıyor. İçeriden sesleniyor diyor “Ya Rabbi baktım bunun listesi benim yanımda değil. İsmi cismi bilmiyorum. Lakin ismime kadar biliyor, bu kimdir?” diyor. Orada (c.c) Hazretleri Hızır’a gönlünden şöyle bir hatırdaki bulunuyor: “Ya Hızır” diyor “bizi sevenlerin listesi senin yanındadır.” Hani himmet edeceğin, yardıma koşacağın bizi sevenlerin listesi senin yanındadır. “Sevdiklerimiz listesi ise bizim yanımızdadır.”

Allah’ın sevgililerine yani Allah’ın kendisini sevdiklerine ve ebdâllara diyor. Yani hizmetçilere, Allah’ı sevenlere... Çünkü ebdâl hizmetçidir.

Ebdâl dediğimiz erenlerin, en büyük vazifesi Allah için yaşamaktır. Bütün amellerini Allah için yaparlar. Ve bu sebepten dolayı ebdâllara hizmetçiler denir. Kullar, ebdâl, kul, hizmetçi. Ve bu noktada ilahi sıfatları üzeri yaşarlar. Bunlardan yetmişüçü’ü sırf zikri ilahi ile uğraşırlar. Onlara yetmişüç’ler denir. Sadece zikri ilahi ile uğraşırlar. Yani yerler içerler otururlar. Bütün varlıkları sırf lâfzî itibari ile zikr-i ilahidedirler. Mesela bu bağlamda kırklara geldiğimiz zaman kırklarda Allah’ın sıfatları üzerine ebdâllardır. Yani ahlaklarında Allah’ın sıfatını gösteren kişilerdir. Allah’ı sevenlerdir. İçlerinde elbette ki Allah’ın sevdikleri de olabilir. Onu bilemeyiz. Ama Allah’ı sevenlerdir ve o sevgileri üzerinden ebdâllık sıfatına geçmişlerdir. Ama ebdâllık sıfatını almaları, Hakk’ın lütfu ihsanı ile Cenâb-ı Hakk’ın ilahi bir sıfatını asli bir tecellisiyle bu âlemde göstermeleriyle alakadardır. Yani huyları olmuştur, ahlakları olmuştur o sıfatı. Ve o sıfat üzeri yaşadıkları için ebdâl olurlar.

Ebdâllar kendi içlerinde çeşit çeşit; zikirde bulunanlar, hizmette bulunanlar ve daha bunun gibi nice mertebede bulunan ebdâllar vardır.

Genelde efrat dediğimiz kişiler ise ferdidir. Bunlar ebdâl sınıfına değildir. Çünkü **ebdâllarda hizmet öndedir, efratta ise hüviyet öndedir**. Cenâb-ı Hakk'ın hüviyeti, varlığı ve kendi üzerlerinde hüviyetin tecellisiyle alakadardır. Onun için efrat dediğimiz kişiler müşahede ehli oldukları kadar Cenâb-ı Hakk'ın marifetullahına erebilecek kadar büyük veliler çıkabiliyor. Genelde efrat takımından yeryüzünde bazı rivayetlere göre on bir kişi, bazı rivayetlere göre on iki kişi olduğu söyleniyor. Bunlar zati tecelli üzeri yaşadıkları söylenir ve Cenâb-ı Hakk'ın marifetullah dediğimiz mertebesi üzerinden bir yakınlık bulduklarının itibarı vardır. Ki bunda da haklılık payı vardır, çünkü bireyseldirler, biricik bir yaratılış üzeredirler ve hüviyet ve hak üzerinedirler. Yani ferdi hikmet üzeredirler. Çünkü ferdi hikmet demek hani Muhyiddin Arabî'nin Fusûs-ul Hikemde Resûlullah efendimiz için buyurduğu birşey vardır, "o ferdi hikmet üzeredir" der.

Burada ferdi hikmetten kasıt aslında tasavvufun kendi istilâhında kasıt, Hüviyet-i Hakk'tır. Yani, "Sen atmadın Allah attı" ayetinde Hüviyet-i Hakk olduğunu söyler. Hüviyetin Hakk olduğunun noktasında yaşayan bu zatların en güzel hallerine belki hadisi kutsi ile örnek verebiliriz. Musa Alleyyisselam Allah'a soruyor "Ya Rabbi, soruyorlar kimden geliyorsun? De ki onlara ben olan, benden geliyorum". Hüviyet, benlik noktasında en yüksek seviyededir. Veya 'ben' demek arı soyutlama düzeyinde kendini bir taraftan bütün âlemden soyutlarken kendi varlığını mutlakiyetini söylemektir. Ama bir taraftan da bütün varlığının cem halinin ifadesidir. Ama bir taraftan da eylemi ile ben olmak da bütün varlığı tamamlayıcı olarak biz sıfatıyla karşılık görürse tamamlayıcı noktasında... Yani, eyleminiz ile hani ben diyorsunuz ama o benliğinizi eyleminizde gösteriyorsanız, üstün olan bir sıfatınızla âlemde tamamlayıcı bir sıfatı üzerinizde tecelli eder ki bununla beraber Allah-u âlemin varlık dairesine biz sıfatıyla girmiş olursunuz. Ki önemli olan 'ben'i 'biz'e taşımaktır kulda.

Ben bize taşınmazsa eğer, Cenâb-ı Hakk'tan gafil kalınır. Bu genelde birçok erende dahi olabiliyor. Yani normal kişilere bakarsanız hep ben,

ben benim kim olduğumu biliyor musunuz? Bakın burada fakr mertebesi hiç yoktur. Yani nedeni dışında olarak bulan ben, hevâlarından heveslerinden, sebepler dairesinde bulan ben. Burda Hakk'ı bulamazsınız kişinin kendisinin hep sebepler üzerinden eşyanın tabiatından edindiği şeyler üzerinden kendine varlık verişİ söz konusudur. Soyuyla sopyuyla, malıyla kariyeriyle ne ise artık, o güzelliğiyle, ne ise artık o... Allah öyle bir benlikten bizleri uzak eylesin. Buna zilli tecelli denir.

Cenâb-ı Hakk'ın en büyük esmalarındandır BEN kavramı. Musa'ya zaten söylüyor "BEN OLAN BEN" diyor. O kavramı kendisi kullanıyor. Ve diyor ki "ismimi boş yere anmayın". Menfaatler doğrultusunda anmayın dediği gibi, kendinize benlik vermeyin; eşyanın tabiatı itibariyle kendinize benlik vererek benim ismimi de anmış olmayın anlamına kadar gelir bu tefsir itibariyle. Ve Hakk mertebesinden bakarsak ebdâlların kendilerinde genelde fakr tam olmayabiliyor. Hizmetini yapıyor, hizmetini Allah için yapıyor, ama ilahi noktada bulunduğu şeylerle kendilerine varlık verebilirler. Genelde üveysiler, efendime söyleyeyim kırklarda bir sıfat üzeri yaratılmış o sıfatın hakikatini gösteren insanlarda bir tavır çıkarabiliyor. Ama efratta böyle bir tavır olmasına imkân yoktur.

Çünkü Efrat ferdidir. Hüvviyet-i Hakk üzeredir. Hüvviyet-i Hakk üzere yaşadığı için kendine varlık verme hakkı yoktur. Cenâb-ı Hakk'ın kendisi orada kendine varlık hakkı verir. Yani tavırda olan Hakk'tır. Sen atmadın Allah attı ayetindeki gibi. Bu noktadan da hareketle şöyle bir şey söyleyebiliriz. Allah'ın sevgilileri ve Allah'ı sevenler. Kendi adıma söylersem, benim Allah'ı sevmem bana hiç bir şey ifade etmiyor.

Önemli olan Allah'ın sizi sevmesidir. Allah sizi sevdiyse zaten bir şekilde O'nu siz seveceksinizdir.

Bu noktada aslında seven insan için şöyle bir durum vardır. Seven kişi her zaman sevdiğini kendine dışsal bulur. Onun için ebdâl dediğimiz taifede seven kişi olarak Halillik mertebesine doğru bir yürüyüş olur.

Hani Hazreti İbrahim'in bir özelliği vardır. Her ne kadar Hakk'a yakın olsa da hep kendine dışsal aramıştır. O'nun hikâyesin de bunu görebiliriz. Ve hep kendine dışsal olan olarak onla hitap muhattap olmuştur. Ve bu noktada Allah ona soruyor, Cebrail'le haber gönderiyor (çünkü sevenlerin en yüksek noktadaki mertebesi İbrahim'dir), diyor ki

“Söyle ona, onu Halil'im ettim” diyor “Dostum.”

Diyor ki;“Ya Rabbi, halilliğin nişanı nedir?” Yani dostluğun nişanı nedir?

“Dostluğun nişanı; ne istersen olur” diyor. Eğer ben sana dostsam benden ne istersen her istediğin olacaktır, diyor.

Ve kendinden el, kendinden göz, kendinden akıl -manen yani kendinden bir yürüyüş veriyor. Ve bu bağlamda Allah'ın lütfü ihسانیyla Halillik mertebesinin en yüksek doruğunda Cenâb-ı Hakk'ın üzerimizde “beni seven kulumun, nafil ibadetlerle bana yakın gelmek isteyen kulumun, gören gözü duyan kulağı, tutan eli olurum” noktasında önemli bir hadis-i şerif vardır. Bunlar genelde müritler. Mürit kavramıyla açıklanır. Belki ileride çünkü erenler üzeri yazıldığı için yüzde yüz bunu söylüyordur.

Sevenlere mürit derler. Talep eder. Birşeyi severseniz onu talep edersiniz. Mürid talep eden. Talip olursunuz yani. **Ama sevilenler, yani Habipler, sevgililer talep edilenlerdir.** Allah onları talep etmiştir. Bakın İbrahim nebiye âlemde Cenâb-ı Hakk iniyor. İniyor derken ona sesleniyor. Onun istediklerini bu âlemde yerine getiriyor. Ama Muhammed Mustafa'ya geldiği zaman Miraç ediyor, O'nu kendine çekiyor. Anlatmak istediğim biraz daha net oluyor bu noktada. Yani bir tanesi ilm-i tafsilat üzeredir. Bir tanesi ilm-i cem üzeredir. Arada böyle bir fark da vardır.

Genelde Sevilenler yârleri üzerinden görürler. Diğerleri ise yani Sevenler ise sevdiklerini herşeyde ararlar. Bunu kendinizden örnek alın hani birini seviyorsunuzdur. Televizyon izlerken bile isminiz cisminiz zikredildiği zaman a beni hatırlar mı? Bunu izler mi? Bende olurdu genelde sizde olmuş mudur bilmiyorum. Seven insan ilişkisinde sebepler üzerinden hep sevgisinin sevdiğinin sevgi halinin canlanmasını ister. Ve hatırlanışını ister. Veya hatırlamak ister. Ama sevilen her an onunla ilgilidir. Çünkü Cenâb-ı Hak onu bırakmaz. Birini sebepler dairesi üzerinden kendine çeker, diğerini ise ilahiyatı ruhani daire üzerinden sebepsiz çeker. Onun için muratlar ile müritler bir dediğimiz noktadır burası. Talep edilenler ve talep edilenler. Talep edenler ve talep edilenler noktası.

Bu noktadan baktığınız zaman Habibullah makamı talep edilen bir makamdır. Halilullah makamı ise kul tarafından talep edilen bir makamdır.

Burada sanki Hz. İbrahim'in Allah'ın talep etmediği gibi bir şey anlaşılmasın. Zaten Allah sevmiş olmasaydı ona talep etmezdi. Aradaki fark biri sebepler dairesi üzerinden Hakk'a yükselirken, diğeri varlık dairesi üzerindeki varlık tecellisi üzerinden Hakk'a yükselmek. Aradaki tek fark bu!

Bunu da Hazreti Resulullah'ın bir hadisi şerifiyle destekleyeyim ki anlayışımız tam otursun. O da şudur: "Ya Rabbi bana eşyanın sırrını öğret". Bildir diyor.

Yani sebepler dairesinden Hakk'ı bulmuyor. Sebepleri aşkın bir bakışı var, bütünsel bir bakışı var. Onun için ilm-i irfan Hazreti Resulullah'da daha yüksek bir derecede.

Ama eşyanın tabiat bilgisine bakış Hazreti İbrahim ve onun soyundan gelenlerde daha yüksek bir derecede, sadece İsmail (a.s) hariç. Bütün peygamberler sürecine bakın İshak, Yakup; bunlara **gecede yürüyenler** derler. Yani **âlemin, eşyanın tabiatı üzerinden Hakk'ı bulanlar ve yürüyenlerdirler**. Hani Hazreti Yakup geceleri yürürmüş vs. o işin zahir

tarafına sirayetidir, zilli noktada sirayeti, yani gölge uzantısı. Efendim abisi kovalar ve gece yürür. Dayısı kovalar gece yürür, onun için onlara gece yürüyüşünde yürüyenler derler hani İsrailoğulları. Değil!

“Bir gece vakti aldık getirdik” diyor. Gece vakti hüznüyle dalışı âlemde hüznüyle Cenab-ı Hakk’a yakarışının hali üzeredir. O sırada, Hüzün sizi âleme örtü kıldığı gibi Hakk’a yakın kılar. Lakin bu âlemin karanlığı size Hakk’ı göstermez. Bu âleme onun için gölgeler vadisi demişlerdir. Karanlıklar vadisi de diyenler olmuştur. Çünkü her varlık kendi varlığını gösterirken Hakk’ı göstermez. İman dolu bir gözle ancak görürüz dediği noktadan da hareket. Hüzünle beraber Hakk’a yakınlaşırsınız ve bu noktada Hakk sizi kendine doğru çıkarttığı zaman o gecenin üzerinden kendi varlığına çıkartır.

Ama Mescid-i Haram’dan Mescid-i Aksa’ya yani sıfatlar dairesinden kendi varlığına doğru yükseltmiştir.

Bunu da nereden biliyoruz Miraç’ta gördüğü bütün melekler, bakın kâinatta melek insanda meleke demektir. Yani yeti olarak tecelli eder. Her ne varsa kâinatta insanda özetlenmiştir ya! Bu noktada kâinatta melek demek, insanda meleke demek... Bu noktada Resulullah’ın asıllar âleminde gördüğü bütün melekler aslında kendisinin üzerinde tecelli eden yetileriydi. Ve “büyük ayetlerimizi gösterdik” diyor. Her gösterilen ise sizin varlığınıza bir aynadır. Bunu şöyle algılayın, toprağa bakıyorsunuz aslında toprak ben sizim der. Biraz romantik yaklaşayım veyahut da suya bakarsınız ben sizim der. Siz onların son halisiniz çünkü, aynanızdırlar aslında. Yani bütün kâinat sizin aynanızdır.

Her baktığınız şey aslında aynanız olarak size hitap ediyordur. Niye kendini görmüyorsun? Çünkü en son form değiştirmiş halisinizdir. Bu bağlamda baktığınız zaman asıllar âleminde görülen melekler de melekeler olarak seyr halinde, bu da dışlaşmanın aynalaşmanın gereğidir. Bu sıfatlara sirayet ettiği zaman, siz hangi hal üzere iseniz Cenâb-ı Hakk’da size o hal üzere tavırda görünür.

İlahi âlem noktasındaki tecelliyatlarında siz Celal'li iseniz birisi de gelir size celal'lenir. Yani Allah-u âlem onun üzerinden size Celal sıfatı ile gelir. Siz Cemal sıfatları üzereyseniz Cenâb-ı Hakk'da size Cemal sıfatları üzeri görür. Yani tavırda olur demek daha doğru olur.

Siz eğer merhamet sıfatı ile yaklaşıyorsanız Cenâb-ı Hakk'da size merhametli olur.

Siz azamet sıfatları üzere iseniz Cenâb-ı Hakk'da size azamet sıfatları üzere olur. "Ya Rab diyor bana görün", "Ya Musa sen beni göremezsin" diyor. Azamet bak, "Ya Rab bana görün". Emir kipi. "Sen beni göremezsin". Emir kipi. Takdir-i ilahi.

Ama diğeri Allah'ın lütf-u ihsanı ve Hazreti Resulullah merhamet güneşidir. "İçinizden öyle bir peygamber gönderdik ki size pek şefkatli pek merhametli başınıza bir şey gelmesini istemez". Aynı zamanda Allah da ona merhametli!

Hazreti Sultan Süleyman saltanat sahibiydi. Allah'ın saltanatını görünce lâl olmuştu.

Yani hangi sıfatınız baskınsa Allah'ın müşahede etme sıfatınızla âlemlerin müşahede etme sıfatınız baskın olarak öne çıkar. Ve o sıfat üzere âlemi okursunuz. Bu da ilk ayetin kendisidir.

"Oku! Yaradan Rabbin adıyla oku."

Zorunlu olarak o adla okuyacaksın zaten yani. Burada Rabbin adıyla oku derken üzerinde baskın gelen sıfatı neyse o sıfat üzere okuyacaksın. Emir veriyor zaten, bak farz. "Oku! Yaradan Rabbin adıyla oku!" Farz. Farz demek zorunluluk demektir. Olmazsa olmaz yani. Onu illa yapmanız gerekiyor ki Allah'ın istediği orada muradı ortaya çıksın. Ve her varlık zorunlu olarak okur. Baskın sıfatı üzeri âlemi okur. Hangi sıfatı baskınsa merhamet azamet, azim...

Ama şöyle düşünün! Bunun meşrepler ve mizaçlar noktasında insanlarda seyran etmesi çok kolaydır. Öğretmenler bunlarda daha çok vakıf olabilirler. İçinizde öğretmen varsa, öğrencinize dikkatli

bakarsanız yani meşrep sıfatları mizaçları neye göre ise ona göre okuyuşta olurlar. Bazıları çok Cemallidir iç âlemlerine çok kapanık olurlar. Hayal güçleri daha fazladır. Onlara görsellikle hitap etmeniz gerekir. Bazıları duyusu çok kuvvetlidir, onlara da kelam etmeniz gerekir mesela. Ama baskın sıfatı nereden geliyorsa o noktada onu, yani semi basar okuyuşu ona göredir, zekâ seviyesi ona göredir. Bazılarında sosyal zekâ çok ileridir. Bazılarında pratik zekâ çok ileridir. Değişebiliyor.

Onun için zekâ dediğimiz şey sadece belirli kalıplar içerisinde IQ'sunun ölçülmesiyle elde edilebilecek bir şey değil. Onun için öğrencilere dahi bakılırken bu mizaç dediğimiz ve sıfatlarına göre okuma dediğimiz şeyi rahatlıkla görebilirsiniz. Onu bırakın her ailede bulunan kişiler dahi âleme bakış açıları çok farklı olabilir. Anne Celal'lidir, Celal sıfatı üzere okur. Baba Cemallidir, Cemal sıfatı üzeri âleme bakar. Oğul da bir bakmışsın bir taraftan Celalli bir taraftan Cemalli. Yerden almış, gökten almış ikisinin arası ne yapacağını şaşırılmış hesabı, meyve vermeye çalışan bir ağaç gibi bir oraya bir oraya sallanabilir.

Yani demek istediğim burada birçok sıfatı üzerine haiz de olabilirsiniz. Anneden babadan onların o eril kuvvete, çünkü anne ve baba üzerinde eril kuvvettir çocuğun üzerinde her zaman. Bu noktadan baktığınız zaman Allah'ın lütfu ihsanı yine konumuza dönelim fazla dağıtmadan. Allah'ın sevgililerine ve bunlardan bir kısmı olan ebdâla diyor. Yani bu makale onlara yazılmış.

﴿ *“Allah'ın sevgililerine ve bunlardan bir kısım olan ebdâla. Akıllara hayret veren birçok alışkanlıkları ortadan kaldıran Allah'ın fiillerinin tecellisi açılır”.* Yani kerametler dediğimiz şey.

﴿ *“Bu tecelli iki kısma ayrılmıştır: biri Cemal sıfatıdır gülyüz ve sevgidir, diğeri Celal sıfatıdır hışım ve korkutucu ürkütücü sıfattır”.*

Allah'ü âlemin bir ayeti kerimesi vardır der ki “Ya Azazil” der. “İki kudret elimle yarattığıma sen ne için secde etmiyorsun? Niye sen İlliyundan mı oldun?” Bazıları onu parantez içinde ölümsüzlerden mi oldun diye söyler. Değil. İlliyundan, en yüksek melaike. Adem'e secde etmeyen tek meleke.

Biz lafzını en yüksek derecede kullanan melekler. Onlara nokta-kibriya derler. Ve diyor sen o nokta-kibriyalardan mı oldun?

◆ Kaç tane melek var?

Çok fazla fermiyonik yapıda olanlar var, bozanik yapıda olanlar var. Çok. Âlem emr-i âlem dediğimiz arş dediğimiz nurlar fazlasıyla yani düşünecek bir şey değil sayısız yani. Sadece kategorik olarak baktığın zaman maddeyi oluşturan melekler ve onların ruhlarını oluşturan melekler diye ikiye ayırabiliriz bir parça. Ama kendi içlerinde sayısız derecede tecellileri vardır. Yani maddeye doğru getiren, bak maddeye doğru gelen melekler nokta melekleri ki illiyun dedikleri de odur. Bir de onlara ruh katan melekler vardır.

◆ Bunlar bizim bildiğimiz melekeler değil, insanlardan farklı herhalde?

Yani asıllar âlemindeki melekeler değil, bunlara asılların asılları diyoruz. Asılların asılları yani emir âleminin ruhu latifelerdir.

Her neyse Celal sıfatıdır. Gülyüz ve sevgidir. Celal ve Cemal bakın, Cemal dediğiniz zaman cemden geliyor. Bir şeyi cem edince o Cemale bürünüyor. Bu da “halikul bariyun musavvirun” diye bir şey vardır. Hac suresinin son üç ayetinde, üç kavram vardır. Esmâ olan “halikul bariyun Musavvirun.”

Allah'ü âlem sıfatının gereği halk ettiği zaman Beri, Bari... Yani eşsiz ve benzersiz olarak onu kusursuz yaratır. Kusursuz, Bari yani barik; kusursuz ve ona biçim verir. Biçim verdiği ne ise o sırada onun istediği sıfat üzeri de niyeti ne ise, iradesi ne ise, hikmeti ne ise, onu o sıfat üzeri var eder ve bu noktada ona bir Cemal verir. Lakin kendisi de

varlık hakikati ile bir belirişe çıktığı için onun üzerinde bir tavır itibariyle kendisi de Cemal'e bürünür.

Lakin buradaki **Cemal suret üzeri bir Cemal değildir. Tavır üzeri bir Cemaldir.** Mesela size rızkınızı birinin üzerinden veriyor. Yarattılmış yani bir suret. Siz orada o sureti yani sebebi dediğimiz şeyi -patronuzu, eşinizi veya her kimse o kişiyi- gördüğünüz zaman suretin kendisinde kaldınız, sebebin kendisinde. Tamam, bir Cemalin kendisinden geldi amenna... Yani cem olmuş bir mertebe... Yani ne? Rezzak sıfatına cem olmuş. Lakin kendi iç gönlünüzden Cenâb-ı Hakk'a doğru giderseniz, sebepler dairesini aşkın bir bakışla!

"Ya Rabbi rızkımı veren sensin sana hamd-u senalar olsun" dersiniz o zaman Er-Rezzak esmasıyla sizin üzerinizden veçhelenir. Sizin anlayışınıza veçhelenir.

Ve o veçhelenişinde Cenâb-ı Hakk Cemal'e bürünmüş olur. Yani sizin oradaki algınız Cemal dediğimiz sıfatın veçhesine bürünmüş, yani bir sıfatı üzeri tavrıyla Cemal'e bürünüşü olmuş olur. Ve karşınızda sanki o Rezzak sıfatı ile tavidir. "Ya Rabbi rızkımı veren sensin". Yani esmalar üzeri veçhelenen ve kendini Cemal'e taşıyan, cem eden, kime? Kuluna! Çünkü kendisi zaten bir... Bir olduğu için takdirle kulunu birliğe taşıyor orada. Bu da çok önemli, çünkü Allah zaten orada verendir. Lakin kulun anlayışında o iman dolu anlayışında kendisini tevhide taşımış oldu. Tevhid bir daha söyleyeyim bu noktada;

Tevhid her şeyi Hakk görmek değil her şeyde Hakk'ı müşahede edebilmektir. Bakın bu panteizmi aşan bir sorundur. Çünkü 1900'lerden itibaren tasavvuf panteizmdir, panteist anlayışa sahiptir diye haksızca eleştiri getirmişlerdir. Panteizm kâinat kuvvetleri üzerinden oluşmuş veya putperestlik düzeyine, yani paganlara kadar ulaşan bir hal içerir, ama eşyanın tabiatı üzerinden bir anlayış içerir.

Tasavvufta ise eşyanın tabiatı üzerinden Hakk'laştırma yoktur. Cenâb-ı Hakk'ın varlığı üzerinden mertebeleri okuma vardır. Aradaki tek fark budur.

Yani âleme bakarken âlemin kuvvetlerini Allah'laştıramayız. Ama âlemin kuvvetleri üzerinden Hakk'ı seyran ederiz. Onun için her şeyi Hakk görmek hak değil, panteizm burada kaldı. Herşey üzerinde Hakk'ı seyretmektir.

Bu batılıların bir parça Monizminden de uzaktır. Çünkü onlar tekçilik noktasında kâinat üzerinden tekçiliğe kadar varabilirler. Ama bizdeki tekçilik Ahadiyet... Ahadiyet demeyeyim de Vahidiyet diyeyim. Çünkü Ahadiyet farklı bir kavram olarak başka bir kapıya götürür bizi. Vahidiyet daha iyi olur çünkü hem teklifi içermek hem de birliği içermek noktasında Vahidiyet kavramı çok önemlidir. Vahidiyet noktasından baktığınız zaman âlemin üzerinde Rabbül âlemin sıfatıyla tecelli edeni zikretmiş oluyorsunuz. Yani herşeyi Hakk görmek değil tevhid, ama her şeyde Hakk'ı müşahede edebilmektir. Bu bağlamda baktığınız zaman Monizm yani tekçilik Vahidiyet düzeyindeki tekçilik âlemin kendisini Hakk yapma değil âlem üzerinde Rabbül âlemin'in Rablik sıfatları üzeri müşahede etmektir. Her varlığın üzerinde hangi sıfat üzeri tecelli ediyorsa, o sıfatlar üzeri müşahede edebilmektir.

Allah'ın esmalarının bir özelliği vardır. Esmalar evrenseldir. Her yerde her şey üzerinde tecelli ederler. Ve esmalar müşahede edenin haline göre o tavrın seyranını açarlar. Yani ilkesel olarak bireyin kendi seyranına göre, âlemin üzerinde Allah her şeyin üzerinde Rezzaktır, yani Rezzak demek bakın ihtiyaçlarınızı veren demektir.

Rızık ihtiyaçta olduğumuz şeyler. Her varlık birbirine Er-Rezzak sıfatı itibariyle rızıkıdır, ihtiyaçlılığıdır. Güneşten tutun aya kadar, aydan tutun yıldızlara kadar, yıldızlardan tutun gökkubbeye kadar. Hepsi bizim rızıkımızdır. Onun için diyor "nihayetsiz kerem sahibi". Er-Rezzak esmasından okuyor. Lakin Er- Rezzak iken bakın, bütün esmalar sizi bütünselliğe taşır. Ama buradaki bütünsellik âlemi bütüne taşımak değil, bütünün kendisindekini okumak, yani iç âlemde her şeyi idare idame eden ve herşeye içkin ve muhit olanı okumakla alakadar birşeydir.

Ve bu noktada Allah'ü âlem bir şeyin varlık hakkını verirken de Adl esmasına bürünür. Çünkü bir şeyin varlık hakkının idare, idame ve ikame düzeyinde verilmesi Adl sıfatının tecellisine mazhar... Yani er-Rezzak iken aynı zamanda el-Adl oluyor. El-Adl iken el-Musavvir olarak da bakabilirsiniz, biçim vermiş.

Ama her şeyi birbiriyle genel dairede, sebepler dairesinde var ettiği için **er-Rahman'dır**. Yasalar üzeri var eder.

Ama aynı zamanda her birini farklı bir sıfatıyla öne çıkardığı için de **er-Rahim'dir**.

Ve geri kendine çevirdiği için “dönüşünüz yine O'na” yine **er-Rahim'dir**. Çünkü rahim sıfat aynı zamanda dönüş sıfatıdır.

Rahman dairesinde değişim, rahim dairesinde ise dönüşüm olur.

Ve bu noktadan bakın hiçbir sebep göstermeden hiçbir betimleme yapmadan, sadece kavramın üzerinden bakarsanız bütün âlemden Allah'ın esmalarını okursunuz. Evrensel dediğimiz o. Ama siz hangi potansiyel üzere iseniz, hangi sıfat üzere iseniz, baskın olarak o sıfatlar üzeri okumanız olur. Nihayetsiz kerem sahibi ya, o sizi bütüne taşıyacaktır. Sıfatınızda, o sıfat üzere, o nihayetsiz kerem sahibini okursunuz, kah saltanatta, kah merhamette. Âlemdeki kaosa denk gelerseniz, saltanatta değil merhamet sıfatında okuyabilirsiniz. Veya adalet sıfatınız kabarır, böyle ise böyle yapacağım hesabına giderseniz, adalet sıfatı ile Hakk'ı arayan veya Hakk'ı dile getiren veya hak için birşeyler yapmaya çalışan eylemlerde bulunabilirsiniz. Ve Allah sizin üzerinizden bir sıfatıyla tavırda olarak size Cemal vermiş olur. 'Şu kişi çok adaletlidir' ya da 'kerim sahibi' yani kerimdir, cömerttir.

Aslında o sırada sizin üzerinizde o tavırla size Cemal verirken, kendisi de o tavır üzerinde kendine Cemal vermektedir. Ama esmaların hali üzere, suretlerin değil. Suretler sadece araçtır. Varlık hakikatının tecellisine araçtır. Başka hiçbirşey için değil. Bir Cemal sıfatıdır ve lakin işin enterasan tarafı Cenâb-ı Hakk vaad ederken “Zul celalil vel ikram” üzeredir. Celal sıfatı, yani kudret sıfatıyla açığa çıkartır, nur açığa

çıkartır. Birşeyi var eder, var ettiğine de o Cemal sıfatı üzeri Cemal verir, onun için Celal ve Cemal sıfatları birbirinin dengesidir. Ve birbirini tamamlayıcı sıfatlarıdır.

Allah yaratmaya başladığı zaman “Zul celalil vel ikram” üzeredir. İkrâm, ikramın sonucu Cemaldır. En basiti yiyorsunuz içiyorsunuz hiç yeme içmeden yorulan olmuş mudur? Ben yorulurum. Veyahutta yürüyorsunuz, iş yaparsınız yorulur musunuz? Yorulursunuz. Ama bir sıfatın gereğinin hakkını yerine gelmesi üzerinden Cenâb-ı Hakk’ın lutf-u ihsanıyla bir Cemal’e bürünürsünüz. Bir karakter edirsiniz, bir hüviyet, bir kişilik edirsiniz. Cemal’den kastımız işte, o kişiliği edinmek, o sıfatlarla cem olmak. Tevhid-i ef-al, tevhid-i sıfat, tevhid-i zat üzerinden cem olabilmek.

Bir soru sorulmuştu, arada es geçildi. İki kudret elimle yarattığıma niye secde etmiyorsun? Ayeti gereği üzerine baktığımız zaman iki kudret elini farklı farklı yorumlayanlar olmuştur. İşte bunlar Allah’ın Celal ve Cemal’leridir. İki kudret el Hakk ve halk sıfatlarıdır. Hakk ve halk sıfatları da Allah rahmetini Rahman ve Rahim olarak açar. Rahman ve Rahim sıfatı üzerinde Celal ve Cemal olarak açar.

Yani rahmet, rahmet demek varlık vermek demektir.

Onun için diyor ki “Ben rahmeti kendime farz kıldım”. Yani varlık vermeyi kendime ahlak edindim. “Her daim yeni bir şen’deyim” demek her an yaratıyorum demek. Yaratmayı kendine, varlık vermeyi kendine ahlak edinen bir Rab ile karşı karşıyayız. Yani başka bir şey değil. O Rabbi ne kadar tanıyabilirsek, ne kadar katılımcı olabilirsek, o kadar da kurtuluşa erdik. Ve bu bağlamda baktığınız zaman “Rahmeti kendime ahlak edindim” diyor ve rahmet sıfatı iki noktada açığa çıkar; Rahman ve Rahim.

Rahman sıfatı genel dairedir. Yani kâinat dairesidir. Kâinat dairesi üzerinden yasalar üzeri var ederken herşeye bir varlık hakkı verir. O varlık hakkı üzeri idare, idame ve ikame eder. Ve bu noktada her varlığı ikame, idare, idame ederken kendi varlığında onları sebepler

dairesi üzerinden var ederken kendini saklar, sırlanmış olur, batına çekilir. Erenlerin güzel bir sözü vardır, 'Allah kula kulun hakkını kul eliyle verir, bunu bilmeyen cahil kuldan bilir.' Siz sebepleri görürsünüz ama arkadan yapıcı olan Allah'tır.

Rahman dairesinde Allah'ı okumaya en güzel örneklerden bir tanesi de Hazreti İbrahim'in verdiği güzel bir örnek. "Benim Rabbim güneşi doğudan yükseltiyor". Bu rahmaniyeti okumaktır. "Sen de batıdan yükseltir misin?" Veya yine İbrahim nebi üzerinden bir örnek vereyim. Hz. İbrahim'e Allah'ın lutf-u ihsanıyla bir mecusi misafir oluyor. Olunca da önüne yemek koyuyor. Mecusi yemeğe başlarken Allah'ın ismini zikir etmedi diye yemeği önünden alıyor. Ve mecusunin, hani insanın bir ukte olur ya yüreğine oturur, yüreğine oturuyor kalkıyor yemekten gidiyor. Allah'u âlem nida ediyor:

"Ya İbrahim" diyor "senelerdir bana küfür eder, lakin ben onun rızkını kesmemişim". Rahman! Rahman herkesin Rahmanıdır.

Kâinata Yahudi'nin de Allah'ıdır, Budist'in de Allah'ıdır, Türk'ün de Allah'ıdır, Kürd'ün de Allah'ıdır, ağacın da Allah'ıdır, karıncanın da Allah'ıdır. Hepsinin Allah'ıdır. Hepsine varlık Hakk'ı vermiştir. Bir sebep doğrultusunda bir hikmet doğrultusunda... Onun için kullarını gözetir. Pek şefkatli ve pek merhametlidir. Yeter ki gayret etsin, çalışmak zorunludur, çalışmak farzdır. Bir tane çalışmayan insan gösterin, ya illa çalışıyordur yani bir yerlerde. Bedeni ile çalışmıyorsa akli ile çalışıyordur. Onunla da çalışmıyorsa uyumaya çalışıyordur. Yani bir şekilde çalışıyordur. Yani bir eylemedir takdir-i ilahi.

İbrahim(a.s)'a söylediği şey aslında şu "ben Rahman'ım". Yani "kendimde rahmeti varlık vermeye başladığım anda o varlık verdiğim her ne ise adalet sıfatım gereği onu ikame idare ve idame eden ki senelerden beri bana küfür ehlidir ben onun rızkını kesmemişim sen önüne geldiği zaman benim ismimi anmadı diye mi aldın" diyor. Ve pişman oluyor gidiyor kendisinden özür diliyor. Kişi de imana geliyor,

böyle bir Rab ise ben dünden iman etmişim diyor. Çok enteresan bir hikâyedir ama Rahman'ı anlayabilmek için güzel bir örnek.

Ve sünnetullah dairesinde Cenâb-ı Hakk'ın ahlak tavırlarında olması yani yasalar üzeri ahlak tavrında olması ve bütün varlıkları rahmeti ile kendinde tutması; idare, idame etmesi, değişim ve dönüşüme tabii tutması Rahman sıfatının gereğidir. Her bir varlığa hususi ilgi gösterir.

Çünkü her bir varlığın üzerinde hazır olan Rab'tır. Onun için her bir varlığı itina ile var eder, onları ikame, idare, idame eder. Yukarıda birisi ile değil bizatihi onun varlığında olarak, onu surete getirerek, ona biçim vererek, onu kendi varlığıyla ikame, idare, idame ederek. Onun için her varlığın kendi varlığı Allah'ü âlemin ispatıdır.

Geçen gün bir arkadaşım felsefecilerden birisinden duymuş; "Ya, şimdi içinden çıkamıyoruz, dışına çıkamıyoruz, sağında değiliz, solunda değiliz, yukarısında değiliz, aşağısında değiliz" yani duyu algılarıyla bakıyor ve düşünüyor diyor ki "o zaman tartamadığımız bir şeyi müşahede edemediğimiz bir şeyin neresindeyiz?" O zaman yoktur da aynı zamanda hani göremiyorsun ya müşahede edemiyorsun ya o zaman da yoktur. Dışına çıkamıyorsun, çünkü zaten dışına sorunun kendisi zaten ironi içeriyor, çelişki içeriyor. Dışına çıkamıyorsun derken iman var bak. Hani bir Allah var dışına çıkamıyorsun, Amenna takdir-i ilahi. Ama sonuçta onu inkâra doğru götürüyor. Yani madem dışına çıkamıyorsun tespit edemediğin bir varlıktır. O zaman yoktur hükmüne giriyor. Her varlığın kendi varlığının hakikati, Allah'ın varlığının ispatıdır. Yukarıda bir Allah'tan bahsetmiyoruz ki dışına çıkalım. Sorunun cevabı aslında şudur:

Özdeşliklerde farkındalık olmaz.

Bir daha söylüyorum; Allah için özdeşlik kavramını dahi kullanmaya hayâ ediyorum. Çünkü özdeşliklerde iki kişi vardır, iki zıt vardır. Farz edelim onları bir sıfat itibariyle özdeş ediyorsun kutupları gereği. Ama o zıtlıkları yani o bütünsel dairede ne oluşturuyorsa orada bir özdeşlik arz ederler. Ama kendi içlerinde ayrışimleri vardır. Cami-ül Ezdâd sıfatı

gereği. Ama bir farklılık vardır. Cenâb-ı Hakk'da ise varlık mahiyeti itibari, bakın varlığın mahiyeti itibariyle bizatihi özdeşlik kavramını kullanmaktan yana hayâ ederim. Çünkü orada bizatihi kendisi vardır. Özdeşliklerde farkındalık olmaz noktasından hareketle yani bu kavramı sadece aklımızı yürütsün diye söylüyorum.

“Özdeşliklerde farkındalık olmaz”ı şöyle anlatayım. 50 saniyede, hatam varsa birileri düzeltin, 50.000 km hızla dünya dönüyor. Aynı hızda siz de dönüyorsunuz. Uzayda yol kat ediyorsunuz. Hissediyor musunuz? Özdeşliklerde farklılık olmaz. Sadece o farklılığı kendi varlığınızın bir hareketi, bir sıfat tecellisi, surete gelişten tutun da hız hareket farkından alanları farklılığı itibariyle bir farklılık oluşursa, kendi o bulunduğunuz izole ortam neyse yani o farkındalıkta olmadığınız ortam neyse kendinizin farkındalığı oluşur sadece. Aynı dünyada hareket ediyoruz kendimizin farkında olduğumuz gibi aslında dünyayla dünyayı yaşıyoruz hiç haberimiz yok. Farklılığımız kendimize ben olarak düşüncede kendimize varlık verişimizdir. Cenâb-ı Hakk varlık mahiyeti itibariyle bizatihi kendisidir herşeyde. Ve bu noktada kendimizi ondan ayırıştırıyoruz gibidir ama, takdir-i ilahi değil bizatihi sorunun cevabı şuydu;

Özdeş olduğun bir varlığın kendisini senin varlığın ispat eder, çünkü seni var eden O! Siz gelmeden önce bir bakışım olmuştu. Diyor ki “Ya Davut ben daimi kuvvetinim” yani anlatmak istediğimi anlatmak için, “bu kuvvetini nefesine düşman olmakla, ibadetle sarf etmeye çalış ki asli varlığının mahiyetine varasın.”

Şimdi bu bağlamda Allah'ın ne sağındayız ne solunda ne dışına çıkabiliyoruz, o zaman yok, değil. Bizatihi özdeşliklerde farklılık olmaz varlığın kendisinde Allah'ın lutf-u ihsanıyla mahiyet itibariyle, bakın suret itibariyle demiyorum, mahiyet itibariyle kendisi bulunduğundan sebebiyle hani diyor ya topraktan bitiririz diyor. Suyun kaldırma kuvvetinde bulunan, gemiyi o şekilde yüzdüren, gemiye biçim veren insandır ama gemiyi o şekilde var kılan Allah'ın kendisidir. Demir moleküllerinde bulunan nuruyla, suyu kaldırma kuvvetinde,

gravitasyonun kuvvetiyle de kütle çekim kuvvetinde ona varlık veren Allah'tır. 'Kuvvetlerimizi görmüyor musunuz?' diyor.

Bu noktadan baktığınız zaman her varlığın kendi varlığı, kendi varlığını üzerinde var edeninin ispatıdır. Yani siz bizatihi Cenâb-ı Hakk'ın varlığının ispatısınızdır. Onun için demişler ki fazla bir yerde arama kendine bak. Nasıl görüyorsun nasıl duyuyorsun nasıl var oldun? O kadar güzel söylemiş ki "Ya Davut ben senin kuvvetimim" diyor, bütün varlığının kuvvetiyim diyor. Yani benimle varsın, bir de nefsinle bana muhalefet ediyorsun, aslında bu bir uyarıdır. Demek ki Davut aleyyisselamin nefsiyle muhalefet ettiği bir yer var ki böyle bir hitapta bulunuyor. Eğer bir şey olmazsa onun hitabı bulunmaz diyor bakın "Ya Davut ben senin daimi kuvvetimim" bir uyarı yapıyor, demek ki orada bir örtüklük var. "Bu kuvvetini nefsine düşman olarak ibadete sarf etmeye çalış" demek ki Hakk'a karşı nefsiyle muhalefet var, sebepler dairesine giriş var. Burada nefsinle muhalefeti es geçeyim, yani Cenâb-ı Hakk diyor ki, "Ben seni var ediyorum. Göstereninim, duyanınım, kalbini çalıştıranım. Senin varlığın aslında benim varlığımın ispatıdır." Onun için bir ağacın varlığı, suyun varlığı aslında varlık itibariyle Cenâb-ı Hakk'ın varlığının ispatıdır.

Her varlık Allah'ü âlemi şehadettedir. Biz ne kadar O'na şahid oluruz, o da imanımıza bağlı olan birşeydir. Celal sıfatı; haşyete bağlı olarak korkutucu ve ürkütücü sıfattır. Bu iki sıfatın(Celal ve Cemal) önemli bir özelliği daha vardır. Tasavvuf seyrinde iki noktada önemli bir özelliği vardır. Birincisi Cemal seyrinde hayret ve hayranlık makamları oluşur. Ki rububiyet sıfatların tecellisi çok olur. Rububiyet sıfatlarından kastımız Rab, Mürebbi, Mevla bu gibi sıfatlar. Celal sıfatına bakın, bu sıfatları yoktur. Celal sıfatı uluhiyet belirimidir. Cemal sıfatı rububiyet belirimidir. Genelde Cemal sıfatı sevgiyle ortaya çıkartır. Rab Mürebbi, Mevla sıfatları ile müşahedeniz daha yetkin olur, yani oradaki ilişkileriniz müşahedeye döner.

Ama Celal sıfatındaki müşahedeye de geldiğimiz zaman ulûhiyet sıfatları üzeri olur. Azim, Azamet, Kibriya bu sıfatlar üzeri müşahede

olur. Bu sebepten dolayı Celal sıfatları üzerinde korku hali daha yüksek olur kişilerde seyranda. Cemal sıfatına nasib olanlarda ise sevgi, aşk, muhabbet daha kuvvetli olur. Bu da Allah'a ulaşmanın iki yoludur. Korku ve aşk, sevgi... Korku başlangıçta olması gereken şeydir. Yola girmeden önce evvela bir Cemal sıfatıyla adamın sırtını okşarlar. Yani bir kerametvaki olayla karşılaşır veya da rüyalarında bir şey duyar. Gönlünde özünde birşeyler hisseder. Bir aşk bir muhabbet hisseder. Ondan sonra yola gidince "Zul celalil vel ikram" sıfatıyla(terbiye sıfatıdır çünkü) yani Celal sıfatıyla Allah sizi terbiye eder. Buradaki terbiyeden kastım asli sıfatınızın açığa çıkması. Sebepler dairesine yoğunlaşmanız, sebepler dairesinde hareketlerinizle asli sıfatınız örtülmüştür. Hani nefsine muhalefet et diyor ya, nefsine Celal'li ol diyor. Oradaki Celal ikram hani "nefsinize zulm etmeyin" ayeti vardır. Nefsinize zulm etmeyin deyince millet şöyle anlıyor: yani serbest bırakın gitsin, değil. Nefsine zulm etme diyor, Yani onu boş bırakma onu terbiye et. Onun için Celal sıfatıyla karşılaştığınız zaman dikkatiniz en üst safhalara çıkar. Çünkü korku dikkati en üst safhaya çıkartır.

Celal sıfatında korku üç noktada tecelli eder. Seyr-ü seferde, **Havf, haşyet ve heybet**. Havf refleksler kontrolünden tutunuz aklınızda beslediğiniz korkulara kadar her türlü korkuyu içerir. Haşyet hani bir ürperti gelir bir şeyle karşı karşıya kalırsınız bir ürperti gelir tüyleriniz diken diken olur ona haşyet denir. Heybet; bir şeyle karşı karşıya kalırsınız da böyle korkudan donakalmışsınızdır.

Haşyet ile heybet arasındaki fark şudur: haşyette, kendi üzerinizde hala kendiniz varsınızdır, heybette kendinizi unutursunuz. Yani odak noktası orada korktuğunuz şeydir. Onun için **miracın en doruğunda heybet sıfatı tecelli etmiştir**.

Allah bütün azameti ile görüldüğü zaman Resulullah heybete büründü. Yani onun heybeti karşısında kendini unuttu. Direk oraya odaklanmıştır. Onun için diyor "Ebu Bekir Sıddık'ın sözüyle sana yaklaştım. Sesiyle yaklaştım. Korkmayasın. Musa'ya hitap ettiğimiz gibi; "Ya Musa, bu asanı nasıl kullanıyorsun ne işini görür?" Diye hitap

ediyor ya. Hani rahatlatmak için yoksa Allah bilmediğinden sormuyor, psikolojik bir tanım. Ve biz de sana diyor Sıddık'la, en güvendiğinin sesiyle seslendik diyor. Heybette bu nasıldır tasavvufta, hani şöyle söyleyeyim nebulara hiç baktınız mı internetten? Veya da kapkara bulutlar hareket ettiği zaman şöyle donup kaldığınız olmuş mudur? Heybet öyle bir şey... Bakın bulutların kendisinde inanılmaz bir azamet. Azamet sıfatını o bulutlar üzerinden oluşturan Allah'tır. Bakın azameti ile Cemale bürünüyor. Cem al, yani o bulutlar üzerindeki birlik tavrında inanılmaz bir azamet oluşuyor. O azamette donar kalırsınız böyle. Ama haşyete geldiğiniz zaman, o hani Cebrail'in gelişi gibidir. Cebrail geliyor ya Hira'ya, korkudan efendimiz donuyor kalıyor. O haşyet, tüyleri diken diken oluyor. Bu genelde zikirlerde olur. Tek başınıza kaldıklarınızda olur haşyet hali. Mesela kişi tek başına zikir ediyor. Zikir ederken bir ürperti tutar, bir sarsılma olur bir soğuma olur veya da riyazatta çilehanededir aynı anda üzerine bir elektrik vermişler gibi tüyleri diken diken olur, korkar birden sanki arkada sağda solda birisi vardır, aslında vardır. Allah ha bire gözetliyordur. İçeriden, dışarıdan, sağından, solundan nerden yapıyorsa yön onun yönü çünkü... O sırada Cenâb-ı Hakk kendi varlığının yakınlığını hissettirir kuluna. Ve o sırada dış etkenlerde olmaz mı yani cini ini şunu bunu. Evet vardır onların da öyle haşyetlerle ortak paydaları vardır. Ama Allah kendini yakın hissettirmek isterse haşyet tavrında bulunur. Yani kulunu korkutur. Tüylerini diken diken ettirir. Ben senin yanındayım ve kul hisseder. Birileri var, çünkü yani birşeye tutundum ben. Sanki prize koymuşlar gibi tüyler vallahi hani çizgi filmlerde olur ya aynen o şekilde de olur. Genelde çok zikir çekenlerde bu çok yüksek olur. Yalnız çekiyorlarsa inanılmazdır. Veya ıssız bir yerden gidiyorsunuz Allah'la olduğunuzu biliyorsunuzdur ama yine de korkuyorsunuzdur. Haşyet öyle bir şey, tüylerinizi diken diken oldurtur. Ama orada siz varsınızdır, bakın tüyleri diken diken olan siz varsınız.

Heybette öyle değildir. Kendinizi unutursunuz orada, odak noktanız oradaki sıfat tecellisidir. O yıldızların nebulalarına baktığım zaman ben çok korkarım. Ama o heybet!

Bir kardeşimiz söylemişti en çok âlimler korkarmış. Şimdi korkunun bir de şöyle bir tarafı var. Diyor ki “Allah’tan korkunuz” Allah’tan korkunuz ayetinin inmesinin sebebi şudur: yaptıklarınızdan korkunuz, çünkü Allah’ın adalet sıfatından kaçılmaz, en sonunda onunla karşılaşır, yüzleşir, hesaplaşırsınız, başka çareniz yok! En sonunda cezalanırsınız. Cezanız iyi de olabilir, kötü de olabilir. Yani ceza karardır. Kararınız iyi de olabilir kötü de olabilir. Ama yüzde yüz hesaplaşırsınız, adalet sıfatından kaçış yoktur. Hiçbir insan kaçamaz.

Ve bu bağlamda diyor ki “Allah’tan korkunuz.” Yaptığınız şeylerle karşı karşıya kalacağınız günden korkun. İşte o zaman Allah din gününün sahibidir. He o mahşerden önce de olabilir, her an yaşantınızda da olabilir. Mahşerin bizatihi kendisinde de olabilir. Ama mahşerinizi buraya taşırlarsa yaptığınız şeyden korkun. Çünkü her an Allah ile yüzleşirsiniz, yaptıklarınızla yüzleşirsiniz, hesaplaşırsınız. Hele bir de vicdanınız uyanırsa, pişmanlık ateşi içinde yanmaya başlırsınız. Hele bir de hayâ vermişlerse kendi içinize kapanır yanar yanar bitersiniz. Ve bunlar genelde Celal sıfatının şubeleri gibidir.

Böyle Celal’li ya, kulunu terbiye ediyor yani, asli sıfatını açığa çıkartmak istiyor. Allah kıskançtır yanında kimse yok ya, yanında onun için kimseyi istemez. Onun için diyor ki “kulum sen varsan ben yokum, ben varsam sen yoksun.” Yani ‘ben’i yanına koyma diyor. Öyle bir yere gelir ki, kul kendisini Allah’ın kendisini neresine koyacağını bilemez. Öyle bir hale gelir. O sırada bu hadis-i kutsi kendisine yetişirse Allah’ın lutf-u ihsanıdır. Kişi orada Cenâb-ı Hakk’la varlık bulduğunu bilir. Ve o şekilde artık yaşamaya başlar, bilincine erer. Hani Celal geliyor, heybetinde, heybet sıfatlarında, haşyette, havfda farketmez hangisinde gelirse o Celal sıfatların terbiye olur, kendi asli sıfatı ortaya çıkar, o asli sıfatıyla yaşamaya başlar. Ama ondan önce halen asli sıfatına gelmemiş, Hakk ile yaşadığının bilincine gelmediyse,

kâh kendine Hakk'ı yakıştıramaz, kâh tecellilerine yakıştıramaz. Yani, Allah kendisine Celal'lidir yani âlem üzerinde Celal yağıyordur, rahmeti ilahi bela yağıdırıyordur. Bela rahmettir onun için ayrı mevzu, yani bakış açısı değışiktir belaya. Siz kendi nefsinize dokunursa bela diye görürsünüz, kişi kendi menfaatine görürse benim derdim dermanımınmış der. Rahmet-i ilahi'den bakar. Çünkü Celal sıfatı "Zul celalil vel ikram" sıfatı üzeri gelir. Ve bu bağlamda kul asli tecellisi üzeri o Celal sıfatları hangi noktadan geliyorsa, o noktadan açılımlar olur. Beden terbiyesi üzerinden geliyorsa beden sıfatına nur kapıları açılır. Tefekkür üzerinden geliyorsa yani sıkışmış olduğı yerler üzerinden geliyorsa meleklerden tutun ruhanilere kadar ruhaniden tutun olaki Cenâb-ı Hakk'ın kendisi dâhil kuluna himmet eder. "Sorun ki söyleyeyim" diyor ya yardım eder.

Her o sıkıştığınız anda Cenâb-ı Hakk sizin üzerinizden hem bir Celal'e bürünür müşahede haline, hem de sizde o tavrı yerine getirmesi ile Cemal'e bürünür. Kul bir taraftan zahmetler yaşarken kendi kendini hırpalar. Yani "Zul celali vel ikram" kendi üzerinde de olur. Vicdan verdi mesela, "Zul celali vel ikram" artık kendi üzerindedir. Kendi kendine Celal'li olur. Sen bunu niye yaptın? Niye böylesin? Bak Celal sıfatı kendi üzerinde tecelli ediyor mürşidi kendi üzerindedir. Bilmem anlatabiliyor muyum? Orada Hakk tecelli ediyor. Ve kulun o üst belleği üzerinden o Celal sıfatıyla kulu geri, kendine döndürür.

Vicdan geri dönüşle alakadardır. Sebepler dairesinden ilk kurtuluşun basamağıdır. Çünkü vicdanlı insanın kendisi, sebepler dairesi üzerinden kendine döner, yani bunu niye yaptın? Bak sebebi aşkın bir şekilde, bir sebep var sebep üzerinde kendine dönüyor. Niye yaptın? Ve Allah bu ilk dönüş mertebesi için yemin ediyor. "Kendini kınıyan nefse and olsun" diyor. Vicdanlı nefis üzerine yemin ediyor. Kendini kınayan nefis üzerine pişman olan nefis üzerine, hamdolsun ki diyor. Onun için vicdan insanlığın Allah'ın lutf-u ihsanıyla Hakk'a dönmesi için en yüksek derecedeki melekelerindedir. Bir insanda vicdan yoksa ondan korkun. Bir insanda vicdan varsa, bilin ki o insan olmaya

değerdir ve insan olacaktır en sonunda. Ve bilin ki o zaman kapılarınız açıldı, çünkü vicdan kapısı tövbe kapısıdır. Vicdan kapısı mahşer kapısıdır. Oradan geçtiğiniz zaman kendi hesabınızı kendiniz görmeye başlarsınız. Oku kitabını hesap görücü olarak nefsin yeter. Kul kendine hesap görücü olarak nefsin hesap görücü olarak Celal'li dir. Allah'ü âlem biraz önce söylediğimi Davut(a.s)'a söylüyor. "Ya Davut ben daimi kuvvetimim, bu kuvvetini nefsin düşman olmakla ibadete sarf etmeye çalış." Yani bir taraftan kendini eleştir, bir taraftan da ibadetlerle nefsin terbiye etmeye çalış.

Kul kendine Celal'li dir. Bir taraftan ibadetlerle takva ehli olmaya çalışır bir taraftan da kendi nefsin terbiye ederek, içgüdülerini terbiye ederek, kötü ahlakından beri kalmaya çalışır.

Onun için takva sahibi olmanın başlangıç kapısı vicdandır. Hani katımızdan üstün olan. Ve bir insanın vicdanı ne kadar kuvvetliyse, o kadar kuvvetli takva sahibi olacaktır. Çünkü takva sahibinin iki yönü vardır: birincisi Rabbin ne dediyse onu yapma gayretinde bulunur ya da yapmazsa, vicdan eder. Yani böyle denilmiş niye yapmıyorsun? İkincisi ibadetlerle takva sahibi olmaya çalışır; emir ve yasaklara riayet eder, aynı zamanda hususi nafile ibadetleriyle de koruma altına alır. Çünkü yaptığınız her ibadette Cenâb-ı Hakk'a bir yakınlık kapısı açılır. Ve ne kadar bu yakınlık kapıları açılırsa, âlemdeki sizi Cenâb-ı Hakk'a örtük bırakan sizde neyle örtüklük varsa, heva ve heveslerinizi uyandırması, menfaatlerinizi uyandırması, asli varlığınızı örtük bırakan nelerse onlardan beri olmaya başlarsınız. Mesela ümmetinden bir kişi ashab-ı ikram'dan hırsızlık yaparmış ve namaz kılarmış. "Ya Resullullah böyle böyle bir durum var" diyorlar. "Onu kendi haline bırakın" diyor. Bir öyle iki öyle üç öyle şikâyetler üst üste, Resulullah "onu kendi haline bırakın bir şey de söylemeyin" diyor. En sonunda geliyorlar ve hiçbirsey söylemiyorlar. Resulullah kendisi soruyor: "o arkadaşın hali nicedir" diyor. "Ya Resullallah o ahlakı göremiyoruz artık onda" diyorlar. Güzel yaptığınız şey, bakın ayet diyor ki "namaz

kötülüklerden beri bırakır” diyor. Lakin bu söylenen aynı zamanda ayet temellidir. Yani akli ayete dayanır.

Yaptığınız iyilikler kötülüklerinizi giderir. Takvanın bir açılımı da yaptığınız iyiliklerdir. İbadetler dâhilinde yaptığınız iyiliklerdir. İnsanlara hizmet dâhilinde yaptığınız iyiliklerdir. Sizi kötülükten beri bırakır. Ve insanlara iyilik dâhilinde, bir ibadet dâhilinde, yapacağınız herşey gönlünüze düştüğü anda yapın. Çünkü ondan sonra bir iki vakit geçtikten sonra, ağırınıza gitmeye başlar; yapmak istemezsiniz. Yani sabah namazına kalkayım veya yarın oruç tutayım. Ya boşversene kardeşim tansiyon var, şu var, bu var. Veya birine yardım edeceksiniz şu kadar vereyim ne güzel birden bir coşkunluk geldi vereceksiniz, ‘ya bu da çok olmaz mı ne!’

İçgüdüleriniz yani kendi için olmaklıklarınız, eşyanın tabiatı üzerine olur. Kendi için olmaklıklarınız sizi bırakmaz. Yapma! Etme! Eyleme! Ama “muhalefet et” diyor. Muhalefet et; cihad et, savaş. Söz verdiysen sözünü tut, adak ettin, yani böyle yardım edeceğim. Nefsine uyma ağır mı gelir şu mu gelir, bu mu gelir, önemli değil. Ya bu aynı zamanda kişiliğinizin gelişmesi için zorunlu birşeydir.

İradede sabit olmak iradede kararlı olmak kişiliğinizde sabit ve prensip sahibi olmanız ve hakikaten de mümin sıfatıyla emin bir karakter sergilemeniz için gerekli birşeydir.

En basiti oruç; “Ya Rabbi yarın oruçluyum”. Evet, nefsiniz terbiye olur doğru. Diyor ki rahmet-i ilahi buyuruyor, “mükâfatı benim katımdadır” diyor. Yani nur ile karşılık görür amenna. En büyük karşılıklarından birisi de karakterin gelişimini sağlar, söz tutuyorsunuz akşama kadar. Söz tutmayı öğreniyorsunuz, iradenizi terbiye ediyorsunuz. İradenizde kararlılık sergiliyorsunuz. İradede kararlılık karakterin kararlı olması ve toplumsal ilişkilerde gerekli birşeydir. Eğer bir insan toplumsal ilişkilerde uyumlu değilse, karakterinde denge arz etmiyorsa iradesinde sakatlık var demektir. Yani istençleri çeşitlidir, ha bire değişiyordur. Yani serseri kurşun gibi... Öyle bir adamdan korkun!

Ama iradesinde kararlı bir insan, kim olursa olsun korkmayın. Adam ideolojiktir, kapitalist olabilir, komunist olabilir, dinci olabilir, nerede olduğunu bildiğiniz için ona göre hareket edersiniz. Ama iradesinde kararlı olmayan bir insanı hiçbir şekilde tahmin edemezsiniz.

Ve menfaatleri doğrultusunda hareket eden insanların hiçbirisine güvenmeyin. Çünkü yarın sizi arkanızdan hançerleyebilirler. Onun için diyor "mümin müminin kardeşidir". Yani emin kişiler birbirlerinin kardeşidirler. Geçen bir sohbetle söylemiştik, gerçekten mümin birine rastgelirseniz emin olun anne babanıza rastgelmiş gibisinizdir. O hissiyatı verirler. Tilki gibi bir adama rastgeldiyeniz tedirgin olursunuz, oturuşundan kalkışından halinden tavrından kendini ele verir. Enerjisi sizi rahatsız eder. Hani bu günümüzde pozitif bilim üzerinden böyle yaklaşım var elektriği rahatsız etti, elektrik alamıyorum vs. vs. Allah esirgesin.

Evvela Cemali bir tecelli olur Allah tarafından kuluna, duasının kabulü olur, bir kerametvari olayla karşılaşır. Cemali bir tecelli olur, yani okşayıcı bir tecelli olur. Ondan sonra bir "Zul celalil vel ikram" terbiyesine koyar onu. Bu ayettir. Hangi noktada? Diyor ki "iman ettikten sonra denenmeyeceğini mi zannediyorsunuz?" İman ettikten sonra geçmişlerin başlarından geçenlerin başınızdaki geçmeyeceğini mi zannediyorsunuz? "Allah cennet karşılığında mallarınızı canlarınızı çocuklarınızı ömrünüzden satın alır" diyor, eksiltir yani. Ve diyor ki Hz. Resulullah Allah'ın lutf-u ihsanı hadis-i kutsi itibarıyla diyor ki; "Allah bir kulunu severse -Celal sıfatı gereği- hastalıklar fakirlikler yoksulluklarla terbiye eder."

Ve bir hadis-i şerifte şöyle der: sabır-taat der üç derecede sevabı bulunur; ibadete taat, hastalıklara taat ve horluklara hakir görülmelere taat. Birincisinin sevabı yer ile gök arasındadır. İkincisinin sevabı gök ile arş arasındadır diyor. Üçüncüsü ise diyor arş ile Allah'u âlem arasındadır diyor. Çünkü üçüncüsü dediğimiz horlamalarda kişi bizatihi kendi üzerine döner. Ve genelde Cenâb-ı Hakk için şöyle bir şey söylerler; derler ki rivayettir ki şu anda hadis miydi ayet mi olduğunu

hatırlamıyorum. Diyor ki, “Allah ile kul arasında yetmiş bin nurdan ve zulmetten perde vardır.” Yetmiş bin nurdan ve zulmetten perde... Nasıl aşarız bunları? Babam diyordu ki ‘kibriti çak ver hepsini yansın gitsin, sen de kurtul o da kurtulsun.’ Buradaki espri şuydu aşk ateşi. Öyle bir sev ki, perde merde kalmasın. Her perdede Hakk’ı seyran eyle. Bakın çok müthiş bir hadis-i şeriftir, “kulum zatıma varana kadar hileme aldanmasın” diyor. Müthiş bir şey ya!

Zatıma varana kadar hileme aldanmasın. Her tecelli bir hiledir. Suretlerden tutun sıfatlara kadar... “Ben kulumun zannı üzereyim” diyor. Her müşahedede bir zandasınızdır. İmanın kendisi dahi zandır.

Hüsn-ü zan, imanın kendisi hüsn-ü zan... Yani bir Hakk var bir de siz varsınız; iman ediyorsunuz. Böylesi hüsn-ü zan yüksek derecede müşahede mertebesinin en kuvvetli halidir. Ama bu durumda asli varlığınıza örtülüsünüzdür. İman bunun için hüsnü zandır.

Hüsn-ü zanda, kendi varlığınıza örtünürsünüz. Çünkü iman ve iman edilen ikiliğindesinizdir. Allah da diyor “kalk aradan kalsın yaradan”. İmanın bittiği yeri istiyor. Söylediğim çok ağır bir şey değil bakın anlaşılır bir şey. İmanın bittiği yeri istiyor, Kendini istiyor. “Sen varsan ben yokum ben varsam sen yoksun”. Kul iman ediyor. Kul iman edince bir Allah var bir kendi var ama... Kalk aradan kalsın yaradan da, imanın bittiği yerde Cenâb-ı Hakk’ın zati tecellisi olur. Din zaten oraya getirmek içindir. Yani yol, fitratınızın gereğini yaşamak, oraya getirmek içindir. Vicdan, iman, akıl, ibadetler hepsi sırf buraya getirmek içindir. O zati tecelli içindir. “Hileme aldanmasın” diyor. Allah bilinmek istiyor ya, birşeyi en kuvvetli olarak nasıl tespit edersiniz, onu nasıl müşahede edersiniz? En yüksek derecede ya aşk ile ya da korku ile. Yani anlatmak istediğimi tam oturtmak içindi. Takdir-i ilahi bu bağlamda bakın mesela evde tek başınasınız. Ya arkamda biri mi var şu mu var bu mu var? Bak, korku var ediyor. Alah’tan korkunuz yani Allah’ı tanıyınız yaptığınızı amellerin sonucuyla karşılaştacaksınız. Neyse artık o... Veya Allah’ı seviniz, seviniz ki size kendisini ispat etsin. Ne ile? Üzerinizde

tecelli etmesi ile. Bunun da en basit örneği ise duadır. Bunu da nasıl söylemiştir dua Allah'ın ispatıdır.

Duanın kabulü Allah'ın varlığının ispatıdır. Ve kişi gerçekten imanlı bir insansa zaten kendi varlığı Allah'ın varlığının ispatıdır. Kendi varlığı Allah'ın varlığının ispatıdır çünkü hiçbir varlık kendi varlığı ile var değildir. Nedeni Allah'tır. Yani kıyam-ı bizatihi değildir. Onlarda kıyam ve bizatihi Allah'tır ve onlarla beraber kıyamdadırlar, ayaktadırlar. Yani bu ayakta dediğim sebepler dairesinde ikame, idame ve idare edilmektedirler.

Devam edelim

﴿ *“ hışım ve korkutucu ürkütücü sıfattır. Celal aynı zamanda azamet manasına da gelir. Bunların tecellisi kalbe çok ağır gelir”.*

Yetmişbin nurdan ve zulmetten perdeyi unuttum. Zulmet perdeleri karanlık perdeler denilen perdelerdir. Babam onu şöyle derdi espri ile anlatayım "zulmetten perde geldiği zaman vay o kulun haline". Hastalıklar, fakirlikler, yoksulluklar, zulmet perdesi dediğimiz sebepler dairesi üzerinden gelen perdelerdir. Sebep netice. O sebep neticeler üzerinden eşyanın tabiatına bağlı iken menfaatinize hevanıza nefsinize aykırı ne varsa hepsi size zulmettir. Ve hangi öğelerle besleniyorsanız hepsi size zulmettir. Onun için sebepler dairesinden kurtulmak için ya hasta olmanız gerekiyor ya fakir olmanız gerekiyor.

Ya, zorunlu mu? Vallahi eksiltirim diyor. Ne kadar yapar bilmem ama eksiltirim diyor. Allah sizi seçti ise zorunlu kahramansınız, yani istesenez de istemesenez de başınıza bela gelir. Takdir-i ilahi yok eğer mürid iseniz talep etmişseniz talep ettiğiniz şeyi bilmiyorsunuz demektir. Çünkü Hakk'ı talep ediyorsanız deneneceğinizden haberiniz yok. Babam onun için derdi "yolun başında biz adamların sırtlarını öteliyoruz şöyle bir güzel of puf puf, yolun hakikatini anlatsak yanımızda kimse durmaz, çünkü başına ne geleceğinden haberi yok". Burada çok korkutucu bir şey anlatıyorum, hani korkutmayın

müjdeleyiniz der. O müjdeleyiniz noktasından bakarsanız ya başınıza gelecek herşey asli varlığınıza yetişmeniz için bir araçtır. Onun için “derdim dermanım” demiş.

Geçen gün kardeşimiz riyazatı sordu, bakın nefsinle mücadele kolay bir şey değildir. Bugün deyin ki oruç tutacağım. Veya da hiç boşuna söylemenize gerek yok, nefsinizle şöyle bir şey de yaparsanız; üç gün yemek yemeyeceğim deyin. Vallahi dayanamazsınız. Üç gün de su içmeyin ondan sonra yanıma gelin. İmkânı yok yani! Ama inanılmaz kapılarınız açılır. Riyazat yağlarınızı eritir. Yağlarınız ne kadar erirse moleküller düzeyinde salınım enerjisi ne kadar fazla ise onlar geriye alınır, ruhani tecelliler ön plana çıkar. Burada söylemek istediğim şöyle bir şey var bakın, toprağın fermiyonik yapısındaki yani moleküler yapısındaki birçok hassasiyet olduğu gibi aynı zamanda şu an bilim tarafından bilinmeyen bozanik dedikleri ruh yapısı da vardır. Suyun ki turkuaz mavidir. Buna emir âlemin latifeleri denir. Mesela toprak diyor ki Cenâb-ı Hakk en yüksek derecede toprağın nurları kuvvetlidir. Onun için der, “ben topraktayım toprağa secde edin” ayeti o yüzdendir. Direk nötr eder. Ama orada en yüksek derecede olan nur siyah nurlardır ve beyaz nurlardır. Ve bütün kâinatın asli nurudur o. Bütün varlık âlemini var eden ilk nurdur o. Ve toprağın nurudur o. Ve her varlık onun için o nurlarla canlıdır. Hem meleki yapısıyla canlıdır hem o ruhlarıyla bir varlık halleri vardır. Aynı zamanda suyunki turkuaz mavidir, ateş vs. gibi nur veya fotonlar düzeyindeki nur ışık düzeyindeki o eflatundan tutun kırmızı, kırmızıdan tutun sayısız renge kadar çıkabilir. Havanınki gümüşümsü beyaz mavi ve yeşil de olabilir. Bunlara emir âlemin latifeleri denir.

Ahva hafi sır ruh latifeleridir. Ve her birinde o ruhani tanecikler vardır. Ve onlara varlık verir. Eğer siz kendi varlığınızı biraz geriye alırsanız bu âlemden sebepler, yani bunu niçin anlattım sebepler dairesinden riyazatlarla kendinizi geri alırsanız, yağ oranınızı düşürürseniz toprağınızdaki suyunuzdaki havanızdaki ruh latifeleri yüksek derecede salınım arz eder. Üşümler ve ruh latifeleri ne kadar yüksek derecede

salınımdaysa vücudunuz o kadar üşür. Bakın ışın demek ısı demektir. Isı demek ışın demektir. Eşittir yani. Yani bir yerde ışın varsa orada ısı vardır. Radyoaktiviteye bağlı. Vücudunuz dâhildir buna. Yani herşeyde böyledir. Bir yerde ışınım da varsa orada elbette ki nur vardır yani, tanecik kuvve. Üzerinizde Allah'ın nuru tecelli ediyordur. Ve moleküler(kimyasal) düzeyde yakıt enerjisi de açılan nur sizi ilahi âleme kapatır (Şehvet, hırs gibi şeyler üzerinden kimyasal enerjinin açığa çıkması bizi ilahi âleme kapatır,örter) ve bu âleme daha çok yönlendirir. Ve ne kadar yakıt enerjisi kullanırsanız kullanın daha fazla istersiniz. Huylara tabiatınıza kadar sirayet ederse bağımlılıklar yapabilirler. Çünkü vücut hormonları ona göre salınım yapar. Ve o salınımlara göre ihtiyaç arz eder. Sigara içer, patlıcan yemeğini çok sever. Veya kabak yemeğini çok sever. Yani açılan o ne ise ona bağlılık en yüksek safhadadır. Ve bunları ne kadar minimum düzeyine çekerseniz, toprağınızdaki havanızdaki suyunuzdaki, vücut enerjinizdeki nur salımı ruhani latifeler düzeyinde daha yüksek olmaya başlar.

Ve bu bağlamda ruh latifelerinin yüksek tecellisinin ortaya çıkması için yapılan bütün ibadetler üç dört amaç için yapılır.

1-Kerametvaki olaylar göstermek için,

2-Her bir yaptığınız ibadetin meleği vardır. O ruh latifelerine melekleri davet edersiniz. Âlemi etkilersiniz, huddem edinmeye çalışırsınız. Allah esirgesin! Bu yoldan çıkarma vakalarına kadar gider. Çünkü bir hudemin var, istediğin gibi yapabilirsin Alaaddin'in sihirli lambası gibi. Azim Allah. "Kerameti gözüne perde olmuş" demiş ya efendi...

3-Her nurun ilahi âlemde Cenâb-ı Hakk'ın tecellisiyle veya kişinin fitratına göre ilm-i irfan düzeyinde tecellisi olur, yani ona bilgi bırakır. Vücudunuz aynı zamanda bir kılavuz gibidir, rehber gibidir. Aynı anda onu fitratınız gereği, sıfatınız gereği onun üzerinden bilgiye çevirir. Ve büyük efendilerin çoğu nurun tecellisini o ilahi bilgiye ermek için yaparlar.

Sebebine gelince çünkü bilgi ile yakınlık olur. Ama nuruyla gelen bilgi ile yakınlık olur bakın altını çiziyorum.

Nuruyla gelen bilgi ile yakınlık olur. Hani diyor ya müminden korkunuz. Hangi müminden? Allah'ın nuru ile bakan müminden.

Müminin ferasetlisinden korkunuz çünkü o Allah'ın nuru ile bakar. Çünkü Allah'ın bilgisi ile bakıyor. Allah diyor "Kulum düşündüğünde manası ben olurum". Aynı anda bir şeyi istesin, istediği şeyin hakikatini Allah'u âlem aynı anda gösterir. Ve en yüksek düzeyde bu şekilde yapın, çünkü amaç Allah'a yakınlık ise amenna melekler bize hizmet etsin, bak yine nedenimiz dışımızda. Bir isteğimize hizmet edecek yani sebepler dairesine yine girdik. Değil. Amaç Hakk'a yakınlık ise yaptığınız bütün ibadetleri Allah için yapın, ne bir huddem edinmek ne de kerametler göstermek için.(Kendi üzerinizde bir melekenin gelişmesiyle beraber keramet göstermek.) Allah esirgesin.

﴿ *"Bu hal insanı müthiş sarsar bu hal kalpte olur. Fakat zahiri duygulara da sirayet eder. Bazen görülür ve işitilir".*

Aslında söylediği nefis mertebesi... Yani bu hal hangi mertebede nefis halinde tecelli eder. Nefs-i mülhime halinde. İlhamatlar, kerametler bulan nefis. Celal sıfatı ile terbiye ediyor, hangi terbiye sıfatından bir hal Cenâb-ı Hakk tarafından hediye ediliyorsa o hali aynı anda kendinde buluyor.

﴿ *"Bu halin bir ravi peygamber efendimizden nakil etmiştir. Namazda yemek kabının kaynamasına benzeyen bir ses işitmiştir. Bu ses kalpten gelmiş ve zahirde de işitilmiştir."*

Yani bunu hem iç âleminizde duyduğunuz gibi yakaza düzeyinde ses veya da yakaza düzeyinde görüntülerle de görebilirsiniz diyor.

﴿ *Bu hale sebep, Allah'ın Celal sıfatının tecellisini görmesi ve azamet-i İlahi'nin keşfolmasıdır... Bu hale benzer şeyler Hz. İbrahim'den (A.S) keza, Hz. Ömer (R.A) rivayet edilmiştir.*

Cemal sıfatının tecellisine gelince: Bu sıfatın tecellisinde kalb nurla dolar ve bununla hoş olur.

Eksik bıraktığım bir yer vardı burayı okuyunca aklıma geldi. Nurdan ve zulmetten yetmişbin perdeler demiştik ya, zulmet perdeleri sebepler dairesinden sizi uzaklaştırmak için hastalıklar fakirlikler yoksulluklarla açılır. Ama nurdan perdeler aşkla muhabbetle açılır. Ama kulu sıkır. Nur tecelli ettiği zaman, kul sıkılır. Azim Allah sanki içinizde atom bombası patlıyormuş gibi olur. Bunun da sebebi şudur, yüksek derecede ışımaya radyoaktifler üzerinizde tecelli ederse, yani ışımaya sebep olan bir halde olursanız, vücudunuz bazen olur yanar, bazen olur donmaya başlar. O sırada vücudunuzun yapısı onu kaldırmaya müsait değildir. Yani içgüdülerinizle beraber sıkılırsınız kabz olursunuz. Ve öyle bir kabziyete kadar gider ki vücudun kendi formu ona dayanamayacak hale gelir. Ne kadar nurlanıyorsanız vücut enerjiniz olan, o moleküler düzeydeki enerjiniz onu kaldıramayabilir. Ve nefsinizle beraber daralılırsınız. Sıkır ve o sıkışlar o kadar kuvvetli olur ki kişi hakikaten dayanamayacak seviyeye gelir. Nur ne kadar şiddetli ise varlığı o kadar dayanamayacak hale gelir. Değişik bir yerden de ilhamat olsun diye bir örnek vereyim. Ama bu konu adına değil de farklı bir açı olsun diye.

Der ki Hz. Resulullah “Ümmetimin âlimlerinin kanı zehirlidir kim ki ondan içer ölür”

Enteresan bir hadis-i şeriftir. Hz. İmam-ı Azam'ın üzerinde bir gün bir akrep geziniyormuş. Demişler ‘efendim akrep geziniyor.’ ‘Bırakın gezsin’ demiş. Pat diye sokuvermiş. Demişler ‘bu küfür olmaz mı?’ İntihara teşebbüs gibi... ‘Değil, o hadis bende hak mıdır değil midir, onu tespit edeyim’ diyor. Kendisine bir şey olmuyor ama akrep aynı anda ölüyor. Bir kişide ne kadar radyoaktifler yüksek derecede ise vücudu o kadar zehirlidir. Birçok evliyullah uzun yaşar, birçoğu kısa yaşar. O radyoaktifler sebebiyle. Ne kadar yüksek derecede enerji salıyorsa ki bazıları nükleer santral gibidir, emin olun ya. Nükleer santral gibidir. Ne kadar radyoaktif fazlaysa vücudu o kadar zehirlidir.

Kanı o kadar zehirlidir. Günümüzde de söylüyorlar ya çernobil vakası hani vs. ve genelde de cep telefonu vs. kullanırken dikkatli olun. Güzel bir kardeşim, Kaya abi diye bir insan "herkes çernobili kendi beraberinde taşıyor biliyorsun" diyor. Hakikaten de çok zararlıdır dikkatli olun. Ha genelde uzak tutun özellikle kalbinizden ve beyninizden. Çantanızda taşıyın genelde, bu bir tavsiyedir. Çünkü inanılmaz derecede radyoaktifite sizin içerdeki ruhani tecellilerinize etki yapabilir. Mesela çok enteresandır, dikkatli bakın düşünen insanlarsak telefon geldiği zaman çok enteresan bir şey olur. O sıradaki düşünce faaliyetiniz en yüksek safhaya çıkar. Bir hayal kuruyorsanız, bir düşünceniz varsa en yüksek safhaya çıkar. Azim Allah telefon eden kişiye odaklansanız onun haline kadar hissedebilirsiniz. Telepatik hassasiyetiniz aynı anda açılabilir. Lakin biraz sonra mat mat bakmaya başlarsınız. Kulağınıza kadar yanıyordur o kadar yüksek derecede elektro manyetik etkiye maruz kalmışsınızdır ki dendrit denilen sinir hücre kolları dayanmaz ona. Çökertir sizi. Onun için fazla konuşmayın veya da kulaklıklarla konuşmaya çalışın. Yani aynı anda güzel hassasiyet getirebilir ama yıkım da getirebilir.

☞ *"Bu hale sebep, Allah'ın Celal sıfatının tecellisini görmesi ve azamet-i İlahi'nin keşfolmasıdır... Bu hale benzer şeyler Hz. İbrahim'den (A.S) keza, Hz. Ömer (R.A) rivayet edilmiştir... Cemal sıfatının tecellisine gelince: Bu sıfatın tecellisinde kalb nurla dolar ve bununla boş olur. Bu halde kalb rahat eder."*

Ki o sonlarda olur ilk başlarda olmaz.

☞ *"Lütuflara erer. Güzel konuşmaları burada duyar. Güzel sözleri bu halde işitir."*

Bunlarla beraber Cenâb-ı Hakk'ı müşahedeye başlamıştır.

☞ *"Bununla beraber, kendisine yüksek hediye müjdeleri burada verilir. Ve yüksek derecelere çıktığı kendisine burada haber verilir."*

Yani Celalden sonra Cemal gelir.

﴿ *“Bu öyle bir makamdır ki; bundan sonrasında kulun hiçbir dahlî olmaz.”*

Yani kendi varlığı üzere hareket etmez. Aslında bu da konuştuğumuz nefis mertebesi, nefsi mütmainedir. Kişi Hakk ile dir. Ve varlığında mutmaindir. Ve o mutmainliği içinde hareket ediyordur, yani Cenâb-ı Hakk'ın varlığında sanki bir suyun içinde akan hiç direnç göstermeyen bir çöp gibi bütün varlığını Hakk'a ismarlamıştır, tevekküdedir ve onunla yaşamayı öğrenmiştir. Yani Rabbi sıfatı, o ilahi olan Rab sıfatı üzerine baskın gelmiştir artık. Ve artık o doğrultuda yaşar. Ki o zaman nefsi mutmain olur. Hani oku! Yaradan Rabb'inin adıyla oku! "Zul celalil vel ikram" Rab sıfatı açığa çıktı. Okuması hak olur artık yani kendi sıfatı üzeri okuduğu için zaten hep hoşnut olur. Ondan sonra zaten soruyor sen benden razı mısın? Yani bu kadar Celal'li oldun, bu kadar Cemalli oldun; bunu yakıştırdım, yani seni kendime de yakıştırdım, Celal ve Cemal sıfatlarının tecellisi ile sen benden razı mısın?

Burada iki türlü anlayın; bir: ilahi âlemden aynen tecelliye anlayın, Celal ve Cemal, iki: kendi varlığı üzerinde sizde tecelli eden bir varlığı da anlayın yani “ben seni kendime yakıştırdım sen benden razı mısın?” Veya da “o kadar olay getirdim başına. Senin beni bulman için! Sen benden razı mısın?” Ve kul der ki “Ya Rabbi ben senden razıyım”. Çünkü mutmaine gelen nefsin doğal olarak söyleyeceği şey o. Mutmain! Hakk ile mutmain “kalpler yalnızca Allah'ın zikriyle mutmain olur” diyor. Yani nefsi mutmainle burada zikirle alakadarlığı ne? Burada zikir, ilahi zikirdir. Allah'a amellerinizle olan zikirdir. Yani sadece lâfzî itibari ile yaptığınız zikir değil. Bütün ibadetlerinizde bir sıfatın gereğini yaşamamız üzerinden yapılan zikirdir. Halifetullah düzeyinde ve kalbiniz artık Allah ile mutmaindir, çünkü Rab sıfatı ile üzerinde baskındır ve bu doğrultuda hareket ediyorsunuzdur. Ve üzerinizde baskın olan o esma-i hassanız denilen Rab sıfatı hangisi ise onunla beraber zikr-i ilahiye taşınmışsınızdır. Yani bu âlemde o zikr-i

ilahinin temsilcisisinizdir. O esmanın temsilcisisinizdir. Baskın sıfat... O zaman mutmain olursunuz.

Yani bu şu demektir biraz felsefi olarak söylersek; ne zaman nedeninizi kendinizde bularak yaşarsınız, sebeplere bağlı olmadan ve kendi o varlık sıfatınızın hakikati üzerinden hareket ederek yaşarsınız özgürce, işte o zaman mutmain olursunuz. Nedeni kendinde olarak yaşayansınızdır. Diyor ya dâhili olmaz, kendisinin dâhili değildir, çünkü varlığın hakikati üzeredir.

Babam, efendi hazretleri bir gün şöyle dedi; "bazen ihtiyaçlı insanlar geliyor ve bize ayan oluyor. Lakin benim de ihtiyacım var. Dayanamıyorum, veriyorum, bana kalsa vermem. Lakin elimde değil veriyorum. "

Elinde değil, hizmet edecek. Ebdâl dedi ya 'Hizmet ehlidir' ilahi sıfatları ne ise o ilahi sıfatların gereğini yaşarlar. İstese de istemese de cömerttirler. İstese de istemese de merhametlidirler. Hem kendilerine kalmamıştır o. İstese de istemese de hayır üzeredirler. Kötülük yapamazlar. Hep hayır üzeredirler. Akıllarından kötü düşünce geçer mi geçmez mi onu bilmiyorum. Ama istese de istemese de hayır üzeredirler.

﴿ Herşey ezeli nasibe bağlanır. Kalem kurur. ﴾

Burada kalem kurudu, hani evvelde bir kalemimiz vardı kurudu manasında anlamayalım. Buradaki kast edilen şey şudur; sıfatına vardı sıfatının gereğini yaşıyor artık. Evet, buradaki kalem kurudu, eskiden kendisinin istekleri vardı. Nefsinin doğrultusunda. Nedeni dışında olarak hep kendi istekleri vardı, nedeni dışında hep istediğiyle Cenâb-ı Hakk'tan kendini soyutluyordu kul. Varlığında yaşadığından kendini soyutluyordu, örtülü.

Ama burada örtüsüz... Soyutlamıyor, katılımcı. Katılımcı dememiz de anlaşılın diye, bizatihi kendisinde bir sıfatı gereği tecelli ediyor. "Zul celalil vel ikram" ve Cemal, Cemal veriyor ona bir tavırla Rab sıfatının

bir tavrıyla. Çünkü Rab sıfatı ilahi bir sıfatın sizin üzerinizde tavrı olarak görünüşü ile alakadardır. Mesela sizde Celal sıfatı çok baskın, bu noktada farz edelim diyelim ki Allah'ın azamet sıfatı üzerinesiniz, azamet ve kibriya. Kibriya sıfatının sizdeki filler üzeri görünüşü ile azamet sıfatı ile üzerinizde Rab olmuştur Allah. Bilmem anlatabiliyor muyum? Şimdi bir tavrıdasınız, mesela ne diyelim mürebbi ailenize ya da çocuğunuzla mürebbiniz. O tavrı üzerinden mürebbi mesela varlığınızın esma-ı hassı mürebbi. Baskın sıfatınız mürebbi sıfatı. Siz istesenez de istemesenez de mürebbi sıfatı sizde baskınsa, o baskın sıfatın gereği olarak ne zaman ki amelde mürebbiliği gösterirsiniz. Evladınıza bakarsınız öğretmenseniz öğrencilerinize titrersiniz vs. ha işte o zaman mürebbi sıfatı ile Allah'ı âlem üzerinize Rab olmuştur.

Mesela, Musavvir; sanatçısınız. Musavvir esması baskın üzerinizde. Sanatçı deyince de türlü türlü sanatçı var. Yani klasik noktadan baktığınız zaman taklide gidenler kendi varlık duygulanımlarını ekleyenler hiçbir şekilde kendi varlık duygulanımlarından bir şey eklemeyen bizatihi varlıklarında bularak bir şeyi açığa çıkarırlar... Hani İsmail Emre'nin dediği gibi "bu doğuşat benden değil, tutulması kuş değil". Bakın sanatta üç kademe; diğerinde siz yoksunuz bizatihi Allah var. Onu yaptığınız zaman, yaparken siz inşa edilirsiniz. O Musavvir sıfatını yaşadığınız zaman zevk edersiniz. Ama o Musavvir sıfatıyla sizde tecelli ettikten sonra, size biçim de vermiştir aynı zamanda. Yapılan ne ise hangi eserse ona baktığınız zaman siz yapmamışsınızdır, Hakk yapmıştır. Çünkü eseri ile beraber kul amelinde yaratılmıştır, ikinci yaratılış. İkinci yaratılışınız esmanızla alakadardır. İkinci yaratılışınız dil ile alakadardır. İkinci yaratılışınız ahlakınızla alakadardır. Temeli dildir ama.

Musavvir esmasından yine bahsedeyim bu bağlamda. Yaptığınız ne ise; sanat, hangi sanatı yapıyorsunuz? Edebiyat olabilir, resim olabilir, heykeltraşlık olabilir, yaptığınız şey üzerinden, yaptığınız eylem üzerinden biçim verirken, siz aynı anda kendinizde değişik bir biçim alıyorsanız, hani mutmain bir hale geliyorsanız, zevk buluyorsanız, işte

o zaman Musavvir üzerinizdedir. Nefs-i mutmaindesinizdir. Esmanızın gereğinizi yaşıyorsunuzdur. Kendinizden, doğal halinizi yaşıyoruz. Nedeninizin gereğini yaşıyorsunuzdur. Nedeniniz o sıfatın hakikatini yaşamak, gereğini yaşamak... Yani kaderiniz Allah'ın kaderidir. Biz onun kazasını yaşıyoruz demiştik ya hani. Kaderimiz Allah'ın kaderi yani O'nun bir sıfatı gereği yaşa. O sıfata veya birçok sıfatı dâhil edin. O sıfatın gereği üzeri yaşadığınız anda nedeni kendinizde bulmuş olarak kazasını yerine getirmiş olur. Allah sizin üzerinizden hem kendine varlık vermiş olur, hem de size varlık vermiş olur. O zaman nefsiniz mutmain olur.

- ◊ Hocam şimdi aklıma şey geldi, sanattan bahsedince genelde yani herkesi tabii ki dâhil etmiyorum, ama genelde eskiden yani sanata hep böyle şey takva karşıtı gibi bakılırdı. Yani sizin o konuda görüşünüz nedir? Müzik?

Allah'ın esması gereği olduğu için sanata yabancı değilim. Çünkü Musavvir dediği anda sanatçı çıkacak demektir. Yani biçim verdiği için, biçim verenler çıkacak demektir. Bu istisnasız böyledir. Onun için sanatı yasaklamaya imkân yok. Yani bunu şöyle düşünün; Allah'ın bir sıfatı varsa o sıfatın karşılığı ezelidir ve ebedidir. Mesela Allah Settar'dır. Örtünen. O zaman insan örtünecektir. Yani örtüsü nasıl olursa olsun o önemli değil. Yani demek istediğim o sıfatın gereği itibarıyla o kalıcıdır artık. Musavvir esması kalıcı olduğu için sanata hiçbir şekilde olumsuz bakamıyorum. İster Beethoven yapsın bir şeyler. İsterse şu yapsın, ama sanat dediğiniz sizi cezp etmiyorsa...

Allah'ın Celal sıfatından hareketle azamet sıfatı gelir. Bu insanda tutku ve hırs olarak gelir. Yani insanda tutku ve hırs olarak çıkar. Eğer tutku varsa sanatçılığa daha yakındır. Hırs varsa dünyaya daha yakındır yani menfaatlere... Ama Allah'ta Azim esmasına karşılık gelen azim, yani istediği şeyi yapacak ve üstün gelecek. Bak istediği şeyi yapacak ve başarılı olacak. Galip gelecek. Onun için Azim sıfatı galip gelme sıfatıdır. Şimdi bir kişi esmasının gereğini yaşarken zorunlu olarak o esmasının gereğinde Cenâb-ı Hakk Azim sıfatını verir ona. Yani galip

getirecektir onu orada. Mesela eser yapıyor o eserinde illa onu sonuca ulaştırır. Ve o kişide tutku olarak çıkar. İlla onu yapar.

Mesela kendimden anlatayım Nur Göğü Seması birinci kitabı yazıyordum. Ben notlar tutarım notlar şu şunu şöyle yapacağım. Yazmaya başlarım hiçbir şekilde aynı şeyi yazmam. Elimde değil. Geliyor kendinden bambaşka bir şey geliyor. Ve yazının en sonunda tuttuğum notlara bakarım hiç alakası yok. Yani ortaya çıkan eser bambaşka bir şey. Çıkan eserin sonucunda enterasan bir şey daha gerçekleşiyor. O da şu, ben yeniden öğrenmiş oluyorum. Hem kendimin yapmadığını öğrenmiş oluyorum, hem de yeni gelen şeylerle bambaşka yepyeni bakış açılarıyla öğrenmiş oluyorum. Yani eserin sonunda ben yaratılıyorum bu zorunluluk.

Şimdi sizin sorduğunuz sorunun temelinde şu vardır. Resulullah (sav.) peygamber efendimizin zamanında iki tane rahip resmini çizmiştir. Ve günümüzde internette de paylaşılan bir resimdir. On üç, on dört yaşlarındaki resmidir o. Bazıları kabul eder etmez ayrı mevzu, benim imanım sağlamdır o noktada, kabul ediyorum. Takdir-i ilahi. Bu hani Şam'a giderken rahipler görüyor. Bildiğim kadarıyla bir yere haber veriyorlar ve o haberden sonra iki tane ressam gönderiyorlar. Ve resmini bizatihi çiziyorlar. Ve dilden dile anlatılan bir hikâyedir bu... Ve Resulullah'ın bir hadis-i şerifi de vardır. Rivayet olur ki; "resmimi gören resmime itibar etmesin" diyor.

Bir din oluşturacaksınız, din demeyeyim de, bir yol oluşturacaksınız yolun psikolojisini ancak sanatla verebilirsiniz. Yani ideolojik bir söyleminiz var. İdeolojik söyleminizin içeriğini sadece sanatla doldurabilirsiniz. Yani sanat zorunluluk burda. Mesela en basiti kapitalizmi düşünün. Kapitalizmin temelinde -reklamların yani- arzulara hitap etmek var. Bütün reklamları izleyin içeriğinde sanat vardır. Ne kadar sanat menfaatlere dayalı... Tolstoy onu afedersin bilmem ne sanatı diye tabir ediyor benim dilim varmıyor. Yani menfaatlere çalışan sanat diyor. f ile başlıyor ona. O önemli değil.

Resulullah(sav.) orada önemli bir şey yapıyor. Çünkü ilk gelen kişilerin tamamında en büyük problem şu, soyut olan bir şeyi anlatmaya çalışıyorlar insana... İnsan aklı ne ile çalışıyor? Âlem üzerinden başlıyor yani somut öğeler üzerinden. Allah diye bir kavram ortaya getiriyorsunuz, hani konunun başında ne demiştik? İçinden, dışından çıkamıyoruz. O zaman yok. Özdeşliklerde farkındalık yoktur, o yüzden yok anlamında tesbit edemiyoruz. Çünkü özdeş bir varlık halimiz var ruh deryasında bütün varlıklarla... Bendeki can ile karıncadaki can aynı can. Onun için farkındalık yok. Sebepler dairesinde sebeplerle bir farkındalığımız var. Ama zatın kendisinde bir farklılık yok. Çünkü zatın kendisini her varlık yaşıyor. İstese de istemese de. Yaşam dairesinde Cenâb-ı Hakk'ın varlığının tecellisi üzere yaşıyoruz.

Ve Resulullah (sav.) da biliyor ki o noktada, akli daireye geri insanlar gittiği zaman putlaştırmaya doğru gidecekler. Ve bunun da en büyük örneğini insanlar nerede yaşadı? Büyük bir peygamberleri vardı onu heykelleştirerek sabit ettiler. Bir şeyi çok severseniz onu unutmak istemezsiniz. Onu resimleştirirsiniz, heykelleştirirsiniz, ondan sonra onu mest etmeye başlarsınız. Ve bu halen budistlerde devam eder bakın. 21. yy'a gelmişiz halen bir tane resmin önüne otururlar, yoga yaparlar. Çok enteresan bunlara şahit oldum. Şimdi Resullah'ın sevgisiyle yanıp tutuşan insanları düşünün. Onun için resmi yasaklamıştır ama bu, çocuk aklına yasaktır.

Yoksa dinin kendisinde Kur'an-ı azümüşşan'ın hiçbir yerinde resim yasaktır veyahut da şu sanat yasaktır diye bir tabir göremezsiniz. Sadece şairler üzerine bir söylem vardır. Onların da söylevinin temelinde yatan şey, orada şairlerin yaşamadığı şeyleri dile getirişidir. Doğuşat öyle bir şey değildir ama. Doğuşat yaşanan şeydir. Ve asli kaynaktan beslenenlerdir. Onun için doğuşat dediğimiz Ehlullah'tan gelen ile şairlerin kendinde uydurdukları aynı şey değildir. Kendilerinin yaşamadığını dile getirdikleri için yalancıdırlar. Söyledikleri velhasıl ki de doğru olmuş olsun. Ve bu noktada kabul görmüyor. Yani taklit yapmayın diyor. Mukallit olmayın. Şair bile olsanız. Hakikatten

beslenerek icraatınızı yerine getirin. Onun için sanat taklit değilse sanattır. Musavvir diyor bak Musavvir biçim veren. Halikun bariyun musavvirun. Musavvir diyor ya bari ona içkin olması lazım... Yani eşsiz ve benzersiz daha önce hiç olmayan bir eser çıkartmış olması lazım. Özgün.

Halik, yani yaratıcılık sıfatı onda Bari sıfatı ile beraber biçim vermiş olması lazım ki sanatçı sanatçı olmuş olsun. Yoksa sanat sanat değildir. Yani eşsiz ve benzersiz daha önce hiç olmamış bir şey çıkartmış olması lazım. İkinci yaradılışı olması lazım... Buradaki söylemek istediğimi şöyle anlatayım; bir ara Metin baba ile bir yerde yemek yiyorduk. Yemek yerken şöyle bir şey dedi. Beethoven'ın dokuzuncu senfonisi, Allah'ın selameti üzerine olsun, Beethoven'ın dokuzuncu senfonisinin kâinatta eşi benzeri yoktur. Daha önce örneği de yoktur. Halen de bir örneği yoktur. Ama bunun varlıkta örneği var, ama kâinatta örneği yok. Çünkü o sırada Beethoven üzerinden yaratılıyor.

Buna Kuran'da delil var mıdır?

Hız. İsa'nın yaradılışıdır. Hız. İsa bakın her birimizin ruhaniyetinin asıllar âleminde hani kalu belada bir örneği vardır. Ruh âlemde. İlk örneğimiz var. Asıllar âleminde bir ilk örneğimiz var. İsa'nın ilk örneği yok. Tasavvuf ehli der ki Hız. Meryem sebepler dairesinden, menfaatler dairesinden hazlar dairesinden soyunmuş zihindir. Öylesi zihinle ilmi ledün mana olarak doğar. Bir daha söylüyorum ilmi ledün mana olarak doğar. İsa doğar. İsa doğar doğmaz konuşur. Yani size hakikati gösterir. Mana ile hakikati görürsünüz ve yürümez ayaklarınız yürür. Çünkü manevi âlemin ayakları akıldır. Ve o akılla yürümeye başlarsınız, kötürümlüğünüz gider. Ve onunla zevk bulup da şifa bulursunuz. Ruhunuz şifa bulur. Şifacı ya bir taraftan... Ve bunu bu şekilde tefsir ederler. Ve tefsirlerde de doğrudurlar onun altını çiziyim. Ama İsa o sırada yaratıldı, örneği olmadan. Başka bir ayette delili var mıdır bunun? Bunu aslında düşünce konusu ile de konuşmak gerekir de inşallah Allah'ı âlem bir gün bizi düşünce üzerine konuşturursa beraber zevk edersek düşünce üzerinden ancak bunlar çok yetkin bir

şekilde anlanılır. Ya kardeşim burada Abdulkadir Geylani'nin ebdâllarını okuyorduk. Düşünce nereden çıktı dersenez bilmiyorum oraya kadar gidiyor iş.

Sorduğunuz soru üzerinden yine devam ediyorum. Allah'ın lutf-u ihsanı. Tam aklıma gelsin.

“Küllü yemyin, küllü yemyin hü ve fişe. O her an küllü bir şendedir” bir tavidadır.

Bakın tavrı bir yerde bırakmış yani her şeyi yazmış bitirmiş bırakmış köşeye çekilmiş bir Allah'tan bahsetmiyoruz. Yarattığı sebepler üzerinden halen yaratmaya devam eden bir Allah'tan bahsediyoruz. Yeni diyor bak yeni bir tavidadır. Her an bir tavidadır. Her an bir tavır, yeni bir tavidır. Beethoven'ın dokuzuncu senfonisi gibi, İsa'nın yaratılışı gibi. Sanatçı öyle bir sanatçı olacak ki Musavvir esması üzerine baskın geldiği zaman Allah Rabliğini onun üzerinde Rab oluşunu Musavvir esması üzerinden yapmış olacak. Ve o sırada o kişi yaptığı eser üzerinden yaratılmış olur yani inşa edilmiş olur. Zevk eder.

İsmail Emre onu şöyle diyor, doğuşatı okuyor, okuduktan sonra diyor, bir daha okuyun bakayım ne demişiz. Kendisine söylediği şey ayna oluyor. Yani yaptığı şey; eylemi üzerinden Hakk'ı bulmak... Erenler onu şöyle özetlemiş: kul kesp eder yani çalışır Allah halk eder, kul kesp eder Allah üzerinden halk eder. Bunu biraz daha basite indirgemişler şöyle demişler. “Baba himmet. Oğlum hizmet”. Hemen onu bir güzel daha o hizmet noktasından bir lafla tamamlamışlar cümle ile. O da şu: “Hizmet eden Hakk'ı bulur. Hizmet etmeyen Hakk'tan gafildir.” Yani eylemlerinizi üzerinden bir daha yaratılıyorsunuz ama yaratıldığınız ne kadar özgünlükte? Taklit misiniz, yani âlemi kendinize içselleştirmiş âlemi mi yaşıyorsunuz?

Mukallit. Taklitçiler. İradenizi dışarıda bulan veyahut da kendiniz duygularınızı katarak fikriyatınızı, özgün olmasa bile kendi üzerinizden mi söylüyorsunuz yoksa bizatihi Allah üzerinden mi irade bularak yaşıyorsunuz? Hani diyor ya hiçbir dâhil olmaz. Ha işte o zaman

Allah'ın lutf-u ihsanıyla Hakk'ın varlığı üzere yaşıyorsunuzdur. En özgün biçimde... Özgünlüğünüzü bulduğunuz anda ferdi hikmetinizi buldunuz. Allah ile hüviyet bulmaya başlıyorsunuz, karakteriniz Cenâb-ı Hakk'ın tavırları üzeri olmaya başlar. Hani o efendi üzerinden verdiğim örnek gibi. Evladım elimde olsa ben vermem lakin elimde değil. Yani ilahi sıfatının gereğini yaşıyor zorunlu. Bu bağlamda sanat aslında dinimizde yasak olan bir şey değil. Eğer özgün biçimde yapılırsa... Özgün dediğim asli varlığından beslenerek yapılırsa.

Dininizi anlatacaksınız; insanlara soyut kelimelerle mi anlatacağız, namaz niyazla mı anlatacağız, çocuklara nasıl anlatacağız? Hikâyelerle ya, hikâyeler anlatırken bile sanatçı olun. Yani özgün bir biçimde dile getirin. En basiti. Birşeyi ifade etmek istiyorsunuz onu resmetmek istersiniz, içinizden geliyorsa. Veyahut da müziğe dökmek istersiniz. Yani bunu Mevlana yapmış, yasak olsaydı Mevlana yapmazdı. Ve çok özgün bir ifade ile yapmış. Raksı hakikaten de dünyada eşi benzeri olmayan bir raks. Allah'ın selamı üzerine olsun. Eşi benzeri olmayan bir raks! Kendi etrafında dönen ve transın en yüksek seviyesi gelir o noktada. Bir trans yani meditasyon... Namazda meditasyon ve yogada en yüksek safhadadır.

Geçen gün bir arkadaşım sordu ya dedi biz namaza bir şey ekleyebilir miyiz? Hani zaman ilerliyor namazı yani müzik çalarak da namaz kılabilir miyiz? Takdir-i ilahi yok adam bir fikir söylüyor yabancı değiliz yani sonuçta böyle fikirlere. Dedim ekleyemezsin. Ya niye olmasın ki? Son doruk çıtasıdır o. Hem yoga düzeyinde yani bütünleşme düzeyde müminin miracıdır diyor. Bakın en yüksek derecede meditasyon ve yogadır. Zikr-i ilahi, namaz şuurumuzu uyanık tutar. Hani günümüzde namaz deyince herkes irkiliyor, yoga deyince tamam abi yapalım. Takdir-i ilahi yoga yaparken uykuya dalarsınız. Şuurunuz örtünmeye başlar. Onun için rahatlarsınız. Ama namazda şuurunuz açıktır. Ha bire "zikr-i ilahi"desinizdir. Sizi uyutmaz hareketlerle beraber kan basıncınız, sinir sisteminizin aktivitesi nur kapılarınızı zorlar. Hz.

Resulullah ayakta saatlerce namaz kılarmış. Düşünebiliyor musunuz ayakları yanıyor? Nur kapısı açık diye ve bastığı yerde izi kalıyor.

◊ Peki, hocam meditasyona ben pek sıcak bakmıyorum.

Yok, örnek vermek için söyledim onu. Yoksa bizim de yaptığımız bir şey değil.

◊ Kafalarında soru işareti varsa bir aydınlatma olsun diye ya meditasyon çok zararlı bir şey yani. Çünkü orada ben hiç yapmadım hayatımda ama...

Kıblesi önemli, herşeyin kıblesi önemli.

◊ Bir de tekrarlanan kelimeler beyne ve ruha olumsuz olan şeyler.

Tabi o kelimeleri neye kullanıyorsan. Fıtratınızın gereğinde ve kültürünüzde olmayan şey ruhunuza yabancı gelir. Varlık dokunuza yabancı gelir. Bir türlü özümseyemezsiniz. Yani yabancı gelir. Varlık dokunuzda ve kültürünüzde olan şey aidiyet hissiyatıyla beraber hem benimseyeceğiniz hem de rahatlıkla yapabileceğiniz şeydir. Onun için uzak doğunun kültürü burada yer edinmez. Çünkü dokusunda yok. Ha uç noktalarda bu dokudan bu kültürden soyunmuş insanlar varsa onlara belki hitap edebilir. Ama o kültür dokusu içerisinde var olmuş insanlara hitap edemez.

Namazın kendisi inanılmaz derecede bir nur deryasının kapılarının açılması için gerekli birşeydir. Yaptığınız zikir-i ilahi ile fatihalarla hem duadasınızdır hem zikirdesinizdir. Hem kible-i ilahidesinizdir. Aynı zamanda o vücut organlarınızın, bakın bazıları jimnastik yapıyoruz manasında hani kireçlenme filan hâşâ, onun öyle bir faydası da vardır amenna. Ha çok basit bir anlatım. Takdir-i ilahi o yaptığınız aynı anda eğiliyorsunuz bakın. Kan basıncınızın yeri değişiyor. Aynı anda bütün kan basıncınız ayaklarınızın ısınmasına da sebep verirken bir taraftan eğildiğiniz anda kan basıncınızı kafanıza beyninize doğru veriyorsunuz. Secdeye kapandığınız anda bütün varlığınızla örtünürsünüz üzerinize.

En huzurlu olduğunuz yerdir orası. Gerçekten namaz kılan birisi secdede huzuru bulur. Oturduğunuz zaman ise bütün varlığınız üzerinizde oturur eğer nur kapılarınız açıksa sadece üzerinizde nur tecelli eder yayılır. Öyle yayılır ki vücut enerjinize kendiniz bile dayanamayacağınız hale bile gelebilirsiniz. Onun için Allah'ü ekber dediğiniz anda varlığın huzurunda olmanız gerekir ve nur kapılarınız aynı anda açılması gerekir. Namaz o zaman namazdır. Allah'ın huzuruna varıyorsanız vardırıyorsa medite. Sizi bütünselliğe doğru taşıyorsa yani bundan kastım ne, namaz? Mümin kulun miracıdır diyor. Efendim bizden yani siz vardınız biz ne ile gideceğiz? Mümin kulun miracıdır diyor. Ayakta beklediğiniz anda ihsandasınızdır. Allah'ü ekber, kabeye selam Hakk'a selam Allah'ü ekber. Ha bazıları romantik olarak dünyayı geride bırakıyoruz da derler, eyvallah. Dünyayı geride bıraktık Allah'ü ekber ama selam veriyorsunuz Allah'ü ekber. Zikir-i ilahiye taşıdınız kendinizi. Eğildiğiniz zaman o varlığın karşısında eğiliyorsunuz. Secdeye vardığınız zaman bütün varlığınızın sükût etmesi şartı vardır. Düşünce, duygulanımlar, hevalarınız aynı anda sükût etme şartı vardır ki o tam secde olsun.

Secde iki manaya gelir: varlığın yokluğuna ermesi, neye secde ediyorsanız da secde ettiğinizin sizde dışlaşması. Bir daha söyleyeyim varlığınızın yokluğa ermesi, neye de secde ediyorsanız hani yokluğa erdiniz ya o sırada secde ettiğinizin üzerinizde dışlaşması lazım. İşte o zaman tam miraçtasınız, Kâbe i kavseyn. Oturduğunuz anda daha yakinden de yakın olması gerek yani varlığınızda Allah'ın bakması lazım. Hali istiğrak'a taşınmış olmanız lazım. Hali istiğrak, derin bakış yani duygulardan, sebeplerden, menfaatlerden, hazlardan bütün kâinatın sustuğu an, bir bakan olur size... O sizin varlık bahçenizin, kâinatınızın sahibidir. Ha işte o zaman namaz mümin kulun miracıdır. Daha yakinden de yakın. Yukarıda olan sarkmıştır diyor. Allah'ü âlem öyle bir namaz nasip eylesin. Yani namazı kıldığınız zaman nur kestiğiniz Allah'ı bulduğunuz namaz, gayri olarak değil bizatihi üzerinizde bulduğunuz namaz, Resulullah'ın miracı gibi. Miraç bir aynalaşmadır. Namazda da Hakk'ı bulmanın aynalaşmasına geçmek

zorunda... Evren karşınızda dışsal aynel yakın. En sonunda Hakk'al yakın secdede Hakk'al yakın. Kiraata geldiğiniz zaman Hakk'al yakinden de yakın olması gerek. Yani hiçbir yakınlığın olmadığı an. Hiçbir yakınlığın olmadığı yerde siz yoksunuzdur, Hakk vardır. Allah öyle bir namaz nasip etsin. Mola diyorlar. Şunu inşaallah bitiririz.

İhlâsta bozukluk olur mu ya kadar gider. İhlâsta oluyor hemen hayırda o hayrı yapmadığınız anda içgüdüleriniz devreye gider. Nefs-i emmareniz devreye gider.

❖ Ama yaptığınızda da oluyor.

O zaman işte bak nefis inanılmaz bir oyuncudur. Namaz kılarırsın a ne güzel namaz kıldım der. Hayır yaparsın, bak iyi yaptım der. Kendine pay çıkartır, bak kendine pay çıkardığınız her yerde içgüdüleriniz ve nefsi emmareniz var demektir. Aynı anda örttün, onun için şöyle demişler yaptığınızı unutun gitsin.

❖ Ama ya başkalarına söylemeseniz de içinizdeki ses öyle diyorsa ne yapacaksınız?

Bastıracaksın başka çaren yok. Ona benim yapacağım bir şey yok, senin onunla savaşıyla alakalı. Er meydanı demişler yani herkes kendi nefsiyle savaş tutar. Kendi nefsinle savaş tutacaksın. Yani o güdülerini kapatmaya çalışacaksın. O güdülerine baskın gelmeye çalışacaksın. Bunu da en güzel ne ile yaparsın? Hiçbir şekilde o yaptığın şeyleri açığa çıkarmamak ile yaparsın. Yapa yapa yapa yapa artık o sesini keser. İhlâs dediğimiz şey bu bağlamda Cenâb-ı Hakk'ın varlığından hayır fiiliyatını bulduğun anda o fiiliyatla varlık bulduğun an orada İhlâs söz konusudur. İhlâs hemen arkasından iman ile destek görüp iman ile de yaptığın hayrı yapmaya çalış yani özünde doğan ne ise onu yapmaya çalış. Kible bulun şöyle yapayım böyle yapayım diye kible bulun. Ve onu amelinde göstermeye çalışırsın. Ama bacımın dediği gibi ne zaman nefs-i emmare girer. Yani içgüdülerin girer. Nedir bu içgüdülerin ya işte boşver gitsin, hani birine hayır yapacaksın ya, bu da çok mu olur ne. Bak İhlâsın bozuldu orada. Hani geçende Abdulkadir

Geylani'nin bir hikâyesini anlatmıştık. Yavuz bir fırtınaya tutulmuş tacirin birisi, demiş ki ya şeyh yetiş bana demiş sana yüz altın sözüm var. Süt liman oluyor Bağdat'a geliyor. Efendinin huzuruna çıkıyor. İçinden Ya diyor 100 altın da fazla mı olur? 50 altın versek diyerek postunun altına 50 altın bırakıyor. Mübarek de biraz dışarıdan Celalli içeriden yüksek derecede merhameti vardır. Takdir-i ilahi şöyle bir bakıyor orada yüzdü de burada elliye mi düştü diyor. Bak İhlâsın bozulduğu yerdir orası.

Menfaat devreye giriyor. Menfaatler devreye girdiği zaman İhlâsınız bozulur. Hayrı bozarsınız doğruluğunuzu bozarsınız, sıddikiyetinizi bozarsınız. İhlâs katışıksız Cenâb-ı Haktan hayır bulmaktır. Ve katışıksızdır ve orada Cenâb-ı Hakk'ın tavrı vardır. Siz eğer Allah ile aranıza menfaatlerinizi koyarsanız yani şeytanınızı koydunuz demektir. Şeytanınızı koyarsınız... O sırada dikkatli olun. İhlâsınızı bozmayın dedikleri şey şeytanınızı araya koymayın dedikleri şeydir. Yani içgüdülerinizle hareketler başladığı anda onlara durun ve onlarla mücadele edin yani yapma diyorsa yapın, inad edin. İhlâsınızı bozmayın veya yapmamanız gereken bir şey var İhlâsınız müsaade etmiyor, safiiyetiniz müsaade etmiyor. Yapmayın! Ya abi dayanamıyorum yapacağım... Yapma! Ya patlayacağım. Hani birisi size bir şey yapmıştır. İhlâsınızı bozacak birşeydir. Aynı anda cevap veresiniz gerekir. Ama bilirsiniz ki orada cevap vermemeniz gerek. İlla cevap vereceksiniz. Verme. Ya patlıyorum. Bırak boşver patlasın. Ta ki huyu, ahlaki olana kadar...

Huyu ahlaki olana kadar İhlâsınızı bozmayın dedikleri şey, içgüdülerinizle nefsinize sebepler, hevalar, menfaatleri araya koymayın Allah ile aranıza. İhlâs Allah'tan katışıksız hâl bulmaktır. İyilik, doğruluk, güzellikten yana niyetten yana katışıksız, direkt... Cenâb-ı Hakk onun için diyor "İhlâs kulum ile aramda sırdır". Çünkü fiil direk Allah'tan gelir. Kul o kadar saftır ki hareketlerinin tamamına Allah müdahale eder. Diğerlerine müdahil değil mi? Zaten hepsine müdahil de Allah ile aralarına İhlâsları bozuk olarak -yani İhlâsları

olmamış olarak demek daha doğrudur- nefsi emmarelerini koymuşlardır. Ben yaparım, ben ederim, şu benim, bu benim... Nedenleri hep dışarıda olarak varlık bulmuştur. Allah öyle birşeyi ihsan eylemez.

Eğer Allah bir kulunu murad etti ise üç şey verir. Bir iman, onun hemen başlangıcında ihlâs verir. İhlâs samimiyet bak amelde samimiyet vardır. Özünde safiyettir. İhlâsın tam tanımı özünüzde safiyet! Buradaki safiyet dediğimiz hevalarla, menfaatlerle, sebeplerle bulanmamış bir safiyet. Sadece Hakk için yapmak, sadece doğru olduğu için yapmak, sadece öyle olması gerektiği için yapmak. Öyle olması gerek onun. Bir ihtiyaçlı var ihtiyacını karşılamıyorsun sen de orada! Hani diyor “kendilerine verdiklerimizden infak ederler.” İnfak etmiyorsun. O zaman o samimiyetini bozuyorsun. O sırada infak edin derken hani samimiyet samimiyet diyorum saflık. Gönlüne öyle geldi. O saflığın esnasında araya nefsi emmaren girer, engel olursa o zaman safiyetin bozulur saflık olmaz, samimiyet olmaz... Samimiyetin bir basamak sonrası sıdkıyettir.

İhlâs, samimiyet, sıdkıyet. Samimiyetin devamlılığı sıdkıyet getirir çünkü.

Allah seni murad etti ise bir, ihlâs verir. İki, iman verir. Üç, sevgi muhabbet ve kendisinden yana korku verir.

Korku ile sevgiyi beraber işledim, sebebine gelince birazdan değineceğim. Çünkü madalyonun iki yüzü gibidirler. Yani Allah'ı seven aynı zamanda Allah'tan korkar. Çünkü korkunun farklı farklı dereceleri var. Yani heybet, havf, haşyet mertebelerinde korku olduğu gibi. Allah'a layık olamama korkuları, Allah'ı kendine yakıştıramama, yetişememe korkuları, türlü türlü korku hali var. Endişelenmeler dâhil buna.

Eğer bir kul gönlünde Allah'tan yana bir irade bulacak kadar saf ise ve onu amellerinde gösterecek kadar samimi ise çünkü nefsi emmare giriyor, ama samimiyetinden de taviz vermiyor. Mücadelesi var, çünkü

samimiyet mücadele ile alakadardır. Yani özünüzde hayırdan yana bir amel gelmiştir. Siz o ameli işleyeceksinizdir. Ama aynı anda nefsiniz girdi. Samimiyet orada girer. Yani devamlı olacaksınız yani gelen şeyi yapacaksınız, olması gerektiği için yapacaksınız. Hak olduğu için, gerçek olduğu için yapacaksınız. Yaptığınız zaman samimi olmuş olursunuz. Yani mücadeleyi aşmış olursunuz. Samimiyetteki bu şekilde devamlılık yani İhlâs, nefs-i emmare, yani safiyet ve nefs-i emmare menfaat noktasında ikisi arasındaki mücadele halinizde samimiyet kazanmanız ve samimiyetteki devamlılığınız sıdkıyettir. Bu şu demek hiçbir zaman nefs-i emmaresini gözetmeyen Hakk'ın iradesini gözetken kişi, Hakk'ın kelamını gözetken kişi. Sıdkıyet dediğimiz öyle bir şey. Hiçbir zaman nefs-i emmaresini değil, haktan geleni gözetken, Hakk'ın iradesini gözetken ve Hakk'ın kelamını gözetken, ne deniliyorsa o, ne isteniyorsa o. Ebu Bekir sıddık.

Şurayı bitireyim, her hafta bari bir makale bitirelim, yoksa başka konulara gidiyor.

◇ *“Bu öyle bir makamdır ki; bundan sonrasında kulun hiçbir dahli olmaz. Her şey ezeli nisbete bağlanır. Kalem kurur.”*

Yani iradesi kendinde değil Hakk'tadır artık. İhlâs yani. Ama hangi düzeyde İhlâs; Nefs-i Mütmaine düzeyinde İhlâs burada.

◇ *“Artık taksim ne ise o gelmeğe başlar. Allah fazlını ve rahmetini istidatlar nisbetinde verir, rahmet ve şefkatini onlara ispatlar.”*

Yani Allah'ü âlem tarafından her yerden kuşatıldığını istediklerinin olması ile beraber Cenâb-ı Hakk'ın rahim ve şefkat sıfatlarıyla kuşatıldığını görür. Çünkü isteğiniz oluyor. Korunuyorsunuz aynı zamanda Allah'ın lutf-u ihsanı ile yürüyorsunuz hak yolunda yürüyorsunuz. O sıra onda Rahim ve şefkat sıfatlarının tecellisi söz konusu. Rahim Hakk'a dönüştür burada. Şefkat ile her an sevdiğiniz muhabbet edildiğinize işaretler. Zaten başta ne dedi Allah'ın

sevgilerine ve bunlardan bir kısım olan ebdâllara diyor. Yani sevgiliyat dairesine girdiniz, hizmet dairesine girdiniz ve Allah ilesiniz artık.

◊ *“Bu hal ecel gelinceye kadar devam eder. Bu da malum olan ölüm zamanıdır. Bundan sonra daha fazla açılır, perdeler kalkar.”*

Bundan sonra daha fazla açılır diyor, şimdi burada ölmeden önce ölmekle alakadar bir şey de söylüyor.

◊ *“Yükseldikçe yükselir. Bunun dünyada verilmemesinin sebebi, Allah’ karşı olan sevgi ve muhabbetlerinin onları bir tehlikeye götürmemesi içindir”.*

Aslında burada söylediği şey Nefs-i Mutmain ile beraber hem ilahi sıfatlar üzeri hareket, aynı zamanda Allah’ın muhabbetullahına eriştir. Yani her yerde Cenâb-ı Hakk’ın esmaları, sıfatları ve ayetlerinin tecellisini müşahede etme haline ermektir.

Muhabbetullah dediğimiz Allah’ın tavırlarına şehadettir.

“Her an bir yeni tavırdayım” diyor ya, kulun haline göre yarattığı mertebesi fitratının gereği esma-i hassına göre, Cenâb-ı Hakk âlemdaki tavırlarda kendini gösterir. Bir daha söylüyorum tavırları üzerinden kendini sezdirir, gösterir. İman size sezdirir. İhlâs bakın iman size sezdirir, kabuldür, çünkü onaylamaktır. Ama safiyet sizde o hareketi getirir. İhlâslı hareketin yani tevhid-i ef’ale taşır sizi. Tevhid-i ef’ale; yani Hakk’ın sıfatları üzere yaşama taşır. Şimdi bu noktada Allah’ın lutf-u ihsanıyla muhabbetullaha eren kişi Cenâb-ı Hakk’ın varlığıyla birebir şahitlik düzeyinde O’nunla ilişkiye girmiştir. Hitap-muhattap ilişkisine ve mübareğin söylediği ilk basamağa geri döner. Rahim ve şefkati doğrultusunda kuşatıldığı yere. Ne isterse olur!

Bazen olur ki başına bir şey gelir. Gelen şey belalı bir şey de olur, ama kendisinin korunduğunu da görür. Hangi noktada başına bir şey getirenlere engel olunması noktasında veyahut da ne gelir, kendisine

kim ne yaptıysa başlarına aynı şekilde geldiğini gösterir. Ve bir hata yapacaksa hatasına karşılık kaza bile görür. Yapmasın diye!

Yani kul kendi safiyeti üzerinden bir şeye meyl etti. Ama meyl ettiği şey heva ile alakadar menfaat ile alakadardır. Safiyetini bozacak bir şey. Aynı anda başına bir bela gelir. Yani yapma dur!

İnat ederse serbest bırakır. Bu şuna benzer, sigara içiyorsun hönk hönk hönk. Allah diyor içme, İnat ediyorsunuz içiyorsunuz, o zaman iç içebildiğin kadar. İçki içiyorsunuz öhö öhö bu nasıl zehir gibi bir şey. Ben içmiyorum onu söyleyeyim. Takdir-i ilahi. Sigara da içmem yeşilay'cıyım komple. Yani ben içiyorum filan diye birisi düşünürse diye söyledim. Öksürüyorsunuz sabahleyin kalkınca, kendi paranızla da hasta oluyorsunuz, yahu başım ağrıyor niye ağrıyor... Ya kendi paranla niye rezil oluyorsun, kardeşim ölçülü iç içiyorsan, içmiyorsan da hiç içme. Takdir-i ilahi şimdi söylemek istediğim

Allah diyor size içme. Ölçülü tut haddini bil. Veyahut da içme yok inat içeceğim. Nereye kadar taa buraya tıksırana kadar. Eyvallah ondan sonra cezasını çek. Vücut ondan sonra başlar, diyor ki "elleri kolları onlara şahitlik edecektir". Ciğeriniz hasta oldu sigara içtiğiniz için size şahitlik yapıyor. Ne diyor hasta olduğunuz zaman doktora gidiyorsunuz. Doktor bakıyor senin ciğerlerin diyor ki çok sigara içiyor. Siroz oluyor. Ciğerlerin diyor ki çok alkol tüketiyor. Elleri kolları onlara şahitlik edecektir. Uzuvarları onlara şahitlik edecek.

Her haramın üzerinizde izi kalır. Haram dediğiniz Allah'ü âlem dairesinden uzaklaştıran şeylerdir. Haddince yaptığınız şeyler ise helallerinizdir. Allah ile örtüştürendir. İlahi sıfatlarla örtün... Helal demek haklar üzeri hareket etmektir. Kavramı ile söylemiyorum içeriği ile söylüyorum. Hani kavramın lügattaki hali helal şu şudur değil. Allah ile örtüştüren amellerdir. Hakınca olan amellerdir. Ha içip içmemekte serbestsiniz bakın onu da söyleyeyim. Allah'ın lutf-ü ihsanıdır yani isteyen içer, isteyen içmez, isteyen şöyle yapar isteyen. Yanıma gelen o kadar insan var sigarayı dâhil

bıraktırmış değilim. Yahu kardeşim bari eksiltin diyorum, yine eksiltmiyorlar ayrı mevzu. Bazen de bana tutuyorlar al bir tane de sen iç. Hamdu senalar olsun, yani demek istediğim Allah'ın lutf-u ihsanıyla yaptığınız işlere dikkat edin ölçülü olmasına dikkat edin ki bedeninize zarar vermesin.

Aklınıza, kalbinize, bedeninize ne zarar veriyorsa o haramdır. Çünkü Allah'tan sizi uzaklaştırır. Ölçülü yaşadığınız herşey Cenâb-ı Hakk'ın lütf-u ihsanı ile size helaldir. Yeter ki ölçüsünde olsun sizin varlığınıza zarar vermesin ilahi sıfatları yaşantınıza engel olmayacak şekilde olsun.

﴿ *“Bunlara bu maddi hayatta tam tecelli etmemesi ve tam tecelliyi öteki âleme bırakması O'nun merhametinin eseridir”.*

Bazen olur ki Allah'ı âlem kulunu saklamak ister, bu âlemde kerametvaki olayları fazla vermez. Ahiretine bıraktığı olayları burada vermez, ahiretine bırakır. Bu Nakşibendilerde genelde olur. Nakşibendi erenleri için söyledikleri söz, Allah'ın selamı üzerlerine olsun. Himmetleri üzerimizden eksik olmasın. Nakşibendi deyince de Fatih Menzili anlamayın ha. Altını çiziyorum yani o bambaşka kişiler. Nakşibendi erenlerinin güzel bir sözü vardır. “Öncelikte verilecek şeyi ahiretimize bıraktık”. Yani burada kazanacağımız şeyi, hakkıyla kazanacağımız şeyi ahirete bıraktık derler. Çünkü nefisleri ile mücadele ederler. Lakin Allah'ın kerametlerinden yana vaki olaylar olduğu zaman biz bunlara kanmadık, onları ahiretimize bıraktık derler. Onun için Nakşibendi erenlerinin çoğunluğunda kerametvaki olaylar fazla görülmez. Allah bu şekilde de onları sırlar. Lakin bir ehlullah keramet göstermiyor diye, keramet gösteren ehlullahtan küçüktür anlamını taşımaz. Hani kerameti gözüne perde olmuş dediğimiz hikâye gibi. Nice ehlullah vardır ki emin olun çok kaba olacak argoda olacak ama keramet gösterenleri cebinden çıkartır diyecek şekilde erenler var. Allah'ın selamı üzerlerine olsun himmet de üzerimizden eksik olmasın. Burada önemli olan şudur:

Allah'ın sizi ne kadar sevdiğidir. Adam nefsi ile mücadele etmiş Allah'ı sevmiş keramet gösteriyor. Allah sevmiş kişiyi, keramet gösteremiyor ama. Yahu Allah sevmiş. Kimi severse onu üstün kılar. Çünkü üstünlük sevgidedir Allah katında. Emin olun sizi severse şu veliymiş bu veliymiş hikâye, hepsinden üstün kılabilir. Hani diyor ya o sarhoş Abdulkadir Geylani'ye 'seni öyle yaratmaya kadir olan Allah beni de senin gibi yaratmaya kadirdir.' Vallahi sevsin o sarhoşu, bak gör o zaman nice ehlullah çıkar.

Önemli olan Allah'ın sevgisidir, yani referansımız Allah'ın sevgisi. Allah beni sevsin de ben onu sevmişim sevmemişim önemli değil. Yeter ki o sevsin. O sevdi mi sizi üstün kılar. Burada üstünlük kavramının da altını çizeyim. Üstünlük genelde şu büyük bu büyük gibi eleştiriler çok olur, yani şu ehlullah şöyle veya şu adam çok üstünmüş, şu adam böyleymiş filan gibi sözler söyler. Bu gibi şeyler aslında bu gibi insanları veya bu gibi tavırda olanları putlaştırmaktır.

Üstünlük demek; bir kişi kendi varlık sıfatına hangi öncelikte ise esma-ı hassı gereği âlemde eylemi ile bütün varlığa katılımcı olan bir sıfatla tamamlıyorsa bir daha söylüyorum, onları tamamlıyorsa o sıfatının gereği üstündür. Lakin o sıfatın sahibi Hakk olduğu için, Allah'u ekber yani onun üzerinde üstün olan Allah'tır. Tamamladığımız sıfat ölçüsünce üstünlüğünüz vardır. Takva sahipleri derken ameli ile hak olanlar yani ameli üzerinde gerçeği yaşayanlar anlamından hareketle bir şey söylersek, Allah'ın lutf-u ihsanıyla âlemde hangi sıfatınız önde ise o sıfatınız gereği diğer insanlardan bir üstünlüğünüz vardır. Onun için başka insanları kendinize put edinmeyin. O sıfatınızın gereğini öne çıkartın. Ya Konfüçyus çok üstünmüş. Niye? Akli tarafı çok üstün. E senin de başka sıfatın üstün olabilir, o sıfatının gereği yaşa! Sen de âlemi öyle tamamla bir katkı sun. Niye ezikliğini hissedesin ki? Ve Allah'ın senden açtığı o sıfatından razı ol. Onlar gibi olamam, değil, yaratılmışsan sen de o zincirin halkası, yani o varlık zincirinin halkasında elbet bir sıfatınla onları tamamlıyorsundur.

Ne yapıyordur adam, konfeksiyoncudur; insanları giydirdiyordur. Ne mutlu bana bugün yine insanları giydirdim. İnsanları giydirdiği sıfatı itibariyle onlardan üstündür. Veyahut da insanlara ilhamat verecek bir çağrışım yaptırarak bir eser çıkartmıştır insan. Musavvir sıfatının gereği itibariyle diğerlerinden üstündür. Bunun gibi hangi sıfatınız baskinsa o noktada bir üstünlüğünüz vardır diğer insanlardan. Ha bu noktadan bakarsanız hiçbirimizin birbirimizden üstünlüğü yok. Sıfatımız gereği birbirimizi tamamlıyorsak yine üstünlük olur mu? Ne mutlu bize birbirimizi tamamlıyoruz. E bir de Allah'ın sıfatıysa kendine varlık verecek sıfatımız nerede olsun? Ya tamamlayıcı Hakk! Ama üzerinizdeki sıfat ne ise onun üstünlüğündesinizdir. O üstün sıfatın hakkını yaşayın. O ilahi âlemdeki zincirin bir halkasına siz de katkıda bulunun. Ve hiçbir zaman başka birilerinin üstünlüğü üzerinden kendinizi ezik hissetmeyin. Ya şu çok büyükmüş biz nasıl yetiştiriz, değil. Sizde gereğinizde bir tamamlanan yani ilahi sıfatın gereği olarak dediğim gibi o insanlığın varlık zincir halkasında sizin de bir katkınız vardır.

Ya hiç yok benimki. Ya hiç yoksa güzel bir düşüncen olmuştur. Onunla bir katkı sunmuşsundur. Veyahut da o düşüncenin üzerine kuvvetli bir irade yüklemiştir. O iradenin üzerinde inanılmaz bir melek doğmuştur. O melek ile âleme bir eser bırakmışsındır. Onun kanatlarını çırpıkça nice insan belki istifade eder. Onun için hiçbir zaman insanları putlaştırmayın. Kendinizdeki üstün sıfatı bulun ve onun gereğini yaşayın. O zaman huzuru bulacaksınız. Gereğini yaşıyorsunuz çünkü. Ne zaman ondan koparsanız onda bunda takılı kalırsanız o zaman, ben böyleyim, ben şöyleyim, yok yetişemeyiz, bak imkânsızlık dairesine girdiniz. Kendi üzerinize dönün, Allah ile dönün ama... Emin olun imkânsız diye bir şey yoktur. Herşey imkân dairesindedir. Neler olur neler...

Yine sarhoşun sözü üzeri selam üzerine olsun. Ya Abdulkadir Geylani diyor, "seni öyle yaratmaya kadir olan Allah beni de öyle yaratmaya kadirdir". Vallahi ben bir ehllullah görmek istedim. Körün istediği bir

göz Allah verdi iki göz. Görmediğim evliya neredeyse yok. Nice peygamberle tanıştım nice ehlullah ile tanıştım. Ruhani, zahiri Allah'a binlerce kere şükürler olsun. Ben istedim bir göz Allah verdi iki göz. Olmaz diye bir şey yok samimiyetinizle isteyin, katıksız isteyin ve hiçbir zaman kendinizi ezik hissetmeyin. Şu peygamber çok büyükmüş, efendim şu ehlullah çok büyükmüş, ya şu insan varya Beethoven en yukarısı. Niye ya kardeşim ya gayret et, gayret et çalış, sende de o potansiyel varsa senden de çıkartır onu.

Ama put edinmeyin. Allah ile aranızı koymayın. Bakın ondan beslenin, öğrenin, nasiplenin ama beslenirken onu kendinize put edinmeyin. Ezikliğini hissetmeyin. O zaman kendinizi üzerinizde tecelli olana örtünmeye başlarsınız. Üzerinizdeki potansiyel açığa çıkmaz. Sizden istedikleri ise, bakın Allah'ın her insandan istediği ise kendi varlık sıfatlarının üzerlerinde hakkıyla çıkmasıdır. Yani potansiyeliniz ne ise o potansiyelinizin yaptığınızı amellerle ortaya çıkmasıdır. Onun için diyor salih ameller, salih amellerle o potansiyelinizin açığa çıkmasıdır. Yani insana çalıştığından daha başka bir şey yoktur rivayetinden okuyun bunu. O çalışmalarınız gayretleriniz salih ameller noktasında ihlâs ile yaptığınızı ve samimiyetle açığa çıkan bütün amelleriniz üzerinde hangi yetiniz öndeyse -esmaya bağlı olarak yeti öndeyse- o melekenizin kuvvetlenmesi ve açığa çıkması... İşte o zaman hakkıyla burada yaşarsınız ve o sıfatın halifeliği olur size. Ne mutlu size!

Diyor ki; Mahşerde öyle veliler, ümmetinden öyle kişileri görecekler ki peygamberler gıbtayla bakacaklar. Bunlar kimin ümmeti, bunlar hangi peygamberler veya da bunlar kimlerdir? Diye bakacaklar. Onlar benim ümmetimin velileridir veyahut da âlimleridir diye bir hadis-i şerif vardır. Mealini bulan varsa alıp okusun. Müthiş bir hadis-i şeriftir bu bağlamda. Peygamberlerin gıbta ile baktığı insanlar. Nedeninizi Hakk ile bulun, varlığınızda samimiyet ve ihlâsla hareket ederek yaşayın, emin olun peygamberlerin dahi gıbta ettiği insanlar olursunuz, hele bir de Allah sizi sevsin. "Ya Rabbi bizi onun ümmetinden eyle" dediği kişilerden olun. Hani ümmetinden eyle, niye o kadar müthiş derecede

bir amel, o kadar müthiş derecede bir bütünsellik arz ediliyor ki bu dinde. O peygamberler dahi gıpta ile bakmış, “Ya Rabbi bizi onun ümmetinden eyle”. Birincisi ne? Velayetin gereği, çünkü hiçbir peygambere verilmeyen velayet var. İkincisi, nübüvvetteki velayet gereğidir.

Hani bazen bir tartışma vardır, derler nübüvvet mi üstün, velayet mi üstün? Bazıları der ki kardeşim velayet üstün niye? Hakk tecelli ediyor. Bazıları der nübüvvet üstündür niye? Halka hizmet söz konusu... Onun için nübüvvet her zaman velayete baskın gelir. Her veli mürşid olamaz ama mürşidin kendisi velidir. Veli olduğu gibi hizmeti ile de Hakk'ın sıfatlarını açığa çıkardığı için üstünlük sarf etmiştir. Şimdi birisi Hakk'a bakıyor, Hakk'a baktığı için yakınlık buluyor, tecelli-i Rabbanî gereği. Ama diğeri hizmet ederken de, hani “Veren el alan elden üstündür” diyor Hz. Yusuf. Bunu ayet ile açıklayayım. Allah'ı âlem çünkü ilk vermiştir. Var etmiştir. “Rahmeti kendime farz kıldım” Vermeyi, yaratmayı, halk etmeyi kendime farz kıldım, ahlak edindim demektir. Nübüvvet ikinci el olmak değil birinci el olmaktır. Direkt kaynağından beslenerek hareket edersiniz. Ve insanlara hizmet edersiniz. Siz konuşurken sizin üzerinizden Allah Alim sıfatı ile tecelli eder. Siz bir iş yaparken Allah Nasir esması ile bazılarını yardım eder. Bilmem anlatabiliyorum mu? Yani ameliniz üzerinden direkt Allah tecelli eder nübüvvette. Diğeri öyle değil, yani hizmetiniz üzerinden halka hizmet Hakk'a hizmettir dedikleri,

1- Halka hizmet edersiniz hizmetiniz üzerinden Hakk'ı bulursunuz,

2-Hizmet ettiklerinize verdiğiniz sıfatlar üzeri bir aynalaşma çıkar, verdiğiniz haller üzerinden geri kendinize dönersiniz ve sonuçta hani bir eser üzerinden kendine dönüş gibi Allah'ın sizin üzerinizdeki tecellisinin hakikatine erersiniz. İkinci bir uyanıklık hali getirir size. Ve bu Allah'ı âlemin yaratma sıfatıyla ilk yaratılış hali ile birebir uyur.

İnşallah gelecek hafta Allah izin verirse sizler de müsaade ederseniz düşünce üzerine biraz konuşalım yani tasavvufta düşünce nereye

varıyor? Bu noktada konuşalım çünkü bu konularla çok alakadar ve hiç durmuyoruz es geçiyoruz. Yani insanın en büyük melekesi düşüncedir. Sevgisi, imanı, şuyu, buyu, tarihte iz bıraktığı tek hakikati düşünce. Yani akletme, bu akletmenin hakikatini yani varlıkta Cenâb-ı Hakk'ta nereye dayanır? Ki bizde de bu tecelli ediyor, yani düşüncenin kendisi Allah'ın lutf-u ihsanıyla en yüksek tepeye koyulan organ uzvumuz üzerinden gerçekleştiriliyor, beyin. Niye bu kadar yüksek derecede bir yere koymuş? Misali olsun diye koymuş. İnşallah Allah'ın lutf-u ihsanı ile izin de verirsiniz gelecek hafta düşünce üzerinden başlayarak bir makaleyi de okuruz inşallah.

Şu makaleyi bitirelim.

﴿ *“Cenâb-ı Hakk'ın tövbe suresinde şöyle buyuruyor; İncinecekleri bilen ve hüküm veren O'dur. Kullarına lütfunun merhametini esirgemeyen O'dur. Bu halleri anlatan teberanil meceamül kerim diye rivayet edilen hadis-i şerif peygamber efendimizden nakledilmiş. Efendimiz maddi âlemlerle biraz meşgul olduğu zaman “Ey Bilal bizi biraz dinlendir ezan oku da namaza kalkalım” buyurmuştur. Bunu anlattığımız güzellikleri göstermek için söylemiştir. Yine bu sebepten dolayı mesa-i hakim rivayetiyle peygamberimiz “namaz gözümün nuru, gönlümün sürurudur” buyurmuşlardır”.*

Aslında psikolojik bir durumdur bu. Sevdiğinizi, yârinizi, nerde buluyorsanız orası size huzur verir. Hani bazen böyle sevdiği ile insan bir yere gitmiştir, hatırası vardır, oradan bir daha geçer hesabı. Bunun gibi. Namazda mı Allah'ı buluyor namaz hoş gelir. Zikir de mi buluyor, zikir hoş gelir. Yaptığı işte mi Allah'ını buluyor, o hoş geliyor. İbadetin hakkı da zaten odur. Ve şu ibadet, bu ibadet diye aklınızdan geçirmeyin, hangi ibadette daha çok Rabbinize yakın hissediyorsanız kendinizi ve Rabbinizi de kendinize yakın hissediyorsanız ona öncelik verin. Orada yürümeye çalışın. O diğerlerini de sevdirtir. Ama önce ona öncelik verin. Farz edin insanlara iyilik, yani bir toplumsal, yani

sosyal yaşantınızda ne olsun, hani sivil toplum kuruluşlarında insanlara hizmet ediyorsunuz, gayret ediyorsunuz orada huzur buluyorsunuz ve insanlara hizmet etmenin Allah'ü âleme hizmet etmenin keyfini yaşıyorsunuz. Oraya öncelik verin o zaman. Veya da bir köşeye çekilmişsiniz düşüncede zevk ediyorsunuz o zaman düşüncenize öncelik verin. Kitap okumaktan hoşlanıyorsunuz veya Cenâb-ı Hakk'ın lutf-u ihsanı ile Kuran'ı okuyorsunuz, İncil'i okuyorsunuz, Tevrat'ı okuyorsunuz onlara öncelik verin yani Nede huzur buluyorsanız!

Rabbini nerede kendinize yakın hissediyorsanız ona öncelik verin çünkü sizde baskın olan meleke o demektir. Evvela o melekenizi tatmin edin.

Diğer melekeler açlığını hissettiği zaman hani iman tarafınız veya safiyet tarafınız, İhlâs tarafınız, vicdan tarafınız, orada bir açlık uyandırdığı zaman zaten o sizi rahatsız edecek başka bir ibadete taşıyacaktır. Ama önce sizi huzura taşıyan hani bir rahatsızlığın vardı da huzura taşıyan, hani bir şeyi öğrenmek istiyorsunuz bilemiyorsunuz öğrenmeye çalışın. Orada huzuru bulursunuz. Bunun gibi. O melekenizi tatmin edin. Ve o melekeniz üzerinde diğer ibadetlere sıçramaya başlıyorsunuz. Hani evvela oradan başlayın. Kendinizi sıkandan başlıyorsanız azimAllah o sizi geliştirecek, o öne çıkartacak, o melekenin de yoksun ibadetten de yoksun kalırsınız. Onun için sizi rahatlatan size huzur veren Cenâb-ı Hakk'ı yakın hissettiren ne ise ona öncelik verip onda gayretkar olun. Yani samimi olun. Bu halleri anlatan vs. "namaz gözümün nuru gönlümün sürurudur" demiş. Zaten gözümün nuru deyince de sırrı vermiş.

Nefsin halleri diyor onuncu makaleyi inşallah gelecek hafta okuyalım. Sorusu olan varsa soruya cevap vereyim de Gelecek hafta inşallah düşünce üzerinden başlayalım, çünkü çok önemli bir konu tarih boyunca da üzerine çok şey söylenmiş. Çok şey anlatıldı ve gereği olarak düşüncene bir ilke aramak noktasında ve neye göre düşüneceğiz noktasında, çok üzerinde düşünülmüş ve çok noktada da

söylevlerde bulunulmuş. Yani bizim islam tasavvufunda da veyahut da islam âlimlerimizde de bu konu üzerinde çok düşünenler vardır.

İbn-i Sina, Farabi, Gazali... İslam düşünürleri üzerinden ki İmam-ı Rabbanî bu noktada çok ileridir ki fazla insanlar da tanımaz. Ne şuhutcular tanır onu ne vücutçular. Şuhutçular tanımaz sebebine gelince, üzerinde fazla düşünmedikleri sebebiyle içlerinde tanıyanlar varsa selam olsun. Vücutçular tanımaz çünkü âlem üzerinden Hakk'ı gösterdiği için hiç böyle sevmezler. Genelde şiar camiası alevî camiası hiç sevmez. Sebebine gelince; taraf olduğu bazı şeyler vardır diye. Ama takdir onu kimse, bu sevmiyor, bu şey etmiyor diye, orada bir hakikat tecelli etmiyor anlamına gelmez. Bizim derdimiz hakikatı görmek, hangi vehçeden tecelli ediyorsa Allah'ın selamı üzerlerine olsun, himmetleri üzerimizden eksik olmasın.

Allah'ın lutf-u ihsanıyla düşünce konusu çok önemli bir konu. Bizde nereye geliyor neye karşılık geliyor, hani ne üzerinden düşünelim dediniz. Sadece bir şey söyleyeyim onun üzerinde düşünerek bir hazırlık yapabiliriz; Halık esması. Halık esması, düşünceyi konuşacağız aslında Halık sıfatını konuşacağız. Halk sıfatını konuşacağız, yaratan. "Akletmez misiniz?" diyor ya. Ben akleden bir varlığım diyor siz akletmez misiniz? Ama onun akletmesi ile bizim akletmemiz aynı değil. Onun düşüncesi ile bizim düşüncemiz de aynı değil. Onun için bazen karıştırırlar. Onun düşüncesi "aa ben düşünüyorsam o düşünüyor o bilmeye gidiyor o zaman o biliyor, ben değil. Bak ben düşündüm bildim aslında o bildi" demelere kadar gider. Birbirlerine karıştırdıkları için. Onların aradaki farklarına kadar söyleyelim inşallah güzel bir zevk olur. Şimdi söylemeyeyim zevki bozulur. Bir hafta boyunca zevk ederiz inşallah.

Hepinize teşekkür ederim güzel bir ortam burası. İnanılmaz bir hizmet sunuyorlar. Bak ne kadar güzel insanlarla beni tanıştırdılar. Onun için yine Allah razı olsun. Hakikaten ve hani sinerji diyorlar da ben diyemiyorum onu. Güzel bir muhabbet oldu. Hakikaten gönlüm niye bilmiyorum hepinize baktığım zaman, sanki kardeşlerime bakmış

gibiyim. Allah sizden razı olsun güzelliklerle olsun. Vatanımızda dua edelim öyle bitirelim.

Rabbimiz vatanımıza geçen hafta da dua ettiğim gibi vatanımıza zeval ihsan eylesin. Muhammed Mustafa (sav.) yüzü suyu hürmetine, ehl-i beyt yüzü suyu hürmetine, ashab-ı ikram yüzü suyu hürmetine enbiya evliya, Adem'den Hatem'e kadar gelen ne kadar veli varsa onların yüzü suyu hürmetine, en güzeli de Kuran'ı azimüşşan yüzü suyu hürmetine, ve Allah'ın lutf-u ihsanıyla Rabbim bu zamanda kimin yüzü suyu hürmetine duaları kabul ediyorsa, o güzel insanların yüzü suyu hürmetine, o güzel insanın yüzü suyu hürmetine vatanımıza zeval ihsan eylesin. Çünkü bu vatan öyle bir vatan ki emin olunki son kaledir. Bu vatani yitirdik İslamı yitirdik.

Ben İslamım. Benim bir tarafım yok. Aidiyetim Allah'adır. Yaşantım Allah'adır. O yüzden İslamım.

Bir insan gönlünde Allah'a ait amellerinde Allah için yaşıyorsa islamdır. İslamdır ya islam bu kadar özet bir şey. Allah'a ait kalbi ve Allah için yaşayan: İslam. Ve dinde zorlama yoktur. Ve bu vatanda öyle bir durum var. Uç noktalarda inşallah kirletilmez, uç noktalarda inşallah insanlar İslam'a iyice örtünmez. İslam'dan kastım bu. İnsanlar rahatça İslam'ı yaşayabilir. İsteyen de yaşamaz.

Ya Allah bizim Allah'ımız da herkesin Allah'ı değil mi?

Gayrimüslimi ile kürdü ile türkü ile alevisi ile sünnisi ile arabı ile çerkesi ile herkesin kardeşçe yaşayacağı bir vatan olsun. Ama ben İslam! Tarafsızım ama tarafım. Hani Rahman dairesinden baktığınız zaman Allah taraf değildir. Herkesin Allah'ıdır. Herkesin Allah'ıdır. Ama Rahmiyet dairesinden bakarsan kim kendisine bir adım atıyorsa O da ona adım atıyordur. "Kulum bana bir adım atarsan ben de sana bir on adım atarım" diyor. Bu noktada tarafım.

Ama Rahman dairesinde kimseyi kimseden üstün kimseyi kimseden hakir görmeye hakkımız yok. Çünkü herkes birbirini tamamlıyor. Ticareti ile çalışması ile gayreti ile emeği ile emeğe hakaret olur ya!

Çünkü emek üzerinde tecelli eden Allah'tır. Ha menfaatleri varsa o onların kabahati. Biz emeğe bakarız. Kötü düşünceleri varsa kötü niyetleri varsa insanların, onlara bakmayız. Emekleri varsa ona bakmak lazım. Emeklerinden eyvallah.

Allah'ü âlem vatanımıza zeval ihsan eylesin. Çünkü burası İslamın en güzel yaşandığı en güzel ülkedir. Eğer İslam'ı sadece şeriatla görüyorsanız selefler vardır. İslamı sadece tarikatta görüyorsanız şiiiler kendi aklınca tariktir. Daha Türkiye'de de birçok tarik vardır. Ki tarik de cemaattir. Herkes kendi tarikini tutturmuş en güzel yol bizim. Ya hepsi Allah'a çıkıyor kardeşim. Sana öyle zevk ettirmiş bize öyle zevk ettirmiş ne üstünlüğün var? Herkesin zevki farklı, yolu farklı...

Metin babanın güzel bir hikâyesi var. Bir gün üstadımla oturuyordum dedi. Bir tanesi geldi dedi seni şuraya göndereyim. Öbürü geldi bir yere gönderiyor. Ya dedim ya bizim yolda bir sakatlık var, ya senin gönderdiğin adamlar çok kâmil. Bana dedi ki evladım öyle değil, onların zevki öyle bizimki böyle. Bize nasip bu, onlara o. Yol Allah'ın yolu. Yok, Kadiri, yok Nakşi, yok şu, yok bu. Ya o bir zevktir. Yok uşaki. Herkes kendi yolunca büyük; değil; herkes kendi yolunca Rabbin bir sıfatının zevkindedir. Ne mutlu birbirlerini de tamamlarlarsa. Yani birbirlerinden ayriyetten de zevk eder muhabbet ederlerse ki eski erenler öyle idi. Günün belli zamanlarında tutar, birleşir, sohbet ederler birbirleri ile kaynaşırlardı. Genelde Salı ve Perşembe... Bu da bu tarikatların oluşması ile oluşmuş birşeydir. Allah'ın lutf-u ihsanı ya Salı günleri ya Perşembe akşamı dediğimiz Cuma akşamı oturur beraber kaynaşırlardı. Yani senin yolun üstün benim yolum üstün gibi davaları yoktu.

Şimdi herkes kılıcını çekmiş birbirini öldürmek için -yani burada kılıç derken kelam kılıcı... Kelam kılıcını çekmiş - kim kime vurursa. Allah esirgesin.

Allah'ü âlem vatanımıza zeval ihsan eylesin. Herkes hakkıyla yaşasın hakkıyla var olsun. Ve lutf-u ihsanı akıyla yaşayacağımız bir

vatan olsun. Kimsenin gelip de sen ne için İslam sını demeyeceği veyahut da kimsenin gidip de sen ne için Yahudi'sin demeyeceği. Allah öyle yaratmış kardeşim kim ne diyebilir ya. Allah Kürt yaratmış ne diyebilirsiniz ki? Arap yaratmış ne diyebiliriz ki? Horgörme hakkı kimin var ki? Allah'a hakaret edersen.

Milliyetçilik münafıklıktır. Onun için milliyetçi olmayın. Hem iman ediyorum diyorsunuz hem taraf gösteriyorsunuz. Ha Türk'üm diyebilir insan, Kürd'üm diyebilir insan yani yeri bellidir. Soyunu inkâr eden çingenedir diyor Resulullah. Ama onu kalkıp da taraf olmaya insanlara aşağılama veyahut da insanlarda farklılık oluşturmaya kimsenin hakkı yok. Peygamber bir sözde hepsini özetlemiştir. "Arab'ın Acem'e, Acem'in Arab'a üstünlüğü yoktur. Arap geldim ama Arap değilim". Millet de şöyle diyor geçen hafta dediğimiz gibi Arap gelmiş Arap değil, niye bu kadar pis millet. Değil ya! Soya aşkın bakıyorum. Soyu aşmışım. Ne zaman Hakk için yaşarsınız, ne zaman da Hakk için yaşarken de Allah'ı aidiyette yaşarsınız, ne sünnilüğünüz kalır, ne şiiiliğiniz kalır, ne caferiliğiniz kalır. Bak bir şey çoğalıyorsa yine kaynağına döner. Hani derler ki katil ilk döndüğü yere döner. Bir şey katledilmiş, ilk kaynağına geri döner. Başlangıcına geri döner. O sırada hanefisi mi var, şiiisi mi var, haricisi mi var, selefisi mi var, maturutisi mi var, eşarisi mi var.

İlk kaynağında söylenen slogan şu: Allah'a aitez ve geri Allah'a dönücüleriz. Aidiyet kalbidir. Allah'ın luf-u ihsanı dönüş ise amelidir. Salih ameller üzeridir. Ve her amelinizde Allah'ın bir sıfatına dönersiniz. Yaptığınız her amelde Allah'ın bir sıfatı tecelli eder çünkü. Ve ashabın dilinde slogandır. Başlarına çileli bir şey geldiği zaman söyledikleri ilk şey, aidiyet taraflarıyla orada samimiyetlerinden taviz vermeden zikrederek, bizler Allah'a aitez. Geri Allah'a döneceğiz. Ne yapıyorsanız yapın veya Ya Rabbi ne yapıyorsan yap, senden sana sığınmışım. Allah vatanımıza zeval ihsan eylesin. Ve vatanımıza her zaman güzel hizmet edecek insanlar gelsin.

Sizden ricam şöyle bir şeydir. Birşeyi çok sevmeniz başka birşeye sizi köreltmesin. Birşeyden çok nefret etmeniz de orada bir hakikat varsa, o hakikate sizi kör etmesin. Birşeyden çok nefret ediyorsunuz. Nefret ettiğinizde bir hakikat dönüyorsa, o hakikate gözünüz kör olmasın. Orada bir tecelliyat vardır. Şeytanın bile bir hikmeti var. Hikmetini gör, senin yolun sana, benimki bana de. Yani gözünüzü kör etmesin. Bir şeyi çok sevmeniz de başka şeylere gözünüzü kör etmesin. 'Abi ben şunu çok seviyorum' gözünü kör etmesin. Veya bu adam var ya böyle, veyahut da şu varya şu şöyle, şu ülke varya şu ülke, değil... Orada yine bir hikmet dönüyor. Hikmetini gör. Ha ahlakınla örtüşmüyordur. Varlık sıfatlarıyla örtüşmüyordur. Ahirette cevazı var. Senin yolun sana benim yolum bana. Veya da nedir; sizin işleriniz size, bizim işlerimiz bize. Kafirun suresinde de ve birkaç ayette böyle zikirler vardır. Yolunuz aynı olacak diye bir kaide yok ki!

Herkes Allah'ın bir sıfatının gereği üzere yaşıyor. Şeytan dâhil. Ya Rabbi diyor, beni hikmet üzeri azdırttın, bakın fiili ef-al de, La ilahe illallah diyor. Beni diyor bir maksat üzere azdırttın. Yani benim azmam kendimden değil. İlkeye bağlı, bir yere bağlı olarak ben bir iş göreceğim diyor. Ve hakikaten de öyle. Şeytan şeytan olmasaydı, insan insan olamazdı. Şeytan bilse sıfatıyla secde etmediği insana fiili ile secde ediyor, herhalde istifa ederdi. Fiili ile secde ediyor.

Diyor ki "eğer tövbe etmeyen bir kavim olsaydınız günah işlemeyen bir kavim olsaydınız sizleri helak eder yerinize günah işleyip de tövbe eden bir kavim yaratırdım". Burada şunu haklı görme, ya demek ki günah işlemek lazım, değil. Günah işlemeyin, hata yaparsanız hata vicdanınızı uyandırır. Vicdan melekesi ile Allah'a çıkarsınız. İlk kapıdır. Dua ve vicdan ilk kapıdır. Sizi götürücü şeyler ise melekeler ise iman ve ihlâstır. Ama vicdan mekeniz olmaz ise, mekenizi işletmez iseniz imanda ihlâsta fazla iş görmez. Ama onlar varsa vicdan da beraber gelir.

Allah'ü âlem vatanımıza zeval vermesin. Onun için taraf olmayın. Hakkı ne ise oradan görün. Ya biz Hakkıyla görüyoruz ama birileri

böyle diyor. Desinler ya, birilerine göre yaşayacak değil ki. Hani biraz önce özgünlükten bahsettik. Başkasının iradelerine bağlı olarak yaşarsan onları yaşarsınız. Hakkı gördüyseniz bir ayet bakın “ebeyinleriniz dahi olsa hakkı gözetin” diyor. Hani yalancı şahitlik düzeyine kadar gitse, diyor hakkı gözetin diyor, hakkı söyleyin. Yani burada kastettiğim yani uç noktada bir yerden getirerek. Birileri için yaşamayın Allah için yaşayın. Bir yerde Hakk’ı gördüyseniz hakkı dile getirmiyorsanız bile susun. Ama hakkı bilerek Hakk’a göre hareket edin.

Hiçbir zaman Hakk’a örtünmeyin. Öze sınır vurmayın. Ve birşeyi çok sevmeniz başka bir hikmete gözünüzü kör etmesin.

Bir şeyden çok nefret etmeniz nefret ettiğiniz şeyde bir hakikatın olmadığı anlamına gelmez. Hakikata kendinizi kör etmeyin. Yani sınır vurmayın. Bazen insan olur ki, sevgisi ile kör olur. Bazen insan olur ki, nefreti ile kör olur.

Bunu da şu anda görebilirsiniz. Bakın siyaseti sevmem, siyaset buz dağlarıdır. Ama sadece örnek vermek için ibret olsun. Şu anda miting yapılacak, sevgi seli. Ya ya ya şa şa şa başbakan çok yaşa. Bir yerde de küfür var mesela, yani eşine kadar küfürler var. Bir yerde de nefret. Evet orada bir hikmet dönebilir. Ama bir kişi üzerinden dönüyor veya hükümet üzerinden dönüyor. Ne olduğu önemli değil, biz hikmeti ile görelim hakkıyla görelim. Bir nefretimiz varsa, nefretimiz gözümüzü köreltmesin. Bir sevgimiz varsa, sevgimiz de o cepheye gözümüzü kör etmesin. Putlaştırmasın. Yoksa kendinizi yaşayamazsınız. Sevdiğiniz ne ise ona göre, nefret de ettiğiniz ne ise ona göre varlık bulursunuz. Orada Allah var mı? Yok. Siz Allah’a göre yaşayın da gerisini boşverin. Sebepler size Allah’ı örtmesin yani. Gelecek hafta düşünce. İnşallah. Ondan sonra herhalde onikinci bölümü okuyacağız.

23.06.2013 - Fütuhu'l Gayb Okuması
Halil İbrahim GENÇ

ANA KONU BAŞLIKLARI:

10.MAKALE

DÜŞÜNCE

DÜŞÜNCEDE YARATMA BİÇİMİ

HÜVİYET KAVRAMI

(Düşünmek aynı zamanda Allah ile konuşmaktır)

10. NEFİSİN HALLERİ

☞ *Bu kadar külfetler karşısında, yalnız varlığını gösteren Allah-û Teâlâ'dır. Bundan sonra nefsin gelir. Birde muhatap olarak meydana sen varsın.*

☞ *Nefis; başta Allah'ın zıddıdır.*

Yani 'Ben' derken eşyanın tabiatı üzerinden, hevaları üzerinden varlık bulurken Cenab-ı Hakk'tan yana kendini soyutlar, kendine sanki başka bir varlıkmiş gibi varlık verir. Ve bu noktada Allah'a zıt düşer. Her şey zıddıyla bilinir ya, işte o sırada eğer kendi üzerine, vicdaniyla dönerse Allah'ını bilmeye başlar, kendi üzerinden Allah'ını bilmeye başlar.

☞ *Hâlbuki her şey sahiplidir. Böyle olduğu için nefis, hem yaradılış itibariyle, hem de mülk olarak Allah'ındır. Bu arada nefse boş iddia ve arzu, bir de kötülükleri ile sevinmesi kalır.*

☞ *İş böyle olduğuna göre, sende Hakk'a uyararak nefsine muhalefet edersen; Allah için nefsine hasım olmuş olursun... Allah-ü Teâlâ, Davud'a (a.s.) şöyle buyurdu:*

- “ Ya Davud (a.s)! Ben daimi kuvvetinim, bu kuvvetini nefesine düşman olarak ibadete vermeğe çalış.”

(Burada ‘ Yakın gelene kadar ibadet et’ ayetini zikir etmek lazımdır. İbadet, nefse muhalefettir. Nefis, ibadet etmek istemez. İçgüdüler başlangıçta saf-katıksız iken Hakk’tadır ve bir meleke üzerinedir. Ne zaman ki vücutta hazlar uyanır; gönülde, akılda menfaate döner; o zaman Cenab-ı Hakk’tan gayrilik başlar. İçgüdülerimiz artık Allah’a örtünmeye başlamıştır (kötülük).

Allah’ın varlığına örtünmüş oluruz, ruhtan ve bedenden gelen hazlar var burada kasıt bedenden gelen hazlar ve bu da nefsi emare dediğimiz nefis ile örtünmüştür. İyilik, doğruluk, güzellik, bunlar içgüdüsel olarak ruhtan gelir. Haz kaynaklı istekler bedenden gelir, cinsellik, hırs, öfke, şehvet vs bunların nedeni dışarıdadır ve haz kaynaklıdır. İyiliğin nedeni dışarıda değil özünüzden gelmektedir. İyiliği yaparken nefisini yapma etme der; boyunduruk altına gelmek istemez; bu yüzden denilmiş adına nefsi emmare! Emir Veren Nefis! Gerçek şahsiyetinizi emir altına almış nefistir. Buradaki emirden kasıt, size veya başkasına emir vermesi değil, sizi yönlendirme kuvvetidir; şehvetiniz geldiğinde tutamazsınız, öfkeniz kabardığında tutamazsınız vs.

Nedenini dışarıda bulan nefisine muhalefet et ki bana uyan! Bunun yöntemi de ibadeti gösteriyor.

Hadisi Kutsi olarak da emir geliyor bu yönde;

Yakın gelene kadar ibadet et!

Arın ki üzerinde benim tecelli ettiğimi göresin, bana yakın olduğumu bilesin. Benim sana yakın olduğumu bilesin.

☞ *Ey mümin, eğer sen de böyle ibadet yapar ve bu halde kalırsan, kulluğun ve Allah’a karşı olan bağlılığın doğru olur.*

Nasibiniz çalışmanıza bağlıdır.

Bütün potansiyel sıfatlarınızın açılımı sizin çalışma ve gayretinize bağlıdır.

Her zorluğa iki kolaylık verdik diyor Allah Teâlâ... Bu şu demek; Çalışmak ve çalışmanın sonucunda onu aşma potansiyeli... Kaldırmayacağınız yükü vermem diyor, demek ki gelen her zorluk sizin potansiyelinize göredir ve bu noktada sizin aşabileceğiniz bir şeydir. Ama zorluğun önünde durursanız aşamazsınız. Eylem ve harekete geçmek o potansiyelin açığa çıkmasını sağlar.

İbadet zor gelir ama devam edilir, gayret ederseniz; huyunuz olursa bırakamazsınız.

Bir fıkra anlatırlar; adamın biri yana yana dua ediyormuş; Allah'ım beni zengin et. Olmuyor bir türlü. Melekler soruyor, ' dua ediyor, vermemek âdetinden değildir.' Cevap geliyor; 'vereceğimde ne çalışıyor, ne bir piyango alıyor.'

Birkaç kişi dışında Allah'ın çalışmayana verdiği olmamıştır. Bunlar istisnadır. Yani ki isteklerimizin kabulü için kurulan bir denklemdir bu.

İbadete geç, yani eyleme geç, eyleminiz olmasa Hakk'a yakınlığınız da olmaz.

﴿ Rızkın ne ise... Rahat, güzel, hoş olarak gelir; aziz ve mükerrem olursun. Ve her şey sana hizmet etmeğe başlar. Sana tazim ederler, hürmet ederler... Çünkü onlar yaratana bağlıdır. Sen ise onun sevgili kulusun. Onları Hakk yaratmıştır. Onlar da bunu dil ile ikrar, kalp ile tasdik etmektedirler. Nasıl ki; Allah-ü Teâlâ bunu şu ayetlerde haber vermiştir.

- " Allah'ı tespih etmeyen hiçbir şey yoktur, lakin siz onların tesbihini anlayamazsınız. "

- " Göğe ve yere isteyerek veya zorla geliniz... " diye buyurdu. Onlar da dediler:

- " İsteyerek geldik..."

Yer ve göğe emir etti ve geldiler. Bizim cansız bildiğimiz şeyler lakin Kur'an onların her birinin canı olduğunu ve kelam olduğunu söylüyor.

﴿ İbadetin başı nefse muhalefet etmektir. Allah-ü Teâlâ buyurdu: " Nefsine uyma; nefs seni Allah yolundan ayırır."

☞ *Davud'a da(a.s.) şöyle buyurmuştur: "Ey Davud(a.s.)! Nefsini bırak, çünkü o, daima münazaa çıkarır.*

Gerçekten de öyledir. Mesela oruç ayında oruç tutacağım deyin veya başka bir ibadeti yapmayı aklınızdan geçirin hemen içinizden başlar, yapma etme yarın iş var şu bu vs. Aynı anda düşünceniz üzerinden menfaatleriniz noktasında dile bürünür ve sizi ondan men eder. Kendinizi biraz geriye alsanız, içinizde bir kuvvetin dürtü olarak sizi o isteğiniz neyse ona doğru hareket ettirdiğini görür ve onu yakalarsınız. Nefsi ve ruhu deneyimleyebilirsiniz. En sevdiğiniz şeyi önünüzden alın; aynı anda öfkeniz kabarır. Geri alın kendinizi, içinizdeki öfkeyi görün; o siz değilsinizdir.

Çocuklardaki öfkeyi gördünüz mü hiç? Gözlerini kan bürür sanki bununla kendi öfke anınızı kıyaslayın.

Sebebi dışarıdan olan şeyler bunlar, size iyilikten yana her zaman muhalefet ederler, Allah'tan örtük bırakırlar.

Aziz Pavlus " *her nereye gittiysem iyilikten yana, orada kötülüğü de beraberinde gördüm*" diyor. Oradaki kötülükten kastı kendisini iyiliğe meyil ettirmeyen nefistir.

Ve buna Kuran-ı azim-u şan şöyle diyor Yusuf suresinde " Ben, nefsimi haklı çıkaracak değilim. Bilirim ki o hep kötülüğü emir eder" yani Allah'tan örtüklüğü, nedeni hep dışarıdan bulmaya meyil ettirir.

Bu noktada Hz. Yusuf " Sadece Hakkın ortaya çıkmasını istedim, nefsimin haklı çıkmasını değil, bilirim ki o hep kötülüğü emir eder" diyor.

Kötülüğü emir eden içgüdülerimizdir, insan zıtlıklar içerisinde var olur yani ki içgüdüleriyle dışarıya bağlı olan nefsin, ruhuyla iç âleme, Hakk'a bağlı olan nefsin oluşumu. Nefis demek, şahıs demektir, iki şahsiyeti arasında insanın biçim, varlık bulma mücadelesi vardır. Hangisi baskın gelirse yaradılış hilkatine mazhar olur. O tavır üzerine yaratılırsınız.

Beyazid-i Bestami'den (r.a.) bir rivayet vardır. Beyazid mana âleminde tecelli-i ilahiye nail olur ve sorar:

—Ya Rabbi, sana nasıl gelinir?

Şu cevabı alır...

— Nefsini bırak da gel...

Aranızdaki tek perde nefistir, nefsi kaldırın, içgüdülerinizi bir susturun, üzerinizde Hakk Teâlâ'dan başka tecelli olmaz.

“ Nefsi dâhilinde konuşmaz” ayeti vardır yani menfaatine göre konuşmaz, hazları doğrultusunda konuşmaz anlamına gelir. Hz. Resulullah için söylenir bu.

“Sen atmadın, Allah attı”dan kasıt da budur. Senlikte nefis vardır. Ne zaman ki sen atmadın bilincine geliyor...

☞ *Nefsimi bıraktım, yılan soyunduğu gibi ben de nefsimden soyundum... Her hayrın ve her güzelliğin onu bırakmakta olduğunu gördüm...*

☞ *Eğer takva halinde isen, nefsine daima muhalefet et... Halkın varlığını kalbinden çıkar.*

Bunlar çok zor şeylerdir; kalbinden çıkar diyor, dünyandan çıkar değil. Sorumluluklarınız noktasında dünyanın içinde olun ama kalbinizde olmasın. Kalbinizde olursa, size acı verir; sahiplenirsiniz, elinizden çıktığında acı verir. Kalbinizde bunların yeri olmasın.

☞ *Onlardan her hangi bir şey bekleme. Onlara minnet etme. Onlara güvenme, onların elindeki dünyalığa göz atma. Onların iyiliği seni sevindirmesin, kötülükleri de gücendirmesin.*

☞ *“Kendilerine dünya menfaatlerinden verip de gaflete sürüklediklerimizin nimetlerine aldanma, gıpta etme, ne şekilde olursa olsun onlardan bir şey bekleme” ayeti kerime.*

Bu da çok zor bir şeydir. Çünkü insan dara düştüğü zaman herkesten bir çare umar; güdülerıyla beraber menfaati neredeyse orayı düşünür, el atmak ister, beklentisine girer. “Sakin onun mirasına kavuşmak için ölümünü de isteme” diyor, enteresan.

- *Onların hediyesini, sadakasını, zekâtlarını, adaklarını bekleme. Şayet senin mal, mülk sahibi bir adamın varsa sakın mirasına konmak için ölümünü isteme...*
- *Halkı hakikaten kalbinden çıkar. Onları kah açılan, kah kapanan bir kapı bil. Onları, meyvesi bazen var, bazen de yok olan ağaçlar gör... Bu işlerin hepsini bir faille bağla ve bir müdebbirin tedbiri kabul et. Bu fail ve müdebbirin de Allah olduğuna inan ki, muvahhid olasın.*

Bir tanıdığım camiden çıkıyor, aman yağmur yağıyor. Yanında ki diğeri demiş “mülküne yağdırıyor sana ne?”

Mülk Allah'ındır.

☞ *Bu anlattığımız şeyleri kabul etmekle beraber kulların çalışmasını da inkâr etme... Sonra cebriye mezhebine girmiş olursun. Her ikisini birleştirirsen cebriye mezhebinden kurtulursun. Allah'ın yardımı olmadan onların işi tamam olmayacağını iyi bil. Allah'ı unutarak onlara tapma. Bunların yaptığı, Allah'ın işinden ayrıdır, deme. Hakk'ı inkâr etmiş olursun.*

“Başlarına iyi bir şey geldiğinde Allah'tan biliyorlar, kötü bir şey geldiğinde senden biliyorlar de ki onlara her şey Allah'tandır”

☞ *Kadriye mezhebine girmiş olursun. Allah, gücü kuvveti verir, kullar da yapar, de...*

Erenler şöyle demiş; kul kesb eder, Allah halk eder.

☞ *Bu hükümlerde Allah'ın emri ne ise ona bağlan. Bunlardan haddi aşmayarak kismetin ne ise onu al. Allah'ın hükmü, sana ve bütün mahlûkata kendi verdiği hüküm ile olur. Sakın sen hâkim olmaya kalkmayasın. Sen de onlar gibi kader-i ilahinin çizgisi dâhilindesin. Kader ise karanlıktır. Karanlığa ışık ile gir.*

Buradaki karanlık kavramı, sebepler dairesinde haz ve menfaatlerinize teslim olursanız Hakk'a örtünürsünüz manasındadır.

☞ *Bu ışık da Allah'ın kitabı, Peygamberin sünnetidir. Sakın bu ikisinden ayrılma... Eğer bir hatıra kalbine gelirse ve sıkışık durumda kalırsan, onu derhal kitap ve sünnet ölçüsüne vur...*

Bir kriter veriyor. O yüzden yaşamak içinde, yaşantımızdaki olayları değerlendirmek için de Kur'an-ı ve siyeri bilmek zorundayız.

☞ *Mesela, zina etmek, gösteriş yapmak gibi şeylerden olduğunu görürsen, facir(*) ve fasiklerle(**) birleşmek gibi şeyler olursa –ki bunlar haramdır- sakın yapma... Derhal bu gibi düşünceleri bırak... Bunlardan başka haram şeyler olursa hemen ört... Kaç... Kabul etme, amel etme... Bu gibi şeylerin sana musallat şeytan tarafından sana hatırlatıldığını bil.*

Burada şeytan azazil mertebesindeki şeytan.

Şeytan dediğimiz bir ahlaktır ve üç noktada birleşir; inat, şımarıklık, yalan.

Yalanın iki veçhesi var; inkâr ve iftira. Temelinde kul hakkı var.” Benim ümmetim yalan söylemez” diyor Resullulah.

Doğruyu söyleyin; Allah bir kapı açar.

Şımarıklık; birincisi sizde olmayan bir şeyi istersiniz, ısrar edersiniz; ikincisi Allah'ın verdikleriyle kendinize varlık verirsiniz.

İnat.

☞ *O sana gelen hatıranın, mubah olan arzulardan, evlenmek, yemek, içmek nev'inden bazı şeyler... Yine yapma. İhtimal ki aklın ermediği bazı kötülükler onda gizlidir. Mesela bakarsın sana bir fikir gelir:*

— *Bu müşkülün için falan yere git; oradaki falan zata arz et...*

☞ *Hâlbuki senin o zata ihtiyacın yoktur. Belki de senin ilmin, irfanın daha üstündür. Bunları da onunla anlıyorsun. Burada biraz dur. Hemen oraya koşma... Bazen de kendi kendine dersin:*

— *Herhalde bu Allah tarafından ilhamdır, bununla amel edeyim...*

- ☞ *Hayır, bunu da yapma! Bu işte de hayırlısını bekle... Bunun Hakk tarafından olduğunu anlamak için, o ilhamın sana tekerrür(tefekkür) halinde gelmesi lazımdır... Yahut sana, o işi yapman için manevi bir emir verilir, o zaman yaparsın. Allah için bilgi sahibi olanlara bu gibi şeylerde bazı alametler zuhur eder; bunu da ancak akıllı veliler ve ebdal zümresi bilir.*
- ☞ *Niçin, acaba bu yolda hissiyatına göre hareket ve halini yukarıdaki gibi bir salih kişiye gidip anlatman sana yasaktır, bilir misin?*
- ☞ *(*) Fena huylu, günahkâr*
- ☞ *(**) Allah'ın emirlerini tutmayan*

Burada hissiyat dediğimiz bir duruma bakalım; ben böyle hissettim, şöyle hissettim diye Nakşîlerin güzel bir sözü vardır; *ilhamatlarla ve hissiyatlarla yol gidilmez* diye. Ya hissiyatın içgüdülerine bağlı ise, ya o sırada bir cin vesvese verdiyse, ya belli bir meleğe bağlı ve o melekten alıyorsa o meleğin doğrusu başka bir meleğin yanlışı ise, ayvayı yedik.

Kesin bilgi gelmediği sürece ve kesin bilgi üzerine hareket etmeniz gerektiğinin bilincindeyken, ben böyle hissettim, gönlüme böyle doğdu gibi duyguyla hareket etmeyin. *La'dan illallah'a gelene kadar nice yol kesici vardır halince* derler. Evet, halince vardır ama görünmeyen kuvvetlerde vardır, Allah esirgesin.

- ☞ *Çünkü sen onun sonu nereye varır bilemezsin... Ondaki fitneyi, helaki, mekri sezemezsin. Belki de büyük bir imtihan geçiriyorsun. Hakk (cc) sende tam tecellisini gösterinceye kadar sabret...*

Hakk tam tecellisini gösterene kadar sabırlı ol, belki bir imtihandan geçiyorsundur.

“Zatıma erene kadar kulum hileme aldanmasın”

Hile; maksat üzerini örtmek, örtünmek demektir. Bir şeyi maksat (menfaat) üzerine örterseniz, hile yapmışsınız demektir. Hikmet dediğimiz şey hiledir; hikmetime aldanmasın demektir de aynı

zamanda. Bir hikmette takılı kalırsın, başka hikmetlere eremeyebilirsin. Ve Allah'ın türlü türlü hilesi- cilvesi vardır.

☞ *Hakk (cc) kendini gösterdiği ve seni istediği yere götürdüğü zaman fitne sana karşı gelse de bir şey yapamaz. Çünkü Hakk (cc) seni muhafazası altına almıştır. Kendi yaptığı işle seni mesul tutup bir belaya veya fitneye çarptırmaz. Ancak bela, sen kendi mevhum varlığını ortaya koyup keyfine göre hareket ettiğin zaman gelir...*

Bela Allah'tan dolayı gelmez, ortaya bir amel koyarsınız, Allah'ın adalet sıfatı gereği o amele karşılık bir şey yaşarsınız. Çünkü Allah kullarına zulüm etmez, kullar kendi elleriyle ettiklerini bulurlar diyor. Fiiliyatın evveli Allah'tandır ama sonucu da Allah'tandır. Buna göre hareket etmek lazım, ne zaman kendinizi ortaya koyar, amel işlersiniz işte o zaman ondan sorumlusunuzdur, adalet sıfatı o zaman size görünür. Kendinizi koymadan amel ederseniz bu sefer rıza dairesine girersiniz. Kendi için değil, herkes için bir amel yapıyorsunuzdur. Kendiniz için ameller yapıyorsanız ve nedenlerinizi de dışarıdan buluyorsanız o zaman aldığınız nefese kadar sorumlusunuzdur.

İBADET, Allah için yapılandır demiştik. Nefeslerinize kadar Allah için alın. En'am suresinin müthiş bir ayetidir; “*de ki yaşamım, salâtım, ölümüm sadece âlemlerin Rabbi olan Allah içindir*”

Desturunuz bu olursa bütün yaşamınız ibadet olur. Oturmanız, kalkmanız, eşiniz ile beraber olmanıza kadar hepsi ibadete döner. Bununla ilgili hadisi şerif vardır “*eşiyle cilveleşenin günahları ellerinden gider, parmaklarından dökülür*” bizlik, muhabbet, vedud esmaları tecelli ediyor.

☞ *Velayet hali olan hakikate erdiğin zaman hevâna, nefsanî arzularına uyma... Tamamen Hakk'ın (cc) emirlerine uy. Bu emirlere uymak da iki kısma ayrılır.*

☞

☞ *Hakk'la Hakk olmak makamına erersen buna mahviyet ve Fena hali derler ve büyük bir mertebedir.*

Hakk ile Hakk olmak; Hakk ile hemhal olmaktır. Buna Zat tecellisi denir. "sen atmadın, Allah attı"

- œ *Bu makam kalpleri Hakk ile mahsun olanların muhavvid, arif ve hakiki ilim sahibi âlimlerin ve ilmin derecesidir. Büyük insanlar düşüncesi ve güzel ahlakıyla halkın sultanıdır. O'na hürmet ve tanzim ederler. Halkın efendisidir, ona tabi olurlar. O efendiler Rahmân'ın (cc) halifeleridir. Allah'ın (cc) gözdesi, dostu, sevgilisi olmuşlardır... Onlara selam olsun...*
- œ *Bunlara uymak, teslimiyet, kendini bırakmakla olur. Bunlara uymak için masivadan; gücü kuvveti terk etmek yerinde olur.*

Masiva; Allah'tan gayrılık. Allah'tan gayrılık var mıdır; özde gayrılık yoktur. Gayrılık sizin kendiliğinizde, hevalarınızda, menfaatlerinizdedir. "Ben bitiriyorum" diyor. Bitirirken kendisi ona biçim veriyor. Bitirirken ondan ayrı gayrı değil.

- œ *Dünya ve ahrete ait sende hiç bir arzu olmamalı.(terk-i dünya, terk-i ukbâ) Halikin (cc) kulu olmalısın. Mal ve mülkün değil... Allah'ın (cc) emirlerine uymalısın, şahsî arzularına değil...*

Ne zaman ki Allah'ın emirleri varlığınız olur...

Tevrat Musa'ya inmişti ama Tevrat Yahya'nın kendisi olmuştur, Tevrat'ı yaşıyordu.

Hz. Ali "O Kur'an-ı musaftır, Ben Kur'an-ı natıkım" diyor.

Hz. Ömer " Biz onun zamanında Kur'an-ı yaşıyorduk" diyor.

Hz. Aişe Efendimiz için "O, Kur'an-ı yaşıyordu" der.

Allah'u âlem Kuran'da ne buyuruyorsa artık o etiniz, kemiğiniz olacak; huylarınız olacak. Ayetler üzerinizde tecelli edecek, işte o zaman Kur'an olursunuz. Kur'an mertebeler mertebesidir, makamlar makamıdır.

Kur'an-ı Kerim hüviyet kitabıdır, ahlak ilkesi ile okunmalıdır, ama bizatihi hüviyet kitabıdır.

Allah'ın hüviyeti vardır, kendisini anlatmaktadır. Allah'ı tanımak isteyen açsın kitabını okusun. Aynı zamanda sizin de hüviyetiniz vardır

orada, nerede kendinizi görürseniz, müşrikte mi, münafıkta mı, müminde mi nerde kendinizi görürseniz...

- ❧ *Sütanasının emzirdiği çocuk gibi ol... Yıkayıcının elindeki ölüye benze. Doktorun önüne serilen hasta gibi ol...*
- ❧ *Bu anlatılan şeyleri sakın yanlış anlama. Bunlar, emir ve yasakların haricindeki şeylere aittir... Şer'i hükümlere uyman ve tamamıyla tatbik etmen lazımdır. Aksi halde manevi âlemden hiç nasip alamazsın...*
- ❧ *Doğruyu bilen ve o yola hidayet eden Allah'tır (CC)...*

Makale okuması burada sona eriyor.

DÜŞÜNCE

Düşünce dediğimiz Allah'ın El-Kelim tecellisidir.

Sohbet esnasında uç noktada şeyler söyleyebilirim, aklınızla örtüşmeyen şeyler olursa takılmayın, aklını görmeye çalışın. Aklınızda muğlâk kalan yerler sohbetin ilerleyen vakitlerinde belki aydınlanır.

Düşüncenin temeli, çocukluktan itibaren sahiplenmeyle başlar, sahiplenmeler üzerinden dil ile biçimlenir. Ve ilk düşünce biçimi hayaldir. Düşüncenin temelinde yatan iki nokta vardır; ses ve görüntü. Düşünce, dil demektir, dil, eylemde konuşmadır. Dilin (lisan) kendisi (El-Kelim) eyleminde konuşma demektir. Bizler düşüncemizde eylemimizle konuşuruz. Düşünce en yüksek düzeyde El-Kelim esmasının tecellisidir. Temeli görüntü ve sestir.

Bunu ilahi âleme gittiğimiz zaman hangi esma ile birleştirelim ki yürüyebilelim; ontolojik bir seviyeye çıkaralım? Yani ilkesi nedir dersek; Musavvir esması bizde en yüksek biçimde hayal gücünde görülmektedir. Musavvir; biçim veren, tasvir eden demektir. Hayal gücünüzle biçim verir, yaratırsınız.

Hayal gücü **OL DENİLENİN OLDUĞU YERDİR.**

Nasıl ki Allah ol demiş oldurtmuş, sizde hayal gücünüzde oldurtursunuz.

Sırt üstü yatıp tefekkür edin. Hayal kurun, hareket ettirin, bir ruh üfleyin mesela sevimlilik, korku.

Geçenlerde hırsı ve tutkuyu konuşmuştuk. Azim esmasının zilli tecellisidir. Süreçteki tavır esmasıdır. Azim; yapmak istediğini yapar ve galip gelir.

İnsanda da hırs ve tutkuya karşılık gelir; nedeni dışında olduğu için zillidir.

Azim varlığınızda, özünüzden gelir. İlla o şey Hakk için bitecektir. Azim sizi başarıya götürecektir.

İhlâs esması Kuddüs esmasının tecellisidir.

Düşünce yetimiz El-Hâlık esmasının bir tecellisidir. Yaratandır, düşünendir. Neyle Halk ediyor; düşünüyor.

Allah'ın düşüncesiyle bizim düşünce biçimimiz farklıdır; biz nesneye bağlı düşünürüz, onun düşüncesinin nesnesi yoktur. Haşr suresinin son 3 ayetinde söyler; "Halıkul, bariul, Musavvirul"; daha önce bir örneği olmadan bir yaratma biçimi... Kusursuz bir şekilde, ne istiyorsa istediğinin tecellisi kıvamında yaratan ve ona o şekilde biçim veren, hâlıkun; düşünen, nuruyla düşünen...

Düşünce eylem demektir, temeli görüntü ve sestir; Cenab-ı Hakk evvela görüntüyü yaratmıştır.

Ses, titreşim demektir. Bu sesi anlamayın, kuantum düzeyinde titreşimin kendisi sestir, özde renk alır, yani titreşime girdiğinde renk almaya başlar.

Titreşim = ses=renk

Cenab-ı Hakk kendi nuruyla yaratırken bir şeyi, biçim verirken, orada bir titreşim bir hareket vardır, düşüncenin kendi varlığı yoktur, zamanın kendi varlığı olmadığı gibi. Bu, eylemin varlığı yoktur demektir. Eylemin resmini çizin desem, çizilemezdir.

Bir varlığın kendi eylemi vardır. Eylemin kendi varlığı yoktur.

Eylem üzerinden hiçbir şeyi okuyamayız, varlık üzerinden okuruz.

Halık; düşünen, yaratan, eylemde bulunan demektir.

Bariul- Bedi; kusursuz biçim veren.

Biçim verirken Cenab-ı Hakk, nuru ile var ediyor, **nurun kendisinde titreşim-ses** vardır. Her var edilenin sesi-titreşimi aynı zamanda görüntüsüdür. Yani sizin biçiminiz aynı zamanda varlığınızın seslenişidir. Bir titreşiminiz, bir kodunuz vardır, Allah'ın bir imzası vardır. Bütün nuruyla beraber size bir ses vermiştir, o sesin nuruyla biçim almışsınızdır. **Her varlığın kendine ait sesi vardır.**

Ses, akli noktadaki bağlaçta olduğu zaman, dilde olduğu zaman iletişim demektir. İletişimin temeli sestir. Hitap – muhatap ilişkisinde ses, iletişim demektir.

Bir varlığa biçim verdiğinde o seslenişidir; ol dedi oldu. Ama gayri olarak değil, bizatihi varlığından bitirerek yapmıştır onu. Oradaki **nurun titreşimi; biçim veriş, seslenişidir.**

Her varlığın özgün bir sesi vardır. Özgün bir yaratılıştır o.

Bizim düşündüğümüz her şey Allah'ın düşündüklerini düşünmekten başka bir şey değildir. Allah'ın düşündüğü, yarattığı şeyleri düşünürüz. Okumaya çalışıyoruz; düşünce bir okuma eylemidir, aynı zamanda.

Düşüncedeki temel ilke Kelim sıfatıdır; konuşma.

Konuşma sıfatının mutlak ilkesi dildir.

Dilin kendisi ile konuşursunuz.

İkinci yaratılışınız dil ile dir.

Allah size biçim verdi, bir sesleniş verdi. Bir titreşiminiz, bir imzanız var. Ama aynı zamanda dil ile sizi ikinci bir yaratıma koyuyor. Soğuk derler, soğuk; sıcak derler, sıcak. İkinci yaratım, gönülde, bilinçte yaratım şeklidir.

En yüksek yaratılış; düşüncede yaratılıştır ve bunun **ilk baştaki kuvveti hayal kuvvetidir.**

İlk Eli = Hayaldir.

Ses, sesleniş titreşim noktasında varlığın, nurun biçim verişi, nurun biçim verişi ile beraber tavırlarda bulunuşu Cenab-ı Hakk'ın o mahlûkunu var edişidir ve kendisinde belirime çıkartışıdır. Onun üzerinden onu kendisine muhatap alarak konuşmaya başladığı zaman dil üzerinden kendisine varlık verişidir.

Düşüncenin sonucu bizde, bilmeye gider; Hakk'ta, yaratmada kendi isteğini yerine getirmeye gider.

Bizde düşüncede **ilke bilmektir**. Sonuç, erek ilke; bilmektir.

Allah da ise erek ilke **bilinmektir**.

Düşündüğünü yarattığı ve biçim verdiği anda ilim dairesi çıkar ortaya.

Halık, biçim verip yarattığı zaman, her bir yarattığına hilkat vermiştir, her bir halk ettiğine yarattığı sıfat üzerinden ahlak vermiştir, ahlakı üzerine o mahlûk yaratılmıştır.

Halık – halk – hilkat- hulk – ahlak – mahlûk aynı kökten gelir.

Görünüşe çıkmıştır; hitap – muhatap ilişkisinde ona varlık vermiştir.

Kendinden var etmiştir; kendinden varlık vermiştir; mevcut etmiştir. Kendinden yaratmıştır. Yani onu imkân dairesine çıkarmıştır. Ona mevcuda getirdiğinde kendi varlığının geri dönüşü için vicdan vermiştir. Her varlığın Allah'ın bir sıfatı doğrultusunda yaşadığı bir vicdanı vardır. O sıfat hangi düzeyde ise o düzeyde bir vicdanı vardır. Daha fazlası değil.

Cenab-ı Hakk yarattığı zaman, yarattığı her şeyi bir imkân noktasında yaratmıştır. İmkân doğrultusunda yaratırken - potansiyel, hilkati üzeri- o mümkünata girmiştir. Olabilirlik...

Yarattığı anda imkân dairesi o kişinin varlığının içkinliğinde, tininde, sıfatında verilen ruh ne ise onunla beraber mekânı olmuştur. Kendi varlığınızın ruhunun mekânınızdır artık.

Her varlık, kendi varlığının hangi sıfatın asliyeti üzerine yaşıyorsa onun mekânıdır. Sonsuz olan varlık kendinde var ettiği zaman yarattıklarının mekânı olmuş olur.

Kendinden yarattı, halk etti – düşündü, oldu-

Sonsuz varlığının içinde yarattı

Kendinde yarattı

Dolayısıyla kendi varlığı mekânı olmuştur.

Bu yüzden vacib-ül vücuttur.

Kendinden yaratan ve kendinde tutan...

Kendinde ikame, idame ve idare eder Allah.

Onun düşüncesinin farkı, nesnesi olmadan düşünüyor, örneği yok. Bizim düşünce hızımız ışık hızına yakındır.

Allah'ın düşünce hızı, yaratma hızıdır ve bu da ışık hızının karesinden daha büyüktür.

Ol deyince olur diyor, bu bilimin tespit edebileceği bir şey değil; aynı anda var eder.

Bunu kendimizde hayal gücümüzü kullanarak deneyimleyebiliriz, animasyon gibi, biçim ve içerik verebiliriz. Tabi bu da yine ışık hızının dâhilinde olabilir.

Unuttuğumuz bir nokta var; Allah yaratıyor ama sanki kendisinden başka bir şey mi yaratıyor; mahlûk diyoruz ya hani?

Hz. Mevlana "*Hanesinde başkası gibi görünen senden ibarettir*" diyor. Ben gizli bir hazineydim bilinmek istedim derken de kendisine muhatap arıyor. "Habibim, seslendim, sesimi duyan olmadı, baktım, gördüğüm olmadı" Hadisi Kutsi.

Düşünce Allah'ın **Halik** esmasının ve **El- Kelim** esmasının tecellisidir.

Yaratmaya başladığında ilim dairesine çıkar, Allah, nuruyla diridir, şuuruludur. Nuruyla, zattır.

Yarattığı anda, sevgiyi yarattığında, sevgi tavrında sevginin kendisi olur, sevgi kendisi değildir, kendisi seven olur, sevene biçim verdiği o melek olur, sevgi kuvveti.

Kendinizden düşünün, sevdiğiniz zaman sevginin kendisi olursunuz, kıpır kıpır. Öfkeyi düşünün, öfkelendiğinizde öfkenin kendisi olursunuz.

Nur deryasında sevgiyi var ettiği zaman ona aynı zamanda biçim verir, o biçim melektir.

Sevgi bir tümeldir. Biçimiyle birlikte bir kuvvet olur.

Melekler âlemi –asıllar âlemi- dediğimiz kimisinin ayan-ı sabiteler dediği, kimisinin idealar evreni dediği asıllar yani melekler âlemidir. Sevgiye, bilgiye, hikmete biçim verir.

Kategoriler yani değişmezlerde biçim verir; ilk biçim verdiği haller meleklerdir; kuvvetler yani.

Lakin ondan önce bir nokta var; Cenab-ı Hakk'ın kendisi, biçim vermeden önce bir nur vardır ki "her şeyi kudretimden yani nurumdan yarattım" dediği noktadır. Günümüzde buna big-bang ile kuvvetin açılımı-taşması sonucu her şey yaratılmıştır dedikleri noktadır. Bilim bunu yaratılma değil, var olma süreci diye irdeler; biz yaratma süreci olarak bakıyoruz.

Allah yaratmıştır ve bu halk edişin kendisinde bir nur vardır ki günümüzde buna Glion deniyor, rengi koyu yeşildir. Yapıştırıcı manasına gelir.

Allah evvela akli –nuru- yarattı. "*Habibim, seni yaratmasa idim, kâinatı yaratmazdım*" diyor, bakın, bu bir zevktir; düşünce adına paylaşmak istediğim bir zevktir.

Bu bağlamda şu ayet ile beraber düşünelim;

"sen atmadın, Allah attı"

Hz. Muhammed Akl-ı Küll'ün nurudur!

Allah, ilahi âlem de bir tümel var eder ise bu âlemde onu biçime getirir. Sevgi, akıl, iyilik vs bu tümelleri yarattığı zaman, bu sıfatı taşıyan prototipi - varlığı bu âlem de biçime getirir. Peygamberlerde açığa çıkan ilkeler gibi; Hz. Musa'da adaletin baskın olması gibi...

Bu adalet meleğinin baskın olması durumudur. Adalet meleği biçim kazanmış, Musa olmuştur. Hızır ile yollarının ayrılması da adalet üzere olmasındandır.

Resulullah ise külli aklın biçime gelişidir.

Eski üstatlar şöyle derler bu konuda;

Aklı evvel – akli sani

Üstadı evvel – üstadı sani

Tahayyünü evvel – tahayyünü sani

Aynı şeyin farklı bakış açılarını anlatır bu kavramlar.

Aklı evvel – akli sani üzere anlatıyorum;

Akıl, bağ kurmak demektir. İlişkilendirmek ve sonuca çıkmak demektir. Bir irade varsa orada sonuç istenir. Akıl bu noktada fiiliyattır, sonuç yapar. Allah, akıl meleğini yaratmıştır, nurunu yani... Rengi koyu yeşil, adına Glion deniyor.

Resullah ile Cebrail arasında şöyle bir diyalog geçiyor;

-“Ya Cebrail sana ayet veren kişiyi hiç görmüyor musun?”

—Görmüyorum. O bana bir perdenin arkasından verir.

—O perdeyi bir indir, gör.

—Nasıl, Ya Resulullah?

—Müsaade Allah’tandır, sen yap.

7.kattan sonra perdeyi indiriyor. Ve yemyeşil bir eldir. Yemyeşil bir varlıktan alıyor. Ve gördüğü Resulullah’ın nuru oluyor.

—Ya Resulullah, sen veriyormuşsun!”

Külli akıl nurudur.

Ve yemyeşil bir eldir. Yemyeşil bir varlıktan alıyor.

Burada Resulullah, Allah'tır demedim; ayetleri külli akla taşıyandır dedim. Üstadı evvel, Allah'tır, Allah'ın nurudur. Üstadı Sâni, Resulullah'tır. O nur üzerinden bütün âleme biçim veriyor.

O nurun bir özelliği var; aynı zamanda ilk ÇİPtir!

Bir şeyi Allah'u âlem biçime getirecekse evvela oraya kayıt eder. Kuran- ı Kerim'de bu LEVHİ MAHFUZ diye geçmektedir.

Sağlam bir kütüktedir der ve bu kütük PROTONun kendisidir. Evvela ondadır ki Hz. İsrail'in katışıksız nurudur.

Bir yerde mekânsallıktan bahis ediliyorsa; **Nötron, proton, elektron, atom** olmak zorundadır.

Atom = Hz. Azrail

Elektron = Hz. Mikail

Nötron = Hz. Cebrail

Proton = Hz. İsrail'in katışıksız nurlarıdır.

Nötronun rengi bembeyazdır.

Protonun rengi süt kahvesi köpüğü renginde, krem renklidir. Yeryüzünde mekânın sabitliğinden bahis edersek bunun temeli **protonda** yatar.

Işkın – mananın- zevkinden bahis edersek temelinde **Cebrail** vardır, okutan odur.

7. kattan itibaren ışkın meleği olarak **nötronlardan** gelen ışığı kabz – bast yaparak ışığı atar.

Diyorlar ki; Kanatlarını açar ve 7. Kattan itibaren ışınları atar. **Bütün varlığıyla nötron hareketi, size âlemi okutandır.**

“Oku, yaratan Rabbi'nin adıyla oku” kavramsal olarak ya da dilin kendisinde hitap buluşudur. Ama ontolojik olarak baktığınız zaman ışkın meleği size âlemi okutur.

CEBREN/ CEBRA

Cebren kâinatı ayakta tutmuyor. Cebren sizi okutuyor.

Âlemin varlığını BİR tutan, meleklerin kralı olan Hz. **İsrafil**dir, en kuvvetlisidir.

Kimyanın, değişimlerin, ihtiyaçlılıkların meleği **H. Mikail**dir, **elektron**, rızkın meleğidir.

Bu bağlamda toparlayalım;

Cenab-ı Hakk o nuru yarattığı zaman, yaratılacakların holografik görüntüsünü de yaratmıştır. O nurun yani kuarkın içinde aynı zamanda holografik görüntüsünü de yaratmıştır.

Bütün âlemin kendisini yarattığı zaman protondan itibaren biçimselliğe getirir, Cebrail'in kendisi ilk emri protondan alır –kendisi Hakk'tan beslenme faziletine de sahiptir ayrıca- ondan sonra nokta meleklerin ilişkisi başlar;

Hangi melekler?

Nokta meleklerin ilişkisi 2 noktada hareket eder;

—Cenab-ı Hakk, sevgiyi var ediyorsa, sevgi meleği kuvvetler ve biçim olarak melekler âlemini var ediyor. Aynı nurdan hareketle melekler âlemini var eder yine aynı nurdan hareketle bu âlemler var edilir.

Melekler âlemi sanki Cenab-ı Hakk'ın sağ eli gibidir, iç âlemdeki eli, kudret eli, ilkeler düzeyinde ilkelerin biçim kazandığı âlemdir. İyiliğin, doğruluğun melek olarak biçim kazandığı âlem!

Kürsü, beynin kendisidir. İlahi âlem de meleği de vardır. “Kürsünün kapısı kırmızı yakuttandır ve kürsü bembeyazdır ve oradan 4 ırmak akardı, şarap, bal, süt, su... Kelamın kendisi sizde hal değişimine sebebiyet verirse şarap olur, halden hale geçersiniz. İlim düzeyinde hareket getirirse su olur, zevk oluşturursa bal olur, ilmi ledün noktasında farklı manalar uyandırırda süt olur” diyor. Hepsi bir ırmaktan akıyor, kırmızı kapıdan.

İlahi âlemde nurdan ne yaratılmışsa bu âlemde o biçime gelmiştir. Bu şekilde bir dışlaşması vardır.

Toparlayalım;

Bir meleği var ettiği zaman ona biçim verir. Biçim Allah'ın meleği üzerinden bir sıfatının seslenişidir. Melekler ise Allah'a ait sesi nurdan yaratıldıkları için doğaları gereği iradi olarak içgüdüsel düzeyde kendilerinde bulurlar. Bundan ötürü yaptıklarından masumdurlar. Yaptıkları Allah'ın yaptıklarıdır.

Sevgi meleği bir şey yapıyor; Allah'ın yaptığıdır o.

Orada yaşananın sonucunu biz burada buluruz. Orada olan bu âlemi etkiler, rahmet olur. İç âlemde ne yaşanıyorsa o meleklerde yetilerimizde bunun tecellileri olur. İki kudret elimle diyor bu sebepten.

Âlemde melek, insanda melekedir.

Onun nuru, hem melekler âleminin yaratımına hem de bu gördüğümüz âlemin yaratımına sebeptir.

Burada bir nokta var; Allah yarattığı zaman yani düşündüğü zaman; nedeni olmadan düşünen, bir nesnesi olmadan düşünendir. Yaratmaya başladığında diriliği ile ona biçim veriyor. Yani orada tavırda olan kendisidir.

Sevgiye biçim verirken, seven kendisi oluyor; VEDUD

Melekler âleminin temelinde VAHİDİYET vardır, onların eylemi Allah'ın eylemidir. Oradaki eylem ne ise o eylemin tavrında olan Allah'tır. Seven Allah'tır.

Onları değişmez ilkeler olarak biçimlendirip var ettiği zaman, onlar üzerindeki ilişkiler üzerinden de Cenab-ı Hakk bambaşka bir hal yaratır.

Melekler nedenlerini kendi varlıkları üzerinde, içgüdüsel olarak Hakk'tan buluyorlardır ve her eylemlerinde BİZ olurlar, kaos yoktur. Yaratıldıkları benliklerinde Ferdidirler ama o benlikte Hakk hangi tavırda ise Hakk'ın dirilik verişiyle o tavır Cenab-ı Hakk'ın tavrıdır. O tavır üzere imkân dairesine getirdiğine mevhum bir varlık verir, fitrat dairesi ne ise ona göre benlik kazanmış olur.

Eyleminde hepsi birbirini tamamlayıcı olduğu için ÜSTÜNLÜK sıfatı noktasına geliriz;

Bir sıfat, başka bir varlığın başka bir sıfatını tamamlıyorsa o sıfat üzere siz üstünsünüzdür. O sıfat üzere siz orayı tamamlıyorsunuzdur. Sizin üzerinizde sıfatı gereği üstün olan Allah'ın kendisidir. Çünkü o sıfatın sahibi olan Allah'tır.

Bu bağlamda bakıldığında melekler âlemi eyleminde BİZdir.

Allah'ın kendisi düşünce eyleminin kendisinde varlık verirken, tavırlarında kendisine HÜVİYET verendir.

SEVGİ: SEVEN olarak kendisini yaratıyor. Zat olarak yaratıyor demiyorum! Allah zat olarak kendisini yaratmaz, zaten zattır. Şahıs, varlık olarak kendini yaratmıyor, sevgiyi yaratıyor. SEVEN olarak, kendisini SEVGİde yaratıyor.

İLİM: İlmi var ediyor, ALİM olarak kendisini yaratıyor.

Geçmişten öğrendiklerinizi kenara bırakın ve söylemek istediklerim üzerine düşünün.

Mesela siz seviyorsunuz, severken, sevgide yaratılıyorsunuzdur yani HÜVİYET buluyorsunuzdur.

Düşüncede amaç bizim için bilmek idi ya, aslında bildiğiniz her şey ile kendinize HÜVİYET verirsiniz. Çünkü temelde HÜVİYET yatmaktadır; Cenab-ı Hakkı'n Zatı yatmaktadır.

Seviyor! Seven olarak kendisine HÜVİYET verir.

Celal'li! Celal'li olarak kendisine HÜVİYET verir.

Hüviyeti, ahlakı olur. Allah'ın ahlakından şaşmayın derken hüviyetinden şaşmayın demeye geliyor, EMİN OLUN diyor. Neden?

Çünkü hüviyetinde değişme olmaz! Tavırlarında kararlıdır.

Düşüncenin temeli, Halik esmasına dayanır, Halik esmasının temeli El – Kelim esmasıdır, ona da baktığımızda görüntünün kendisi de Kelimdir, ses de içerir – Allah'ın var ettiklerinin dillendirilişi,

esmalştırılması, kavramlaşmasıyla gerçek dil elde edilir- hitap, muhatap ilişkisi başlar.

Hüviyet neticede BEN olmaktır.

Allah, kendisini BEN yapıyor; Seven, Âlim, Kadir...

Kendisine hüviyet veriyor, kişilik veriyor meleklerdeki tavrı kendi hüviyetinin tavrıdır.

Bu bağlamda kendinize bakarsanız; bütün huylarınız sizin kişiliğinizi – hüviyetinizi- var eder. Allah, hüviyetini huylarınızda-zevklerinizde var ediyor. Her tavrınız üzerine yine tavrı olarak yaratmaya devam eder.

Ağacı, kuşu yaratmıştır ama yine onların ilişkisi üzerinden yaratmaya devam eder. Bu kâinattaki yaratılış!

Melekleri yaratmıştır, onların ilişkisi, anlamları üzerine türlü türlü yaratır. Bu âlemden etkilenerek alırız.

Bizim düşünce eylemimizin başı, Allah'ın yarattıklarıdır. Düşüncemizin nesnesi, Allah'ın düşündükleridir.

Düşüncenin nefesi hayalde başlar ve hayalde taklitçiyizdir. Bir şeyi hayal ederken Allah nasıl biçim verdiyse ona göre hayal ederiz. Özgün bir yaratılış sergilemeyiz.

Taklit ettiğimiz şeyin üzerinde katılımcı oluruz. Hayal gücümüzde özgünlük buluruz. Ne ile?

Onun dillendirilişi üzerinden kavramlarla...

Sevdiğinizi karşınızda hayal edin ve onunla konuşun, konuştuğunuz katılımcıdır. Buradan kavramsal düşünceye doğru giderseniz, ilişkilendirirken hüviyet kazanıyorsunuz. Hayal gücü bir düşüncedir; Hakk'ın ilk düşüncesi - ol denilenin olduğu âlem ile örtüşen bir düşünce biçimidir.

Düşüncede temel taş; Kelim esmasıdır. Bir şeyi kendi kendinize düşündüğünüzü varsayın; düşünürken kendi kendinize konuşuyorsunuzdur. Düşüncenizin nesnesi kendinize dışsaldır.

Düşündüğünüz şey üzerine bir şeyler uyanır ve siz katılımcı olarak devam edersiniz, uyanmaz ise düşünce yürümez.

Bulduğunuz anlamda özgünlük kazanırsınız. Bir düşünce biçiminiz vardır ve ona göre yorum getirmeye başlarsınız. Özgünlüğünüzü belirleyen sıfatlar vardır.

Düşüncenin iki biçimi: Tümünden gelim ya da tüme varım.

Çokluktan tüme varım:

Bundan önce mantığın kendisine bakalım: Mantığın temelinde; ayrıştırma- algı- bakışım- nitelik ve niceliğe göre ayrışım – ilişkilendirme –çözümleme – değerlendirme – yargıya varma

Zekânız bu süreç cetvelinde yürür, yargıya vardığınızda artık biliyorsunuz demektir. Bu böyledir, şu şöyledir dersiniz ve onu da dondurtmuş olursunuz.

Lakin düşünce donmaz!

Kategorilere bağlı düşünceler, donuk düşüncelerdir, sonludur, akışı devam etmez.

Tümeller üzerine düşünce öyle değildir.

Mesela ulus kavramı sizi eylemler noktasında birliğe- bizliğe taşır. Ama ulus kavramı üzerinden baktığınızda tabiattaki kategorileri görmezsiniz.

Sevgi, hikmet, iyilik vs çocukluktan itibaren hayal gücünüz düşüncenin temelidir. Aristo'nun felsefesinden bakarsak âlemdeki nitelik- niceliklere bakma, değişmezlere bakma, sonuca doğru yürüme (mantığın gereği) noktasından temelinde bunlarla ilişkiyi sağlayan nedir?

Duyular üzerinden sizi hareket ettiren başka bir şey daha vardır.Düşüncenin oluşmasının temelidir bu. Eflatun buna idealar evreni demiş. Kendiniz için iyi – doğru – güzel olana yönelirsiniz, analiz edersiniz, beğenir, sahiplenir ve düşüncenin temelini oluşturursunuz. Bunlar menfaatlere doğru giderse idealar sizde uykuya dalar. 7 uyurlar gibi.

Ne zaman Hak noktasında harekete geçerseniz o zaman onlar, sizde uyanırlar.

Amacımız İsa'nın gelişiyile beraber onları uyandırmaktır. Gönlünüzde ruh gücünüz baskın gelirse, hikmet noktasında manalar baskın gelirse olur bu.

İsa, Hz. Meryem'den doğdu yani ki Meryem'in temel özelliği hazlardan, menfaatlerden, sebeplerden uzak olan zihindir. Nedenini dışında bulmayan düşünce biçimi... Kendi varlığında ne ile uyandıysa onunla bakan düşünce biçimi. Mana uyanıyor, İsa ondan doğuyor.

Bizatihi varlığınızdan sizin zihninize bırakılmış bir mana biçimi... İsa'nın doğuşu!

Bu tümeller üzerine uyanış sizde eyleme geçer. Ve âlemde bu eylemler üzere bizdir. Temelde vahidiyet yatar, O varlığın üzerinden âlemde eyleminde bizdir. Ekosisteme bakın 'Biz'dir. Melekler âlemi 'Biz'dir.

Allah'ın yaratmanın başlangıcından tavırlardaki sürekliliğine kadar ki işleme biçiminin adıdır, Biz!

Düşünce eylemiyle beraber idealar başlar. Bu kısım mantıksal yürüyüşün gerekliliğidir, Hegel bunu kavramlara kadar taşımış ve yöntem bile getirmiştir; her şey zıttıyla oluşa taşınır. Bu bilmeye kadar götürür.

Yöntemsel bilmeler donmaktır. Donuktur. Bu noktada bakarsanız bilmek sonuçtur, temelinde hüviyet yatar, bildiğinizle kendinize varlık verirsiniz, hüviyet verirsiniz; yaşarsınız. Bilmediğiniz şeylerle kendinize hüviyet veremezsiniz.

En keskin anlama biçimi; düşündüğünüz şeyi karşınıza bir kişiyi alarak düşüncenizi konuştuğunuzda ortaya çıkar.

Nasıl öğreneyim? Nasıl düşüneyim?

Bir şey öğrendiğinizde, karşınıza birini alın ve ona konuşun. Konuştuğunuzda düşünce üzerinden ilmi ledün gelmeye başlar.

Kendinizle konuşurken dürüst olmayabilirsiniz. Karşınıza alırsanız samimi olursunuz.

“Habibim, seslendim, sesimi duyan olmadı, baktım gördüğüm olmadı” Hadisi Kutsiye dönelim ve bunu düşünce âleminden görelim;

Karşısında birisi var, karşındakine konuşuyor ve konuştuğu üzerinden tavırlar var ediyor. Kendisine hüviyet veriyor.

Şimdi! O olmasa siz olmazdınız, siz olmasa idiniz O da olmazdı; Zat olarak demiyorum, hüviyet olarak Allah'a şahit olamazdınız.

Allah, kulu üzerinden kendini var kılar. Kulunun müşahedesi üzerinden kendini Allah eder. Zat-ı İlahi kendisini yaratıyor, zatını değil, varlığını değil. Hüviyet vererek yaratıyor kendini. Sizin ALLAH demeniz üzerinden kendisini Allah yapıyor. Kendisi bir tavırda; Rahman tavrında... Ama kulunun Rahman tavrı müşahedesi üzerinden kendini yaratıyor; buna **tecelli ve zuhur** demişlerdir. Tecelli bir biçime getirmedir, düşüncenin ilk ayağıdır. Zuhur ise o mana, içerik ne ise potansiyelinde ne varsa eyleminde onu göstermektedir.

Bütün âlem tecellidir. Tecelliler üzerinde sıfatlara bürünmesi zuhurudur. O zuhur üzerine müşahede eden üzerinden kendisini zuhurda gösterir. Allah, âlemlerde gaybdır, kendisini müşahede eden üzerinden zahir olur ve ona kendisini var kılar.

Kur'an-ı Kerim'in tamamı hüviyet kitabıdır, zuhur kitabıdır. Ayetlerin her biri tecellidir, ayetlerin sizin üzerinizde uyandırdığı manalarla size zuhur eder.

“Allah ile konuşmak isteyen Ku'ran okusun” Hadisi Şerif

Konuşmanın kendisi kelim aynasıdır. Kelam, varlık aynamızdır. Konuşulan her şey sizin kendinizin konuşulmasıdır.

“Ben Kur'an-ı natıkım” Hz. Ali.

Kur'an'ın kendisi size ayna olmuyorsa, zuhura gelemeyiniz demektir. Zuhurun temeli inançtır.

Tümden gelimlerde inanç ile düşünürsünüz. İncancınız yoksa tümden gelimci bir düşünceniz olmaz.

Tevhit, her şeyi Allah görmek değil, her şeyde Hakkı görebilmektir
=Tümden gelim

Tümellerin tamamında ise sebepler dairesinde değil, tümelin fiil tecellisinde Allah'ın tecellisini görürsünüz.

Aristo'nun ipiyle kuyuya indiğimizde ☺ sebepler doğrultusunda nesnesini bilmeye doğru gideriz. Nesne ne ise onu bilmek ister. Nesnesini bilmeye doğru giderken size Hakk'ı göstermez, işaret eder.

'Âlemde bir akıl vardır, akıl varsa irade vardır, irade varsa bir şahıs vardır demektir' şeklinde bir yürüyüş sizi Hakk'a götürür.

Bilimin derdi 'nesne nedir?' Sorusudur ve eşyanın tabiatına bakar. Ama bu size Hakkı göstermez, sadece işaret eder.

Cenab-ı Hakk hangi tavır üzerine sizde ise o yaşam sıfatınız olur, düşüncede müşahede olunca hüviyet bulur. Rabbim şöyle imiş... O'nun hüviyeti üzerine okursunuz. Esmalar, Allah'ı hüviyeti üzerine okumaktır.

Düşüncede temel olan, hüviyet kazanmaktır. Özgürlük değildir. Sonuç - erek- bilmektir ama bilmek üzere hüviyet kazanmaktır. Hakk düşünce ile kendisine hüviyet veren aynı zamanda hitap – muhatap ilişkisi ile de bilinmeyi isteyendir.

"Gizli bir hazineydim, bilinmeyi istedim" derken hüviyetinin bilinmesini istiyor.

Eşyanın- sebeplerin bilinmesini istemiyor ki! Bu noktada bilmek hayret ve hayranlığa götürür. Pozitif bilimler sizi hayret ve hayranlığa götürür.

Düşünürken bile siz, kendinize hüviyet veriyorsunuzdur.

Düşündüğünde kendine, düşündüğü ile hüviyet veren!

Halk ettiğinde kendine, halk ettiği ile hüviyet veren!

Düşünme eylemi kendine hüviyet verme eylemidir.

- **ÖZGÜRLÜK**

- Özgürlüğün felsefi tanımı; bir varlık kendi varlığı doğrultusunda yaşıyorsa özgürdür; kedi kediliğince vs varlık nedeni ne ise onu yaşadığı sürece özgürdür. Nedeninden koparırsanız, özgür değildir.
- Bizde ise zeminimize baktığımızda zemin Allah'tır. İnsanın varlık nedeninin zemini Allah'a dayanır. Kişi yaşantısında Allah'ı yaşamadığı sürece özgür değildir. İnsan yukarıda varlığı olan bir şeyin halifesi değildir; üzerinde tecelli eden bir Varlığın halifesidir.
- Sevgi O değildir, seven O'dur. Şahıs üzerinden okumak tevhididir. Hilkate büründüğü anda sınırlarsınız.
- "Zat'ıma varana kadar hileme aldanmasın"
- Sınırlı olmayı sınırlılar üzerinde sınırlayamazsınız.
- Yaşamsal olanla müşahede de olanı birbirine karıştırmayın. Yaşamın kendisinde diri olanı, olmaklığı bulursunuz. Suretlerde bulamazsınız.
- Bu âlem üzerinden Hakk'a varmaktansa, Allah üzerinden Allah'a varmak daha iyidir. Önce Allah'a varmaya çalışın; marifetullah üzerinden muhabbetullah'a ermeye çalışın.

Konuya devam:

Düşüncenin kendisi bir kelam eylemidir. Konuşma eyleminde varlık verme ve varlık verirken hüviyet bulma söz konusudur.

Hüviyet 2 noktada mutlakiyet içerir; bizlik ve benlik. Ben ve biz olma.

Rahmani kitapların tamamında bir benlik konuşur; Rab dedi ki!

Kurani kerim de ise kendisi direk konuşur, konuşması varlığındandır. Kelamı, kendindedir. Hüviyetini de kendi üzerinden verir. Başka bir şey üzerinden anlatarak kendisine hüviyet vermez. Hepsini konuşturarak Rabliğini sunar. Mutlak bir BEN konuşur orada. Nedeni dışarıda olmayan sadece kendinde olan bir ben...

Nedeni dışarıda olan ben değil, kendi fitratınız üzere yaşıyorsanız o zaman özgürsünüz.

Yani ki kulun üzerinde hangi sıfat daha baskın ise ve kul o sıfatı gereği üzere yaşarsa özgürdür. O sıfatınızı ne kadar örterseniz de âlemde o kadar uzaklaşırsınız. Kendinizi soyutlar, Hakk'tan uzaklaşırsınız.

Her ne ki surette var oldu ise o bir tecellidir, suretler üzerinden fiiliyatta Hakk kendi sıfatını gösterdi o sıfat zuhurattır. Müşahedesi olana da o zuhuratta zahir olur.

Algı dünyasında mantık ile bakarsak sadece kavramlara kadar gideriz. Tümmeller ise imanımızla ilgilidir.

İyiliğin, güzelliğin tanımını yapın! Allah ile örtüştüren şeylerdir.

Nedeninizi dışarıda değil, kendinizde, özünüzde bularak hareket ettiğinizde Hakk ile Hakk olursunuz. Zuhuratçısı olursunuz Cenab-ı Hakk'ın bu âlemde, o sıfat üzerine... Sizde tecellidedir ama eyleminizde zuhurattadır.

Hangi sıfat potansiyelin var ise o potansiyelin üzerinden OKU!

El Musavvir baskın ise sende o sıfat ile sana Rabbi olacaktır. Musavvir sıfatı sizde ilahdır, o sıfat üzerinden sizde Rab olmuştur. O sırada size Malik'tir, sizin 'kendiliğiniz' ondan gayrıdır.

Ve bu bir hüviyet bulma yarışdır; kullar için.

Düşünceyi ilkeleriyle anlamlandırmaya başladığımızda özgünlük kazanırız.

“Anladım ki ben dışarıdan öğrenmiyordum” Ne anlatırsam anlatayım kendi sıfatınızdan görür, anlamlandırabilirsiniz. Özgün sıfatınız üzerinden onu işlemediğiniz, konuşmadığınız sürece hiçbir şekilde anlamazsınız.

Anlamak kendinizde işlemeniz ile alakadardır. İşlediğiniz zaman sizde tecelli eder. Eyleminizde gösterdiğinizde artık tam anlamışsınızdır.

Hüviyet bulmak maneviyatta – tasavvufta- hizmet iledir. Hizmet eden hakkını bulmuştur demişlerdir. İnsana çalıştığından ötesi yoktur denmiştir. Buradaki hizmet Allah için yaşamaktır;

Hüviyetinizi bulduğunuz baskın sıfatınız ile yaptığınız hizmettir!

Tasavvufta;

Birinci ayak Allah'ı bulmaya çalışmaktır; kâinat üzerinden, efendisi üzerinden, kendi üzerinden vs.

İkinci ayak; sıfatları ile O'nu müşahedeye taşımaktır.

Üçüncü ayak; O'nu yaşadığının bilincine getirmektir.

Dördüncü ayak; Hangi sıfatın baskınsa o sıfat üzeri yaşadığının bilincine geldiyse kul, eylemiyle onu göstererek Bizliğe taşımaktır.

Ferdi olarak Ben'siniz dir, eyleminizde Biz olunuz.

Sanatta bakarsak yine 4 ayak;

Klasik sanat; taklitçi

Modern sanat; katılımcı

Özgün olan; yetenek

Bize taşınmamış; reklamla taşınıyor.

Özgünlüğünüzü bulana kadar katılımcı olarak gidirsiniz. Şu an ki sinema BİZlik için yeterli değil, katılımcısınızdır ama sizlik bizlik vardır. Benliğe taşımıyor bizi, başka birinin kurgusunu yaşıyorsunuz şu an sinemada. Sinemada 3 boyutla biraz katılımcı olur.

Kendi sinemanızı yarattığınızda!

Gün gelir sinemada başkalarının hayallerini hayal edersiniz, biçim verirsiniz.

Düşündüklerini somut yapan evliyallah vardır; teknolojiye de yapacaklar o kadar.

Felsefe tarihi, doğa, kavramlar, bizliğe(fitratları görmezden gelmiş, bizliğe taşınamadılar)

Devlet yürüyüşünde nasıl olur; Siyasette yöneticiler üzerinden Biz olunur.

Devlet yönetiminin en yüksek seviyesi demokrasidir. Ne zaman devlet dinsiz olur; o zaman Biz olur. İdeolojisiz bakınca. Yani Rahman tavrında

olursa, Allah herkesin Allah'ıdır; Yahudi'nin de, Hıristiyan'ın da, Türk'ün de, Kürt'ün de!

Her birinin fitratına dokunmadan, yaratılışından gelene müdahale etmeden bir arada yaşamasına imkân vermektir. Kemalat yürüyüşü ise olacak. Şu an dünya da yok ama Medine'de yaşanmıştır.

İsviçre; polis devletidir, rızalık yoktur.

Amerika; menfaatler üzeridir, herkes kendi benliğinde yaşayamaz, herkesin devleti değildir.

Kanada bir parça bulmuş bizliği ama hukuk üzeri. Senin hukukun bana uymayabilir.

Devlette rıza üzeri bizlik; bir tek Medine'de yaşanmıştır.

Toplumda Bizliği sağlayan temel hak ve özgürlüklerdir. Yürütme herkese eşit mesafede durmalıdır ki bütün ülke Biz olsun. İnşallah biz yaşayacağız.

Özetleyecek olursak

Düşüncenin kendisi bir kelimedir

Bu konuşmada varlık verme söz konusudur

Varlık verirken de hüviyet bulma söz konusudur

Düşüncenin başlangıcı bizde algılarla başlar

Kategoriler düzeyinde ilerler

İrade –idealarla- da âlemi kavramaya çalışırız.

Bu ideaları kendimiz için seçerken bir yandan da âlemi de değiştiririz

Kâinatın nedeni insandır

İnsanın nedeni Allah için olmaktır

Kâinat sadece insanı yaşamak için yaratılmıştır

Kâinatı değiştirmeye meyil edersiniz (Sen iyi oldukça evren de iyi olur gibi)

Varlık verir iken varlık bulmak hali!

Düşüncenin sonucu bilmektir, ereği bilmektir ancak bilirken de hüviyet bulma durumu yaşanır. Ben ve biz olma durumu yaşanır

Ben, bize ne kadar taşınıyor?

Yol, bitesi bir şey değildir! Siz bittiğinizde Allah zuhura gelecektir.

Düşünerek, Allah ile konuşmuş oluruz. Bulduğunuz her mana Hakk'ın sizin gönlünüze bıraktığı kelamı olur. Her bildiğiniz, hüviyetinizde noktalanır.

Hz. Ali'nin dediği B'nin altındaki nokta Benlik noktasıdır. Ama Allah ile Benlik bulmak; o yüzden Şah'ı velayettir.

Velayette Benlik noktasında Allah'a bakarsınız, nübüvvette ise Hakk'ın tecelli eden Benliği ile halka hizmet ederek Benliği bulursunuz; yani Biz'e taşınırsınız.

Böylece kâinattaki meleklerin birbirlerini tamamladığı Bizlik hali yeryüzünde tecelli eder; Rıza üzeri.

Cenab-ı Hakk bir şeyi yaratmışsa onun varlık haklarını da beraberinde verir, nedeni ne ise gerekli donanım içinde yaratır, donanımına göre yerleştirir; Adalet esması gereği. Foku, kutup ayısını Arabistan'a koymamış.

Düşüncenin kendisinde varılacak son nokta Hakk ile Hakk olmaktır. Allah'ı kendinize dışsal ararken kendinize İÇSEL bulursunuz; DENEYİMLERİNİZDE BULURSUNUZ.

Allah'ü âlemin varlığına taşındığınız anda; Benliğe ; *“bugün benim Emre'de karar kılan”* da bizatihi Cenab-ı Allah kendisine hüviyet veriyor. Bir tecellisi olan Emre'nin üzerinde zuhur ediyor.

Kelam; zuhur, varlık aynasıdır, görünüşe gelmektir.

Âlemde gördüğümüz şeyler birer tecelli, düşündüğümüz ve dillendirdiğimiz zaman zuhura gelirler.

Ağaca bir ağaç olduğunu düşünmeden bakın, sadece bir tecellidir. Ne zaman düşünür hakkında konuşmaya başlırsınız; o zaman zuhur olur. Artık o manayla bakarsınız.

“Kâlem ile öğret.” Kalam ile öğretti dir.

“Benim ümmetime verilen faziletlerden birisi de düşüncelerinden sorumlulukları yoktur, amellerini işlemedikleri sürece” Hadisi Şerif

Düşünce ve duygularınızla âlemi etkileyebilirsiniz.

Şeriat noktasında hareket eden insanların düşüncelerinden sorumlulukları yoktur ama hakikate gelenler sorumludur.

Yüksek derece enerji salınan bir kul varsa, nükleer santral gibi bir adamdır bunlar, düşündüğü şey aynı anda kuantum düzeyinde bütün âlemleri etkiler. Bu sebeple düşüncelerinden sorumludur onlar.

Şeriatta günah olmayan onun için günahdır, sorumlu olduğu için.

◇ Elimizde olmayarak düşünüyorsak?

Yolda giderken olur bunlar. Sizde olmayan haller uyanır; küfür vs. Adamin yakıtı yok, günahı kalmamış; böyle haller verirler; günah olacak ki yetişme olacak.

İsa'ya gideceğiz; karşımızda nefis ejderhası olması lazım; Musa'ya gideceğiz, karşımızda bir Firavun lazım. Evliyaullah'ın şeytanı kendindedir.

Musa olmak için, nefsin şımarık hali uyandırılır

Kibir herkese bir kez uğrar, teğet geçmez yani; tevazu ile eğil. Muhammed Mustafa'ya gelene kadar kibir olur bir parça. Ne zaman ki üzerinizde Cenab-ı Hakk'ın tecellisi olur o zaman kibiri Hakk'a taşırsınız.

Nakşibendi Hazretlerine soruyorlar; Efendi kibirlisiniz, bu yolda olur mu?

Mûbarek Azamet-i Kibriya ile bakıyor; “Bizim kibriyamız Azamet-i Kibriya'dandır, nefsimizden değil.”

Düşüncenin kendisinde katılımcısinizdir. İlk hayal gücündedir ve taklit edersiniz; ağaç, kuş vs. İkincisinde katılımcısiniz; duygularınız ve sezgilerinizle biçim verirsiniz. Üçüncüsünde; özgün olarak mana bulursunuz ve onu var edersiniz. Dördüncüsünde; düşündüklerinizi paylaşırsınız ve düşündüklerinizin kabulü kadar da Biz olursunuz.

Sohbet ediyoruz burada; Sohbetteki akış ne kadar yetkin ise o kadar bizdir, mana akışında Hakk seyran ediliyordur, paralellikte namaz kılınıyordur, gerçeğe ayna olunuyor, müşahede ediliyordur, kelim aynasından görünür Allah.

Ve kelim aynasından kişiye ayna olur.

Sidretül Müntheha; Kelim ağacıdır.

7. Gök katında Kevni âlemlerin sonuncusu, Zuhurat ağacı yani kelim ağacıdır yani Sidretül Müntheadır. En büyük perdelerden perde...

Kişi konuşur, bir kişi konuşur; değil. Siz her şeyden Hakk'ın konuştuğunu duyarsınız.

Kişi Hakk'tan dahi Benlik bulsa, kulluk hakikati gereği kendini Bizliğe taşınması lazım, bu fitratın gereğidir. Allah'ın bir sıfatını yaşarken O'yum demek hakkımız yok.

İnsan, bilincinin önüne kendisini alıp kendi üzerinden düşünen tek varlıktır. Asli varlığını bulabilen varlıktır.

Fitratı gereği sezgileriyle hareket etmek içgüdüdür.

Misalen;

Kedici, donanımı gereği eylemi içgüdüleriyle beraber kendisini gösterir. Sezgisel olarak ne geçtiyse eyleminde de direk onu yaşar. Nedeni dışarıdadır, içgüdülerle hareket etmek dolayimsız düşünmedir.

İçgüdüleri kendinde olan, saf halde meleklerdir. İrade, Allah'ın kelim olarak zuhur eder onlarda, varlıklarını kendi içlerinde bulurlar. Allah'ın yap dediği donanımlarında irade olarak zuhur eder, donanımları gereği ne yaparlarsa o da artık Allah'ın yaptığıdır. İradelerinde masumdurlar.

Sezgi 2 türüdür;

Âlemde etkileşimlerimiz üzerinden (genelde sanatçıların nasibidir)

Ruhaniyetimiz, nurumuzdan tecelli eder. Ne kadar Allah'a yakınlık varsa o ölçüde sezgilenirsiniz. İçerden gelir. En büyük sebebi genomlarımızdır. Hem fitrat bilgimizi içerirler hem de organik bir iletkendirler. Hem iç hem dışsaldır, iletkendirler, bilgiyi manaya dönüştürür. Anlayışın en yüksek seviyesi sezgi halidir. Anlamak – kavramak en yüksek derecede sezgiştir. Konuştuğumu anladığınız anda onun manasını sezmişsinizdir. Ne zaman mananın kendisi ile bakarsınız, o zaman kavramışsınızdır.

◇ Rüya?

Rüyanın kendisi nur ile yaratımdır. Hem sesli hem görüntülü bir sesleniştir. Holografik bir görüntü üzerinden ruhumuz bir mana bulur ve ruhumuz ile katılımcıdır. Ruhumuzun kendisi algıdadır. Görüntülerin hepsi bir sesleniştir. Rüya da ne görüyorsanız melektir; nurdan yaratılıyordur. O meleğin yaratılış fitratının nedeni ne ise o anlamı içerir ve bir titreşim vardır. Birisini gördünüz, onun sizdeki yaratılış meleğini gördünüz. Allah o sureti tercih etmiştir, o suret üzere size göstermiştir.

Rüyada ruh, direkt beslenir, aldığımız tat, haz daha şiddeti olur bu yüzden.

Rüya bedeninizi aşkındır, ruh direkt beslenir.

Sidre-ül Münteha;

Kelamın kendisinde Hakk tecelli eder.

Hz. Musa'ya seslendi; "Ben âlemlerin Rabbimim" Âlemlerin Rabbi oluşunu kelam ile ispata taşıyor. Kelamda Ben Rabbim, diyor; hüviyet veriyor. Musa bana görün diyor; çünkü aklıyla, olanla görüyor. Nalınlarını çıkar diyor; aklındakilerden, beklentilerinden, menfaatlerinden soyun diyor. Ki Kelam aynasında göresin...

Yayın 24 saattir, radyosu açık olan dinler. Anlayış, bizim açık olmamızla ilgilidir.

Allah'ta yaratma eylemi olan düşünce bizde varlık bulma eylemidir. Her düşünce ile Hakk'ın sıfatlarını kazanırız.

Her varlık iradeleri farklı dahi olsa sıfatlarıyla birbirlerini tamamladıkları için Bizlik te yaşar.

İnsanda ise sıfatları birbirini tamamlar. Ne zaman ki rıza veya ortak ilkeler ile hareket ederler, Biz olurlar. Düşünce ne kadar kategoriler, değişmezler üzerinde olsa da bilme eylemi ile bizi hüviyete taşır. Düşünce eyleminin tamamı, hüviyet verme eylemidir. Konuşurken kendinize hüviyet veriyorsunuz, haberiniz olmadan.

Cenab-ı Hakk düşünendir ve kendisine Hüviyet verendir.

Bilinçte idrak nasıl oluyor, nasıl anlam kazanıyor, tavır gerçekleşiyor?

Bilinç üzerinde düşünce eylemine gireriz. Ruh şahıs olarak biçimsizdir (aslı nurdur) Şahıs biçimsizdir. Ruh, düşünce ile biçim kazanır, bulunduğu mana ile biçim kazanır, içeriğidir bu. Ruh biçim kazanır, seven olarak vs.

Düşünen ruhunuzdur, bedeniniz değil.

Tecelli birinci yaratılıştır, donuktur, fitrat üzere yaratım

Fitrat üzere yaratıldıklarıyla beraber eylemde, ilişkide olma durumu ise ikinci yaratılıştır, zuhur, hüviyet.

İkinci yaratılış hüviyet bulmaktır.

Ben ve Biz olmak... Tüm tarihe bu gözle bir bakın, ne kadar ben olmuşlar, ne kadar Biz?

Ferdi hikmet üzeri her varlık kendi hakikatinde Hakk'ı bulur. Eylemleri üzerinden de onu bize taşır.

Nübüvvet, ikinci velayettir.

Nedeni dışında olarak benliği bulmak değil, nedenini Hakk'ta bularak benliğinizi bulmak noktası.

Ferdi hikmet = Hüviyeti Hakk noktasıdır.

Sen sever iken Allah'ın sevme sıfatıdır, sevendir.

◆ Nasıl düşünüyoruz? Bebekler nasıl başlıyor?

Düşünme ilk sezgiyle başlar, fitratı gereği açılırken hazlarla etkilenir. İsimlendirmeye başlarsınız zuhura gelir, aşikâr olur.

Bebeklerde en yetkin olan hayal gücüdür. 3 yaşına kadar kendisine yaşayacaklarını gösterirler. 7 yaşına kadar kendisine gösterilenlerin izleriyle açılmaya başlar. 17 yaşına kadar yaşayacakları fitratında açılmaya başlar.

Hayal gücüyle başlar dedik. Karşısına birini alarak konuştuğunda düşüncesi gelişmeye başlar. Ama bilirken Zat'ı ile bilir. İster âlemdeki değişmezler üzerinde düşünmeye başlamış olsun, ister temelinde hayal olarak kelimeler üzerinden olsun, sezgi ile de algılanışları kuvvetli olsun; donanımın sonunda şahsıyla, ruhuyla idrak eder. Her neyi manada idrak ederseniz o şahsınızla gerçekleşmiştir, diğerlerinin hepsi mananın idraki için araçtır.

Peygamberler sürecinde;

Âdemin saf sezgilenişler ile bakışı

Şit'in iradeleri ve iradelerinin yerine gelmesi ile bakışı

Çocuklarda düşüncenin başlaması; istediğinin olmasıdır. İsteddiğini vermediniz, ağlar; baktı ağlayınca oluyor, öyle devam eder. Çocuk istediğinin olması, iradesinin yerine gelmesi ile hüviyet kazanır, bir taraftan da hüviyetini gösterir.

2-3 yaşında seçimlere başlar. İradelerinin yerine gelmesi ile düşünür.

Bir yerde akıl durursa orada şiddet uygulanır. Çünkü düşünmez ise varlık nedenini kaybeder, o zaman orayı vururlar; Çin gibi.

Düşünce durması = akıl durması = akış kesintisi = katılımcı olmama = şiddet ile kendine gelme

Düşünmeyen insan, Allah'a katılımcı değildir, yaratıcı sığata katılımcı değildir. Süreçte ve eylemde kendini gösterir. Eyleme sınır koyduğunuzda fizyolojik olarak değil, şursal olarak soyutlanırsınız. Allah'tan gayrı düşersiniz. Allah katılımcılık – eylem istiyor.

Bir yerde düşünce durursa Allah bunu istemez, sıkıntı var demektir.

Düşünün ki Allah size dünyadan yana sıkıntı, gönülden yana da Allah aşkı vermiş, sığınak neresi olur? Sevdiğine sığınır.

Bilinç evi, kelam yurduyla biçim kazanır.

Onunla konuşursunuz; O'na sığınırınız, O'nun evinde.

Sıfatımızla BEN...

Sıfatımızla âlemde eylemlerimizle tamamlarken BİZ oluruz.

Konuşmak isteyen Kur'an okusun. Size konuşursa hayal gücünüzle, sezgileriniz ve kavramlarla katılımcı olursunuz. Kelam sıfatıyla size zuhur eder.

Sebeplerden, hazlardan, menfaatlerden ari olun.

Her insan Muhammedi akıl üzeri yaratılmıştır. Bütün insanlık Muhammed (s.a.v) ümmetidir; ama davetine icabet eden ve etmeyen ümmeti var. Külli akıl dairesinin âlemdeki tecellisi Resullullah'tır. Ona söylenen şudur;

Sen yoksun, senin üzerinde tecelli eden Benim.

“Yok Muhammed, var Allah

Kim ki erer bu sırra

O anda resullulah.”

Erenlerin bir sözüdür bu, yok derken Efendimizin şahsı kasıt değil; O'nun eyleminde olan Allah'tır demektir. Biçim üzerinde eylemiyle tecelli eden Allah'tır, zuhura gelen O.

Resul; Sıfatının gereği olarak Hakk'ı gösterendir, Hakk ile beraber olandır. Hakkı sıfatının gereği olarak yaşayan, kitabını okuyandır.

Bütün varlığınızla bilinçsinizdir zaten, bir şeyi bilmek için düşünceye girdiğinizde eyleme girmişsinizdir zaten, potansiyel varlık manalarınız ne ise onlar üzerinden kendinizi idrake taşırsınız. Ve o eylem üzerinde bir sıfatın müşahedesine geçersiniz. Sebebi göremezsiniz, sebebi geçer isen Allah zuhur etmiştir. Muhabbetullah'a ermektir.

Düşüncede amaç bilmektir, sonuçta elde edilen şey hüviyettir.

Taklit

Katılımcılık

Özgünlük

Ve BİZ olmak

Beethoven 9. Senfonisini yaptığında, - yapan Allah'tır- 9. Senfoni ile yeniden inşa edildi. Yeniden yaratıldı, artık 9.senfoni ile bakar.

Kendinizden yeni bir mana bulursanız, o mana ile bakarsınız.

Düşüncenizle "her an yeni bir şeyen deyim" yeni bir yaratınımdasınız; mana ile yeniden biçim kazanırsınız.

Ve bunlar sizin değil, Hakk'ın yaptığıdır.

Önemli olan da Hakk ile yaratılmaktır. Tecelliler ile değil, zuhurat ile.

Her varlık, varlığı itibariyle Allah'ın ispatçısıdır. Veliyullah eylemleri ile de Allah'ın ispatçısıdır.

Her şey Hakk'ta başlar, Hakk'ta biter.

Veliyullahı seyredeceğiz ama sınırimızı bileceğiz. Kemal Bizlikte sonlanır. Hizmet ettikçe buluruz O'nu!

Ben; Nedenini kendinde bulmak; özgünlük

İnsanları tamamlayarak Biz'liğe taşınmak...

Var et ki var olasın!

Hizmet edesin ki Var olasın

Hizmet edesin ki hüviyetini bulasın
Hizmet edesin ki hüviyetinde Hakk'ı yaşayasın.
Biz ve ben olmaktır amaç.
Ve hizmet ölçüsü lazımdır.

Hatm-i Meratib Etmek Seyri Seferde

*Senin için yapılan her ne ise
Odur ibadet.
Her niyetim de senin için ise nefesim
Her nefesim de ibadet
Cümle geçmişin emeğinin haklarının sonucu ben,
Cümle âlemin emeğinin haklarının sonucu ben,
Cümle gelecektekilerin var oluşunun haklarının sonucu ben,
Hepsinin hakları var üzerimde*

*Bedenimle divanı hak ben,
Dilde, sevgide, divanı muhabbet ben!
Ben olan benler helal ederler
Haklarını inşallah*

*Ben olan benlerin haklarını ödemek, haklarını vermek,
İnsanca onları yaşamakla,
İnsanca insanlığı yaşamakla*

*İnsan olabilsem,
Bileceğimki üzerimde en büyük hak sahibi Sen.
Helalinde yaşayarak cümlesini yaşarken*

*Cümlesi hakkını helal etsede
Nasıl ödeyeceğim Senin hakkını ben.*

*Sen!
Sen ki varlığından halkeden
Sen ki varlığını bahşeden, helal eden,
Helal etsen de ben olan varlığını,
Nimetinde mihnet borcu olmuş kulluk,
Nasıl öderim Sen'in hakkını?*

*Hizmet dedikleri senin için olan ibadet,
Sana yakın kılan ibadet.
İbadet hakkını eda etmek için çare
Hakkını ödemeye var mı çare?
Bu kadar hak varken üzerim de
Nasıl öderim senin varlık hakkını?*

*Geri verilesi şeyse borç,
nasıl ödenir borç olan bu haklar ?
Var oluşum varlığına borç,
Ben olduğun bu borcunu al benden ya Rabb!*

*Borç değildir verdiğim sana
alacağındır
Almadan önce verdiğim sana.*

*Senin için olan her nefesin ibadetin de
Sıfatlarını yaşamanın hizmet ibadetin de*

eda edilesi sana olan borç.

*Sen ne istersen o dur duam,
Duam ise sadece Sen!
Anladım ki çare Sen,
Ben olan Sen!*

*Ödenemez hak borçlar,
kişi feda etsede bütün varlığını,
Senle ödenir, sadece Sen!
Halka halka zincir olmuş boynuma hak borçlar,
ödenesi değil,
ödeyecek, Sen!*

*Hakları borç gördüğümde değildir duam,
borç olan haklar bahane,
muradım, Sen'sin Sen!*

*Muradım Sen'sin derken
kulluğum perde
öyle bir perdedeki
aşılması değil sanki,
aşılması en zor perde.*

*Aşkın ile yanan kulun, kulluk perdesi
gark olunca nuruna silinir,
kulun kulluğundan fenasının sonucu
diri olan Sen,*

yalnızca Ben!

*Dirilik nuruyla ahadiyetinde kendinde kendini gören,
cümle mahlukat elbisesinde
ilahiyatıyla seyr eden
her dem de kendini temaşa ettiren,
canlar canı olan
delili bilgi, ayetiyle hep kendini işaret eden,
Sen!*

*Biz diyen meleklerde kudreti ile
peygamberlerde daveti ile
sebeplerde ayeti ile
ölümde hakikati ile,
îman dolu gözlere, fiiliyatında görünen
hep Sen!*

*Zatın ile insanda gayb-ül gayb da bulunan
sıfatların ile malum olan
esmaların ile ayan olunan
fiiliyatın ile âlemlerde sezilen
iman ile sezgide müşahade edilen
hep Sen!*

*Dirilik nurum Sen!
Sen, Ahmed diye görünen Ben.*

Ben, görünenler de surette kendini perdeleyen Ben,

*Ben, görünenlerde fiiliyatıyla görünen Ben,
Ben, cümlesine var oluş hakkını veren Ben,
Ben, haklar üzeri hüküm süren ilah Ben,*

*Olan, secdededir âdem varlık canıma,
gölgeler vadisinde gölgesiz,*

İnsanda görünen Ben,

*Bütün hayatı Kur'an olan ,
Kur'anı yaşayan Ben,
makamlar, makamı
mertebeler, mertebesi Kur'an
olan , insan da Ben.*

*Maneviyat yürüyüşünün sonucuyum, son ucu Ben,
gelmiş, geçmiş, var olan, gelecek olan bütün insanlığın
sonucu, son ucu ilahlar ilahı, Rabler Rabbi,
Hakem el hakim olan
olan, insanda Ben*

*İnsana hakikat çınarı,
nur çırası
olan, insan da Ben.*

*Ben, hep kendini söyleyen Ben
nedeni yalnızca kendin de olan Ben*

*Varlığının başlangıcı, sonu kendin de noktalanın,
kendin de bulunan Ben.*

Bütün işlerin başlangıcı sonucu Ben.

Ne içinliğin sırrı Ben.

Bütün mevcudatın asıl varlığı, hepsine aliyy olan Ben.

Ben derken mutlak varlık;

Ben olan Sen.

Başlangıcı Sen, sonu Sen olan Ben

Her şeye içkin olan,

Her şey ile her şey de bulunan

bende benimle ben olan Ben!

Ben olmaklığında kendine varlık veren Sen.

Herşey ile herşey kılan Sen.

İlahi Sen!

Seyrinde,

Sen eyledin beni Sen.

Evire çevire varlığın da kendine kul eyledin yine Sen.

Kulluk hizmetin de

diriliğin Resulü eden Sen

Ya Rabb!

Dileğim dilediğindir,

yalnızca Sen olan Ben,

Ben olan Sen

O denilen Ben

*Ben demek aliyy, aşkın, samed, cami olan
mutlakiyetini söylemek,
varlığını noktalamak, varlığını söylemek olsada
zatında ben demekten dahi münezzehten
cihetsiz , yalnızca kendi olan Ben.*

Dileğim;

*Şirki hafide ben demek değil
bu sesleniş küfürden, şirki hafiden değil.
Sana olan sevgimden,
imandan, ihlastan,
dilimden kelam eden Sen' den*

Her ne kadar

*fakrda, Sen'in benliğinin cihetsiz gölgesizliğinde
rızada varlığından hoşnut,
kanaatte seninle huzurlu,
sulhta varlığında yek vücud,
olsada bu can;
doymuyor, sana aç,
ta ki Sen, sadece Ben!
Var oluşun heyecanı Aşk !
Aşkım, ışıkm Sen!
ta ki Ben, sadece Sen!*

Sitre-i münteha kelam ağacı,

*kelam hale tercüman varlık aynası
sana kör, sana sağır insan olası.*

*Kendini gör, kendini bil insan olası!
Anlar mı bu sözü hiç, kelam aynası.
Hakk 'a, Hakk'ın sözüne buğz etme insan olası!
Duy ilahi kelamı, varlık aynası
seni sana gösterir doğruluk aynası
kelamdır bil Hakk'ın aynası.*

*Gör, duy Hakk'ı insan olası
bu kelam ki bil Hakk'tan
O dur görünen kelam aynasından...*

*İnsan olası kör,
gör!
Ünsiyeti Hakk olan insanda gör
diri Hakk'ın resülü olan pir de gör
Varlığı varlığına, varlığa ayna olmuş kâmil de gör.
Gördüğün olmasın ne insan, ne resul, ne ayna, ne pir, ne de kâmil
varlığının kelam aynasında
fiiliyatıyla görünen Hakk'ı gör
seni sana gösteren Hakk'ı gör.*

*Gönlüne tercüman irşad istersen eğer bul!
Secde edilesi, âdem görünen pirini bul,*

Bulduğunda, gördüğün de

iman ile başlar imtihan ve borç

*İmtihan, doğruyu gerçeği bulmanın dersi
aslına yol tutabilmenin dersi*

*Varlığından varlık vermiş sana
aittir varlığın O' na
varlığın ödeneşi borç.
Borç, varlığından varasın diye borç*

*Var oluşunun haklarını ödedikçe fena bulan canlar
Canan ile varlık bulur
O, canlar.*

*Muhabbet, edep ile yol bul
bir pirin elini tut
ondan onun ile var ol!
Dinledinse cümle kelamı
Din- lenesin, var olasın kelam ile*

*Varlığını ver, varlık hakkını iste
Ben olan Ben'den
Ben sen, sen de Ben*

*Yukarıda bildiğin karşında
kelam etmekte sana
Sende!
Kelam etmekte sana.*

*Gör kendindeki Ben 'i,
kelam aynasından
yalınlığıyla görünmekte sana.*

*Uyanası uyku bu
uyanmıyacaktımın daha*

*Uyan ki değişiversin mekânı
O'nundur dünya mekânı
olsun sana Hakk mekanı, gönül deryası.
Uyan ki deęişiversin mekân
olsun sana Hakk mekanı, gönül mekânı,*

*Her yerde gör O' nu sen,
gönlünde de göresin, asıl sen
sen, seni göresin asıl Ben!*

*Uyanası!
Ben sen, sen de Ben
Ben den başkası yok,
yoksun sen!*

*Uyanası!
ahadiyetin sırrıdır bu,
şahıs olmanın sırrıdır bu
sen yok, yalnızca Ben!
Gör öyle ise Ben'i
gör Ben olan kendini*

kendin yalnızca Ben.

*Cinsine, ırkına, törene, milletine, mülke
eyleme mihnet!
Sen! Kendinden var edene
sen olana eyle mihnet*

*Gaflete düşme,
aldanma,
tecelliyat hilesi.
Kesret hilesi
sen, ben ikilik hilesi
aldanma sen.*

*Şahıs olmanın ahadiyetinde
cihetsiz kalınca sen
başkası değil
sen, sadece olan Sen.
Bak gördüğün olmaz,
seslen duyduğun olmaz,
kendi olan başkası olmaz.
Gör!
Ben, böylesi Ben.*

*Bu doğuş!
Şiir diye okuma sen.
Varlığından sesleniş,*

*cümle cümle, cümlesinde
oku! Yalnızca Sen.*

*Bu sesleniş varlığından varlığına sesleniş.
Sen derken aldanma
yalnızca Ben.
Ben, ben derken de aldanma
yalnızca sen olan Ben.*

*Kâinat mülkün arşı
bu arşı tutan dört melek
İsrafil, Mikail, Azrail, Cebrail*

*Beden dedikleri kâinattan haşr
Gönüle erenler ederler onu Hakk için beyt,
beden mülk arşını tutan dört melek
onlardır toprağın, havanın, suyun, ateşin meleği
sen beden mülkü arşından vazgeç
gönüle erenler Hakk için ederler onu beyt.*

*Bilki gönüle varanlar Hakk erenler
Hakk gönlünü mekân eylemiş bil
Hakk'tan gayrı yok,
Senliğindir gayrı olan kendini bil!*

*Beden arşının melekleri hizmet ederler sana
Sen beden mülküne aldanma
Durma er Hakk'ın makamına*

*Gönüldür muhabbet arşı.
Dört melek tutar bu arşı.
Cebrail, Azrail, Mikail, İsrail
Bu melekleri varlığında bil!*

*Cebrail; mananın, ışkın meleği.
O'nunla okunur O'nunla bulunur her şey,
Azrail; görüntünün var oluşun yok oluşun meleği.
O'nunla biçimlenir görünür ve yok olur her şey,
Mikail; rızkın, kimyanın, ilişkinin, hâllerin meleği
O'nunla tadılır, O'nunla hâllenilir yaşanılır her şey,
İsrail; kudretin, cazibenin, düzenin meleği.
O'nunla mizan ve nizam bulur her şey,
Hakk'ın gönül deryası mülkü melekleri bunlar
hepsini sende cami bil!*

*Onların işi, fiili âlemin rahmeti
rahmetinde onlarla görünür Rahman,
çalışana , rahmetinde onlarla görünür Rahim
cümlesi ile yükselinilir Hakk'a
Sen onları cümle âlemde de bil !*

*Bilki Hakk'ın nuru; diriliğin, şuurun meleği.
O'nunla varlık bulur yaşar her şey,
fıtratı gereği O'nunla bilinçlidir her şey.*

O'dur nuruyla Melik, Hakim olan

*cümlesine varlık vererek rahmet tavrında bulunan
cümlesine Rabb, Aliyy
Rabb'ül Âlemin, Hakem - el Hakim olan.*

*Makam dedikleri değişmez olan
sen tecelli ile bulsanda yakın
başkası gibi görünür bil!*

*Tecelliye aldanan olamaz mutmain,
Sen, Sen olanı gör!
Uyan! O'nunla kalk, O'nunla gör!
Makamı zata er!
O'nunla bak, O'nunla gör!*

*Gönül mekânı Beyt-i Mamur,
tavaf eder melekler.
Beden mekânı Kâbe,
secde eder iman edenler.
Tavaf ede ede, sende görüneneye dönerler.*

*Bilki secde, tavaf
sevgi, aşk ile
sevgisi aşkı olmayan
uzaklaşır muhabbet aynasından.*

*Beden ağacından kainat yükselir,
döner O'na.
Gönül mekânında melekler yükselir,*

döner O'na.

Bilki herşey insanda yükselir

döner O'na.

Döndükleri sıfatı Hakk'ın,

bilki her şey yükselir senden O'na.

Erer isen eğer zatı Hakk'a,

yükseldikleri döndükleri sen olan Sen.

Cümle mümkün sana aç!

Sen kendini onlara aç!

Melekler dahi yükselirken emin ol inerler sana.

Tecelliye aldanma!

Yukardaki aşağıda, görünür sana.

Zatı Hakk'a muhabbetle var!

O aşağıda görünür olsun;

âdem canında, misal vadisinde

Zatı Hakk'ı zatiyla bil, zatiyla gör!

Cümle âlemi O'nunla bil, O'nunla gör!

Gör! Yanında kimse olmadan gör!

Ahadiyette iki kişinin varlığı yalan,

Bildi isen söyle! Sen kimsin, ben kim?

yanında kimse yoksa

*ne sen bensin, ne de ben sen
sen de, ben de
biz olan hep O Ben.*

*O Ben olan
ettik biz muhabbet!
biz derken temelimiz ahadiyet,
görünüşümüz ikilik ve kesret,
varlık deryasında vahdet.*

*Biz olmak Hakk ile hakkını bilmek,
seni, beni, herşeyi Hakk ile görüp hakkıyla bilmek,
mizanı nizamda edep ile haddini bilmek,
ahadiyetin sırrını kesrette vahidiyette söylemek.*

*Sıfat itibari ile
ne ben benim, ne de sen ben.
Zat- ı itibari ile
bende sen, sende ben.
Varlık itibari ile
ne sensin ben, ne de ben sen.
Ahadiyet itibari ile
yalnızca kendi olan Ben.*

*Dostum!
Biziz bak âlemi tutan.
Biziz bütün işlere bakan.
Biziz muhabbette selam da bulunan.*

Varlığı vatan tutan.

*Okuduysan bu Hakk sözü
insan eyle insan olası canı.
İrşad eyle haberiyle o canı.
Haddini gösterip
Biz eyle o canı.*

*Eylerken bil, sen değil
Hakk eyler.
varlığını kendine mekân eyleyen
O'nu kendine mekân eyler.
Cihanda onu bize dost
Biz'im ile biz eyler.
Selamet köşkünde onu mutmain eyler.*

*Devirlerdir devr olunur
Enel Hakk!
Böylesi devr eyler Hakk.
Zuhurda Biz olası varken
demeyesin enel Hakk!
Gönülde ben demekten de münezzeh
kendin olası sadece Hakk!*

*Canlara eyle muhabbet,
gelirlerse sohbet!
Kötülükten men eyle,
iyiliğe meyl et!*

Ya Rabb!

*Sadıklarız sana,
kurbandır canımız sana,
yolundan baş çevirtme,
Sen'den başkasını dost eyleme,
unutturduğun , unutanlardan eyleme,
insin, cinin vesvesesinden, şerrinden
bizleri emin eyle!*

Ya Rabb!

*Bizim için istemediğin değildir arzumuz,
muradındır duamız.*

*İbadettir yolunun temeli
yakın kılan ibadet.
Her nefesimizde Sen,
her nefesimizde ibadet.
İlahiyatınla bizi var et!*

*Sen'i bilen, gören canlar
Sen'inle var olan seni yaşayan canlar
İstermi Sen'den gayrısını hiç!*

*Bizi senden ayrı eyleme
Yaşantımızı tevhid eyle
Ahirimizi Sen' le Sen eyle!*

*Ahret yurdu gönül mekânı,
gönül mekanın da bizi Sen eyle!*

*Sen bizden ayrı, gayrı değilsin,
varlığımızda dirisin,
bizi biz eden sıfat sahibi
fiilimizde görünensin.*

*Ya Rabb!
Bu duam canlara,
Sen'i murad eden canlara,
Dünya karanlığında,
varlığından gaflete koyma.
Seninle çıkılır gönül aydınlığına.*

*Ya Rabb!
Muhabbet denilen gönlün nur çırası,
varlığının hakikat mayası,
muhabbetinde varlığınla varlık bulup
kendini unutanlardan eyle !*

*Biz sana avuç açtık.
Acziyetimizi sunduk.
Senden ayrıymış gibi yapıp
adabı beşerde haddimizde durduk.*

Canlar!

*İkilikte değildir özümüz,
sözümüzdedir örtümüz,
adabı beşerden dolayı haddimizde durduk.*

*Siz zannetmeyiniz ki ikilik var bizde,
aşıkınız iman dolu gözlere.*

*Özden göze, özden öze dem tutarız Biz,
Hakk diyenlerin başlangıç dersi Biz,
sonunda olacakları Biz,
dünyayı, cenneti, cehennemi, kendi nefisini unuttu,ta,
Hakk ile şuurlananlar Biz.*

*Varlığınla şımarma, kibirlenipte bizi horlama!
Bizi ikilik cehenneminde sanıpta
ikilik cehennemine kendini atma!
Duamıza bakıp aldanma!
Duamız, kendinde Biz olana.*

*Ya Rabb!
Nasuh tövbeyle sana duada yönelen,
şüküründe varlık hakkını eda eden,
Sen'i hakkıyla bilip hamd eden,
Zikrin, fikrin, ile yad eden,
Kullarından eyle,*

*Canlar !
Ben, biz bitmez tükenmez*

*Kelamı kendinden
Sonu gelmez.
Kelam ikilik aynası
Seyri zevki yeterli gelmez.
Kelam aynasında O,
Sukutta kendini bulan
Dile getirmez.
Dile getiren ikilikte, ona da kâfi gelmez.*

*Dil denilen ikilikte
Garip olmuşuz karibe.
Dil aynasında bulunur ise
susmak gerek ikiliğe.
İkilik kalkar ise
zatını zati bilir diriliğinde.*

*Aşk ile yanan canlar,
Hayal sultanında O'nunla buluşurlar.
Sükûtta sakin olan canlar
varlığında O'na kavuşurlar.
O'na vuslat bulanlar
Başlangıca ahadiyete varırlar.
O, onlar
Zatında zatına kavuşanlar.*

*Başka yerde aramayın!
Her işin, nesnesinin başlangıcı siz olandır canlar!*

Dostlar!

Bu sözü doğru bilin!

Varlığınıza nimet bilin!

Hakikat bu

Varlığınıza rahmet bilin!

Her daim coşkudur O!

Varlığından emindir O!

Zatında kendidir O!

Bütün işlerin başlangıcı O!

Zannetmeyinizki tecellide O görünür.

Tecelli olanlar kendin görünür.

Onlarda O işareten görünür.

Tecelli denilen varlığına delili ayet,

Süreyi Hakk' ı okuyun,

Hepsi size ayet.

Rabb olanı fiiliyatında görün

Hepsi size inen ayet.

Sureyi ahadiyeti okumak isterseniz

İhlâs ile

Okursanız sıfatlarıdır ihlâs ile

O zatıyla okunmaz

yaşanandır, sadece bizde.

Her okunan şahid olunan

Kulluk perdesi ile beraber bir perde

Siz dönün başlangıca cümlesi ile

Zat'ını bilin cümlesi ile

Zat'ına ererseniz siz

Ne siz kalır, ne de biz.

Ey onlar dediğim siz

Görmezmissiniz!

Sadece ben olanla biz

Görmezmissiniz!

Kulluk perdesinden soyunup

ermezmissiniz!

Böylesi görünen Ben

görmezmissiniz!

Varoluşun nesnelereinden soyunup

Görmezmissiniz!

Ahadiyetin sırrı Ben olan olmak

Kendinde kendin olmak,

Yalnızca Ben var bilmezmissiniz!

Varlığımdan var kıldım.

Coşkun oldum var kıldım.

Bir cilvedir tutturdum.

Kendi varlığımda karar kıldım.

Allah'ın projesi insanlık projesidir.

Varlıklarını vermişlerdir, varlık haklarını bulmuşlardır. Kendi varlıklarını vermişler, Allah'ın varlığını bulmuşlardır. Her şey içindedir, duyuş içindedir.

Kendi olan başkası olmaz.

Dostum, biziz âlemde iş tutan!

Peygamberlerin getirdiği insanlığın âdetidir. İnsana insanlığı anlatmışlardır.

Eylemin sahibi Haktır.

Nas suresi, Efendimizdir. Özü kudrettir, yaşantısı itibariyle acizdir, sen atmadın ben attım derken sen acizsin kudretinde olan benim diyor.

Bizi biz eden sıfat sahibi fiilimizde görünersin.

Duamız, kendinde BİZ olanadır. Ben onlara yakinim diyor.

Her işin başlangıcı, nesnesi siz olandır. Siz yoksanız hiçbir şey yoktur.

Allah varlığından emin olandır, Kuranda mutlak bir benlik konuşur. Zatında kendidir O.

Tecellide görünen onun işaretidir.

Yalnızca Ben var, bilmez misiniz?

Bir cilvedir tutturdum.

Örtülerde unutturdum.

Kendi şahsımda karar kıldım.

Değişmez olan benim.

Eminim şahsımdan,

Cümlenizin varlığından.

*Kararlılığında Samed olan,
Daim devr eylemekteyim Ben.
Devrime aldanan görmez Ben'i
Nereden bilsin kendini.*

*Zannederler ki her gün bir güneş doğar.
Bilmezler ki her gün aynı güneş doğar.*

*Ben kendin bilenlerde
kimseler görmez Ben'i.
İman dolu sadık canlar
fiiliyatımda görür Ben'i.*

*Tecellide zuhurattır bu
Bitmez tükenmez.
Kelam aynasında görünen
Her dilde zuhur etmez.
Zatıyla da görünmez.
Yolu bitirmek için yola koyulun!
Yolda bitesiz siz olun!
Bitirilesi değildir O!*

*Biterseniz O 'n da siz
Siz, siz değilsinizdir sadece O
Anladıysanız sırrı
Erenliğin sırrın bu
Ne siz var, ne de biz*

Adabı beşerin gereğidir

siz, biz.

Kelam aynasında görünmenin gereğidir

siz, biz.

Hakikat muhabetinin gereği

siz, biz.

Dost!

Size bize aldanma!

Her şeyin gereğini yaşa!

Hakk ile bil, Hakk ile yaşa!

Hakkıyla bil, hakkıyla yaşa!

Hakikatte Emir Sultan,

bu âlemde görünür Ebdal Pir Sultan,

varlıkta Ahmet, Halil İbrahim görünür.

Velisi Hakk, vekiliyim Hakk'ın!

sözde ikilik var aldanma!

Sözümden yana darlanma!

Bulunulan devirde,

iman dolu akidte,

Okunan vakitte,

Ben'im Ben Halil İbrahim,

Kendini söyleyen.

yücelerden bakan, gönlüne sarkan!

Duy, gör

Kalbin yalanlamadan.

Nutku ilahi bu

Görünen Ben.

Nutku ilahide

Halk eden Ben.

*Yanın da ne bir yer, ne de bir kişi
bulunmayan.*

Nasıl sığarım bir yere?

*Temsili sıfatım, tecelli nurum ile
bakılan insanda.*

Görünürüm Âdem diye!

Ya Rabb!

Varlığından razı

Pir Emir Sultan.

Kulluğunda bulmuştur seni

Abdal Pir Sultan.

Bu bir ikilik oyunudur.

Kul ile Hakk,

Kulluk perdedir.

Görünür Hakk.

Hakk, kul ile Hakk'tır,

Zan perdesinde Hakk.

Oyunu bitir, perdeyi kaldır.

Anladıysan sözü.

Sadece Hakk.

*İkilik hilesi,
Aldanma.
Bu sözü ikilikte bilip
Yanılma.
Her gördüğünde bil ki
Gayrında.
Kâinatı verseler de kanma,
Sen, sen olanı yaşa.
Razı ol O'nda
Sonuçta da yanma*

*Hakk'ı görmek istersen
tefekkür et, Hakk için yaşa.
Hakk'a varmak istersen
Kendinden vazgeç
Kendi olanı yaşa.*

*Lütfu ihsandır
Yaşamak.
Yok iken var olmak;
Ezelden ebede
Sadece
O'nda O'nun la O'nu yaşamak*

*Lütfu ihsandır
İman ile muhabbete ermek
O'nu müşahede etmek*

ihlâs ile de O'nu yaşamak.

*Asl olan yaşamak,
Eşyayı değil
Şahıs olanı yaşamak.*

*Yaşamak
seyri seferde
eşyaya aşkın olana varmak,
Hatmi meratipte
Şahsı ilahinin tavırlarında yaşamak.*

*Yaşamak
Şahsı Ahad'ın şahıs oluşunu
Tavırlarında yaşamak.
O'nu hakkınca yaşamak.*

*Yaşamak
Zamanda var olmak
Var olanı şahsında eritip
Şahıs olmak liğında yaşamak.
Şahsında zamana aşkın
Kendini yaşamak*

*Zaman
Zaten yaşamak
Şahsı ahad'ın tavrından ibaret
O'nu tavrında*

Yaşamak,

Emir, *kendin olanı yaşa*

Zaman tavrında,

Tavırlarda bulunan

Hakk'ı, hakk'ınca yaşa!

Peygamber ümmetim, ümmetim derken

Kullarım, kullarım diyen

Hakk'ı duy.

Böylesi seslenişte

Merhamet, şefkat ile

Hakk'ı gör.

Bil ki Hakk'a hizmet

Aşk, merhamet, şefkat ile

Halka hizmet ile

Birlik deryasında hizmet,

Mahlûkata, insana, ümmete

Hizmet ile

Sen!

Hizmet et

Hizmetinde, ahlakında

Hakk'ı yaşa.

Sen!

Noktalığında,

Kendini yaşa.

...

Bir varlığın nedeni ne ise o nedeni için vardır. Nedeni biterse o ölür. Ne zaman insan gider, kâinat biter, nedeni bitmiştir. Mümin kulun vasıfları hakkında konuşulmuştu bir önceki sohbetlerde, burada ona atıf var.

...

Beraat kandilinin özelliği:

Birinci gök katından beri bütün mahlûkatına sorar;

“İsteyen istesin, vereyim”

Sureti, birinci gök katıdır. Algımız ne kadarsa... O'nun sesini bile duyabiliriz.

Böyle gecelerde insana kelamı ile nazar eder, o yüzden dileyin dileyin...

O diliyor; benden bir şey iste diyor!

Verdiğinde de şükür edin, sebepler dairesinde geldiğinde sebebe takılmayın, O'nun tecelli edişini görün.

Kendi iradelerinize dikkat edin, ikiliğe dikkat edin...

Beraat = beri = aydınlık, afiyet

Allah size beraatinizi kendisiyle versin.

Velinin gerçek himmet etmesi onun sıfatından size vermesidir.

Sıfatlarından bahşetmesini istemekteyiz, şefaet et derken.

En güzel şekilde düşünün ki en güzel sıfatlarda var olup hüviyet kazanasınız.

Beden bir rahimdir; bir tohum atmışlar, insanlığın meyvesini vermesini istiyorlar; nedeni Hakk, hüviyeti Hakk olarak.

Allah sizi istemiyor, kendisini istiyor.

İnsanın nedeni hüviyeti Hakk olmak, amelinde Bizliğe taşınmak, amelinde tevhidi yaşamaktır.

Halikul, Bariul, Musavvirul; yaratırken Azim ile yaratır ve Bedii'dir artık, ortaya çıkan Musavvir'dir ve yarattığı her şeyi sever; Vedud.

“önceden söz vermiş olmasaydım” diyor, Rahmeti gazabını geçti.

İnsanlık deminde kendisini tattırıyor ya, daha büyük bir neşe yok.

Onun bir sıfatını yaşamamanın tarifsiz bir tadı vardır. Kalpler O'nu anmayla mutmain olur derken, eylemde tecelli edişine mana var, eylemlerinizde Hakkı görün.

Yakin gelene kadar ibadet et demek;

Ben sana yakın duruyorum, sen eylemlerinle beni bul.

Kulunda hazır halde; kulun eylemine göre üzerinden perdesini kaldıracak.

Bir gün Resullulah ashabına su tutuyor, bir Rum geliyor “seyid kimdir” diyor.

Resul Benim dese enaniyet olacak, değilim dese yalan.

“Seyit, hizmetçidir” diyor; eyleminde hüviyet buluyor.

Yolların hepsi Allah'a çıkar. Önemli olan yolda olmak, el tutmak, ayna bulmaktır.

Halka göre değil Hakk'a göre yaşayın.

Yaşantınız şahitlik olsun, amellerinizde Hakk'ı gösterin, insan olmaktan daha büyük bir sevap yok.

Ferdiyette Ben, amellerinizde Biz olun.

Ya Rabbi;

Varlığına memuruz

Varlığına hizmetçiyiz.

Sen kabul eyle.

30.06.2013 - Fütuhu'l Gayb Okuması
Halil İbrahim GENÇ

Hakk'ın tecellisi — Suretleriyle değil, fiiliyatı itibarıyla.

Fiil itibarıyla Hakkın tecellisine şahit olduğunuz zaman “sen benim Rabbimsin” sözünü fiili olarak tutmuş olursunuz. Fiilde ona şahadet etmiş olursunuz.

Bektaşî'nin birisine bir adam tokat atıyor ve dönüp balıyor. Olayı gören “Baba Erenler, bu da Allah'tan değil midir?” deyince Eren, “Allah'tandır da kimin eliyle vuruyor, ben ona bakıyorum” demiş.

Canı acımış, sıfatı yüklüyor ama Rabbinden olduğunu da biliyor. Fiilde tasdik ediyor ama hangi sıfatla geliyorsa o sıfatı tasdik etmiyor.

İsa'ya vururlarmış, “öbür yanağını dönermiş ya;”Rabbimsin, eyvallah” Resulullah diyor ki “ Senden sana sığınırım”

Eyüp a.s.'da bir özellik var, der ki: “ya Rabbim şeytan bana dokundu” ve sabır sıfatı ile tevhitte. Sebebin Allah'tan olduğunu bilirsin ama yine Allah'a sığınırın, sabır dediğimiz şey böyle bir şeydir.

Rızada ya da yetkin tevhitte böyle bir şey yoktur. Orada “Ya Rabb, senden sana sığınırım” noktası var.

“Başlarına iyi bir şey geldiğinde takdiri kendilerinden, kötü bir şey geldiğinde senden biliyorlar. De ki onlara; her şey Allah'tandır.”

Sıfatlarınız itibarıyla sıfatlarınızın size ait olmadığına, bütün varlık itibarıyla âlemde iş görenler üzerinde sıfat tecelli ettiğine – Hakkın sıfatlarının- müşahede edersen âlemleri seyir edersiniz. Zati itibarıyla seyran edemezsiniz, buna imkân yoktur. Âlemleri vücuda taşıyamazsınız, tecellinin tamamı sıfatlar dahi olsa fiil üzeredir.

Mesela Rezzak esması; sadece yeme içme değildir, bütün varlık bizim içim ihtiyaçtır, güneş- yıldız, toprak- kâinat kuvvetleri hepsi bizim rızıkımızdır. “O nihayetsiz kerem sahibidir.” Âlemden direkt mi geliyor yoksa sıfatları aracılığı ile mi?

Kişi ne zaman hileleri aşar, sıfatları aşar, kendini O'nun varlığına taşırırsa etkileşim farklılığı, bakış açınızın değişmesi; sizde olur. Âlemde yine toprak toprak, su su, hava da hava olarak var kalır, değişmez; siz değişirsiniz. Süreçte hep bir devir daim vardır. Devreylemenin tadını bulan insanlar, evet deyip, manasını bulan insan tat alabilir.

İnsan yalnızca Hakk'ta manasını bulabilir.

İnsan manayı tatmadığında başka hiçbir şekilde tada kavuşamaz, hep bir boşluğa düşer. Batı bunu yeni yeni psikolojide vermeye başladı. Boşluğa, anlamsızlığa düşme, yalnızlığa düşme durumlarını görüyor.

Yalnızlıkların modernizimle beraber BENE taşınmaları, madde-eşya üzerinden gelen bir bendir. Boşluk dediğimiz anlamsızlaşmaya varıyor insan, Hakkın manasında ve tadında değil, uzak oradan.

“Ben her gün yeni bir şe'en deyim” diyen ile muhataptır insan, zevktedir. Çünkü O her insanda şe'endedir. Âlemin günü insandır. Her an yeni bir şe'en noktası, sizde gerçekleşiyor. O yeni şe'en dediği yeni tavidir. İnsanın bir hali bir halini tutmaz. Hiçbir zaman bir insan olarak bir önceki insan değilsinizdir, olamazsınız da. '7 de böyleydim 70 imde de böyleyim” Hayır, değildir. Her zamanda bambaşka bir insansınızdır. Bakış açınız farklıdır, fizyolojik olarak da başka bir insansınızdır.

7 senede bir devr-i daim ediyor insan.

Şe'en üzerinde tavırda olduğu insandır. Ve bunun en yüksek derecede tecellisi, düşüncede gerçekleşiyor.

Hüviyetinin ortaya çıkarmada düşünce sadece bir araçtır. “Kendini bil kendini!” “Bu gün benim Emre'de karar kılan!” Bu bağlamda

bakıldığına sadece hüviyetin dile gelişi var. Deryaya varmak değil, uyanıştır.

11.MAKALE

ŞEHVETİN BEYANI

☞ *Fakirlik halinde, geçim durumundan aciz kaldığın zamanda, nikah işiyle karşılaşırken, bu halinde de sabreder beklersen; Hak Teala, ya senin başından bu işi giderir yahut sana bir kolaylık verir evlenirsin. Yahut muhafazası altına alır geçimini kolaylaştırır. Böylece dünyada güçlük göstermeden, ahirette de sıkıntıya sokmadan istediğini sana verir ve sabrından dolayı sana: Sabırlı, haline şükreden ismini verir...*

Eğer evlenmek senin nasibinde varsa, ister istemez olur; olunca yaptığın sabır şükre çevrilir... Allah'ü Teâlâ hazretleri ise şükredenlere bol ihsanlar vereceğini şöyle vaad etmiştir:

“ Eğer şükrederseniz nimetimi arttırırım, küfür yoluna saparsanız azabım şiddetlidir.”

Genelde insanlar şükürü belalara kadar götürür. Lakin belaya şükür ederseniz, bela artar. Belaya hamd edilir. Artmasını istemiyorsanız ‘Ya Rabbi, hamd-ü senalar olsun’ denir. Seni, bu sıfatının tecellisinde gördük, şahit olduk, hamdüsenalar olsun dediğinizde yeri belli olmuş olur, tamamdır artık. ‘Sen, benim Rabbimsin’ dedi demektir bu. Orada Cenab-ı Hakk’ı hakkıyla görür ve müşahede ederseniz, belanın önü kesilir.

Arabanın civataları gevşediye tamirci onları iyice sıkıştırır, sıkışmadıysa bir daha, bir daha... İyice sıkışana, yerine oturana kadar sıkar. Yani bir sıfatın hakkını vermeniz gerekiyorsa o hakkı verene kadar sıkacaktır. O sıfatın hakkı için sıkıştırılırsınız. Kabz ve bast sıfatları tecelli eder, seyr-ü seferde olan kişide. Bu bağlamda hamd ederseniz yani ona şahit olursanız, sebeplere değil O’na, o zaman o

sizden kaldırılır. Şükür ederseniz, kulum daha çok istiyormuş denir ve ver babam ver!

Evlilikle ilgili bir konu bu, Uzak doğuda dengini bulmak biz de ise aynasını bulmak denir. Hem dengini hem de aynasını bulmak. Bazen Batı söylemlerinde de eksik parçasını bulmak denir. Yarım elma gibi. Evlilik noktasında baktığınızda Hakk âdemoğlunu iki cepheden yaratmıştır; kadın ve erkek. Kadın-erkek bir çifttir. Birbirinin zıttı değildir. Tamamlayandır. Hayat yürüyüşü tamamlamayla ilerler. Düşünce de öyledir. Yeni bilgiyi sizdeki bilgiyle eşleştirerek anlam yolunda yürürsünüz. Ayırtırsınız ama ayırtırdıktan sonra bir şey ile eşlersiniz. Eşlemeyle yürümeye devam edersiniz. Eşlemeden sonra yürüyüşe devam... Kadın-erkek, ayrıştı, cinsiyet olarak ama eşleştikleri zaman hayat yürüyüşü gider.

Genelde gerçek eşlerde – eşler temelde birbirlerinin tamamlayıcı sıfatlarını bulurlar- ters noktadılar; birisi analiktir, biri tümeller düzeyindedir ve böylece birbirlerini tamamlarlar. Bu tam bir dengedir. Evlilik dinin, imanın yarısını kurtarır diyor Efendimiz. Sosyal ilişkilerimizde dinin dışına çıkmamızı engeller. Sosyal ilişkilerde daha rahat yürümemiz için bir tam lazımdır. Allah hakkıyla versin. Evli olanlara da hakkıyla tamlik versin.

‘Allah tamamına erdirsin’ demek tamamlan ve hayat yürüyüşüne devam et onunla demektir.

Sıfat tecellilerinde önemli tecelliler olur.

Rububiyet sıfatları genelde bayanlarda, ulûhiyet sıfatları erkeklerde tecelli eder. Çekirdek ailede inanılmaz sıfatlar tecelli eder. Sadece cinsel ilişkide bile Vedud esmasının tecellisi en yüksek halde görülür. Isınım-ışınım-nur salınımı-enerji açığa çıkışı bunlar en yüksek düzeyde eşlerin birlikte olduklarında olur.

“İki eş birbiriyle beraber olurken, cilveleşirken dahi günahları parmak uçlarından akar gider”

Biriken kötü enerji- kötü enerji yoktur, bilgisi bizde kötü olmuştur- akar gider. İyilikleriniz, kötülüklerinizi giderir dediği nokta. Halık, Vedud, Nur esmalarının tecelliyatı hep çekirdek ailede gerçekleşir.

Kadın ve erkeğin simetrik olarak birbirlerini tamamlamaları vardır ki aynı zamanda enerji yoğunluğu olarak da birbirlerini tamamlamaları vardır. Mesela bir erkeğin sol elinde sağdan itibaren dönüş varsa, sağ elinde de soldan bir salınım varsa el ele tutuştuklarında kadında da tam tersidir ve eller yan yana geldiklerinde ters ilişkide ısınım başlar. Manyetik alanlar birbirlerine sürtündükçe ısınım ortaya çıkar, enerji açığa çıkar, salınım, rahatlarız.

İnsan 366 tane enerji kapısından ibarettir. Ve her kapısında Cenab-ı Hakk'ın nuru tecelli eder. Elinizden geldiğince o nur kapılarını açmaya çalışın.

Ne ile açacaksınız? Temeli, sevgidir. Sevin, ne kadar severseniz, enerjiniz o kadar yoğunlaşır vücudunuzda ve kapılarınız o kadar açılır bunun en yükseği aşktır.

Bir insan yandıkça bütün varlık kapıları açılır.

Ve riyazatlar bunun temelini oluşturur. Âşık adam yemeden içmeden kesilir, yağ oranlarınızın minimum düzeye indirilmesi- radyoaktif ışımanın en yüksek düzeyde üzerinizde salınımını sağlar. Oruçlu kişi iftar ederken şekerli bir şey yesin, anında enerjisi yükselir. Orucun mükâfatı Allah'ın katındadır. Bu, 'onu Ben kendi varlığımla nurlandırırım' demektir.

Bu âlemde ne kadar koparsanız ilahi âlemde o kadar nurlanırsınız.

Bu bağlamda "Ben, elbet nurumu tamamlayacağım, o kâfirler ki ağızlarıyla nurumu söndürmek isterler" ayeti genel bir ayet değildir, istisnaidir, Mümin kullarına hitabendir. Kur'an-ı Kerim'deki ayetler hitap-muhatap ilişkisine göredir. Genel anlamda olanı da var bizatihi... Hitap-muhatap ilişkisinde muhataba hitap da vardır.

Kâfirleri ayırıştırıyor ve müminler üzerinden nurunu tamamlayacağını söylüyor. Burada muhatap, müminlerdir. Bunu aydınlanma olarak çeviriliyor, aydınlanma bunun bir sonucudur. Nurun tamamlanması, üzerinizdeki enerji kapılarının açılımına bağlıdır.

Ne kadar enerji kapılarınız açıksa, Allah ile olan bağlantınız o kadar artar. Müşahedeniz o kadar artar çünkü Allah'ın nuruyla nurlandıkça ferasetiniz, bakışınız, tasarufunuz artar, sıfatlarınızdaki kudret daha fazla açığa çıkar.

Evlilik de bunu tamamlayan hususiyetlerden bir tanesidir. Zorunlu bir şeydir aslında. Bazıları bu yola düşenlerden aşktan başka bir şey görmedikleri için akıllarından evlilik diye bir şey geçmez.

Abdulkadiri Geylani Hz. uzun yaşına kadar evlenmiyor ancak emir geliyor, ondan sonrasında evleniyor. 12 evladı olduğuna kadar söylerler.

İnsan projesi yoktur, insanlık projesi vardır; istesek de istemesek de çoğula taşınmak zorundayızdır. BİZliğe taşınmak zorundayız ve bizlik RIZA noktasında en yüksek düzeyde EVDE tecelli eder. YUVAda tecelli eder. Aileyi yuva yapan, sevgidir. HÜVİYETİNİZİ en sade şekilde bulduğunuz, maskelere bürünmeden bulunduğunuz yerdir. Orada SAMİMİYETİNİZİ yitirdiğiniz anda yuva bitmiştir. Artık yuva kavramıyla konuşamazsınız, ailesinizdir belki. Eviniz vardır ama yuva değildir.

İlahi sıfatların en yüksek derecede tecelli yeridir, YUVA. Her biri ayrı ayrı ben iken o tamamlanışta BİZ olur. Evlilik din de bu yüzden zorunludur. Vacip düzeyinde zorunludur. Evlenmeyince de günahı yoktur.

Şükür, tasdik demektir. Kalbidir. Tümel üzerindedir, şiireseldir. Tevhit dili, kalbi dildir. Nesnesi olan bir tümel aramayın orada. İmanın kendisi kalbidir bu sebeple dinde zorlama yoktur, din kalbidir. Kişinin gönlünde iman tecelli etmişse etmiştir, bitti. Eden de etmeyen de fitratını yaşıyor. Dinin kendisi kalbidir, dili dahi kalbidir.

عز Eğer evlenmek sana nasib değilse, o arzu kalbden çıkar gider.
Nefis istese de istemese de bu yazılan olur.

Efendimize bir kişi yanına gelerek bir bayanı çok sevdiğini ve bunun için kendisine dua etmesini istiyor. Efendimiz de cevaben; “ölüm ile evliliğe ben değil Allah karıştır” diyor. Dolaylı yoldan nasibin yok diyor, önünü kapatıyor. Dua etse kalbine o sevgi verilir, emin olun – niyetinde problem var, kişinin-

Bazen olur ki tasavvuf ehli mesela birinin sevgisini birine verebilirler. Yapılmaz da oraya kadar gidiliyor.

Abdülkadir Geylani Hz.leri öyle bir zattır. Bir gün bir dervişi yanına geliyor ve kendisine içerenerek, herkes lakayt bir halde oturuyor, neden böyle diyor. Geylani Hz. gence bakarak “evladım, onların kalpleri bizim avucumuzun içindedir” diyor ve hallerini değiştiriyor. Kalplere kadar tasarruf yetkileri var.

Dua ederek, evlilik konusunda seçim yapabiliriz, tabii. Kader bahsine girer, seçimlerine nasihat eder. Nasihatın ölçüsü de iyiliği emretmek, kötülükten men etmektir. Hitap-muhatap ilişkisinde nasihat insana yön vermek demektir. Ancak Kur’an-ı Kerim’de “Yap!” şeklinde emir çıkarsa doğasının gerekliliğinde o var demektir. Kur’an’daki tavsiye ve nasihatler sizin fitratınızın gerektirdiğine rücu etmeniz içindir. Tutup – tutmamak size kalır. Ancak;

Seçimin kendisi “ben istemeden, siz isteyemezsiniz” ayeti gereği Hakka bağlı olduğu için, ‘seçen kimdir’ e kadar gider.

Buradaki bakış açımız şöyle olmalıdır; nasihat vererek bizi uyandırıyor, ama kader Allah’ın kaderidir. Kendine bir program çizmiş, sıfatlarıyla tecelli ediyor. O programda kendisi tecelli ediyor. Biz de O’na mecbur olarak yaşamaya çalışıyoruz.

Metin Baba’ya selam olsun, O der; nasihatlerini tutarsanız bir parmak bal çalıyor ağzınıza. O sıfatı yaşamamanın muhabbetini veriyor. İyilik

yapmak, zikri ilahi gibi... Bunları yaptığında kalbini mutmain edecektir.

Keyif değil zevkini veriyor; O'nu yaşamanın zevki. Sıfatlarında O'nu yaşamak! Ya beni yaşa ya da eşyanın tabiatını yaşa, karar senindir.

Kader yine Allah'ın kaderidir!

'Her yere bir kasap lazım, bir katil lazım; kasap da katil de siz olmayın.' Her şey artışı ve eksisiyle ortaya çıkar, ikame-idame-idare edilir.

Bizim yaptığımız seçimler Allah'ın bir kaderinden diğer bir kaderine gitmektir.

Yaptığınızı bütün seçimler Allah'ın bir takdiridir.

O bir hiledir, hilesinin üzerinden Hakk işini görür.

Seçimlerimiz, Allah'ın bize getirdiği koşullar üzerinden gerçekleşir. Ve tasavvufta tesadüf kavramı kullanılmaz.

Kulum sen benden razı mısın? Koşullar ve seçimler sunuyorum sana, bu tecellimden razı mısın?

Seni yaşamaktan, yani kaderimden razıyım.

Ölümün Soluğu adında Yahudilerin öldürülüşünü anlatan bir filmde Allah ile hesaplaşmaları vardır, diyalogları çok güzeldir.

Bir bakın.

Tabi, bizim Allah'ı suçlu bulmak değil razı olmak derdimiz vardır.

Sevmek gibi bir derdimiz var çünkü her şeyi hikmeti ilahiden görüyoruz.

Her şeyi kendi seçimlerimiz gibi görürsek o büyük resmi göremeyiz. Kendimizi biraz aşarak bakmamız lazım.

Aile içinde hukuk yoktur, sevgi ve rıza vardır. Hesap- kitap aileye girdiyse orada rıza bitmiş demektir. Ailede biz olunuyorsa, toplumda

da biz olunabilir. Ailede kişiler birbirlerini eziyor, fitratlarını bozuyorsa bizlikten çıkmıştır. Birbirlerini tamamlamaları gerekir. Ezersen, yuva dağılır.

Seçimler noktasında cüzi iradenin külli iradeden geldiğini biliyorum, tesadüfü kabul etmiyorum.

Esmaları üzerinde Rabbliği var, seçimlerinize göre o sıfat üzerinden sizde iradesi tamamlanıyor.

Siz çok iyi olabilirsiniz ama bizlik (bizin içinde) sıfatını bulduğunuz yerde bir haram varsa Hakk'ın nazarından çıkarsınız. Bireysel olarak Hakk'ın nazarında olabilirsiniz, o bizim içinde Hakk'ın nazarından yoksun olursunuz.

Menfaatlere dayalı birlik her zaman bozulur. "sen onları dışarıdan birlik görürsün, lakin onlar içlerinde darmadağındır" ayeti kerimesi.

﴿ Her halinde sabra devam et

﴿ "Sabredenlerin mükâfatı bol verilecektir. "

﴿ . Kötü arzularına muhalif ol. İlahi emirlere boyun eğ. Kazaya razı ol. Bu halinden dolayı da Allah'tan iyilik um!

DÜŞÜNMEK ÜZERİNE

Düşünce Allah'ın kelam- konuşma sıfatının insandaki en yüksek düzeyde kavramlar üzerinden tecellisidir. Düşüncenin iki yönü vardır; suretler ve ses.

Kendi içimizde konuşma, sese bağlı düşüncedir.

Hayaller düzeyinde olanı ise suretler düzeyinde olan düşünce biçimidir.

Düşündüğümüz şey sesli olarak dile getirdiğimizde ya da sadece düşündüğümüzde hüviyet bulma vardır sonucunda.

Allah'ta düşünce Halık esmasının gereği olarak tecelli eder.

Düşünce = Halık esması

Tutku, hırs = Azim esması

Hayal kurmak = Musavvir esması

Allah, Halık'tır yani düşünendir. Lakin burada ağır olmasın diye ayrışım vardır;

Allah'ın düşüncesi bizim düşüncemiz gibi değildir. Bizim düşüncemiz, O'nun yarattığı şeyler üzerindedir. Allah, örneği olmadan düşünür.

Var olan her şey evvelde yoklukta idi, yoklukta kastımız budur. Kendinden verdi, varlığından varlık verdi.

Burada kastettiğimiz şey;

Allah düşündüğü zaman örneksiz düşünen ve biçim verendir.

Düşünce âlemi LAHUT'tan başlar. Yaratılış bizatihi LAHUT'tan başlar.

Örnek:

Miraca çıktığında (Lâhut) 'Ümmetim' diyor; o lafız aslında Kullarımdır. Orada ümmeti isteyen Allah'tır. Merhamet sıfatıyla Resul'de tecelli eden Hakk'tır.

Allah bir misal veriyor hemen;

Şu deryaya bak, deryanın ortasında bir ada, adanın ortasında bir ağaç, ağacın dalında bir kuş, kuşun gagasında bir damla var. Senin ümmetin benim merhamet deryamın içindeki o kuşun gagasında tuttuğu bir damla gibidir.

Umut kuşu! Allah'ın rahmet deryasında Resul'ün ümmeti o umut kuşu kadardır. Benzetme yapıyor.

Düşünen bir varlık ve aynı anda ona cevap veriyor, misal ile.

Cevap vermek, düşündüğünün bir belirtisidir.

Konuşmak dolayimsız düşünmek demektir. Konuşmak kadar mucizevî bir şey yoktur, konuşurken aynı anda kendinizin üzerinde düşünün, inanılmaz bir olay; o kadar şeyi nasıl toparlıyorsun!

Konuşmak; sesli olarak düşünmek demek

Düşünürken, Hakk'tan gelen manalardan beslenirsiniz.

Hizmet ederken, hizmet bulursunuz.

Cenab-ı Hakk, düşünüyor, var ediyor, misal veriyor.

Cenab-ı Hakk'ın konuşması demek düşüncesini dile getirmek demek.

Cenab-ı Hakk bir sıfatı var ederken yani bir tavırda bulunurken ona biçim verir. Mesela, Sevgi tavrında olur ve ona biçim verir, biçim verdiği anda o tavrın kendisi melektir. Sevgi meleği. Biçim verirken (suret) var ettiği meleğin kendisi nurdur, nur ise titreşimdedir. Nur harekettedir her daim.

Titreşim = ses = iletişim = içerik

Sesin kendisi iletişim ve içeriktir.

Oradaki sevgi yoğunluğunun titreşimi bizzat o meleğin içeriğidir.

Hangi sıfat varsa bizde o sıfatın titreşimi üzerinedir, bizim içeriğimizdir o, has esmamızdır.

Meleklerde içerik, sestir. Bütün melekler, eylemindedir. Hem kendi varlıkları üzerinden titreşimdedir o sıfat o yoğunlukta kendini açığa çıkarır. Eylemde sıfatlarını gösteriyorlar. Zıtlık olmaz, çiftlik olur ve birbirlerini tamamlarlar.

Allah'ın düşünceleri, Eylemde birbirini tamamlayan düşünce biçimleridir. O yüzden Kur-an'da bütün meleklerden BİZ lafzıyla bahis eder.

Kur'an'da bir şey aklınıza takıldığında cevabı yine ondadır.

“Biziz biz, saf saf dizilenler” der. Bir nizam- biçim halinde birbirlerini tamamladıklarını da anlayabilirsiniz. İçerik olarak kasıt edilen şey, tamamlamadır. En basiti çekirdek aileden düşünün tamamlanmayı.

Tamamlamanız için; Sıfatınız gereği eylemde bulunmak ki zorunludur. Doğanız gereği eylemde birbirimizi tamamlarız, bütün kâinata öyledir. Her varlık bireysel olarak bir benlik içerir. Kendi fitratının gereği bendir o... Benliği itibariyle de eylemiyle bütün varlığı tamamlayıcı hususiyeti vardır.

Bizlikte varlık!

Eko sistemin tamamına tümeller düzeyinde bakarsanız tamamlama vardır.

Bu bağlamda; Düşünce iki biçimde iş görür; bizlerde ayrıştırırız, ayrıştırma noktasında kendimizde bir şeylerle eşleştirir ve yürürüz.

Tamlama düzeyinde düşünce: hiç ayrıştırmaya girmeden. Tümeller düzeyinde düşünmedir.

Hani bazı peygamber bahislerini veya melekleri anlatırken hiç Zittına uğramadan tamamlamayla, eşleştirmeyle konuşmuşuzdur.

Bu bağlamda,

Bütün varlığımız bilinçtir, her varlık fıratı –doğası- gereği bilinçtir. Bütün varlığımız akıldır, bütün varlığımız organize bir bilinçtir. Her varlık da fitratı gereği bilinçlidir. O bilincinde has esması ne ise veya esması hangi sıfatlara bağlı ise o doğrultuda irade eder. Bu noktada hem akıl çeşitliliği ortaya çıkar (akıl etme çeşitliliği) hem de irade çeşitliliği çıkar. Kedinin iradesi kediye göre, kaplanın iradesi kaplana göredir.

Her insanın iradesinin çeşitliliği fitratına göredir. Bu bağlamda bütün varlığımız, Allah'ın lütfu ihsanı ile bilinçtir.

Tümeller, bilinçte arı, içgüdüler düzeyinde kendilerini gösterirler.

Yeni doğmuş çocuklar üzerinde bir deney yapılıyor, videosunu bulabilirsiniz, internette. Bebeklerde (1 yaşını doldurmuş çocuklar) bu gibi tümeller doğuştan mı geliyor yoksa sonradan mı ediniliyor? Bunun üzerine bir deney. Kötülük ve iyilik yapan iki kukla var. Çocuklar bunlardan iyilik yapana seçiyorlar. Tümeller, içgüdülerinde var. Arı bir halde, dolayimsız olarak tümeller üzerinden çocuk zaten düşünüyor.

Buradaki düşünce dolayimli bir düşünce değil, dolayimsız, bilinçten bir hareket geliyor. Bunun temelinde içgüdü var.

İçgüdüler saf- katışıksız olarak, tümeller üzeredir. Çünkü varlığın kendisi, Cenab-ı Hakk'ın kendisi tümeller üzerinedir.

“Rahmeti kendime farz kıldım” diyor. Yani var etmeyi! Peki, ne üzerine var etmek?

İyilik, doğruluk, güzellik, rahmet, kerimlik, cömertlik, merhamet üzere var etmeyi kendine farz kılıyor. Ahlak ediniyor.

İstesek de istemesek de bütün varlık iyilik üzere hareket ediyor.

Bir mafya babasına kötü bir film izletsek emin olun kötü bir sonuç istemez, beklemez. Kötü sonla biten filmi kimse tekrar izlemez.

Bu yüzden iyi olan, kahraman olan kazanıyor, sürekli!

Varlığınızın tamamı iyilik, rahmaniyet, güzellik üzeredir.

İstesiniz de istemeseniz de bu tümel üzere hareket edersiniz. Peki, ne zaman bozuluyor bu iş?

Çocuk ileri yaşa geldiğinde uyanışı başlıyor; sahiplenmeden, hazdan, menfaatten vs uyanış.

Böyle yaparsan şöyle olur denildiğinde çocuk içgüdüsel olarak kendinden yana tavır sergiliyor. Nefsi emarenin olduğu vakit burasıdır.

3 yaşından itibaren Hakk'a örtünürsünüz.

“Her kişi mümin doğar (tümeller üzere doğar; iyilik, güzellik, Allah’ın varlığı üzere) sonradan değişir” Hadisi Şerif.

Bu bağlamda;

Tüm varlığınız bilinçtir. Tümeller, arı düzeyde temelde içgüdüler üzerinden kendilerini gösterirler. Zaman içinde bizler onlara kavramsal düzeyde inanırız. Tümellerin âlemde ispatı yoktur, eylemde görülürler. İyiliğe, güzelliğe, rahmaniyete inanırsınız. Rahimiyete, Allah’a inanırsınız.

İman-ı gaybi veya iman-ı şuhud üzere, bir şekilde inanırsınız.

Allah kavramı tümel bir kavramdır. Bir peygamber Allah var deyince siz o söze iman ediyorsunuz, inanırsınız. Ve burada “onlar Allah’ı görmeden, O’na iman ederler ve O’nun uğrunda Salih amel işlerler.”

İnanığımız tümellerin âlemdeki değişimler üzerine bir yaratılışın olduğunu, Fiisel tavırlar olduğunu müşahede ederiz.

Referansımız olmadan düşünemeyiz. Düşünmek için mutlaka referans alırız. Yok etmek üzere bakmamak, *var et ki var olasin* referansından bakmak lazımdır.

Örnek:

İnsan için yapılan katliamın haddi hesabı yoktur; danalar, kuzular ama yerken hiç birini görmezsiniz. Çünkü o iş yine var etmek içindir. İnsan olurlar.

Değişim, dönüşümler üzerine fiisel ilahi tavırlar olduğunu müşahede ederiz. Aklen de kavramlarla onları biliriz. Ondan sonra da düşünceye taşırız; dolayısızlıktan dolayım...

Yaşantımızda, vicdan melekemizle onları içselleştirir ve eylemlerimizde onları gösteririz.

Vicdan ehli olmayan Allah’ın ahlakıyla ahlaklanamaz, sıfatıyla sıfatlanamaz. Vicdan şeraitin başıdır. Hukuk ve şeriat kapısından

geçemez, vicdanı olmayan. Allah'ın sıfatları üzerinde tecelli edemez. Çünkü şeriat, haklar üzere yaşamak demektir. Haklar üzere yaşadığınızda tümeller görünür eylemlerinizde... Tüm hayatınız tümellerle biçim kazanır ve hayatınızdan zevk alamaya başlarsınız.

Yaşam süreci içerisinde, tümeller; değerlerimiz olurlar. Allah, rahmaniyet, kerimiyet, cömertlik, iyilik vs.

Değerler ise bireysel olarak ahlakta ve toplumsal olarak kültürde biçim kazanır. Araba kullanır gibi artık onları düşünmezsiniz, yaşarsınız. Haberiniz yoktur ama yaşam temeliniz tümellerdir.

Kastettiğim tümeller nedeniniz dışında tutan, değişmezlik düzeyinde bizlere olmaklık kazandırmış olan insan, ağaç, bitki gibi tümeller değildir.

Kastettiğim tümeller Efendimiz'in "*Allah'ın ahlâkayla ahlâklanın, sıfatıyla sıfatlanın*" hadisinde belirttiği, Hakk'ın hüviyetini bize işaret eden, içerikleriyle kavratın ve anlamlı kılan, hüviyeti belirten tümellerdir.

—Örneğin Lütü FİLİZ, Alim esması üzeredir, 14 saat boyunca hiç susmadan anlatmış, dinleyenler not alıyorlar ve NOKTANIN SONSUZLUĞU kitabı haline getiriyorlar. Mübarek, zamanın ÜÇLERİNDENDİR.-

Fıtratımızın gereği olan, gerçek nedenimizi bulmamızı sağlayan bu tümellerle düşüncede bilinçlenen, vicdanda ahlak bulan, Hüviyet-i Hakk olarak (ferdi hikmette) yaşantısında, Allah'ın varlığına şahit ve O'nun hakikatini tavırlarında bulmuş olarak, mevcudiyeti, Rabbi olan Allah'ın varlığının ispatıdır artık... Ve biriciklikte hüviyet bulmuş oluruz.

Bu bağlamda;

—“Ya Resulullah, Allah'ı sende görüyorum” bu sebeptir. Tümellerin dile gelişidir artık, o. Külli aklın en güzel biçime gelişidir. Allah'ın selamı üzerine olsun, himmeti üzerimizden eksik olmasın.-

Maneviyatımda sizin için zevk ederken Erenlerden bir tanesi sordu; düşünce nereden başlıyor?

Kişi, ilahi âlemden geldiği fitratına ait meşrebi ne ise bu âlem üzerinden de o âlemin zevkini yapmaya başlar.

Aristo, 'bu âleme bakmak lazım, bilginin temeli duyulardır' der, eşyanın tabiatına gidiyor, değişmezler üzerinden kategorize ederek okumaya çalışıyor.

Üstadı ise, 'idealar- tümeller evreni vardır' diyor. Uzak görmeyin bunu, tümeller, bizatihi varlığın tavrıdır, o tavırların sizde biçim kazanışı, âlemde ise melekler olarak biçim kazanışı vardır.

Melekler âlemi = asıllar âlemi = ayanı sabiteler = idealar evreni = kavil âlemi (söz âlemi = Düşünce âlemi); Hakk'ın ilk olarak kendisine örtüsüzce halkettiği içgüdülere bağlı olarak tavrılarda bulunan, bunun üzerine bağlı oldukları ilahi sıfatlara göre hareket eden varlık âlemi.

Allah bir şeyi var ettiği zaman ilk önce tecelli âlemi... Sonra tecelli ettiği şeye sıfat vererek eylemlerde kendini açığa çıkarır, açığa çıkarışına zuhur denir.

Düşüncesi iki türlü; evvela tecelli üzerinden yani biçim veriyor, verdiği biçimler üzerinden kendi varlık eylemlerinde- tavrılarında-aşkın varlık olarak kendini gösteriyor.

Zuhur, zuhura geliş.

Kendini zuhura getirme isteği var;" bilinmek istedim" diyor çünkü.

Tecelliler onu göstermez, suretlere bakar aldanırsınız. Tecellilerin eylemi üzerinden onun sıfatlarına şahit olursunuz.

Birisi size bir şey verdiğinde Ya Rabbi şükürler olsun diyerek sebepler dairesini görmezsiniz, sebeplerden aşkın bakarsınız.

O zaten tavırda idi, değişen sizsinizdir. Siz, Rezzakiyette okuyorsunuzdur artık.

İnandın, kavradın şimdi ise anlamaya başladın.

Hız. İsa buna en yüksek örnektir. Buradaki akıl tipi, katışıksız- şüphesiz bir şekilde iman eden akıldır. Ve düşüncesinde O'nu tavırlarında okuyan akıldır. Sebebe takılmayan, görmeyen akıl.

Hız. Peygamber'de ise ahlakında görünüyor Onun söylemi. İstese de istemese de ahlakında bu tavır gösteriyor. Bu sebeple diyor "Senden, sana sığınırım. Eşyanın sırrını da bana göster. İbrahim'in soyuna verdiğin gibi bana da ver."

İbrahim'in oğlu İshak kolunun yürüyüşü eşyanın tabiatı üzerine yürüyüştür. İsmail kolu saf katışıksız tümeller üzere bir yaşantıdır.

Efendimizin en önemli özelliği:

Hüviyeti üzerine düşünen düşünce biçimine sahiptir. Varlık âleminde kendi hüviyetine döner ve düşünür.

Düşünce tabiatında dağınık haldedir. İradi olarak, sebebe bağlıdır. Kargalar mesela düşünürler. Cevizi nasıl kıracağına yollarını buluyorlar, mutlaka. Sadece eyleminde düşündüğünü gösteriyor.

İnsan ise tümellere bağlıdır. Varlığımızı sorgularız, neden varım ben?

"Sen atmadın, Allah attı!"

Bu bir uyarıdır; varlığın üzerinde düşün, ikilik yok. Geriye doğru varlığı üzerine düşünüyor.

"De ki doğumum, yaşamım, ibadetim, ölümüm sadece âlemlerin Rabbi olan Allah içindir."

Bütün eylemlerinde sadece tümeller içindir.

Cebinde ne varsa boşaltarak gidiyor, eve cebi dolu gitmek ahlakı değil! Ve eşleriyle bu yüzden kavgası bile var.

Bazen hatalar, insanı tümellere doğru götürmek üzerinedir. Hatalarınız olmasa yüksek derecede tecelli edecek ilahi sıfatları

kendinizde bulamazsınız. İnsanı tarihte diyelim hatasıyla anılıyorsa yargılama hakkımız yoktur.

Soruya dönelim, düşüncenin temeli nereden başlıyor?

Lâhutta başlar. İliyyun= Muhammedi Nur= Değişmezler; yasalar kuvvetlerle tecelli düzeyinde biçim kazanır.

Düşünce;

Tecelli düzeyinde ise değişim dönüşüm ve süreklilik ilkeleri üzerine bulunulan bir eylem sürecinin kendisinde ilahi tavırlar ile kendisine hüviyet vererek, kendisini zuhura taşıyan Hz. ALLAH'ın eylem biçimi olarak görülür.

Bu bağlamda makam-ı Muhammediye, Hz. Allah'ın kendisinin ilahi Rabbin tavırlarıyla hüviyette zuhura taşınmasının basamak taşıdır. Hz. Allah kendisini onunla zuhura taşıdığı içindir ki yine O'nun makamı üzerinden zuhura erebileceğiz ve Allah ile varlık kazanabileceğiz.

“Allah ve melekleri Resulullah’a salâvat getirmektedirler, siz de ona salâvat getirin”

Burada buluşma adresini gösterir. Zuhur mahallini gösterir. Ona sevgi duyun, sevgi olduğunda salâvat olur, birlik, rahat olur. Onun üzerinden hakkı görün ve Hakk'a taşının demektir.

Peygamberlerin Düşünce Biçimleri:

Âdem aleyiselandan bu güne melekeleri, tavırları üzerinden konuşmuştuk. Şimdi düşünce üzerinden nasıllar ona bakalım.

Nasıl bir düşünce biçimine sahipler?

Hz. Âdem Din varlığıdır. Tümeller üzerinden talim ettirdik diyor. Zorunlu koşullar üzerinden önüne çıkanlar üzerinden talim ettirmeye başlanmıştır. Kâinata doğru yönelmiştir.

Bu bağlamda Hz. Âdem arı düşünce, düşüncede edilgen olandır.

Hz. Şit irade üzere deneyimlerde bulunan

Hz. İdris, seçimlerde bulunabildir.

Üçü, kişilik oluşumdur. Bu üçü tümeller üzere hareket ediyor ama varlık nesnelere âlem üzerinedir.

Hz. İdris'in (seçimler yapan, onlar üzerinden düşünebilen) bir yükselişi oluyor bu noktada; korkuyla beraber tümeller, melekler âlemine yükseliş. Kendisinde talim ettirilen tümellere bir farkındalık yok henüz.

Hz. Nuh. Duygular üzerinden ilkesel olarak düşünendir ama ayrıştırmalarda bulunmuştur. Duygular bizi ayrıştırır. Duygusal insanlar genelde ilkesi ne ise ayrıştırır, sevdiği ne ise ona göre ayrıştırır. Sevdikleri, sevmedikleri vs gibi... Tenzih ve teşbih onda ayrıştırır.

Nuh a.s. gibi olanlar ayrıştırır. Kimlerdir?

Hz. Osman mesela siyasetine bakın ayrıştırıcı bir hususiyet taşır. Maneviyatla siyaseti birbirinden ayrıştırmıştır ama kendisi ortada kalmıştır.

Hz. Mevlana Halidi Bağdadi. Emir makamında bazı velilerin sözü yere düşmez. Hakk söylemiştir artık o sözü. Der ki: ilmi ledunu doğuya, ilmi zuhuriyi batıya verdim. O tarihte bakıldığında bu vaka görülüyor, batının icatları vs. ayrıştırıcı.

Söyledikleri söz, kuantum-nur deryasında aynı anda karşılık bulur, bu yüzden onlara kutup denir. Fiilleri karşılıksız olmaz. Şah-tâne'dir onlar! Erektir onlar, bütün o bizler artık o ereğe doğru taşınmaya başlar, o ne yaşadıysa onlar da onu yaşarlar. Yaşantısında ne varsa... Âlemde sabit olur artık.

Erek, devinilendir. Kâmile devinilir. Düzen böyledir; evvela bir kutup çıkar, bütün o bizlerin hepsi o kutup içindir. Kutup, kendisindeki

tecellisiyle onları değiştirir, sığfata döndertir. Kendisinde tecelli eden o sığfatın gereğini yaşamaya başlar.

Onlardan ne tecelli ederse âlemde o karşılık bulur.

(sahipsizin sahibi Allah'tır)

İradeleri Allah'tan geliyor.

İrade ettikleri şey bütün varlık âleminde dalgalandırılır. Ve o iradeye doğru döner.

Hız. İbrahim. İlkesel olarak düşünür, duygularıyla değil. Tümelleri ilkin suretlerde arıyor, bulamayınca anlıyor ki Hakk kendini, tümellerini fiillerinde gösteriyor. Rahmaniyyet- Rahimiyet birer tavırdır, ayrı bir eylem aramaya gerek yok.

Bir kıssa:

İbrahim peygamberin sofrasına inanmayan- küfür ehli birisi oturur ve besmele çekmeden yeme-içmeye başlar. İbrahim Peygamber ilkeselliğiyle önünden tabağı alır, bu durum adamın içine dokunur. O an Allah Teâlâ şöyle seslenir: Ya İbrahim o kulum senelerdir bana küfür eder durur, ben onun rızkını kesmedim. Sen niye kestir?

Fiilinde o tümeli göstereceksiniz. Rezzak vs

Rahmaniyyet dairesi üzerinden Alim esmasına sahiptir İbrahim Peygamber.

Azametiyle Musa'da tecelli eder. Yasalar azamette kendilerini bulur ve işletirler.

İlkesi, sürekliliği olanı bulmak olan Hız. İbrahim; ben batan şeyleri sevmem diyor. Baktığı tecellilerin her biri batıyor. Sürekliliği olanı buluyor. Tevhidin babası, İbrahim peygamberdir. Tevhit, her şeyde Hakk'ı görebilmektir.

Hız. İsmail. Tümellerle düşünendir. Kâbe'nin ilk yapıma fikri, İsmail peygamberdedir ve Allah'ın Zati olarak ilk tecelli ettiği nokta, ev

orasıdır. Dilde, düşüncenin somuta taşınması ilk olarak Hz. İsmail'de oluyor. Dilde, Benim demek.

İman, sezgide Allah'ı müşahede etmenize sebep verir. Sezgi ise fiiliyatta hissiyata bağlıdır, suretlere değil.

Hz. İshak. Rahmaniyet dairesinde tümellerle bakarken sebepler dairesinde çıkarsanımlarda bulunuyor.

Ondan önce Lut a.s. var, amcazadesi. Çiftlerin hakları üzerine bakabilendir. Çiftinin dışında hareket edersen o zıtlıktır. Kadının kadınla, erkeğin erkekle, artının artıyla olduğu hareket zıttır. Varlığa zıtlaşıyorsunuz. Sürdürülebilirliği ve sürekliliği kesiyorsunuz. Yaptığınız eylemle de Hakk'a örtünüyorsunuz. Lut'u bir düşünce biçimi olarak alın. İki olumsuzdan bir olumlu çıkmaz.

Çift olmadığınızda ilişkilerde düşünürsünüz. Tümellerle düşünmemiş, ket vurmuş olursunuz.

Hz. Yakup. Sebep- sonuç. İlişkiye bakıyor, ilişkiden sonucu okumaya çalışıyor. Sebep- sonuç ilişkisine bakarak nasıl davranılması gerektiğine bakıyor.

Hz. Yusuf. Çoklu düşünebilen. Sembolik ifadeler, çoklu düşünmeyi getirir. Rüyalar sembolik ifadelerdir. Dilini bilerseniz her tür noktada yorum yapabilirsiniz. Çoklu düşünen, sonuçlar üzerinden hakları değerlendiriyor. "Ben ölçüyü iyi bilirim" diyor. Sonuçlara göre ölçüler üzeri hareket ediyor. Paylaşım- toplarlama vs sonuç üzerine okuyor. Sonuçlar üzeri Hakk'a göre düşünen, haklar üzeri iş gören- gördürten katışıksız zekâdır YUSUF.

Hz. Şuayb. Beklentiler üzerine düşünen. "belli bir zaman için bana hizmet edersen, karşılığında kızımı alırsın" "ey ümmetim, ölçüyü, teraziyi doğru tartın" bakın bunlar bir beklentidir. Hakk'tan beklentiler üzerine düşünürsünüz.

Hz. Eyüp. Koşullar doğrultusunda kolaylık arayan, pratik çözümler bulan akıl. Böyle yaparsam, şöyle olur vs gibi. Koşullar sizi

zorladığında çare ararsınız, çözüm bulursunuz. Korkutulduğunuz anları düşünün! Pratik akıl =çözüm arayan akıl. “Biz ona kolaylık verdik”

Hz. Musa. Eylemler üzerinden bir gerçeklik arayışı vardır. İbrahim peygamber nasıl ki suretler üzerinden yola çıkmıştı. Musa’da eylemler üzerinden arayış var. İlişkiye bakmıyor, ilişkiden bir sonuç çıkartmıyor, eylemin kendisinden tümelin kendisini istiyor. Görmediği zaman tavır sergiliyor; adalet, vicdan.

Tümelleri prensip edinmiş ve kayıt altına alınmış bir kişidir. Tümeller, karakteri olmuştur artık.

Hz. Zülkarneyn. Neticeler üzerinden sebeplere yön veren akıldır. Sebebe ve sonuca aşkın bir bakışı vardır. İç ve dış âlemde tümelleri görmekle beraber o tümellerin tecelli etmesi için de çalışan akıl tipidir. “O nereye bakarsa Biz’i görürdü”

Hz. Davut. Eylemlerin tümellerde görülmesi için hüküm veren akıl tipidir. Davut’ta hak gözetilir, İŞ GÖREN BİR AKILDIR. Sebepler noktasında hakkı unuttur; sebep vardır, sebebin hakkını verir.

Hz. Süleyman. Eylemlerde haklar üzeri sürekliliği ve sürdürülebilirliği noktasında hüküm verir. Sebebe bakmıyor, ilerisine bakarak hüküm veriyor.

Hz. Uzeyir. Zaman kaydı altında aynel yakın sürece tabi değil, tümeller üzerinden kendi varlık sürecine tabidir. Değişim ve dönüşümler üzerinden, süreçte katılımcı olarak, deneyimle öğrenilebilen akıldır. Tümellere değişim ve dönüşümde şahit olan akıl tipidir. Sürecin kendisine kendi şahit değil. Eşeğinin, bedeninin üzerinden süreci değerlendiriyor. O süreç üzere şahit oluyor; Rabbim diriltti diyor.

Hz. Üzeyir, Rabbiyle düşüncesinde konuşandır.

Rabbinizle konuşmak istersen, doğru soruyu sor, doğru düşün! Elinizden geldiğince düşünün. “Sorun ki söyleyeyim” diyor ya!

Hz. Zekeriya. Sonuçlardan hareketle, sorarak düşünen ve öğrenen akıldır. “ya Meryem bu sana nereden geldi?” başlangıçtan veya süreçten bakmıyor, sonuçtan bakıyor. Bir şeyi öğrenmek için susabilen, gözlemleyen, düşüncesine geri taşıyabilen kişi. Düşündüklerini olabilir gören, olabilir kılmaya çalışan akıl tipidir. “Ya Rabbi, o halde bana da bir evlat ver”

Hz.Meryem Hazsız, Menfaatsiz, Sebepsiz sadece tümellerle düşünen bir kadındır.

Aslında biz, manayı esinlenmelerle buluruz. “Kulum düşündüğünde manasını veren ben olurum” diyor. Her düşündüğünüzde bulduğunuz şey, sezgilerinizle, Allah’ın verdiği mananın esinlenmesidir. Onu ruhlanmış olarak kendinizde bulursunuz.

Esinlenmenin kendisinde doğan manadır. Mana doğar doğmaz konuşur. Mana, içerik. Meleklerde içerik ses demişti ya, varlıkları sestiyi ya, işte geldik oraya! Konuşması ayet olan kişidir. Konuştuğu zaman konuştuğu şey aynı zamanda dışlaşandır. Konuştuğu anda melekesiyle mayalıyan bir akıl. Düşündüklerinin olabilirliklerini arayan akıl tipidir. Sebeplerle değil, salt tümellerle (iyilik, doğruluk, güzellik) düşündüğü için sebeplerde de karşılığını arıyor. Olay ve olgulardaki karşılığı nedir, diye bakıyor. Yalın bir varlık, ilmi ledundan bir manayı buluyor ama onun karşılığını âlemde arıyor. Ve onu ararken de çekiniyor, korkuyor. “Sen, kim oluyorsun” “nereden buldun bunu?” Çok hırpalandı O...

Yeni fikirler her zaman korkak ve ürkek olurlar.

Hz. Yahya. Olanlara göre düşünen ve tümellere göre hareket eden akıl tipidir.

Hz. İsa. Tümellere göre akıl eden ve tümeller üzere fikirlerini mümkünatta görmeye çalışan akıl tipidir.

Hz. Muhammed a.s.v. sebepler üzere kimliğini düşünürken kendi varlığı üzerinden sebeplerin gerçekleştiğini gören akıl tipidir.

Düşüncenin hüviyeti üzerine düşünebilen akıldır. “Ben, güzel ahlakı tamamlamak için geldim”

İshak kolundan tümeller ve âlemi seyran çıkıyor, eşyanın tabiatı üzerinden Hakk'ı hem görmek, aynı zamanda eşyanın tabiatını da görmek çıkıyor.

Resulullah'a geldiğinde bu yürüyüş yok. Rahimiyet ve ilim dairesi altında tümeller üzere düşünen ve hüviyet bulan bir akıl ortaya çıkıyor.

“Seni, güzel ahlakı tamamlamak için gönderdik” yani eşyanın tabiatını okuyasın diye değil. Hüviyet veresin diye. İlk hüviyeti bulan da kendisidir. Kendi hüviyeti üzerine düşünenidir. Diğerlerinin hepsi bir sebebe, eyleme bağlıdır ve ondan tümelleri arıyorlardı.

Hz.Eyüp. Çözüm ararken (şeytan bana dokundu), Efendimiz çözüm aramıyor (sen atmadın Allah attı) senden sana sığınırım diyor. Kaynağa dönüyor ve oradan istiyor.

Hz. Salih. Olmazlar üzere düşünen, olmazı olabilir kılmaya çalışan akıl tipidir. Bir tarafıyla hayal gücü bir tarafıyla da ilişkilerde Hakk'ı arayan-ölçüyü gözeten akıl tipidir.

Lokman Hekim. Âlemle değil, âlem üzerinden tümellerle yüzleşeceğini bilen akıldır. Bir iyilik yaparsan gelir seni bulur diyor, âlem gelir seni bulur demiyor. Bir şey yaptığında karşılığını göreceksin. O tümelle yüzleşeceğimizi söylüyor. Biriyle dalga geçtin, biri de gelir senle dalga geçer demiyor. Dalga geçtiysen, seninle de dalga geçilir diyor.

“Siz gölgelere merhamet edin ki asıllar size merhamet etsin.”

Sonuçlar üzerinden çözüm üreten akıldır, sebeplere göre değil. Teknoloji, şifacı, faydacı... Sonuca göre faydayı açığa çıkarıyor.

Düşünce Eyleminin Safhaları

Önce tümeller üzeri hareket eder.

Taklit: Gördüğünü taklit eder, en yakınından; ebeveynlerinden.

Katılımcı olma: Seçimleri olmaya başlar

Özgünlük/ Benlik: Kendinde varlık sıfatı bulur, benliğini bulur; irade koyarak ayırışmak isteyebilir

Biz olmak: Eylemelerinde tamamlayıcı olmayı öğrenir. Sıfatlarıyla tamamlayıcı olur, kendinden katar.

Eylemlerimizde tamamlayıcı olmazsak toplum içinde yaşayan toplum dışı insan tipi oluruz. Eylemlerimizde tamamlayıcı olmalıyız.

Rabbim zatiyle daim olurken düşüncesiyle sürekli ve düşünceyi de sürdürülebilir kılandır. Bu iki ilke doğrultusunda düşüncesinde zıt tavırlarda bulunmaz. Eril-dişil, etken-edilgen düşüncesi üzeri çiftler üzere düşünendir.

Rabbimde zıtlık değil, çeşitlenme belirimleri vardır. Düşüncede süreklilik ve düşünceyi sürdürebilmek ilkesine göre bakıldığında tevhid gereği ile uyumsuz ve uygun olmayan zıt belirimlerde eşleşmeler, örtüşürmeler yapılmamalıdır. Sürdürülebilirliği ve devamlılığı olmayan her düşünce, hak olan karşısı ile karşılaştığında yok olmaya mahkûmdur.

En basiti Lut kavmini düşünün. Sürekliliği, sürdürülebilirliği yok. Firavun mesela; kendisini durdurdu, düşüncesini durdurdu. Neyle? Kendine varlık verdi. Tümelin önünü kesti. Şımarıdı.

'Hep bana!' dediğiniz yerde, tekâmül gereği gelişim dondurulmakta ve mevcudatı tamamlamıyorsanız bela gelir.

Düşüncenin durduğu yerde süreklilik ve sürdürülebilirlik ilkesine ters düşmüşsünüz demektir.

Rabbim bu iki ilkesi gereği Kur'an'daki şeytani karakterlere bakıldığında onunla zıtlasmaktadırlar. Bu da hak olanın zuhur etmesine sebep

olduğu içindir ki Hakk geldi batıl zayıf oldu. Hakk kendini, batıl olan üzerinden zühür ettiriyor.

Eşyanın tabiatını yaşarken hüviyete taşıyamıyorlar. Hüviyette zıtlık yoktur, tecelli de zıtlığı görüyorlar, takılıyorlar. Bu hilenin kendisi üzerinden kendini varlığa taşır.

Bu noktada batıl görevini görür ve gider, geçicidir. Hakk olan süreklidir.

Amaca bağlı, kurgul düşüncede her türlü biçimsel ifade, ereğin görünüşüne sebep olan araçlardır. Düşüncenin sürekliliği sebebiyle sürdürülebilirliğini -çiftler üzerinden eşleşmeler yapmadıklarından dolayı- durduran her türlü zıtlık, hile-i Rabbanî olarak yok olmaya mahkûmdur. Varlığı ise yeni bir düşünce biçiminde Rabbi zühürda bulmak için zorunlu olarak gereklidir.

Düşüncenin kendisinde düşünen, düşünce nesnesi olan tümeller eril, eşya ise dişil olan bir durumda hüviyette varlık bulur.

Eşyanın tabiatı üzerine varlık bulanların hepsi dişildir.

Dişil olanların hepsi ayrıştırır.

Kadın ayrıştırıcı, erkek belirleyicidir.

Dişil kuvvet her zaman ayırıcıdır. İlkesi gereği neyi düşünüyorsa!

Eril kuvvet belirleyicidir.

Rabb ise hep tümellerle düşünen olarak her daim erildir. Kendi ahlakı hep tavırlarla gidiyor, tümellerde tavidir.

Eşyanın tabiatı doğrultusunda düşünerek dişil olan veya bir şey üretmeyen düşüncene tümellerle düşünen eril bir kuvvet şarttır ki düşüncede süreklilikte, düşüncenin sürdürülürlüğü, düşüncenin sürekliliği, yaratıcılık ortaya çıksın.

Eşyanın tabiatı üzere tecellilerde dişil olarak düşünenin, düşüncenin yaratıcılığına, üretken olmasına imkân yoktur.

Eşyanın tabiatı üzere tecellilerde dişil olarak düşünene İbn-ül Vakt demişlerdir. Eşyanın tabiatı üzere tecellilerde düşünen hep edilgendir.

Eşyanın tabiatı üzere Zaman sizi etkiler, Koşullar sizi etkiler. Sizlerin düşüncesi her zaman edilgendir.

Ama Ebu Vakt olmak, tümellerle düşünmek, hayata yön vermek, insanlara yön vermek başka bir şeydir. Âlem sizi etkilediği sürece dişil düşüncedesinizdir. Eril olma hali... Servet meselesine bakalım; o eşyayı kullanıyordur, eşya onu değil. Malikül-mülk ve cömertlik noktası. “ Veren el, alan elden üstündür”

Eşyanın tabiatı üzere tecellilerde (zuhur demiyor) dişil olarak düşünenin –edilgen- düşüncenin yaratıcılığına, üretken olmasına imkân yoktur. Çünkü dişil olarak ayrıştırıcı düşünerek düşüncenin sürdürülebilirliğini durduran, yaratıcı olamaz.

Erilikte de ayrıştırma vardır. Bu da düşünce eylemi ile tümellerde eşleşme bulduran, düşüncenin sürdürülebilirliğinde yaratıcılıkta içerik bularak anlam bulur. Değerler de böylesi düşünebilme üzerinden üretilirler.

Kutup dediklerimiz, tümeller üzeri yaşayandır.

Düşünce eylemi eril bir eylemdir. Düşüncenin kendisi bizatihi erildir. Eylemdir. İnanıklarımız tümeller üzere düşündükçe, düşüncede eril, düşünürken de Hakk'tan esinlenmelerle anlam bulan dişil bir durumda iken (anlam buldukça da dişilizdir; her anlam bulduğumuzu, doğururuz. Onunla doğarız İsa gibi) esinlenmelerle yeniden eril düşünen olarak belirlenmelerde bulunuruz. Doğarız, eril düşünceye devam ederiz. Bu şekil doğumda, düşünce sürekli ve sürdürülebilir olur.

Her soru sorduğunuzda eril değil, dişil duruma düşersiniz.

Her esinlenmede dişilizdir, düşünce eyleminin kendisinde erildir.

FÜTUHU'L GAYB OKUMALARI

Düşünce asli itibariyle eril bir eylemdir. Sorgulamalarla düşüncede dışil duruma düşen bizizdir. Eril durumda belirleyici, dışil durumda ayrıştırmacıdır.

Allah'ın selamı üzerinize olsun...

07.07.2013 - Fütuhu'l Gayb Okuması
Halil İbrahim GENÇ

Bismillahirrahmanirrahim.

Geçen hafta tümelleri konuşmuştuk. Tümeller, felsefede toptancı bir düşüncedir. Ağaç, enerji, devlet dediğiniz zaman birçok şeyi anlamaya yönelik kolaylaşmaya gidilir, tümellerle.

Bu bağlamda bizim kastettiğimiz tümeller, Cenab-ı Hakk'ın ahlaki olan tümellerdir. Rahmani yet, iyilik, doğruluk, güzellik gibi Cenab-ı Hakk'a ait olan tümeller Ki bu da bizi tevhit dediğimiz şeye taşır. Tevhit dediğimiz ise her şeyi Hakk olarak görmek değil her şey de Hakk'ı görebilmektir. Onu da bize en yetkin biçimde esmalar verir. Esmalar yani tümeller. Bu noktadan bakıldığında esmalarla âlemleri aşkın bir bakış açısı çıkar ortaya.

Âlemlerdeki güzellik ve cazibe bizde Rahmani yet nazarıyla karşılık bulur. Ve ya bizlerin bütün varlığı kuşatıcı bir nazarla bakışımız, Rahmani yet nazarının üzerimize tecellisine sebep olur. Tecellinin kendisi Rahmani yete aittir. Âlemler derken şahsa ait bir tavır görürsünüz; psikolojinizde, hallerinizde tecelli eden şahsa ait bir tavır görürsünüz. Her gün yeni bir tavırdayım diyen ALLAH her gün yeni bir yaratıştayken insanı işte böyle tecellilerle yeni bir yaratışta koyar.

Birinci yaratılışı biliyoruz, ikincisi Cenab-ı Hakk'ın tavırları üzerine insanın yaratılışıdır. İnsan hem bu âlem de hem öbür âlemde –aşağı, yukarı kavramı- aiten yaratılışında Hakk'ın tavırlarını bulur. Bu âlemde insanı en güzel kıvamda yaratmıştır. Burada gösterecek! İnsanı en güzel biçimde yarattık derken, Hakk'ın kulun üzerinde tecelli edeceği, fiillerinin zuhura geleceği ki insan üzerine yaratılmışız bundan daha şerefli bir şey yoktur.

Tümelleri sanatta içselleştiririz. Felsefede kavranırlar, hikmet düzeyinde. Dinde aidiyet ve değerler üzerinde anlaşılır ve Salih eylemlerde zuhurda görünürler.

Bilimde ise tümellere yabancılaşırız. Bilim nesneye bakar, tümellere bakmaz. Bilmesinin nesnesi neyse onun üzerinden deney ve gözlemini yapar. Odaklandığı nokta odur. Bu sebeple bilim tümellere örtülüdür. Eğer, bilimde bildiklerimizle hayrete erersek, tümellerde tavırda bulunan Hakk Teala'ya hayranlığa taşınırsak bilimin örtüklüğünden – kafir- kurtuluruz. Hayret eşya üzerinden, hayranlık şahıs üzerinden olur. Böylece Cenab-ı Hakk'a hayran olur. O'nun yaptığı işe hayret ederiz. Hayret hayranlığın başlangıcıdır. İnsana önce hayret edersiniz, sonra hayret ettiğiniz şeylerle hayranlığınız başlar.

Hayret ve Hayranlık makamını peygamberlerde izlersek eğer en yüksek düzeyde Hz. Musa (a.s.)'da tecelli eder. Sebeplere bakıyor, sebeplerdeki ilişkilerde olan şeylere hayret uyanıyor. Ondan sonra da her işinde Hakk'a karşı hayranlık uyanıyor. Onun için dağa tecelli ettiğinde Musa bayıldı derler, hayranlık bayılmaktır. Bayılmakla kastedilen hayret ve hayranlık arasındaki geçişteki halimizdir. Dağa (benlik), sebepler üzerinden tecelli ettiği zaman benlik dağı yok olur. Benlik dağı üzerinde kişi kendini unuttur ve yokluğa erişirse hayret ve hayranlığa taşınır. Hayret ettiğiniz şeyin üzerinde kendinizi unutursunuz. Hayran olduğunuz şeyin üzerinde ise kendiniz, aklınıza bile gelmez.

Tümellere iyilik, doğruluk, güzellik'ten bakarsak; iyilik varlık vermektir. Kainatta varlık vermek önceliklidir.

İyilikte bir eylem üzeri kararlılık doğruluktur.

Güzellik ise bu ikisinin sonucu ortaya çıkan şeydir.

Âlemde haddinden fazla tüketen bir tek insandır. Doğada her şey varlık verme üzerine kurulmuştur. Ekolojik düzeyde her şey bir ölçü, doğruluk, karar üzerine yaratılmıştır. Bir şeyin ölçü üzerine yaratılmış olması o şeyin doğruluğudur. Bu noktada her şey bir estetik içerir.

Yeter ki o nazardan baka bilelim. Ne zaman ki bir doğaya, bir manzaraya bakarsınız ve o an kendinizi unutup o manzarayı seyre dalarsınız... İşte o zaman Rahmani yet sizde tecelli etmiştir. Ve ya Rahmani yetinin cazibesıyla kendinizi unutmuş, hayranlıkla -hayretler içersin de; eylemde gerçekleşir doğayı izliyorsunuzdur. Doğaya hayran olunmaz da oradaki tecelliye hayran bırakıyordur Hakk sizi.

Bu doğrultuda bakarsak hayret ve hayranlığa ermediğimiz sürece bilimin bize getirdiği hiçbir şeye bilgiler noktasında Cenab-ı Hakk'ı bulamayız, tümeller düzeyinde, tavırlarda bulamayız. Tümellere inanırız. İyilik, doğruluk ve güzelliğe inanır ve yaşantımızda deneyimleriz. Doğruluğunu yaşantımızda somut bir şekilde görürüz.

Tümeller ontolojik olarak psikolojik düzeyde hal ve davranışlarımızda görünüşe çıkarlar. Bilimde bilme vardır, hayret ve hayranlık düzeyinde psikolojinize sirayet etmezse bildiklerinizle örtülü kalırsınız.

Efendimiz: “Ya Rabbi, faydasız ilimden sana sığınırım.”

Bunu duyunca biraz şoklandım; Resulullah'ın böyle bir şey söylemesine imkân yok, faydasız ilim olmaz, faydasız bile olsa dolaylı yoldan bir şeye faydası dokunur. ‘Bunun sebebi nedir’ diye düşündüm. Bireysel olarak baktığımız zaman faydasız ilim dediği şey Hakk'tan beri bırakan ilimdir. Bilgiden yana bir şey bilebilirsiniz ama ahlakınızda göstermezseniz, ilminizle kendinize varlık verirsiniz Cenab-ı Hakk'ın diğer sıfatlarına örtülü kalırsınız, yalnızca Alim'i yaşarsınız.

Öğretimle olmuyor. Hiçbir zaman da olmadı. Deneyimle olur, tümelleri yaşayacak ve yaşantınızda göstereceksiniz. Bunun temelide dindir. Dinci değil, dindar olduğunuzda yaşantınız tümellerledir. “Din güzel ahlaktan ibarettir.”(Hadisi Şerif)

Hayret ve hayranlık tümellere nizam ve mizanda –ölçüde ve ölçü üzeri- hareket etmemize belirleyici psikolojik durumlarıdır.

Metin Baba bir sohbetinde İslam'ın şartı beştir, ben şimdi beş tane daha ekliyorum diyerek sıralıyor, tabi bilim düzeyinde:

- 1- Kuantum
- 2- Diyalektik
- 3- Sibernetik
- 4- Holografik
- 5- Psikoloji (bunu ben ekledim)
- 6- Konvisiyon –değişim-

Kuantum, nur deryasıdır, tanecikler âlemi kadar. Batı henüz bu dünyanın kapısını tık tıklatıyor. Taneciklerin hareketi üzerine tanecikleri belirleme. Tık tık aşamasındalar, görmeye kadar gider bu iş. Kamiller görüyorsa demek ki daha yolları var demektir.

Diyalektik; her şeyi zıttı ile kavrama, zıttı üzerinden bilmeye çalışmak. Kıyas ilmi, eski dilde ilmi-cedel. Kıyaslarla bilmeye çalışmak, kıyaslarla meseleyi daha ileriye taşımak.

Sibernetik, sevk ve idare bilimi, güdüm bilimidir. En önemli argümanı kendi içinde beslenimli olarak dönüşüm. Bütün kâinat sibernetiktir.

Bu bilimleri alarak ilkesel olarak âlemi daha iyi okuyabiliriz, ontolojik düzeyde.

Bu bilimlerin ışığında âlemdaki okumamızı daha netleştiririz.

Sibernetikteki ilkeyi alarak Hakk'ın tavrı olarak okursak değişir.

Kur'an'dan örnekleyelim; diyalektikten verecek olursak Kur'an'ın kendisi yaşamsal olarak yaşam kitabıdır; her mertebede şeytaniyla beraber daha üstün bir mertebeye taşınma, ama şeytaniyla beraber yeni bir mertebenin üstüne taşınma olayı çıkar ortaya.

Yani Âdem'e geldik karşımızda bir azazil, azazili aştık iblis, iblisi aştık, şeytan. İbrahim'e geliriz Nemrut, Musa'ya geliriz Firavun, İsa'ya doğru gittiğimizde karşımıza Roma devi çıkar, nefis devi, nefis

ejderhası, istediğini istediği gibi yaşayan keyif deryasında yaşayan bir dev, dini menfaatleri doğrultusunda yaşayan din âlimleri çıkar.

Resulullah'a geldiğimizde Ebu Cehiller çıkar.

Her bir mertebede o mertebenin şeytanını aşmadığımız sürece veya o şeytanları kıyasınıza taşımadığınız sürece ne yapacağınızı bilemezsiniz. Şeytaniyet bir ahlaktır. Peygamberlerde bizzat karşısında olur, sizde içsel olur; kibir, vesvese. "Kur'an ve insan ikiz kardeşiniz gibidir" buyurulmuş. İkiz kardeşinizi açıp okuyun.

İlmiyle kendine varlık veren, 'beni ondan üstün yarattın'; kibir.

Nemruta gidin; vesvese. İlim geliyor ama 'acaba'ları var.

Kural şu, duyduğuna iman ve itaat et. Duyduysan iman et ve yürü. O sırada hikmeti sana açık değildir, es geç, diğer ayetlerle yürü, belki ilerde onun da kapısı sana açılacak.

Bu noktadan döndüğünüzde şeytanınız sizinledir, ola ki vesvese gelir ola ki Allah'ın size verdikleriyle size varlık verme gelir.

İşte o zaman şımarıklık sizden gider, taviziniz yok, Peygamber ahlakına büründüğünüz zaman.

İbrahim, taviz vermiyor vesveseye karşı... Huccet; kesin delil demek ve bu sizde vesvesenin giderilmesini sağlar.

Nemrut= Vesvese

Firavun= Kibir

Huccet, İbrahim mertebesinin halidir. Şüpheniz mi var? Size bir şey gösterildi ise ondan taviz vermeyin. İlkel olarak Kur'an ve Hadis, size yaşantınızda ne olmasını gösteriyorsa, taviz vermeyin. Vesveseye düşmeyin ki yürüyüşünüz sağlam olsun.

Kibirli şahsın, tövbesi olmaz. Hep kendini doğru biliyor.

Tövbe tevazuyla olan bir şeydir. Hz. Âdem topraktan yaratılıyla tevazuya dayanır. Başını secdeye koyarak tövbe edendir.

Sibernetik; Kur'an da sıkça zikredilen bir şeydir bu; 'Hakk'tan geldiniz Hakk'a geri döndürüleceksiniz'. Her şey aslına rücu eder. İki taraflı yaratılışımız vardır; âlemi safilin ve ruhani âlem üzerine, bu sebeple dönüş ikidir bizde. Birinci dönüşümüz âleme bakışımızdan halka rücumuzdur, topraktan olan ihtiyaçlarımız sebebi. İkincisi ruhani ihtiyacımızdan ötürü Hakk'a rücu ediş. İstesek de istemesek de her insanın gönlünde Cenab-ı Hakk'a karşı bir meyil vardır. Ona inanma meyili, fitratında vardır. İlk doğduğunda kendisine iman etmeyi vermiştir.

Bilimde şu an bir teori var; Tanrıya inanmak insanın genetiğinde vardır diyorlar. Bu bağlamda biz biliyoruz ki her çocuk mümin doğar. Kendi varlık sıfatları üzerine eminlikte hareket başlar yani içgüdüsel. İçgüdüsel düzeyde Hakk'ın tavırlarıdır. Arıya vahy ettik diyor, arı, dolaylı olarak ne yapacağını bilir zaten. Çocukluk yaşının bitişi 12 yaşlara kadardır. Bu yaştan sonra çocukta haz, menfaat, vs. çıkar, anlayışa taşınmaya başlar. Kur'an'ın tabiriyle çocuk ölür. Onlar ölüdür diyor Kur'an. Ölüm dediğimiz şey bitmektir. Ahirette ölüm yok. Ölüm dediğimiz bitmektir. Azap var, ölmek yok.

Tayyi mekânı bu âlemde yapanlar tayyi zamanı da bu âlemde yapabilirler.

İç âlemlerde (günümüzde paralel evren) bulunan mekânlara seyahat yapabilirler. Bu seyahatlerde korkacağımız durumlar da olabilir. Korku insanı kendine döndürür, korkmazsak kendimize dönemeyiz. Allah'a şükür ediyorum beni korkak yaratmış. Geleceğe dair, yaşantınıza dair endişe, kaygı ve umutlarınız korkunun bir parçasıdır.

Halk tarafıyla kendimize döner hüviyet veririz. Manevi tarafıyla da Hakk ile kendimize varlık bulur ve Ona yükseliriz. Ciraç ve Miraç. Vicdanınız varsa karakterinizde değişimler olur ama muhabbet ve sevginiz varsa dönüşürsünüz. Yolda iki doğuş olur. Ya Hakkı içinizden doğuracaksınız ya da Hakk'la doğacaksınız. . Bir kendileri vardır, bir de talepleri; bu müritlerin halidir. İkincisi muratların halidir; talep

etmezler, talep edilendir onlar. Hususi bir yaratılışları vardır, günümüzde yetenek diyorlar. Yaratılışları itibariyle Cenab-ı Hakk'ın kendisine bizzat gebedirler. Cenab-ı Hakk'ın tecellisi bizzat üzerindeyken kendi varlığını unuttur kişi.

Holografik bilimi teoridir. Kur'an da levhalar diye geçer. Her şeyi levhalarda zapt etmişizdir der. Yasin suresinde de bir kütükten bahis eder. Biyolojide yorumladığımızda genetiğe kadar yorumlanır. Levhalar genomlarımızdır derler.

Kuantum düzeyinde işlendiği zaman ise Hazreti Resulullah'ın Nuru'dur. Cenab-ı Hakk bütün âlemde ne yapacaksa, evvela ona kayıt eder, üç boyutlu görünüm olarak kayıt eder, dalga dalga tüm tanecikler o kayıt edilen şeyin ortaya çıkması için hareket ederler. Bu sebeple diyor: "Habibim seni yaratmasaydım kâinatı yaratmazdım." Temelde olan O'nun nurudur. Üstadı sani dediğimiz nurun kendisidir.

Psikoloji, hal ildir, tasavvufta yüzyıllardır yapılan şey.

Psikolojik veya sosyolojik düzeyde düşünün ki bir şeyde bir rahatsızlık varsa orada bir haksızlık, bir şeyin hakkını vermeme vardır.

Bir şeyin hakkı verilmediyse orada problem oluşuyor. Bedeninizin, halkınızın veya nefsinizin...

Hakkını ver, kurtul.

Bizim dinimizde keşif olmak, kaçmak yoktur. Her şeyin hakkını vererek yaşamak vardır. "Allah'ın sana helal kıldığına sen ne diye nefsin haram ediyorsun" Bu uyarı Efendimiz'e dir. Nefsin hakkını ver, yoksa ileride patlak verir. Her şeyin hakkını verirseniz psikolojik olarak rahatsızlığınız olmaz ve bunu ilkesel olarak yaşarsanız, haklar üzerinde sabitleşirseniz, karakterinizde dengeli, ilişkilerinizde

uyumu yakaladıktan sonra, ahlakınızdan taviz vermemiş olarak, en güzel karakterde, kâmil bir insan olursunuz.

◇ *İsraf ve kanaat üzerine bir soruya;*

“Şeytan sizi fakirlikle korkutur yani vesvese verir” Rahatlığı ibadete çevirebilirsiniz; daha rahat ilim öğrenebilir ve koşturabilirsiniz. Elinizdeki nimeti hangi kiblede kullanacaksınız? Hangi niyetle? Niyetlerimiz kiblemizi belirler.

☞ *Allah’u Teâlâ sana mal verir. Sende Allah’ı unuttur, mala sarılırsan o malı sana kara bir perde yapar. Dünyayı ve ahreti göremez olursun. Yalnız malı bilir, sadece dünya malını görürsün. Çoğu zaman bu mal hâl sahibini zelil eder. Çünkü sen asıl nimet vereni unuttun. Nimetle meşgul olduğunda elinden alınır. Seni değiştirir. Zelil ve fakir eder.*

Eğer o mal, mülk seni meşgul etmezde ibadetinle uğraşırsan mal sana bir hediye olarak verilmiş olur. Bir tanesi bile eksilmez. Mal ve mülk sana hizmetçi olur. Sende Yaradana ibadet edersin. Böylece dünyada rahat, güzel geçinirsin. Ahirette ise Sıddıklar, şehitler, Salihlerle beraber olursun. Mevkin artar, yücelirsin.

Demek ki zenginlik *Sıddıklar, şehitler, Salihlerle beraber* olmaya engel değildir. Tavsiye olan fakirlikten kasıt kendine varlık vermemektir.

İslam’a beleşten konmuşuz. Ambargo senesini bir okuyun. Onların çektikleri üzerinden biz bu gün rahattayız.

Zenginliğiniz olsun. Bu devirde maddiyat şart... Herşey için maddiyat gerekiyor. Ama onunla kendinize varlık vermeyin. Şıarmayın.

Varlığın içinde İnsan yetişmesi zordur. Ama fakirlikte bir geçiş yoludur. Zenginlikle hiç olmaz mı dersenez...

“Eksiltiriz” diyor, eğer yola girdiyeniz!

İlim için, ihtiyaçlıya yardım edebilmek için, sorumluluklarınızı yerine getirebilmek, yetişebilmek için zengin olun.

"Küfre vardırarak fakirlikten, şımartacak zenginlikten sana sığınırım" diyor Resullullah.

Bireysel olarak fakirliği tercih edebilirsiniz. Ama bu zamanda umumi olarak fakir olma hakkınız yok. Şu anda dünya şirket devletlerle gidiyor. Menfaatleri doğrultusunda ülke batırıp, çıkartıyorlar. Zengin olma hakkınız var, yoksa karşılarında durup değerlerinizi savunamaz ve yaşayamazsınız.

İnşallah bizim zenginlerimiz de akıllanırda kendi menfaatleri yerine ülke menfaatlerini tercih ederek iş görürler. Büyük devletlerin bizim şirketlerimizle ortaklıkları var. Bizim niye Amerika, İngiltere medyasında vs. ortaklığımız olmasın ki? Ama kullanmak adına değil, ayakta kalmak adına...

Bizim saldırı kültürümüz yok, dokumuzda yok. Hiç olmazsa kendimizi savunalım...

Bu gün Benim Emre'de karar kılan diyoruz, bu gün o doğuşu okuyalım...

Emre - Şeytan da haktır. Şimdiye kadar anlayamamışlar, her şey Haktır. Merkebi kaybolan onu bulunca, "Bu benim hakkımdır" diye hak iddia etmez mi? Hak bir sıfattır. Allah'ın nasıl Hâdî ve Mudill sıfatları varsa, Hak (gerçek) da bir sıfattır. "Kanaat köşkünde benim oturan" diye başlayan Doğuşu söyleyince, belki bir ay tövbe istiğfar ettim. Sonra da tövbe ettiğime tövbe ettim. Çünkü söyleyen ben değildim. (Bahsi geçen Doğuş şudur):

Kanaat köşkünde benim oturan!
Sabır ellerine mekânı kuran!
Bildim: gelip geçer, durmadan devran,
Nasib-eylemiştir Hazret-i Rahman.

Bütün varlıkların sâhibi, ben'im!
"Nefhtü" canımdır, her varlık: Tenim,
"Fîhi min Rûhî"yi söyleyen, ben'im!
Bu sözlerden anlar, kimde var îman.

Sadık olanlara derim haberi,
çünkü onlar durmaz, hiç benden geri,
Sâdıklarım girer candan içeri:
Bilip inanmışlar, kalmamıştır zan.

Kimse bilmez, nice beden giyerim...
Devran her varlıktır, "âdem"dir yerim,
Aslım "Vâhid" dürür, yoktur diğeri,
"Nokta" iken beni görürler elvan.

Yine ben'im elvan gören, gözlerden,
Ben severim, hiç ayrılmam sizlerden,
"Tecellîm" var, Aşk için dilsizlerden:
Aşkım nerde, ben orada kurdum mekân,

âşık olur, kalmaz benim kararım,
Aşk bulur, beni benden ararım,
âşık görsem, kalmaz hiç benim vârim,
İnanmazsan, târif-ediyor Kur'ân.

Ben yarattım, âdeme verdim kanı,
Nefheyledim ona, ben verdim canı,
Musallat eyledim derhâl, Şeytanı,
çün bilirim: âdeme etmez îmân.

âdem içinde gizlenen, ben idim,
Ervahlara: secde eyleyin! dedim,

Ben secdede o Şeytanı görmedim
Baktım gördüm: odur inatta duran.

Yine ben'im ona veren inadı,
Secde etse, kabûl-olur murâdı,
âdem ile etmemeli cihâdı,
İnatlıktan, başına verdim tûfan.

Devir-ettim, görün "hâli hâzırı".
Ben'im, bütün devr-edenin nâzırı;
Delîl-ettim, arayana Hızırı,

Beni bulur, bilip, Hızıra uyan.

Ben ederim âdemden beri devri,
Kâh ölürüm, kâh olurum ben diri,
Gezdiririm "Hak" denilen cevheri,
Şimdi ben'im (Emre)de karar kılan.

Şimdi Emre'yi mi göreceğiz, ondaki Hakk'ın tecellilerini mi? Bu iman meselesi...

Emre ne mubarek adam! Hakk zuhur etmiş...

Hakk'ı gör, orada...

◆ Hocam zenginlikte izafi bir kavram... Kime göre zengin, kime göre fakiriz?

Eyvallah. Kassetmek istediğim ülke olardı. Fakir olma lüksümüz yok. Avrupalı'ya niye veriyor? Allah Rahman'dır. Çalışana veririm, diyor.

"Şeytan sizi fakirlikte korkutur" diyor. Bakın vesvese! Fakir olacaksınız demiyor, korkutur diyor. Küçük mücadeleler içerisinde büyük mücadeleyi unutabiliyoruz.

Bireysel olarak mücadele haktır. Fakirliği tercih edebiliriz. Ama umumi dairede buna hakkımız yok.

Rahatlığın içerisinde Hakk'ı bulmak çok zordur, amenna. Ama rahatlığı ibadete çevirebilirsiniz.

Neye kıyasen fakirlik? Halimize bakarsak eskilerin bir padişahından daha rahatız.

Günümüzde kişisel olarak zenginleşmeye başladığında bu nimeti toplum adına değil, kişisel ihtiyaçlarımız adına harcamaya başladık; müslümanım kimliği altında. Efendimizin, “ ümmetim için gizli şirk başlamıştır” dediklerinden birisi budur.

Mührü Süleyman'ın parmağında taşı ama ona takılma.

Evrensel olarak yani herkes için iyi, herkes için güzel, herkes için cömert olabilmeliyiz. Sadece, kendimiz için değil.

Allah zenginliği bir şart üzerine verir; fakirin hakkı üzerine verir. Zengin, fakiriyle işçisiyle zengin olur. Tabanını unutmayacaksın. Geri vermesini bilecek bir zenginlik... Malını vermenin dindeki adı; zekât'tır. Zekât'ı ver, malını temizle. Vermek gerçekten zordur.

“Sevdiklerinizden vermediğiniz sürece tam-kâmil iman etmiş olmazsınız” Hadisi Şerif.

Bu bireysel bir söylevdir. Düsturumuz budur amenna, ancak şu an ki durumdan baktığımızda fakir olma lüksümüz yok. Ama burjuva dediğimiz noktada, mala tapınan bir şekilde, hizmete soyunmamış bir zenginlikle zengin olma hakkımız da yok.

Başka bir açıdan; Ahirette Allah, sen niye zengin oldun diye sorgu sual yapmaz, verdiğim malı nerede kullandın diye sorgu sual eder. Aldığınız nefese kadar sorgu sual... Ameller niyetlere göredir ve hepsini 'Allah için'e çevirdiğinizde sorgu sualiniz biter.

❖ *Geleceğe dair gelecek olan belaları tolere edebilir miyiz?*

Dua, malın sadakasını vermek, vs.

Mülkün sahibi Allah'tır, size mülkünden vermiş. Mülkün varisçisi de biziz diyor. O yüzden serveti Hakk uğruna kullanın. Pir Geylani Hazretleri. İلمي Kimya'ya hâkim; Maddenin kimyasına tesir edecek kadar kudretli bir şahıs. Atının üzengisine kadar altın olduğu söylenir. Çok zengin bir şahıs...

Arzularınıza göre değil, ihtiyaçlarınıza göre harcadığınız... Ferrarisi olanın gönlünde yeride vardır. Küheylanımız olmasında atımız olsun.

İsrafa kaçmazsak daha fazla ihtiyaçlıya yetişebilirsiniz.

Gani gani versin, Allah'a hizmet edin.

◆ *Zikir İlahi hakkında?*

Zikir, anıştır.

İki noktadan incelemek gerekirse; ahlaki olarak zikir yani Cenab-ı Hakk'ın sıfatlarını bu âlemde eylemlerde göstermek ve bu sıfatları eylemlerimizde anıya taşımak... Ben halife yaratacağım ayeti üzerine zikre taşımak.

İkinci zikir ise lâfzîdir, kavramsaldır. Allah'ın esmalarını, ayetlerini iki türlü zikre taşırız; cehri ve hafi. Sesli –Cehri. Hafi zikirde; Dil damağa yapıştırılır sadece beyin gücüyle, kalbe verilmesi o yüzdendir. Hafi olan zikirde ise sinir sistemi faal çalışır. Cehri(sesli) zikirde kan dolaşımında yüksek derecede enerji akışı başlar. Hafi(sessiz) olan sinir sistemini çok etkiler. Cehri (sesli) olan kan dolaşımını çok etkiler. Söylediğiniz zikirlere göre, sinir sisteminizdeki dolaşımınız, enerji merkezlerindeki enerji akışınız, farklı noktalardaki esmalar la biçim kazanır. Bu biçim kazanış iki türlü yapılı;

Safiyane bir halde Allah'ı zikir etmek: “Zikir büyük işlerdendir, bir bilerseniz” Hz. Yunus kıssasıyla şuuru muza taşır, bunu. Balığın karnında ettiği dua vardır. Allah şöyle der “ eğer çok zikredenlerden olmasaydın” .

Cehri zikirde kerametvari olayların tezahürü daha güçlü olur. Çünkü moleküler düzeyde enerji akışınız fazlalaşır. Isı düzeyiniz yükselir. Isı=ışın=enerji salınımı. Enerji salınımınız fazlalaşır. Moleküler düzeyde yüksek seviyelere varır.

Hafi zikirde sinir sisteminizdeki enerji akımınız fazlalaşır. Ve bu akış üzerinden âlemde birçok ilişkilere girebilirsiniz. Birincisi amatörce, safiyane halde yapılıyor. İman ehlinin yaptığı gibi... Ehil kimselerden alınan dersler gibi. İkincisi biraz daha profesyonel olanı; havas ilmi. Belli riyazatlar doğrultusunda yapılan zikirdir. Bunu yapmanın sebebi ise ya bir cini bağlamak ya da bir meleği huddam edinmektir. Huddem=hademe=hizmetçi=hizmetine almak.

La ilahe illallah'ın bir meleği vardır; mavi ve beyaz renkte olur. Bu meleği huddeminiz yaparsanız istediğiniz insana muhabbetli istediğiniz insanı da muhabbetten geri bırakabilirsiniz. La ilahe illallah muhabbetin ve tevhidin meleğini taşır. Efendimiz, hicret edeceği zaman, kalabalığın önünden geçerken "Önlerinden ve arkalarından set çekmişizdir" ayetini okuyarak (zikri yaparak) önlerinden geçiyor. Üzerlerine de hafiften bir toprak atıyor, gözlerini kapatıyor ve önlerinden geçiyor. Yaptığı dua ile bağlıyor.

Bunun temeli şudur; enerji-lafız, ister sesli olsun, ister sessiz; zikretmeye başladığınız anda âlemde kuantum düzeyinde dokunmaya başlamışsınız demektir. O isim hareket etmeye başlamıştır. Bir taraftan sizin kendiniz, o zikri ilahide enerjinize biçim verirken ses ile -ister hafi ister sesli olsun fark etmez- bir taraftan da Allah'ın lütfu ihسانیyla (Kavil âlemi –melekler âlemi- asıl âlemi- dediğimiz yerde) meleklerin yaratılışında üç tane önemli nokta var; biçim. Ses içeriktir. İçerik olarak ses... Titreşim noktasında; nerede bir titreşim varsa orada ses vardır. Oradaki meleklerin yaratılışı nurdan ve titreşim üzerinedir, zikri ilahi üzerinedir. Her meleğin yaratıldığı bir esma, sıfat, tavır, ayet vardır. Kendi yaratılışları (iç dinamikleri) bakımından bir esmayı barındırırlar. Diyelim ki siz Rahman sıfatını zikir ediyorsunuz, rahman meleğini çağırıyorsunuz demektir. Sesleniş, davettir. Havas ilmi bu

doğrultuda hareket eder. Aynı tını yakaladığınızda, aynı hareketi yakaladığınız anda bu o meleğin size gelişi olur. Sese gelirken yasasıyla geliyor; şunları yaparsan sana yardımcı olurum!

İş enerjisiyle alakalıdır, ne kadar kuvvetli bir enerjiniz olursa âlemde birçok yeri etkileyebilirsiniz. Zikir bunu en yüksek seviyede çıkaran bir şeydir. Yediğinizi içtiğinizi hızlı bir şekilde nura çevirir. Yüksek derecede enerji... Bazı zikirler üşütür. Bazıları ısıtır. Cehri zikirlerin çoğunda moleküler düzeyde ısınım yüksektir, hafi yapanlarda üşüme daha fazla olur. Sebebi; moleküler düzeyde etkileşimlerde ısınım yüksek olur. Çok latif ruh tecellilerinde zikir yaparken, moleküler düzeyde, iç âlemdeki nur tecellilerinde salınım olursa üzerinde sizi üşütür. Ne kadar çok iç âleme giderseniz üşürsünüz.

Bunlar ehli olmadan yapılmaz.

Dua zikirdir, orada çıkan sesin etkisidir.

Sesli –cehri zikirlerde kerametler daha fazla görülür. Ses ile sizden çıkan enerji yoğunluğu ile beraber ilgili meleğe iş gördürmeye kadar gidilir.

Sessiz –hafi zikir ise kalbidir. Asılların asıllarına götürür.

Zikirde gaye hizmetçi edinmek değildir. Gaye zikrettiğimiz davet ettiğimiz melekleri huddem edinmek değil onların kuvveti, yetisi, esmasının melekemiz olmasıdır. O sıfatın üzerimizde tecelli etmesi olmasıdır. Sizin bir yetiniz olmasıdır ve buna tasarruf denir.

Büyük meleklerin gelişi zikri ilahi ve riyazatlarla olur. Kişi ölüm anına gelinceye dek riyazatta olur ise büyük melekler –Cebail, Azrail, Mikail, İsrail- gelir, ikram ederler. Melekeleri yetiniz olur. Böyle zatların – Abdül Kadir Geylani bunlardan biridir- yapamayacakları iş yoktur. Tayi mekân, tayi zaman, devran içinde devran halk etmek, kişiyi halden hale geçirmek...

Bir nazarları ile dünyayı yok edebilirler. Böyle bir kuvvet veril mi? O kuvvet verilen yok etmeyle değil var etmekle meşgul olur!

Allah'ü Teâlâ himmetlerine nail eylesin. Böyle insanları rüyanızda dahi görmeyiz büyük nasiptir. Bir sadaka verin, çünkü gerçekten büyük bir nazar, nasip almışsınız demektir.

Bazı zikirler nurun salınımını arttırır, bazıları nurunüzerinizde tutuşunu kuvvetlendirir.

Zikrin bazıları İlmî Kudret, bazıları da İlmî İrfan olur- yeter ki tefekkür edin- Sizden nur salınır ama tefekkürünüz yoksa tutumu olmaya bilir. Çeşme açık ama suyu kullanmıyorsunuz! Sizden salınanın belki başkasına şifa olur. Zikir ehli bu sebeple fikir ehlide olmalı.

Zikir oruç hariç birçok ibadetten Cenab-ı Hakk'a daha yakın kılar.

Hiç yoksa 101 defa "bismillahirrahmanirrahim" çekmeye çalışın. Ve bunu Allah için, nur tecelli etsin diye yapın.

Her zikir kişinin fıtrata ve meşrebine göre farklı farklı tasarruflar oluşabilir. Ama tasarruf için uzun seneler gerekir.

Zikir ile üzerinizde nur tecelli ederken eğer zevkiniz varsa o mertebenin ruhanisi size gelir, size ders bile verebilir. Türlü türlü işler yapanlar var. Bir kısım zikirler kişi de tefekkür açar, bazısına görmeler, bazılarına vizyonlar açar.

Allah ile irtibata geçmişsinizdir. Hafi'den ses gelir.

Bunu hazine aramak için kullananlar bile var. Allah esirgesin!

Ne için yapıyorsanız Allah karşılığını verir. Kibleniz Allah olsun. O melek gelsin hizmet etsin vs. değil! Allah'ı isteyin.

◇ *İstememeyi istemek?*

O bir mertebe halinde öyledir. Kişi muhabbetullah a ermişse isteyeceği bir şey kalmamıştır. Gayri iradi olarak dahi isteği olan neyi istesin ki! Rıza halindedir.

Meseleleri mertebelere göre okumak lazım. Öyle bir yere gelirsiniz ki hiçbir şey istemezsiniz. İstekte ikilik vardır. 'Aşık kula kıl kadar ayrılık zor gelir'

Metin Babanın bir hikâyesi vardır; kişi seyru süluka girdiyse başına her şey gelir, adamı tığ gibi yaparlar.

'Ne varlığa sevinirim ne yokluğa yerinirim' diyor. Bir Melami Şeyh'i geliyor yanlarına 'Deme evlat' diyor, bir daha, bir daha... Bir yasa çıkıyor tüm serveti gidiyor. 'Şimdi söyleyebilirsin evlat' diyor.

Yerinmem dedin, gel hakkını ver derler!

Söz hüküm taşır. Sözlerinize dikkat edin. Delilsiz konuşmamaya çalışın. Özellikle seyri sulukta –yolda giderken- dikkat etmek lazım... Anda işleri, hesapları görülür. Mertebenin hakkını vermişe rast gelirsiniz, hakkını ister sözünüzün.

Dilinizi tutun. "Benim gördüklerimi bilseydiniz" diyor Resullulah.

Resullulah diyor; İbadet ehli gördü, durmadı, riyazat – yeme, içme- ehli gördü, durmadı; sohbet ehli gördü, oturdu sohbet etti...

En büyük zikir muhabbetullahtır. Muhabbettir canın mayası. Muhabbet eden Hakk'ın nuruyla, nur salınımıyla sizi besler, mayalar, değişim ve dönüşümlerine sebebiyet verir. Eğer değişimleri kuvvetliyse karakterlerine, vicdanları kuvvetliyse prensipli bir yaşama taşıyarak karakterlerine değişime sebebiyet verir. Allah onlardan eylesin inşallah.

Bismillahirrahmanirrahim korunma ayetidir, hem sizi hem ailenizi korur.

Lailahe illallah çekerseniz 70 000 den az çekmeyin. Bu sayıda kemal olur, davet olur. Melekeniz olarak verilir ise ne mutlu size... Ve dua edin, hediye edin. İman ile çekerseniz!

Essalatü vesselamü aleyke ya seyidi ya resullulah; özel bir zikirdir. Geldiğiniz makamın resulü sizi korur ve himmet eder. Namazdan sonra 20 defa, daha fazla değil.

“Allahümme salli ala seyidina Muhammedin ve ala âli Muhammed” Hem Resullulah’a hemde ehli beytine davet vardır. Bereket eline bağlanırsınız. (Büyük velilerin çoğu ehli beyttir.) 21 defa yeterlidir.

Sabah zikirlerinizi cehri, akşam zikirlerinizi hafi çekebilirsiniz. Zikrin ağırlığı ile işleriniz aksamasın.

Hafi zikiri Hz. Ebu Bekir’e Resullulah mağarada vermiştir.

Rabıtayla çekilmesi eftaldir. Hem sizi korurlar hemde kaynağından beslenirsiniz. Çekerken sıkılırsınız. Zaten sıkılasınız diye verilmiş. “Biz senin göğsünü genişletmedik mi” Neyle genişlettiler?

Kabul alanınız ne kadar çoksa göğsünüz o kadar geniştir!

Siz Allah’ı Kerim olarak anıyorsanız siz Kerim olursunuz. Siz cömert olmadan o size cömert olmaz. Sizin amelinize göre size tavır verir, hüküm verir, size öyle görünür. ‘Kim neyle baktı, onunla göründü’ Azamatle bakan azameti, merhametle bakan merhameti!

Zikri İlahî’deyken vizyonlarınız artar da yakaza düzeyinde bir şeyler görürseniz korkmayın. Birisi size zarar vermek isterse zaten verir. Size göründüyse zarar vermeyecek bir şeydir. Vizyonlara aldanmayın, melekeniz, yetiniz olana kadar.

Kimler kimler gelir, ampul gibi yanarsınız. Işıl ışıl gezinen insanlar vardır. Cinlerde sizi ziyarete gelir, ruhanilerde... Korkmayın!

Ayetel kürsi müminin silahıdır. Sizi korurur. Şerlileri perişan eder, ama kimseyi perişan etme hakkımızda yok, onu söyleyelim.

Bu yüzden Besmele ile başlayın, ayetel kürsi okuyarak zikre başlayın.

Ardından Fatiha gelir. 101 defa okursanız meleği tecelli eder. Aynı zamanda Şifa ayetleridir.

Hiç yoksa günde 1 Yasin okumaya çalışın. İmanın suresidir.

Mülk suresi okuyana kabir azabı yoktur, diyor Resullulah. Bunu ateşli beden hastalıkları için okuyan evliyullah var. Beden kabir, azab- ateş! Önemli olan niyet, kodluyorsunuz.

Amerrasulü himmet tir; himmet kapısını açar. Okuyanda hem iman hem fikri zengilik çok olur.

Özeliniz özeliniz olsun. Güzel şeyler hediye ederler, söylerlerse namahreminiz olsun. Efendi'ye bile söylemeyin, zaten Efendi ise bilir.

Gayret eder emek verirseniz –amelinizle, tefekkürünüzle- sizde olanı kimse alamaz. Gayret edin sizin olsun. Onun, bunun verdiğini geri alabilirler. Varlığınız olursa siz ölmeden kimse alamaz. Çünkü emek varlığınıza sirayet eder. Emeğinizle size yakın gelmiş, Hakk varlığından varlık vermiştir.

Eskiler 'Ayağınıza taş değse üstadınızdan bilin ' derlerdi. Bu yol yürüyüşünüzde sizinle beraberdir, himmetleri vardır manasına gelir. Bu devirde kişinin kendine göre yetişme olduğu için 'ayağınıza taş deyse nefsinizden bilin' Allah'ü Teâlâ kullarına zulmedici değildir, nefislerinizin ettiğini bulursunuz. Taş niye deydi, ona bakın. Taş deysede yola devam ediyorsanız, sizde de bir şeyler olmuşsa, onu kimse alamaz.

Hakk için çekin, unuttun gitsin...

Çalışın, gayret edin!

Allah için yaşayın, nefesiniz dahi O'nun için olsun.

Zikir tehlikeli bir iştir. Tefekkür etmeye çalışın. Önceliğiniz tefekkür olsun! "İlim müminin kadınına da erkeğine de farzdır" İlim olmasa nasıl korunacak, Allah'a nasıl şahit olacaksınız!

Gözü kör olanlar, oturarak yapıyorsanız kan dolaşımınız etkilenir, felçe kadar götürebilir, yazık olur. Yürürken, otururken çekin. Zikir çekerken rahat olmaya çalışın.

Ramazan ayı hepimize mübarek olsun. Bir gün öncesinden karşılamaya çalışın. Lailahe illallah'ın ayıdır. Okumaya çalışın. Hediye edin, vatana hediye edin. Verdikçe paylaşırsınız.

Güzel şeyler yapın ki güzel şeyler bulasınız...

İbadetlerinizden tad almak isterseniz;

Allah için yapın. Öyle olması gerektiği için yapın. Tad alın. Zevk edin!

Yine de tad alamıyorsanız niyetinizi kontrol edin! Samimi misiniz?

İbadetler çetin ceviz gibidir. Zevki sonunda gelir. Samimi ve devamlı olun ki sonunda huzuru bulasınız.

14.07.2013 - Fütuhu'l Gayb Okuması

Halil İbrahim GENÇ

O zaman herkes kendi meşrebinde söylüyorsa, neye inanacağız?

Hak olanı alacağız, gerçek olanı alacağız. Gerçek olan evrenseldir, daimdir ve onunla yürürüz. Bu sebeple falan tarihte yaşayan evliyanın hayatının anlatılması bize bir şey ifade etmez. Duygularımızı canlandırabilir, mit noktasında ve bu önem arz eder; idol olması bakımından ideal olması, ahlak kazandırması, vicdanımız adına da önemli bir şeydir. Lakin nakil noktasında kalırsak işte o zaman onları öldürürüz.

Resulullah'tan bahis ediyoruz; şöyle giyiniyordu böyle yapıyordu... Öldürüyoruz!

Ben de yapayım diyoruz; o zamanın şartlarına göre en iyisi o idi. Metin Bobaroğlu'nun yanında sohbet ediyoruz. Pisagor'un meyvesini- aklını- ahlakını- fikirlerini-melekesini anlatmasını istedim bir arkadaştan... Bir kişi detaylı bir şekilde tarif etti, müzik dehası, matematik dehası vs. e, peki, ne söylemiş Pisagor? Bu yok. Yaşantısı önemli değil, önemli olan bıraktığı mirastır, ahlakıdır.

Bu bağlamda;

Hak olan söylemin kendisidir, kim söylemiş ise söylemiş, söyleyen önemli değil. Sureten sünnet ve Sireten sünnet; bu Rasulullah'ın iki sünnetidir. Sureten Sünneti, ahkâma göre değişmiştir; misvak kullanmak, sakal bırakmak, saç kesmek, cübbe giymek vs. Suret ile olacak bir şey değil bu; Allah suretlerinize değil özlerinize bakar, diyor.

Giyinmenin iki türlü sebebi vardır; Kâinat koşullarından korunmak ve dinsel gerek olarak kişinin fitratı ve hayâsı gereği giyinmesidir.

Örtünmesidir. Bu da El-Settar esması doğrultusunda gerçekleşir. Hal-ahlak elbiseleriyle de örtünmeyi vermiş. Normal giysilerle de örtünmeyi vermiş; kendinizi aşikâr etmeyin. Bu da El-Settar esmasına göre verilmiş. Peki, bunu neye göre alacağız? Herkes kendi esmasına göre bir hak esmasının binlerce tecellisi var. Mavinin bile; insanoğlunun görmediği nice mavi var.

Yani bir esmasının binlerce tecellisi var. Hangi bir esmasının hakkı üzerine tecellisine bakacağız? O zaman hüsnü zan olacak. Sireten sünnet çok önemli, kabul üzerine olacak.

Sireten sünnet; hüsnü zan üzerine olmaktır, hizmet üzerine olmaktır, Hakk için yaşamak, fakr üzere olmaktır. Bu bir şablon gibidir; ne kadar hizmette, ne kadar hüsnü zanda, ne kadar fakr ise o kadar Muhammedi'dir. Öldürmez, ahlakıyla diriliriz.

Kılık kıyafetini taklit etmek; çocuğun ebeveynine özenmesi gibidir, çocukluk evresidir, amenna, bir katkısı vardır, olumsuzlamıyorum. Çocukluk evresini aştıktan sonra insan, doğası gereği hareket etmek zorundadır. Çocuk özenebilir ama doğasını bulduktan sonra iradesini kullanmaya başlar, özgün fikirlerini söyler, öğrendiklerini kendi meşrebine göre değerlendirir, kendi hayatına seçimlerle yön vermek ister.

Bu bağlamda bakıldığında, nasıl olacak da başkalarının yaşamasından kurtulacağız?

"Hikmet, müminin kayıp hazinesidir, nerede bulursa alsın" diyor. Evvela Hakk olanı almaya azim edeceğiz. Aldıktan sonra onunla yürümesini öğreneceğiz, nerede bulursak orada boynumuzu bükeceğiz. Hangi koşullarda alınması gerekiyorsa ona talip olma zorunluluğumuz var. Çünkü ilime, talip olunur.

Hz. Caferi Sadık'ı zamanının sözde halifesi bir gece vakti uykusundan uyandırarak yanına getirtir ve çocuklarına ilim öğretmesini ister. İlim kimsenin ayağına gitmez, ilmin ayağına gidilir, ben senin çocuklarına öğretmem, diyor.

İlimin kendine ait bir azameti vardır. İlim, talep edilendir. “De ki: Rabbim ilmimi arttır” Eğer ilim öğrenme şevkiniz yoksa zaten öğrenemezsiniz. Günlük hayat neyi gerektiriyorsa onla meşgul olursun. Düşünmek sıkıcı bir olaydır! Âşık insan düşünür, sevdiğini düşünür mesela.

Düşünmek zor bir eylemdir. Düşünce size kendinizi unutturmadığı sürece hiçbir zaman kâmil düşünemezsiniz. İnsan ne zaman özgünlüğünü, biricikliğini bulur, Rabbanî olan sıfatı üzerine yaşamaya başlar, iradesini Hakk üzeri kendinde bulur, hakkaniyetler üzerinde yaşamaya başlar ise o aman biriciklik üzerine Cenab-ı Hakk tecelli edecektir. “Rabbinizi doğru yol üzerinde bulacaksınız” diyor.

Vel ASR Suresi bir yoldur. Mekkidir.

Mekki ayetler ahlaki noktada özgünlüğe taşıyan ayetlerdir. Medini ayetler genellikle toplumsal yaşantıda kişileri şeriat noktasında terbiyeye götüren ayetlerdir. Bireysel ahlak / Toplumsal ahlak Asr, Mekkidir ve kişinin bireyselliğinde yol olur.

Has esmanızı bulduğunuzda özgün olursunuz. Varlığınızdan nur tecelli ediyor. Karakteriniz doğrultusunda biçim kazanıyor, mizaç ve meşrebınız üzerinde görünüyordur, amellerinizde o görünüyordur, hitabınızda, aldığınız ne ise Hakk’tan yana özgün bir ifadeyle sizden çıkıyordur. Artık siz, başkalarına göre değil Hakk’a göre yaşıyorsunuzdur. Erenlerin güzel bir sözü: Halka göre değil, Hakk’a göre yaşarız.

“Asra yemin ederim ki insan apaçık hüsrandır lakin iman eden, hayır ameller işleyen, Hakk’ı ve sabrı tavsiye edenler hariç”

Açalım: Bir şey üzerine yemin ediliyorsa o şeyin kıymeti vardır. Gerçekler üzerine yemin edilir. Asr, zaman ve yaşamdır. Hz. Ali asrı genelde insan yaşamı olarak zikreder. Vakit olarak zamanı paydalandırmaktır, yüz seneye asır denir. Allah, burada insanın yaşantısı üzerine yemin ediyor. Zaman ve koşullara göre etkilenebilen; özgünlüğünü ve biricikliğini bulan insan. Bu insanlara Ebâ Vakt denmiş;

Vaktin Babası. Zamana ve koşullara göre değil de şuna buna göre yaşayan yani özgünlüğünü ve biricikliğini henüz bulamamış insana ise İbnül Vakt; zamanın çocuğu demişler.

Vel Asr derken insanın yaşamına yemin ediyor insanın yaşamı iki türdür; eba vakt ve İbnül vakt... İnsanların geneli İbnül vakt üzere yaşarlar. Aslında zaman yaşamının kendisidir. Yaşamın çocuklarıdır. Burada zamanı hareket olarak alırsak; Hareketin kendisi diriliğin kendisinden gelir, dirilik hareketin kendisidir zaten. Hareketin kendisi dirilik taşır. Hadislerde taş, toprak, kütük vs ile konuşma vardır çünkü o varlığın kendisi canlıdır. Bu bağlamda herkes Külli Akıl dairesinden kendi fıtratı kadar nasip almıştır.

Erenler Asrı, zamanın kâmil olarak da tarif etmişlerdir. Çünkü kâmil demek zamanı belirleyen demektir. “Yeryüzünde kırk İbrahim meşrep, beş Musevi meşrep, üç İsevi meşrep, yedi Yusufi meşrep, Davudi ve Süleymani ikişerden, ikisi Hz. Ali ve Ebu Bekir’in meşrebi, bir tanesi de benim meşrebim üzerinedir. Ve Allah yeryüzündeki işlerini bu kulları üzerinden yapar.” Bunlar sanki Allah’ın eli gibidirler.

Yedullah= Allah eli

Kutbul Aktap: Merkez, dayanak kutup.

Tüm Varlık âleminin manâda dayanağıdır. Cenab-ı Hakk âleme bir mana verecek ise eğer evvela onun nuru üzerine tecelli ettirir. O zamanın ahlakı demektir, esması demektir çünkü. Tüm âlemde görülecek işler -hayvanat, insan işleri vs- evvela onun üzerinde tecelli eder, ondan sonra lütfu ihsan ile âleme nur düzeyinde dağılır ve herkes istidadı kadar istifa eder. Bu yüzden demişler ki önce kâmile sonra bütün âleme! Bakın bu çok fantastik gibi gelebilir ama kuantum düzeyinde düşünürseniz anlayışınıza hitap edecektir. Nur, cevher bir fabrikaya giriyor ve nasıl işlenmesi gerekiyorsa aynı anda bütün âleme meleke olarak, potansiyeli olana-istidatları kadar- nasipleri kadar-göre dağılıyor, işleniyor. Bu yüzden demişler ki hiçbir zaman, zaman

boş değildir. Zamanı ve mekânı boş bırakmaz Allah. Kıyamete yakın bırakır, o vakit mümin kulunu bırakmaz.

Mümin = Varlığından emin olunan... Bütün veliler mümindirler. Mümin Allah'ın varlığına kesin ve kati olarak iman etmiş kimsedir. Müslim ise emir ve yasalarına boyun eğen, teslim olandır. Namaz kılan, ibadetini yapan vs. Müslim... Kendi üzerinden yaşar Mümin, Allah-u âlemin varlığı üzerinden yaşar. Müslim, ibadetinin karşılığını bekleyebilir. Mümin, Allah için yapar, unuttur gider. Müminin ahlakını “ elinden, dilinden, belinden emin olunan kişi ” olarak belirtmiştir, Efendimiz.

Burada Vel asr denirken kasıt Eba Vakttir yani kıymetli olan insan.

İnsanı kâmil üzerine Allah yemin ediyor. Bazı tefsirlerde kâmil insana ayna olmadıkça insanın sonu hüsrandır deniyor. Hüsranın sonu hasrettir. Hüsrandasınız çünkü aynanızı bulmadınız demektir. Başka tefsirde: Asıl yaşayan Allah'tır biz ise fitratımız gereği ne verdiyse yaşıyoruz. Her varlık Hakkın diriliğiyle yaşar. Kader, Hakk'ı yaşamaktır. Zorunludur. Hakk, tümeller üzerine hareket eder. Dirinin kendisidir.

Toparlayayım; Burada, insana verdiği yaşam üzerine yemin ediyor, benim ile bulduğu yaşam üzerine yemin ederim ki diyor İleri götürürsek; insan beni yaşıyor, yaşamım üzerine yemin ederim ki Allah-u âlem Asr suresinde kendi üzerine yemin eder. Yaşayan O'dur çünkü...

Dehr kavramı. Dehr, benim. Dehr, geniş zaman açısı Dehr, kavramsal olarak hareketin kendisini içerir. Hareketin, kendine ait bir varlığı – durumu yoktur. Yani harekette olan benim diyor. Zaman diye bir şey yok benim tavırlarım var diyor. “Dehre küfretmeyin dehr benim” Hâsılı kelam Allah, dehre küfretmeyin, tavırda olan benim diyor.

Her zamanda Cenab-ı Hakkın ahkâmı değişebilir; bu sebeple zamana göre yetiştirin diyor Vel Asr! Bana göre değil kendilerine göre

yaşıyorlar diyor. Kendilerine göre dinler var, Hakk'a göre değil. Bir ayet ile açıklayayım: Allah katında din islâmdır. İnsan, ontolojik olarak, selametini Cenab-ı Hakk'ın katına taşır, gönlü Allah'ın beyti olur. "Kâinatı yarattım sığmadım, mümin kulun kalbine sığdım" diyor. İnsan, ALLAH Katıdır. Lütfu ihsan ile Allah'ın ahlakıyla ahlaklandığında O'nun katı olabilir.

Hüsrânı açalım: Allah'ın varlığını yaşarken Allah'la örtünmeden yaşamak, küfre varmadan. İnsan apaçık hüsrândadır; hüsrân, içerik olarak gayrılık taşıyor. İçeriğine baktığınızda bir şeyden ayrılığınız sizi hüsrânda kılar. Elinizde olan, aidiyet hissettiğiniz şeylerin elinizden çıkması sizde hüsrânlık halidir. Elinizden çıkanlara hasretiniz olur. Ve Cenab-ı Hakk kendisinden ayrılık üzerine yemin ediyor. Yani yaşayan ben iken kendisi benden ayrı- gayrı yaşıyor. "lakin iman eden, hayır ameller işleyen, Hakk'ı ve sabrı tavsiye edenler hariç" burada dört unsuru zikrediyor.

İman= Hakk'tan şüphesiz bir biçimde emin olmaktır. İki türlü gelir; birinci derecede iman doğuştan gelir. Bu gibi insanlar çocukluktan itibaren korkak bir şekilde yetiştirilirler. Allah'ın varlığından emin bir halde bulunurlar. İkinci dereceden iman ise ilmi bilgilerle âlem üzerinden delilleri ile Cenabı Allah'a ussal olarak tanık olmak doğrultusunda edinilir. Cenabı Allah'ın işlerine hayret ederler ve o hayret ile iman sonucuna ulaşırlar. Hayranlıkla O'na bağlanırlar ve imanı o şekilde bulurlar. Temelde iman vardır, hayret ve hayranlıkla ortaya çıkar.

Eşariler, amelde görmek isterler. İmanın kalbi olduğuna dair bir ayet: "de ki onlar, iman tam olarak kalplerine yerleşmemiştir, iman ettik demesinler" Mümin dediğimiz kişi elinden dilinden belinden emin olunandır. Nasıl? Kendi için yaşamıyor, hakları gözetiyor demektir. Hizmet = Allah için yapılan her şeydir.

Kendi nefsiniz için yapılan şeylerde sorgu sual vardır.

Hayırlı amel... Salih amel... İyilik, vermek demek, varlık vermek demektir. İyilik eylemi asıla bağlı olarak kimden başlıyorsa o hayır üzerinedir; “veren el alan elden üstündür” Çünkü veren hep hayır üzerinedir. Salih amel, hayır üzerine olmak, Allah için varlık vermektir. Allah'ta hayır olan şey - varlık verme- rahmet üzerinedir.

Hüsrandır derken kişi Allah'a karşı uzak düşmüştür, masivadadır. Allah'a karşı derde düşmüştür...

Hemen çareyi getiriyor; iman. Kalbi noktada emin olan kişiler, eyleminde hayır üzere olanlar, hakkı tavsiye edenler. Evrensel gerçeklilik, kalıcı olan- değişmezler hak kavramının gerçeğe ve adalete bakan iki veçhesi vardır. Gerçek olan şey hakkaniyet üzerine kendini gösterir. İnsan ancak adalet noktasında hareket ederse gerçekliğini bulur, hakkaniyetini o zaman bulur. Adalet sıfatı süreklilikle de alakadardır. Var et ki var olasınız.

Yaptığınız her güzel eylemi Allah kendisine borç olarak yazıyor. “Önceden gönderdiklerinizi yanımızda bulacaksınız” diyor. Sabır deyince ne anlamamız gerekiyor? Sabır kavramını günümüzde tahammül olarak karşılamak istesek yine de tam karşılamıyor. Tahammül; belli bir zorluk durumunu yaşarken o duruma alışmak anlamını taşır. Sabır ise aynı olan şeylerle alakalı olarak tepki göstermemekle ilgilidir. Birincisi; ani bir olayla karşılaştınız; bela; musibet vs anında tepki göstermemek. İlk anda verilen tepki genelde Öfke, kin, nefret, bozgunculuk, buğuz vs gösterilir. Yani başınıza gelen olaylarda sebepler nazarından baktığınız için tepki gösterirsiniz; o olan şey ne ise ona göre, haset, kıskançlık vs. Bu olunca da yapılan tek şey masivaya düşmektir.

Sabır ise olay anında kendini bir adım geri çekmektir. Yaşadığınız olayı değerlendir ve kendine bir yol tut. Hakkaniyet neyi gerektiriyorsa o doğrultuda. Adalet, Merhamet ve Aff Allah'a bırakma (Olaya karşılık vereceğiniz zaman Allah'ın gösterdiği yöntem, üç şekilde) İşin kaynağını ondan bundan bilerseniz Allah'a bırakmazsınız. Kaynağı Allah

olarak bilerseniz, O'na bırakabilirsiniz. Sabır, yaşadığımız olayları değerlendirmemiz için şarttır. Şeriatta ilke haklar üzerinde yaşamaktır. Bu da vicdan kapısını gerektirir.

Cenab-ı Hakk'ın en büyük özelliği şeraiti yani adaletidir. Sabır, masivaya düşmememiz, hakkaniyeti gözetmemiz içindir. Eğer rızaya varırsanız ne mutlu size.

Toparlayalım İman, Salih amel, hakkı tavsiye, Sabır... Hakkaniyeti gözetmek zorundayız. Dedikodu, gıybet, alay bunlar gerçek –hak–değildir. bu yüzden bereket elinizi keser Allah. Varlıktan akan bereketinizi kesersiniz. Bu noktada başlarda söylediğim ayeti kerimeyi tekrar zikredelim: “Allah katında din İslam'dır” Hakkaniyet = Gerçeklilik Asr suresinin tamamı her bireyin kendisini yetiştirerek Allah u âleme kavuşabileceği bir yoldur. Bu dört ilkeyi ilke edinir başka bir şeye lüzum yok.

Bu doğrultuda “Hakk geldi, batıl zayıf oldu. Batıl zail olmaya mahkûmdur” Siz, Hakkı söyleyin, önünüzde kimse duramaz. Doğru yol üzerinde bulacaksınız, Allah'ı. Doğru yol yaşamınız üzerinde Allah'ı bulmak demektir. Melekler, melekeleriniz olmaya başlar, tasarruf ehli olmaya başlıyorsunuz. Yolda herkes kendi kabinca bulur, alır. “Allah'a vesileler arayınız” ayeti üzerine: Buradaki vesile aynı zamanda rabıttır. Bağ kurmaya çalışacağınız sebepler arayınız. Allah'a yakın kılacağınız eylemlerde bulunun. Bütün vesileler eylem içerir. Mürşidi kâmil aramak noktasında ise: Mürşidi kâmil, ruhban değildir. Terminolojik karışıklık var, evliya, baba, hazret vs diyoruz. Hepsinin hakikatleri farklı...

Mürşid demek irşad eden demek, kişiye yol gösteren, öğretici olan, kılavuzluk eden kişidir. Bir sıfatı yaşıyordur ve o sıfat üzerinden kişileri irşad ediyordur. Bir söylemi, bakış açısıyla size yol gösterebilir. Mürşidi kâmil ise yol getiren – götüren kişidir. Yol gösteren, kılavuz değildir. Öğretici değil, eğitici. Şeyh, irade veren genelde irade telkin eder. Mürşitler arasında yüzlerce fark olabilir; sıfatları farklıdır.

Genelde mürşitlerin kendisi kişinin kendisine göre anlatır. Mürşidi kâmil ise Hakk'ın kendisine göre anlatır, Hakk'ın kendisine kişiler taşınmaya çalışılır. Hakk'ın kendisi verilmeye çalışılmaz.

Derviş nedir? Derviş, kendini ortaya koyan, kapı önündeki hizmetçi... Derviş sözü alır onunla yürür. Bir makamdır. Talip- mürit- derviş hepsi bir makamdır. Bir şey talep edebilirsiniz ama bakalım onun için yürüyebilecek misiniz? Dersleriyle hayatlarına biçim verenler müritlerdir. Emir üzerine yaparlar. Derviş ise kapı önünde bekler. Bütün varlığınız kapıdır. Allah'ın kapısının önünde bekler; mürşittir o, mürşidin kapısında bekler. Bedendir, bedeninde Hakk'ı tefekkür eder, eyleminde Hakkı arar, bekler. Hizmet etmek için ne gerekiyorsa onu yapar. Derviş, sözü alan ve yürüyendir.

Mürşit o dur ki dervişin hep yanındadır. Söylemez, yaşatandır. Mürşit, söylemci, irşad eden söylemci.

Mürşidi kâmil, Pirdir. Yetiştiricidir. Varlığından varlık veren demektir. Üstat. Pirdir, birdir. Bir olduğu sıfat üzerine varlık verir. Pirlilik makamına gelen insan, resuldür aynı zamanda. Resul makamı, olmuş bitmiş bir makam değildir. Bir olan, diri olan demektir ve her insanın yetişebileceği bir makamdır. Meşrebinizde esmaları yansıtanız ve eylemlerinizde sadece HAKKI göstermenizle ilgili bir makamdır. Pir demek varlığından varlık veren demek. Nur ise nurundan, sıfat ise sıfatından, can, ilim vs bütün varlığından vererek doğurtacak. Pir, sizi ilahi âlemde doğurtandır. Mürşit bunu yapamaz. Mürşidi kâmil bunu yapar. Çünkü diri olan nur üzerine konuşur ve sıfatlar üzerine ameldedir ve direkt etkiler, mayalar. Kişi zorunlu olarak ona gebe kalır, istisnasızdır. Varlığı gereği aldığı ne ise ya mürşidini kendinde doğurur ya da mürşidiyle doğar. Önemli olan onunla doğmaktır, doğurmak değil. Pirlığın en yüksek düzeyi, Piri Hüda mertebesidir. Bizzatihi Allah tecelli eder onlarda. Tecellide Allah'ı göremezsiniz, kişinin eylemlerinde görülür; "gören gözü, tutan eli, işiten kulağı olurum, konuşan dili olurum" diyor.

Talep, eskiden aşikârdı şimdi ise gizlidir. Talep edene icap edilir. Kitap halini vermez, mürşit halini verendir. Önemli olan gayrette olmak... Yanlış bile olsa gayret neticesini veriyor. Allah'ı nerede bulursanız, oradadır.

Yalvara yakara olduğunuzda o kapı açılıyor. Onlar sizi buluyor. İstatistik yapılırsa İstanbul evliyalıyla dolu bir yerdir. Dünya genelinde en yoğun evliya nüfusu Türkiye'dedir. Allah'ın selamı üzerlerine olsun, bu vatani yurt edinmişler. Himmetleri daim olsun, vatanımıza selamet olsun. Bu vatani seviyorum ben, selamet olsun!

O yola girdiniz, efendinizi buldunuz; işte o zaman çiğ olmamak gerekir.

"40 sene pişirdiler yine çiğsin dediler" "Kılı kırk yardılar, yine kalınsın dediler." Sözüne muhatap olmamak için elinizden geleni yapın. Nefsinizden yana olmayın. Yaptığınız tüm eylemlerde Allah içinliği koruyun. Nefsinize ağır gelmesin. "Allah'a hizmet etmek ibadet etmek o nefislere ağır gelmez" Çiğliğiniz uyanırsa da yine kendiniz üzerine dönün, oradaki nefsinizin çiğliğini görün.

Kılı kırk yardırırlar kısmına bir örnek: Adın ne diye sorar Falancanın oğlu falancaym der. Efendisi sorar mubareğe; nasıl bizim evlat diye. 'İyi yetiştirmişsin de biraz geveze mi ne' der Sadece adını söylemeliydi; o ise hala falancanın filancanın adını zikr ediyor. Yani bu kadar hassaslar.

13.makaleden destek geliyor:

☞ *"Allah'ın emrine teslim olun. İyiliğin gelmesini, kötülüğün gitmesini isteme. Eğer kısmetinde sana gelecek bir nimet varsa istesen de gelir istemesen de. (Tam kader çizgisini!) Eğer sana gelecek bir bela varsa, kaçsan da gelir, dursan da... İstersen o belanın kalkması için duaya sarıl. İstersen sabret. İstersen Allah için kendini bir yere attır; elbette gelecek olan gelir..."*

Sana lazım olan bunların hepsinde Hakk'a teslim olmaktır. Hepsini O'na teslim et. Eğer nimet gelirse şükretmeğe başla! Belada gelirse sabretmeğe çalış. Belayı hoş gör Onu da bir nevi nimet bil. Gizlemeğe çalış!

Belanı gizle diyor. Şikâyet, beladaki Rahmani yeti engeller. Rahmeti kusmuş olursun şikâyet ederseniz. Kalkmasını isterseniz dua edin.

Gücün yettiği kadar gidermeğe gayret et. Hele onu her yerde anlatmaktan sakın. Allah'ın sana verdiği manevi halin kuvveti ile ve gittiğin yolun icabı olarak bunları yapmak mecburiyetindedir. Öyle bir yoldasın ki, Hakka taatla ve her şeyi hoş görmekle emr olunmuşsun. Ancak böyle refik-i Ala'ya çıkabilirsin.

Refiki ala muğlâktır. Allah'ın Lütfu ihsani ile Kibriya nurlarıdır. Efendimizin de son duasıdır. İlk nurlar, zati nurlardır sonra yaratılmış bir nur daha vardır ki günümüzde onlara kuark deniyor. Çorba dedikleri şey... O nurların kendisi refiki ala nurlarıdır. O nurlar üzerine ruhaniyetiniz yaratılırsa, o zaman siz refiki aladan olursunuz. O nurlardan beslenerek var edilişiniz de ancak refiki aladan olursunuz.

“Ya Rabbi, beni yüce dostlardan –refiki ala- eyle” Bu Kur'an-ı Azimuşan da şu dille zikredilir şeytan için; “ İliyyundan mı oldun ki iki elimle yarattığıma secde etmiyorsun” İliyyunu ölümsüzler olarak da çevirilir.

İL-İLAHLIK-KUVVET sahibi varlıklar, ölümsüz olan varlıklar.

Noktayı Kibriya melekeleridir onlar. Ölümsüzdürler, sadece bir yerde yok olurlar, onu söylemeyelim, fiziğe girmiş oluruz. Allah'ın Lütfu ihsanıyla o nurla var olmuş insanlar refiki alayla varmış olurlar. Ve o ruhaniyetler refiki ala ne yapıyorsa o gibi işleri yapmaya muktedirlerdir. Katışıksız kuvvet üzerine var olmak demektir. Bu

olduğunda Onlar BİZ diyor ya, sizde onlarla BİZ olmuş olursunuz. Onlar sizin dilinizden BİZLİĞE gelirler. Onlardan insan biçimine giren büyük insanlar vardır, o ruhlar kendilerine insan biçiminden varlık verirler. O ruhlardan beslenerek insan olmuşlarsa... İnsanı dünyadan küçük yaratmıştır, tohum insanı... Ama insanı da dünyadan büyük yaratmıştır. Yani dünyanın fizyolojik olarak büyüklüğünün kendi ruhaniyetinin yanında kıyasen küçüklüğünden bahis ediyor. Hani aura vs dedikleri. Enerji alanınız. Enerji alanları bir deryadır. Halifetullah yaratacağım, demesini bu mertebe itibariyle düşünün. Varlıkları katıksız nurdur onların. Onlar yüce dostlar. Başka bir yorumu da “benden sonra kardeşlerim gelecek” diyor Efendimiz. “Biz senin kardeşlerin değil miyiz? Siz benim ashabımsınız, onlar benim gibidir, benim kardeşlerimdir” buyuruyor. Bir tanesi Abdülkadir i Geylani Hz.leridir. Bir tanesi İsmail Emre ve niceleridir...

◆ Kıyametle ilgili?

Kıyamet kıyam'dan geliyor, ayağa kalkış. Aklımızda geleceğe dair bir kıyamet vardır. Kıyamet suresinde insana dair bir anlatım vardır. “Ben elbet nurumu tamamlayacağım” diyorsa kıyamet kopacak. Tasavvufta “kıyamet başına kopsun”derler. Ayağa kalkış dünya ile olursa ölürsünüz. Ama Allah ile ayağa kalkış, O'nunla diriliş. Beklenen kıyamet –dünyaya dair- kopacak; buna küçük kıyamet demişler. Sizin kıyametinize büyük kıymet! Hakikat ile müşerrefiniz siz ölünce olur. Bundan sebep ‘Ölmeden önce ölünüz’ demişler ki Allah ile ayağa kalkasınız, Beytullah olasınız.

Her ne ki âlemden var insanda karşılığı var açısından bakalım kıyamete...

Kıyamet alametlerinden Mehdi gelecek, Mesih gelecek. Mehdi hak durur, Mesih hakikat durur demişler. Yani Mehdi adalet, haklar, hakkaniyet üzeri olmasıdır. İsa'dan kasıt hakikat, gerçeklik üzeri, Cenab-ı Allah'ın varlığı üzeri olmaktır. Bir kişi özünde hakikat üzeri olursa İsa ona inmiştir. Kişi her şeyin Hakk'tan olması bilinci ile haklar

üzeri hareket ediyorsa Mehdi onda tecelli etmiş demektir. Şeriat onda tecelli etmiş, sulhünü bulmuş demektir. Kıyamet alametlerinde yeryüzü selamet bulacak, deccallık yok olacak. Kişinin kendi nefsiyle bulduğu Ben yok olacak. İsa ak minarye inecek diyor; başa... Vicdan sahibi olursanız Mehdi size iner ve hakkaniyet üzeri yaşarsınız. İsa ve Mehdi sizde doğduysa âleme gelse ne olur, gelmese ne olur! İhtiyaçlıya gelirler... Allah sizde tecelli ettirsin inşallah!

Ama kıyamet kopmadı daha...

Deccal gelir, Sulh ortadan kalkar, yecüc-mecüc gelir... Hakkaniyet üzeri iş görmeler kalkınca varlığınızda kaos kesilir. Başınıza gelenler sizi hakkaniyetten geri bırakmasın, kaosla uğraşmak kolay değildir.

Güneş batıdan doğduğunda... Güneş battığı yerden doğduğunda demektir. İnsan nerede batmıştır; maddede!

Mümin kulun kalmayınca... Yer değişir başka bir yer olunca siz artık göklere yani ilahi âleme taşınırsınız. Meleklerle, Nur ile müşerref olursunuz. Ama hala iklik vardır.

Dağlar savrulduğunda yüklü kadın yükünü düşürdüğünde...

Ne zaman olacağını bilemezsiniz ama yakın geldiğini belirtilerinden sezersiniz.

Dağlar savrulduğunda; dayanaklarınız elinizden alındığında! Gönlünüz Allah ile coştığında...

Yüklü kadın yükünü düşürdüğünde; dünya ya hamil olursunuz düştüğünde, gönlünüz boş kaldığında...

Kıyamet artık yakındır...

Allah ile dirilirsiniz. Bi-zatihi Kendi tecelli eder, sizi istila eder. Kulluk perdeniz silinir. Ben-sen kalmaz orada.

Hakk ile olduğunuz bilinciyle yaşarsınız. Sonra kulluk perdesine döndürölseniz geçmişiniz önünüze gelir –mahşer meydanı-. Vicdan

terazisinde hak ağır basar. Yaptığınız eylemleri sonuçlarına göre okumaya başlarsınız.

Güneş batıdan doğduğunda tövbe kapısı kapanır. Vicdan melekesi kapanır demek. Hakk'a vardığınızda vicdana gerek var mı? Aşığın muradı olmuştur, sen-ben kalkmıştır.

Deccal gelecek... Zaman deccal zamanıdır. Emperyalist düzenin zamanıdır. Kaos zamanına daha gelmedik. Ferdiyette selametin olduğu zamanlar olacak ama genel manada olmayacaktır. Belki insan olarak yaşanarak bölgesel selamet görülebilir ama külliyatta insan selameti hiçbir zaman bulmayacaktır. Şer artacak diyor, azalacak demiyor ki!

Mücedditler gelecek diyor; yüz sene, bin sene mücedditleri. "Allah sizin saydıklarınızdan bin sene gibi bir zaman diliminde göklerden yerlere işini görür" Buradaki atıf bin sene mücedditlerinedir. Bir prototip gibi insanlığın yaşayacağı her şey O kişide toparlanır. O'ndan salınan nur âleme kuşatıcı olarak iş görmeye başlar.

Cüneyt Bağdadi, Sait Nursi yüz sene mücahidi olarak biliyoruz biz. Bunlar zevkidir, kabul olur, olmaz. Kişiye kalmış. Ben O'nun cematinden değilim, yolundan da gitmiyorum. Umumiyete gelmiştir, ihtiyaçlıya gelmiştir. Ahlakın kokusunu veriyorlar ama evliyalığın tam vermiyorlar.

Muhammed Raşit vardır, onda kokusu gelir evliyalığın. Sonra gelenler de tam kokusunu alamıyoruz.

Dört yüz sene mücahitleri farklıdır. Onlar geleceğe dair götürür. Dört yüz sene içerisinde olarak...

Bin sene mücedditleri dini kökünden değiştirebilecek yetki ve selahiyette geliyorlar.

Allah'ın selamı üzerlerine, himmetleri üzerimizden eksik olmasın.

Bütün insanlık bir şahtane, tüm şahtaneler bir Şahtane içindir. Onlar da tüm insanlık içindir. Zamanın Mehdi'leridir.

☞ *Bu hale gelince senden evvelkilerin yerine makamına varırsın. Senden evvel padişaha gidenleri ve yaklaşanları orada bulursun. Onun yanında her iyilik yolunu, rahatı, kerameti ve nimeti görürsün; kavuşursun. Belayı bırak gelsin, seni ziyaret etsin... Yolunu aç. Kapama. Önünde durma.*

Takılı kalmayın. Ne geleceğe, ne geçmişe, ne bildiğinize takılı kalmayın. Yürüyüşünüz devam etsin. Alın ve yürüyün... Onlarla yürüyün.

☞ *Sana gelmesinden ve seni yoklamasından korkma. Nasıl olsa, onun ateşi cehennemden ateşinden daha şiddetli değildir. Yaratılmışın hayırlısı, yerin yüklendiği, semanın gölgelendirdiği, varlığın gövdesi Efendimiz Muhammed Mustafa (s.a.v.) den şöyle bir Hadisi şerif rivayet edilmiştir. “ Kıyamet günü cehennemden üzerinden geçildiği zaman, cehennem bağıracak, çabuk geç, Ey mümin! Nurun alevimi söndürdü.”*

Cenab-ı Hakk'ın nuru ile nurlandığınızda, sulhünüzü bulduğunuzda belalar sizi yakmaz artık. Allah'ı sevin. Elinizden geldiğinizce ibadet edin. Yaşadığınız sıkıntılarda ibadet size himmet olarak gelir. Aşkınız ise İbrahim'e ateşin dokunmaması gibi size ateşi dokunduramaz. Aşğının karakteri sağlam olur, çünkü ilkesel hareket eder. – İlahi aşkta- Gerçi sevmek kadar güzel şey... Nasıl olursa! Rüyanızda güneş görürseniz gönlünüze bir sevgi gelecek demektir. Güneş insanın sevdiğidir.

☞ *O cehennemden ateşini söndüren nur, ancak dünyada kazandığın ve beraber götürdüğün iman nurudur. O nur, hem isyan eden, hem de itaat edende vardır. Ama isyan eden ondan faydalanamaz... İşte dünyadaki bela ateşini de*

söndüren bu nurdur. Sen de eğer sabreder Hakk'a uyarsan mükâfatını görürsün. Belanın sana gelmesi seni heyecana düşürmesin. Yaklaşması seni çekindirmesin. Çünkü bela seni öldürmek için gelmez, seni tecrübe etmek için gelir, imanın sıhhatini ölçmek için gelir.

İmtihan potansiyelinizin ortaya çıkması içindir. Ne kadar Allah diyorsunuz potansiyelinizi görelim. Hz. Eyüp için şeytan der; 'O rahattadır, sana şükrediyor. Bir bakalım sıkıntıda ne yapacak' Kürsiyi Ala –beyin- hariç her yerine dokuna bilme yetkisi veriliyor.

"Andolsun ki sizi, içinizden mücahitleri ve sabredenleri ortaya çıkarıp size ait haberleri ilan etmek için imtihan edeceğiz"

Birşeyden yana zorluk çekmez ve deneyimlemezseniz bilemezseniz, melekeleriniz orada çalışmaz.

﴿ Hakk'a olan bağlılığını kuvvetlendirmek ister. Senden memnun olur. Seni Hakk'a müjdeler... Allah-ü Teâlâ buyurdu: - "Biz sizi imtihan ederiz. Ta ki, içinizdeki mücahitleri anlayalım... Ve işlerinizden haberdar olalım. " Hakka karşı iman doğru olması ve O'nun işlerine boyun eğmek muvafakat göstermen yine O'nun sana bir lütfu ve merhametidir. Bunu böyle bil ve sonuna kadar sabra devam et. Hakk'a uyan bir Müslüman ol. Artık bu halle bezendikten sonra, senden ve başkasından Allah'ın emirlerini yapmaktan başka bir şey bekleme. Ve yasaklarından kaçmaktan başka bir şey umma. Her hangi bir yerde dini emirlere dair bir şey olursa derhal ona koş. Onları doğru işitmeğe çalış. Yerine getirmeğe gayret et. Derhal harekete geç, miskin miskin oturma. Allah'ın emirlerini yerine getirmek için bütün gücünü kuvvetini sarf et. Aciz kalırsan Allah'tan yardım iste. O'na tazarru et,

yalvar. Eğer sen, Allah'ın emrinde olursan, bütün canlılar da senin emrinde olur. Ve eğer Allah'ın yasak ettiği şeylerden kaçarsan bütün kötülükler de senden kaçar. Nerede bulunursan bulun daima iyilikle karşılaşırın.

☞ *Allah-ü Teâlâ hazretleri Peygamberlerine gönderdiği bazı kitaplarda şöyle buyurmuştur: "Ey âdemoğlu! Ben öyle Allah'ım ki benden başka ilah yoktur; bir şeye ol dersem, olur. Bana itaat edersen, seni de benim gibi yaparım. Her neye ol desen olur!.." Bu işler, Allah'ın izni ve dilemesiyle olur...*

Tasarruf iki türlüdür. İlmî kimyaya tasarruf, ilmî İrfan ile gönüllere tasarruf... İsa ölüleri diriltiyormuş. Tasavvuf ehli olan birisi diyor; dirilttiği de ölmüyor mu? Gönülde dirilirse, diri olan ölmez!

Tasarruf çok uzun bir konu... Bazısı gider ilahi alemde değiştirir, kimsenin ondan haberi olmaz. Bazısı söyler olur.

Hakkı söyleyin, hakkaniyetli olun. Hakikat geldiğinde inat etmeyin. Allah'ın size verdikleriyle şımarıklık etmeyin. Haksızken kendinizi haklı çıkarmaya çalışmayın(Şeytan kendisini hep haklı görür) Bu da tasarruftur. Dediğiniz olur. Görün bakalım neler olur, neler!

☞ *Yine buyurmuş: "Ey dünya! Bana ibadet edene sen yardım et... Sana koşanı da yor! Karnın hiçbir şey yiyemeyecek kadar dolu olsun. Yemeğe ihtiyaç duyma. Aklın bozulmuş olsun, kendini mecnuna benzet. Kabre doğru gidiyormuşsun gibi düşün.*

Günümüz hastalığı stres, dünyanın arkasında koşanlarda olur. Deli – mecnun - demek anlaşılamayan insanlar demektir. Burada bahsedilen akıl delisi değil. Herkes ölmek için elinden geleni yapar, o 'Ya Rabbi

beni al' diye dua eder; nasıl anlaşılınsın? Deli olmadan veli olmamak böyle bir şey!

Allah sevdiğini rahat bırakmaz!

☞ *Hülasa olarak şunları söylemek isterim ki: Allah'ın emirlerini derhal duymağa çalış ve koş! Yasaklarına karşı olduğun yerde kal, gitme! İlahi kader karşısında cansız ol, yokluğa gömül, fani ol... Bu şerbeti hoşlukla iç...*

☞ *Hz Abdulkadir Geylani.*

21.07.2013 - Fütuhu'l Gayb Okuması

Halil İbrahim GENÇ

14. Makale: Âlimlere ve Velilere Uymak

Sen nefsine, kötü arzularına taptıkça, velilerin derecesine çıkmayı isteme... Hâlbuki onlar yalnız Mevlaya kulluk ederler. Senin istediğin dünya, onlarınki ise ukba...

Bunu Erenler şöyle özetlemişler, “halka göre değil Hakk’a göre yaşarız” Varlığını Hakk istila ederse halkın istekleri de sizde karşılık bulmaya başlar. Âleme olan sevginiz Allah’ın sevgisiyle olur. Cenab-ı Hakk’ın muradı üzerine âleme rücu edersiniz.

Evlilik ihtiyacını hisseden kardeşlerimiz var. Belli bir yaşa geliniyor ve evlenilmiyor. Erkek, bayan olsun fark etmiyor; bu bağlamda şöyle bir durum çıkıyor ortaya ‘ya evde kaldım korkusu’ – bilinçaltında-genelde de töremizde kız ya da erkeğin belli bir yaşta evlendirilmesi lazım, bu yaştan sonra da korku geliyor. Hayat, yuva kurmak, yol arkadaşı bulmak gibi... Allah’ın lütfu ihsanı... Bu her insanın bir gereksinimi, amenna...

Ama genelde aşka düşen insanlar, maneviyata, Hakk’a yol tutan insanlarda böyle bir ihtiyaç gideriliyor; yüreklerinde dünyaya olan rağbet gideriliyor. İnsanların beşeri olarak hayat kurma isteği, yol arkadaşı bulma isteği – bir ihtiyaçtır bu, insan aciz yaratılmıştır- çok doğaldır. Bu bağlamda baktığınızda yolda giden âşıklar bu durumu yadırgarlar. Normal olan bir şeyi yadırgarlar. Bektaşilikte mücerretler diye bir kavram vardır. Bazısı evlenmezler. Dünyadan el ayak çekerler ve Hakk’ı teklikte ararlar. Allah’ı teklikte bulma zannıyla bir nevi riyazattır bu özellikleri. Ama bir ömür boyu sürer mücerretlerin bu hali. Mücerretlere has bir durum değildir; tüm aşk ehlinde bu hal

olur. İki türlü gerçekleşir; Aşk muhabbetten dolayı ilhamat düzeyinde varlık hakikati verir, bilgi verir – o bilgi de şu: âlemden soyun!- Soyunarak Hakkı bulacağının hakikati üzerine... Bütün varlıktan elini ayağını çeker kişi ve buna sebep olan aşkıdır. Çünkü aşk olmazsa dünyadan elinizi ayağınızı çekemezsiniz.

Dünya işleri nefiste görülür ve bir iradeyi bastırmak için başka bir iradenin baskın olması gerekir ve nefis iradesi kuvvetli bir iradedir. Ve bu sadece AŞK ile aşılır. Nefis yedi başlı ejder gibidir, bir başını vursan bin başı daha çıkar, derler. Bastırdığınız güdüleriniz başka yerden patlak vermeye başlar. Başka bir hissiyattan kendini açığa çıkarmaya çalışır.

Aşka düşmüş, düşer olmuş bir insanın âlem ile bağlantıları kopar! Nefsi ölmüş demektir tamamıyla bastırılmıştır, nefis ölürken de Cenab-ı Hakk'ın Varlık Nuruyla da dirilmeye başlar. Kıyamet, ayağa kalkar.

Kendi yokluğunu yaşarken, Hakk'ın varlığıyla var olmaya başlar. Muhammedi ahlakta mücerretlik; köşeye çekilmekle alakadar değil. Halkın içinde Hakk ile birlikte olmaktır. Evlenmeyerek veya türlü riyazatlar yaparak değil. Bizatihi hayatın içinde bir mücerretlik... Hayatın her alanında Hakk'ı görerek yaşanan bir mücerretlik... Heva ve hevesini görerek değil, sebepleri görerek değil, Hakk'ı görerek yaşamak.

Dışarıda haklar üzerinden yaşayan ama içerde Hakikat üzerinde olan Efendimiz, marifetullah mertebesinde Allah-u âlemi bulmuştur.

Bunun üzerine bir kardeşimizin sorusuna dönelim.

Evlilik ihtiyacı neden istenir; cinsellik, hayat arkadaşı, sığınma kapısı, bir yuvam olsun isteği gibi...

Allah-u Tealanın ilahi sıfatları çekirdek ailede tezahür eder İnsan aciz yaratılmıştır ve toplum varlığıdır, sosyal bir varlıktır. İnsan toplum varlığıdır, zorunlu olarak evlenecektir.

Evlilik, kendinize ayna olan birini bulmak gibidir. Yol arkadaşınızı bularak, toplulaşırsın.

Ubudiyet ve ulûhiyet sıfatları çekirdek ailede tecelli eder. Rabb, Mevla, Mürebbi, Azamet gibi. Aileyi yuva yapan sizin sevginizdir; Vedud esması. Ben iken Biz olursunuz ve insan Bizlikte kemalat bulur.

Kendiniz üzerinizde tam anlamıyla en ileri makama ermiş olsanız 'bu gün Benim Emre'de karar kılan' makamı gibi mesela, o Benliği Bizliğe taşımadığınız sürece kemalata eremezsiniz. Muhammediyet makamı Benliğinde Bizliğe erme makamıdır. Herkesle herkes olma, her şeyle her şey olma makamıdır.

"Evlendirim, Güzel kokular sürerim, İnsanlarla bir arada olurum, Ben senin için güzel bir örnek değil miyim?"

Efendimizin düsturu böyle...

Genelde kişi velayet ile yol giderken Hiçlik mertebesi dediğimiz bir yer var. Hiçlik mertebesi, katışıksız varlık mertebesidir. Cenab-ı Hakk'ın Varlığının katışıksız, saf, nuru ala nur olduğu mertebe. Oraya hiçlik denmesi, bizler tarafından tespit edilemiyor dıyedir. Orası şahıs mertebesidir. Dolayısıyla Varlık var, şahsı tespit edemediğimiz için hiçlik mertebesi denir.

Ne zaman ki kişi bütün varlığından soyunur, âlemden soyunur, oraya vardırılır; o zaman 'hiçliğe erdi' denir. Aslında o sırada kendi varlığının hiçliğine ermiştir, orası katışıksız varlık mertebesidir. Kendi varlığının hiçliğine eren, Hakk'ın varlığıyla varlık bulduğu zaman O'nun varlığının benliğiyle varlık bulmaya başlar. Orada durması kati suretle devamlı olmaz, buna imkân yok. O yüzden geri aşağı indirirler. Aşkını elinden alırlar ve nefisini yavaş yavaş uyandırmaya başlarlar ve âleme bir tek o şekilde geçiş olur. Çünkü nefis âlemdeki bağlantılarımızı kurmak için zorunlu bir haldir. Nefsimiz olmasa ya melek ya ot oluruz. Hakkı layıkıyla bulamayız. Bu yüzden nefis mertebesi çok kıymetli bir mertebedir. Nefis, ilişkilerde Hakk'ın tecellisi için zorunlu bir mertebedir. Ama helalindeki ilişkiler. Asli

tecelli denir buna. Allah cömert olduğu için siz cömert olursunuz, Allah Kerim olduğu için siz kerim olursunuz. Falanca desin diye değil. Bu bağlamda Varlık nedeninizi kendinizde bulmanız, Allah için olmanızdır.

Evlilik şart mı? Evet, aciz olduğumuz için şart. Yeni bir yüzün dünyaya gelmesi için şart. İlahi sıfatların üzerinizde tecellisi için, nurun tecellisi için şart.

Aşk bir yere kadardır. Peki nasıl devam eder? Saygı ve samimiyet ile. Bu da siz de sevginin devamlı olmasını sağlar, korur, muhafaza eder. Çünkü aşk şiddetlidir, şiddet aynı anda sönebilir ama saygı ve samimiyet aşkın kılıcını korur ve saygı ve samimiyet getirir. Saygı ve samimiyetinizi yitirdiğiniz anda bilin ki yuvanız yıkılmıştır. Evlilik demek gönül birlikteliği demektir, aynı evde yaşasanız bile yuva yıkılmıştır.

Hz. Zeynep annemiz ile Efendimiz arasındaki nikâh... Göklerde yani iç âlemde ruhları bağlanmış, mühürlendiler. Bu bağlamda bakarsanız, gönülden bağlandığınız, sevdiğiniz birisi varsa, karşılıklı bir sevgi varsa EVLİLİK oluşmuştur. Bir bedende yekvücut olmuşsunuzdur. Gerçek evlilik odur. Birbirlerini gönüllerinde doğurtmuşlarsa, doğmuşlarsa, birbirlerinin gönüllerinde sevgiyle doğmuşlarsa o EVLİLİKTİR. Saygı ve samimiyetle bunu koruma ve muhafaza etmeniz lazımdır. Özveri ve fedakârlık evlilikte şarttır.

Evlilik olmazsa ne olur?

“Dinin yarısı evlilik ile kurtulur” Hadisi Şerif.

Doğal ihtiyaçlarınızı gideremezseniz, sapkınlıklara gider.

Hayırlı kısmetler olsun.

☞ *Sen yalnız bu dünyayı görürsün. Onlar yerin, göğün sahibini görürler.*

Sen halkla ünsiyet edersin, onlar daima Hakk'la olurlar...

Senin kalbin, yerdekilere bağlı; onların kalpleri arşa bağlıdır. Sen gördüğünü tuzağa düşürmek istersin; onlara gelince, senin gördüklerine iltifat etmezler. Yalnız yaratana görürler ve O'nun emirlerine uymağa bakarlar.

O, Allah dostları, bulacaklarını Hakk'la buldular, ereceklerine erdiler. Sana gelince; zavallı bir halde, şehvetine uydun kaldın... Yalnız dünyayı ve arzularını gördün. Hâlbuki onlar; halkı, arzularını, temennilerini bırakarak bu yola girdiler. Yüksek derecelere bu sayede erdiler. Onları bu makama, yaptıkları, ibadet, taat, sena götürdü. Bu da onlara Allah'ın ihsanıdır ki istediğine verir.

“Yakin gelene kadar ibadete devam et” sözünü hatırlatır. İbadet, takvayı hatırlatır. Takva; koruma, korunma vs anlamlarını içeriyor. İnsan korktuğu zaman korunmaya alır kendini. Allah'ın zatından korkulmaz, sevilir. Allah'tan korkunuz derken, yaptıklarınızdan korkun. Çünkü Allah yanında karşılığını göreceksiniz.

Takvanın iki yönü: korku ve sevgi... Psikolojik tecellileri. Bunlar tecelli ederken de yaptığınız eylemlerde iki türlü gerçekleşir.

1. Psikolojik bir eylemdir ki içinizde uyanan içgüdülerinizi bastırma eylemidir. Ki bu ikisinin de temeli ibadetlerdir, ibadetler de şevk ile yapılmalı ki takva olsun yani korunabilesiniz. İbadet araçtır, ibadetten amaç ne ise onun ortaya çıkması için şevk lazım. Ki o açığa çıksın. Her ibadetin kendine ait bir nişanı vardır. O nişanın ortaya çıkması için şevk lazımdır. Kendinizde uyanan iradeleri dahi bastırmanızda Azim olması şartı vardır. Şevkte de azim vardır. Madalyonun iki yüzü gibi... Duygusal olarak korku, sevgiyle takva üzerinizde tecelli eder, vicdan hali üzerinden tecelli eder. Takvanın en yüksek halinde; ibadetlerde şevk, iradede azim görülür. Mesela, Allah'ın istemediği bir hal bu, deyip irade göstermeniz lazım

orada, azim. Azmetmeniz lazım. Bu yüzden Takva dediğimiz de korunma anlaşılır ama nasıl bir korunmadır bu? İbadetlerde şevk, iradede azim ve devamlı mücadele, sizi takva ehli yapar.

2. Rücu: Hakka muhabbet. Ümit ile kavuşacağına dair rücu, reca. Bu şekilde ilerlediğinizde nefsinizde vicdanın uyanışıyla beraber, her işi hakkınca yapmanızla korunmaya başlıyorsunuz. Hem psikolojik korunma hem de Allah'ın nuruyla korunma. Bazen olur ki siz istemeseniz bile koruyucu melekleri başınıza vazifeli kılar. İbadetleriniz, sizden tecelli eden nur ile ilahi âlemde ruhani biçim kazanır, o ibadet eden melekler dahi yanlış yapmanıza engel olur. Kötü şey= Hakk'tan uzak bırakan, masivaya düşüren şey demek. Hayır şey= Hakkın ilahi sıfatlarıyla örtüşen şeydir. Salih, sulh, selah aynı köktür. Bu bağlamda baktığımızda içinizdeki hüsrandan çıkmış olursunuz.

Takvada çıkan haller; sevgi, korku, vicdan. Bu melekeleriniz ne kadar kuvvetli ise o kadar takva ehlisinizdir. Eylemlerinizde takvayı gösterirsiniz. Şevki unutmamak lazım! İbadetlerde şevk olmazsa tam bir korunma olmaz. Şevk sizi devamlı kılar, mücadelecı kılar. O üç halin meleke olarak her daim sizde kalmasını sağlar.

Onlar; ibadete, taata; Allah'ın yardımını ve verdiği kolaylıkla, bıkmadan usanmadan koştu. İbadet onlara ruh oldu... Manevi bir gıda oldu. Onlar, bu hale devam ettiklerinde dünya başlarına bela oldu. Bir felaket halini aldı.

Buradaki felaketi kötü-bela olarak anlamayalım. Allahu âleme doğru çekilirseniz dünyadan tat alamamaya başlıyorsunuz. Nefis melekesi sizde minimum düzeye inerse, mücerretliğe doğru gidirsiniz. İlahi zevkler alırsınız, âlemin zevkleri size zevk vermez bu yüzden deli olursunuz. Millet düğünde oynar, siz üzülürsünüz. Millet cenazede ağlar, siz gülersiniz. Başkalarının anlayışıyla bakmıyorsunuzdur artık, dünyaya.

Dünya mekânından Hakk mekânına transfer olmuşsunuzdur. Dünya artık Allah'ın evi olur.

☞ Fakat onlar bunu duymadılar. Kendilerini cennet evinde gördüler. Onlar her şeyin evvelini aradılar, şimdiki haline aldanmadılar. Hak Teâlâ onları evvelden niçin yarattı ve neyi anlattıysa onu öğrenmeğe çalıştılar.

(Onları melekelerinden tanırırsınız sözüne şerh notu: Bir insanın kokusu yani imzası yani baskın melekesi sizin varlığınıza kadar işleyebilir. İllerin hatta ülkelerin bile. O mekânın manyetik bir aurası olur ve o size sirayet edebilir. Bir anne çocuğunu tanır, bir hayvancık da öyle. Ben, Efendimi tanırım mesela, kokusundan – melekesinden- O yüzden sevdiklerinizin melekelerini üzerinize almaya çalışın, fazlasıyla sarılın birbirinize, enerjinizi paylaşın, sevgi melekenizi paylaşın, o zaman tanırırsınız.)

☞ Yer onların hürmetinde durur. Sema onların duası ile açılır. Ölüm, onların kararı ile olur. Bu salahiyeti onlara Mevla vermiştir.

(Fantazia! Ama müthiş.)

☞ Padişah onları yerin düzeni için yaratmıştır, yeryüzünü onlarla bezemiştir. Onlar hep birden dağlar gibidirler.

Dağlar dayanaktır. Bireysel olarak bakarsanız dayanağınız kalmadığında, bir bakıma da Mümin kimse kalmadığında anlamı olur. Mümin kimse âlemin dayanağıdır çünkü. Yeryüzünün nedenselliği açısından baktığınızda insan için vardır. Veliler- kâmil insanlar yeryüzünden kalkarlarsa yeryüzü nedenini yitirir. Yeryüzünde insan kalmadığında dünya nedenini yitirir. Nedenini yitiren şeye gel denir yani ölüm haktır. Ölüm dediğimiz şey, nedeninizi yitirmektir. Gel denir, davettir.

﴿ Hakk'ka giden yollar bunlar arasından açılmıştır.

Malı, mülkü gaye edinip, bunlardan kaçana merhamet yoktur.

Onlar, yeryüzündekilerin hayırlısıdır. Yer, gök baki kaldıkça onlara selam ve saygılar olsun...

Makalenin başına Âlimlere ve Velilere uymak demiş...

Hz. Musa ile Hızır a.s. Bahsi:

Hz. Musa'ya ümmetinden bir kişi " Allah'a senden daha bilgisi var mıdır" diye sorar.

Hz. Musa – Allah'a olan yakınlığını kendisine referans, dayanak alır-şöyle der " Benden daha iyi bilen yoktur" ve Allah Teâlâ nida ediyor:

" Benim bir kulum daha vardır ki beni senden daha iyi bilir ve ilmi derya gibidir."

" Katımızda rahmetimizin dokunduğu, ilim verdiğimiz kişi" olarak tarif ederler, Kuran'da.

Ve Kur'an o ayetlerde Bizlik lafzıyla konuşur.

Gerçek ismi Eloyzer dir. Günlük, Anadolu'da söylenen adı Hızır, ümmetin dilinde Hızır'dır.

Nuh a.s.'ın torunudur. Yüzü, Cemali Ona benzer.

Hz. İsa, Nuh ve Poseidon denilen büyük peygamberler yakışıklılıkta eline su dökemezler

–Poseidon günümüzde tanrı olarak bilinir, Zeustan öncedir, kardeşi olarak bilinir ama değildir. Zeusun kendisi de peygamberdir. Bundan maksat hangi yerde mit varsa daha sonra peygamberlerini, meleklerini, cinlerini mitlerini putlaştırmışlardır. Çünkü Hakk'ı en

soyut varlık biliyorlar. En somut varlık Cenab-ı Hakk'tır. Kendilerine kudretle görünen pek çok peygamberi putlaştırmışlardır. Daha sonradan gelen ümmetler, melekleri de putlaştırmış. Yani bunların gösterdikleri kudret karşısında onlara tapınma, onlarda varlık bilme durumu yaşamışlar.

Bu, bu gün de devam eden bir haldir; Allah bir şeyi yarattığında onu yok etmez. Onu örnek olarak, numune olarak hazırda durdurur. Mesela, hâlâ yeryüzünde mağara insanı vardır. Sanayi toplumuna geçmemiş nice insan vardır.

Nuh'un 8. Torunudur ve dedesinin kopyasıdır. Yusuf a.s. için güzellik kavramı Kuran'da kullanılmaz. Ondan dahi güzel bir kimsedir.

Bir örnek verelim Efendimiz'den – ne kadar doğrudur kati değildir ancak benim imanım onaylıyor-

Hz. Fatma annemiz bir gün Efendimizin kuşağını bağlıyor. Bağlarken, kuşak arkadan çıkıyor. "Vallah, billâh sen, nursun" diyor.

Yani nurlarının şiddeti, yüzlerine, bedenlerine aks ederse -ki Hz. Hızır a.s. da bu doruklarda olan bir şeydir- Hz. Hızır a.s günümüzün diliyle söylersek tam bir foton kuşağı, nur kuşağı...

Cenab-ı Allah'ın lütfu ihsanı ile aşk ile muhabbet ile ve sırf katışıksız hayır üzerine yaptığı ameller sonucunda Cenab-ı Hakk'ın varlığını buluyor, peygamberlik nişanı üzerindedir ve Cenab-ı Hakk onu bedene ihtiyaç duymayacak hale getiriyor. İnce burunludur, düz yüz hatlarına sahiptir, uzun boyludur, babayiğit bir insandır. Ve nurunun rengi bebek mavisinden daha alacalı daha güzeldir.

Farklı şekillere girebilir; çocuk, hayvan... Bu gibi ruhanilerde bu haller şaşılacak şeyler değildirler. Hz. Hacı Bektaş Veli'nin güvercin donuyla geldiği söylenir, Anadolu'ya. Nice evliyaullahın aslan, geyik donuna girdiği aktarılmıştır. Bir Geyikli baba vardır; ormanda avlanırken birisi onu vuruyor ve evlat bir daha bizi vurma diyor.

Hâsılı kelim Musa a.s.'a öyle bir cevap gelince Musa a.s.'ın gönlüne bu insan ile tanışma aşkı düşüyor.

“Nasıl bulurum? İki deryanın buluştuğu yerde, ölünün dirildiği yerde onu bulacaksınız”

Ve Cenab-ı Hakk, gönlüne şevk veriyor. Musa peygambere hizmet eden ve daha sonrada peygamberlik nişanı verilen bir zattır Yuşa a.s. Hizmet ettiğinde 14–16 yaşlarında bir kişi.

Ve bu olayların geçtiği zamanlar, Musa a.s.'ın ümmetini bıraktığı zamanlar. Kâh 7 kâh 40 sene boyunca aradığını söyleyenler var. Ama hakikati 40 gündür. 40 gün boyunca şevk ile yola koyulmuşluğu Kuran'ı Kerimde Musa'nın dilinden anlatılır. Nil nehrinde buluşmuşlardır diye bir söylev var. Karadeniz ve Marmara'nın buluştuğu nokta diyenler de var.

Bir insan bir şeyi ararken yılar, yılınca aradığı şeyi unuttur. Unuturlarken de Yuşa peygamber biraz geriden gelirken tuzlanmış halde ölü bir balık elinden kayar ve gider. Balık, niyetleridir. İki deryanın birleştiği yer, maddi- manevi âlemin birleştiği yerdir. Velayet- Nübüvvet, Şeriat-Nübüvvet, Hızır- Musa vs.

İki deryanın buluşması ancak birbirine karışmaması ve her ikisinden de insanların istifade etmesi ise makamları gösteriyor; Hızır makamı, Musa makamı.

Balığın dirilişi, unuttukları niyetlerinin yeniden canlanması, ruh kazanmasıdır. Hızır'ı bulduklarının şevki ve zevkine kavuşma halleridir.

Hızır a.s.'ı buldukları durum; kayanın üzerine oturmuş, denize taş atıyor.

“Senin ilminden bana bir fayda ver ki ola ki o ilimden kendime bir yol tutarım” diyor. Musa a.s.

Mürşit – mürit, Talim – Alim vs anlaşılabilir.

“İnsan bilmediği ilime nasıl dayanır, sen bilmediğine nasıl dayanacaksın” diyor. Hızır a.s.

“Sen bana sabır edemezsin”

Bildiğimiz her şeyi içselleştiririz ve onun gözünden bakarız. Yani sen, ilminle bambaşka birisin, o ilim senin etin, kemiğin olmuş, genetiğine kadar sirayet etmiş, yeni bir şeye nasıl tahammül edeceksin. Sen bana dayanamazsın. Aslında dayanamazsın dediği için de dayanamadı, söz ağızdan çıktı mı oluyor.

Gemiye bindiklerinde Hızır a.s'ın ona öğrettiği sükût... Bir şeyi öğrenmeye kâmil olarak niyetlendiyseniz sükût etmeniz lazım.

Öğrenmeyi öğretiyor, öğreneceğiz de nasıl öğreneceğiz? Bilgi içselleştirilmediğinde dışınızda bir yerde yabancı bir varlıkmiş gibi olur. Aidiyetlerinize taşıdığınız anda o bilgiyle yürürsünüz, önemli olan da odur. Sen bana dayanamazsın demek, sen bendeki bilgiye sende olan bilgiyle talim edemezsin, karşı karşıya gelemezsin demek. Genelde erenler bunu çok söyler dayanamazsın der gönderirler.

Aşk ile azim ve haklar üzerine yaşayış; adalet... Musa'nın iki önemli özelliği... Adalet sıfatı üzerinden azime bürünmüştür. Buna bağlı olarak prensip sahibi, ilkesel yaşayan bir insandır.

Hızır'dan ne anlamalıyız, bu bağlamda?

Bu ekolojik sistemde, âlemde ne dönüyorsa nizam ve mizan üzerine her ne dönüyorsa tümeller üzerinden bunları kainatta görürüz. Musa olursak eylemde, Hızır olursak sonuçta görürüz.

Varlık âlemine baktığınız zaman ilk başta göreceğiniz şey yok etmek üzerine gibidir, değil. Var etmek üzerinedir âlem. Göreceğiniz şey de var etmek olmalı. Yok, etmek, var etmek içindir. Hızır bizatihi odur.

Kitabı Mübinin halini eyleminde gösteren kişi Hızır'dır. Onda karakterize olmuş kişidir.

Âlemde her ne var ise insanda biçim kazanır;

Hız. Resulullah, külli aklın

Hız. Ali, ben olan aklın, benliğini uluhiyete taşımış aklın

Selman' ı Pak, nefis halinin

Hız. Sıddık, Emir âleminin biçime gelişi

Hız. Ali aynı zamanda melekler âleminin biçime geliş halidir

Cennetin sahibidir diyor Efendimiz. Bütün melekler melekesi olarak tecelli ediyor, bende noktalanıyor. Ba'nın altındaki noktayım diyor ya. Tüm ikilik bende birleşir.

Hız. Musa, kader, ölçü olarak tecelli eder

Hız. Adem bütün kainatın biçime gelişi, noktalanışı.

Gemiden sonra, bir çocuğa rast geliyorlar...

Çocuk ölüyor. Hızır a.s'ın bir tokatıyla. Hızır a.s. yine aynı cevabı veriyor.

Yola devam ediyorlar Antakya'ya geliyorlar. Yemek vermiyor köy halkı, çıkışta bir harabeyi tamir ediyor Hızır a.s.

Yine aynı cevabı veriyor.

Ve olayların iç yüzünü anlatıyor:

O gemi müminlerin gemisiydi, cabbar bir melik vardı, güzel gemilere saldırırdı. Bunlara zarar gelmesin diye hırpaladım ki yük gemisi olmadığı anlaşılın, zarar vermesinler.

O çocuk mümin anne babaya sahipti ve onlara ilerde zarar verecekti.

İki yetimin babadan kalma hazinesi vardı o harabenin altında. İlerde hazineyi bulacaklar ben ördüm ki kimse el atmasın.

Musa Peygamber, değerleri, sebeplerde görmek istiyor. Hızır ise neticeyi konuşuyor. Birisi tümelleri eylemin sebeplerinde arıyor, diğeri ise neticede göstermeye çalışıyor. Doğada hayır, sonuçta ortaya çıkar. Sebeplerde göremezsiniz.

Burada alacağımız derste talim, sükûtle gerçekleşir. Âlim, yaptığıyla kendi varlık sıfatlarını açığa çıkarandır; âlim- talim ilişkisi gözlemdir. Her varlık eylemiyle kendini gösterir. Sıfatını gösterir ve onu açığa çıkarır, talip olduğun ne ise o noktada size talimleri olur ve ayna olur.

Yaşadığınız şey ne ise size onun üzerinden talim ettirilir. Adalet sıfatı gereğidir. Eylemde kendini gör, Hızır'ı görme. Geçmişin üzerinden seni aşkın bir şekilde kendine taşımaya çalışıyor. Geçmişin sana ayna oluyor. Hızır, ayna vazifesi yaparken bir yandan da onu kendisinin talim ettirdiğini görmesini istemiştir. Çünkü gözlem için sükût şarttır.

Talip olunan şey ne ise onun talimliğini getiriyor.

Üç mertebede gerçekleşir:

1-Fakr: Dünyadan yana, benliğinizden ve eylemlerinizden yana fakr. Hiçbir şekilde kendinize varlık vermeyeceğiniz, sırf Allah için eylemde bulunacağınız hal.

Hızır kendi ilmini göstererek, yalın bir halde çıplak halde göstermiştir. Talip olduğunuz kişi talim olduğunuz kişidir; erektir. Musa, Hızır'daki ilime taliptir. İlim, kelam sıfatıyla ilgilidir. İlimden kasıt, kelamdır. Âlim, ilmini kelam ile dile getirir O ise kendiyile dile getiriyor. Eylemiyle talim ettirmeye çalışıyor. Musa'nın sorusunun cevabını Hızır üzerinden verdiriyor. Sorulan soruyu karşılıksız bırakmaz O.

Cenab-ı Allah'ın varlığının yanında başka bir varlık olmadığı için senin herhangi bir şeye varlık vermeni O istemez. Gayretullah'a dokunan işlerden sakınmak lazım. Hızır olmak istersen kendine varlık vermeyeceksin.

Hızır'ın namı var, cismi yok! Kendine varlık verışı yok, dilden dile gelen hikâyeleri var. Katışıksız nur, katışıksız fakr o.

İkinci eylemine baktığımızda; ben kendi nefis ejderimi, çocuğumu öldürmüşüm, ruhumda ve bedenimde müminlik bulmuşum.

Üçüncü ayak Hızır karşılıksız duvar ördü. Her ne yaparsan yap, Hakk için olsun. Tefsir itibariyle iki yetim insanda akıl ve ruhtur. İnsanlık tarihinden, hakikatten bakıldığında Hz. Muhammed ve Hz. İsa'dır. İkisi de yetimdir.

Akıl ve ruh yetimdir. İlk başta ebeveyni var gibidir. Kendini bulduğu anda bağımsız çalışır. Hayata girdiği anda yetim bırakılır. Efendimiz, yetimdir. Direk Allah'tandır çünkü.

Akıl ve ruhum ile kendi varlık bedenimi inşa ettim, yüreğimdeki hazineyi bulana kadar. İkinci yaratılıştır bu.

Tefekkür edelim, Hızır, tefekkürün kutbudur aslında. Zulmet deryasında kendime varlık vermedim der, çektiği çilenin haddi hesabı yoktur. Açılan nur kapısının haddi hesabı yoktur. 366 tane enerji kapısına sahiptir, insan. Her noktamız bir nur kapısıdır.

Isı = Işın. Bir yerde ısı varsa orada ısınım vardır. Nur salınımı vardır. Vücudunuzu yoklayın.

Hızır olmak istiyorsan; talip olduğunuz şeye benzersiniz, muhabbettiniz de varsa değişim ve dönüşüme girersiniz.

2-Kendi nefisini öldür. Sebeplere bakacağın halde, sonuçları okumaya çalış. Nefis, sebeplere baktırtır seni, ne kadar değerler üzerine olsun bile.

3-Ruhun sende bedenine baskın gelecek. Tefekkürün, gayretin, karşılıksız hizmetin ve ibadet ile sendeki hazineyi bulacaksın.

Sen kendine dışsal konuşansın, ben kendi özümle konuşanım!

Musa, prosedüre göre Hızır ise istisnai çalışır. Kâinatta olan istisnai durumun kendinde biçim kazanışı var.

Musa'ya Musalığını gösterdiği hal üzerinden kendisini de göstermiştir. Sükût eden akıl o talimden dersini çıkarabilir ancak.

Cenab-ı Hakk nazarından bu mesele;

Kendinize varlık vermeden varlık deryamda yüzün ki selamet bulasınız.

Beni görmek için kendinize varlık vermeyin

Nefsinize muhalefet edin.

Hakk için yapılan hizmetleriniz karşılığında ruh ve aklınızla beni bulacak, hazineye malik olacaksınız.

İşte o zaman Hızırlardan bir Hızır da siz olursunuz.

Hızır'ın genetik bilgiyi dokuyuşu... Hızır eylemde zuhurattır, tecelliyi görmez o. Sonunda hayır var ya o hayrın tecelli edeceğini görür.

Hızır'a teslim olmak zor iş... İnsan sevdiğine teslim olur. Güvenir ve kendinizi emanet edersiniz.

* * * * *

Bu kıssanın bilinçaltımıza kodladığı en büyük etki, bir mürşit ile karşılaştığımızda ne yapmamız gerektiğidir.

Hazır olanı bulursanız eğer Hızır'a gerek yoktur. Hazır olan Allah'tır. Muhabbetullah'a erdi derler. Birinci makamdır, marifetullaha yol tutarsınız. Allah'ın varlık bilgisi!

"Her şey zaten merkezinde, ben ne yapayım ki oturur temaşa ederim" Merkez Efendi Hz.'lerinin namı.

Musa'nın kendisi sebeplere bakan insandır. Adaletin temeli de sebeplere bakabilmektir. Sebepleri görecektir, analiz edecek, haklarını verecek. Ama hakkı... Netice, sonucu gelecektir o zaman Hızır.

Âlemde boş iş yoktur, eko sistemde her şey birbirini tamamlar. Netice itibarıyla baktığında yok etmek gibi görünen şey var etmektir.

Âlemde yanlış görmeyin, Velinin bir sözü; “Âlem meğer temaşadan ibaret imiş”

“Rahmanın doyuracağını biz mi doyuracağız, ettiklerini bulsunlar” bu ayete muhatap olmayın sakın.

Bu gün benim için ne yaptın? Yani ben üzerinde hakkıyla tecelli ettim mi? Diyor.

Hızır gibi olmak, olumsuz görmemektir.

İrşat eden kimse aynalık eder. Ben, aynaya bakıyorum, baktığımı biliyorum, aynayı gördüğümü de görüyorum. Ayna gibi boş değil, seni gösterirken kendisini gizlemez mürşit. Yansıtırsa de şahıs düzeyinde bir insan var karşında.

Maneviyat eğitimi gece / gündüzdür. Aşka düştüyseniz eğer Hakk'ı anda dahi çıkaramazsınız. Allah'a gönlünüzü verin de nasıl verirsiniz verin. İbadetler içersinde fikriyat, zikri ilahi ve eylemde hayır üzerine ibadet en yüksek eylemdir. Namazlar, oruçlar, riyazatlar sizi daha fazlasıyla götüren unsurlardır.

AMA İNSAN FİKİR VARLIĞIDIR!

Allah isteseydi beyninizi ayağınızın altına koyardı ama en üstte! Tefekkür önemli.

“Gizli hazine idim bilinmeyi istedim” bu ilk erektir. İnsan fikir varlığıdır. Düşünmezse bir nedeninden dolayı insanlık dışı olur.

Fikir etmek zorundayız. Farzdır.

Hızır arif olan, Musa âlim olandır.

Kuran-ı Kerim'in bir özelliğidir; sonuçlardan konuşur. Allah, sonuçlardan konuşur. Sonuçlar üzerinden varlık vermeye çalışır.

Bilimin dili de böyledir, sonuç üzerinden yürür. Bir denklem mesela, çözerken sonuca göre hesaplanıyor.

Elimizdeki teknoloji harikaları hep sonuçlar üzerinden inşa edilmiştir. Eyleminiz ne ise karşılığında hakkı bulacak.

Bir olayı gözlemlerken eleştirmeyin, sonuç odaklı düşünün. Gözlemediğiniz ve yahut yaşadığınız olay sizin mutlaka geçmiş süreçlerinizde var olmuş olan bir olaydır. Eleştiride bulunduğunuz olaya bir bakın sizde veya aile geçmişinizde mutlaka aynısını bulacaksınız. Eğer yok ise de mutlaka eleştirinizden ötürü siz de göreceksinizdir. Allah esirgesin!

EYLEM YAPMAK ALLAH'A AİT BİR SIFATI YAŞAMAKTIR!

Allah u âleme yetişmek istiyorsanız, yorgunluğu silin.

Allah u âlemi anlamak istiyorsanız yanlış tavırları silin.

Fikirlerimiz ayrıdır ama ahlaki noktada birizdir. İyilik, doğruluk, güzellik noktasında paylaşacağımız çok şey var.

Eylemin kendisi de sonucu da Hakk'tandır.

Kötülüğün önünü iyilikle kesersiniz. Huyu bile değişebilir. İyilikler, günahlarınızı da giderir. Yaptığınız kötülükler giderilir, ama izleri kalır.

VAHŞİ HADİSESİNDEN ÖRNEKLEME

Aff edilebilirsiniz ama Allah sizden razı mıdır?

Resulullah'ın razı olmadığından Allah razı değildir.

Vahşi için "yüzün yüzümüzü görmesin" diyor Efendimiz.

Eshabı Kiram dediğimiz, gönlüne girenler, razı olduklarıdır!

Ve de sadece bağışlamış oldukları var. Affetmek ile rızayı karıştırmayın!

O kötülükten bizler için bir hayır doğmuştur, amenna... Ancak Resulün görmek istemediğini ben de görmek istemem. Burada; Veysel Kârani mesela yanındakilerin çoğundan daha da yakındı. Kıyası insandan alırsak hataya düşeriz. Kıyas ALLAH'TIR.

ALLAH bir kulunu severse peygamberler sıraya dizilir.

Allah SEVER İSE BİR KULUNU...

Biz bir türlü şunu öğrenemiyoruz; bir şey Allah'ta başlar, Allah'ta biter. Allah'ın sevgisini referans almıyoruz.

Evvla kendinizi bulun, bulduktan sonra da hizmet edin ve Bizliği yaşayın. Bunun da en temel noktası çekirdek ailedir. Sorumluluklarınızı bilin, özveriyle yaşayın, bazen boyun bükmesini bilin, bazen de baş kaldırmasını.

İyilik yapmaya razı olunan kadar yapın. Razı olunursanız, o arkadaki izler de siliniverir.

Yüzüm seni görmesin demek, izi hala duruyor demektir. Razı değil. Razı olduğu gün iz silinir.

Kulum sen benden razı mısın? Diye soruyor, senden razıyım demek çok zor bir şey... Allah'tan razı olmak kolay iş değildir.

Allah kendini gösterecek; görmediyse kulu sıkıştırır, sıkıştırma sıkıştırma gösterir kendisini. Tecellisinde zuhuratla gösteriyor, kişi algılayamıyor. Anladığı anda bela kaldırılır, bela sizi yükseltmek için gelir, imtihan için, kötülüklerinizi gidermek için veya kötülüğün size bulaşmasına engel olmak için gelir.

Sizin olumsuz gördüğünüz şey aciz ve eksik tarafıdır ve bunu gördüyseniz tamamlama hakkı doğmuş demektir. Çünkü biliyorsunuz, insan bildiğinden sorumludur.

Hızır yoldaşınız olsun, Hazır olan varlığınızda tecelli buyursun, Bütün varlığınız Hakk olsun...

Allah'ın ihsanı kendisi olsun

Hamd ü senalar olsun

28.07.2013 – Futih-ul Gayb Okuması
Halil İbrahim GENÇ

17.MAKALE

OL / OLMAK / OLDURMAK BAHSİ ÜZERİNE

“Ey Âdemoğlu Ben kendisinden başka ilah olmayan Allah’ım! Benden başka ilah yoktur. Ancak Ben varım, Ben her neye OL dersem, olur. Sen de Bana itaat et ki seni bir iş için OL dediğinde, o şeyin oluverdiği biri haline getireyim.” Hadisi Kutsi.

Burada itaati, Ol demenin sırrı olarak gösteriyor. İtaatin temeliyse, tevekküldür. Allah, aslında bizden tevekkül istiyor. Ne kadar yüksek seviye bir tevekkül olursa o kadar OL demeye doğru gidişi var. Tefekkür bilmeye doğru götürür. Tefekkürle OL demenin başka tasarruf halleri vardır.

Tevekkül; itaat, kendi iradeni bırak demektir. Bir şeye itaat ederseniz orada kendi iradenizi bırakıyorsunuz demektir. Bu noktada Allah; benim irademle iradelen, benim varlığımla varlıkılan, o zaman OL dediğin olur diyor.

Bunun kavramsal olarak hali, tevekkül. Tevekkülde püf nokta iradeyi Hakk’a bırakmaktır. Bu kitabın sahibi olan Hz. Abdülkadir Geylani, Efendisiyle birlikte kayıkla bir deryada geziniyorlar. Ama Efendi yüzme bilmez imiş. Efendi “Evladım Kadir, atla” demiş. Geylani Hz. gözünü bile kırpmadan atlıyor, hocası elini uzatıp, çıkarıyor ve Hazret kupkuru halde duruyor.

İrade hangi düzeyde OL denilene götürüyor insanı?

İbrahim Hakkı Hz.lerinin iki oğlu var. Birisi mürekkep yalamış, ilim sahibi; diğeri ise aşık- meyhaneden çıkmazmış. İçki içer, saz vurmuş

ama Allah- Allah deyip kendinden geçermiş. Efendi Hz.leri bir sohbetten sonra meyhaneye uğrayıp, bizim oğlanın bir kusuru var mıdır sana karşı, deyince; borcu birikti, diyorlar. Borcunu kapatıyor ve 'sakın beni söyleme' diye tembihliyor. Ancak çocuk bir şekilde bunu öğreniyor. Efendi, ilimle uğraşan oğluyla beraber Hasankale'ye geliyorlar. Sarhoş oğlan da peşleri sıra... "oğlum, 39 tane güvercin uçuyor, 40lar gibi, bir tanesi eksildi, atla- git" diyor. "Baba, ben buradan nasıl atlayayım, uçurum burası" diyor. Diğeri geliyor "Destur baba, ver ben atlayayım" diyor. "Destur Evlat, atla" diyor. Sarhoş oğlan, pırr uçuveriyor.

Bu güzel bir hikâye...

Erenler için biçim değiştirmek sıradan bir şey; Nur varlık oldukları için. Bu noktada cinler dahi şekil değiştirebiliyorken Erenler nasıl değiştirmez ki? Hünkâr Hacı Bektaşî Veli'nin kuş donuyla Anadolu'ya gelişi gibi... "Daha mazlum bir hayvan olsaydı onun donuyla gelirdim" diyor. Geylani Hz.leri de bir ses duyuyor "Seni Biz, öküz süresin diye yaratmadık". Annesine geliyor ve ilim öğrenmek için destur- izin istiyor. Annesi tek başına ne yapacaklarını soruyor. Hazret de "Anne, hani bana gebe iken, eşkıyalar etrafını sardı, eşkıyanın üzerine bir doğan geldi ve onları kovaladı. İşte o doğan ben idim. Merak etme ben seni yine korurum" diyor.

Fantastik şeyler bunlar... İmana ait şeyler! Olur mu? Bizatihi OLUR.

Değiştirici hususiyetlere erdiğiniz zaman her şey ile her şey olabilir, her donda görünebilirsiniz. Her varlığın hakikatinde haline bürünebilirsiniz. Geyikli Baba'nın Geyik donuna girmesi ve vurulması hikâyesinde olduğu gibi...

Orhan Gazi vuruyor! Baba da 'bir daha önüne gelen geyiği avlama' diyor. Allah'ın selamları üzerlerine olsun!

İtaat ve OL ilişkisi...

Allah'a itaat OL denilene olmasını getiriyor. Tevekkül, Allah'ın iradesine sığınmaktır, O'nun iradesi üzerine hareket etmektir ve işte o zaman OL demeye yakınlaşıyorsunuzdur.

İradeyi teslim etme noktasında Geylani Hz.lerine, Pirime bir kadıncağz geliyor "Bu da sizin gibi olsun, dervişliğe kabul edin" diyerek oğlunu getiriyor. Anne yüreği görmek istiyor. Bir bakıyor ki bir hücrede bir tas su ve kuru ekmekten başka hiçbir şey yok. Yemek vaktiymiş bir de. Efendi Hz.lerinin yanına çıkıyor ki aman Ya Rabbim! Bir kuş sütü eksik! Kızarmış tavuk var önlerinde. Anne, Hazrete; Efendi, Hakk'tan reva mıdır bu yaptığın? Diyor. Efendi o an önündeki tavuğa 'Allah'ın izniyle kalk ve diril ' diyor, tavuk ete kemiğe bürünüp, canlanıyor. Anneye şöyle diyor 'senin oğlun da böyle olsun ondan sonra'

Biraz celalliydi, direkt gösterirdi. Aslında burada kasıt, itaat! İradeyi bırakabilme...

Sahiplendiğimiz şeyler, sahiplendiğimiz; nedenini kendi dışında bulduğumuz şeyler, bizi hakikatten uzak tutuyor. Hakk'tan gafil bırakıyor.

İradeyi bıraksak, iradeyi Hakk'tan bulsak, varlığımızı bıraksak – meczup olmak değil, kendi varlığımızı bırakıp Hakk'ın varlığına soyunabilsek- zaten ol dediğimiz OLUR. Duamız ve nazarımız yerini bulur. Haliniz yerini bulur.

Tasavvufun, ol demenin türlü türlü hali vardır.

Bazen olur ki bir düşüncenizin olduğunu görürsünüz, bazen bir hal yüreğinizde uyanır o halin olduğunu görürsünüz.

17.MAKALE: ALLAH'A KAVUŞMANIN YOLU

Yaratılmış olan her şey tekrar Allah'a kavuşmakla biter.

"Her şey Hakk'tan gelir ve yine Hakk'a dönücüdür" ayetinin karakterize edilmiş halidir.

Bununla İslam'ı özetliyor. "Allah'a aidiz, geri Allah'a dönücüleriz."

İslam'ın şartıdır; Allah'a aidiyet ve eylemlerinizi geri dönüş.

Eğer eylemlerimizde Allah'a dönmez isek Allah'a kavuşamayız. "Yakîn gelene kadar ibadet et" ayeti bunu destekler. Bazıları bilerek, bazıları bilmeden Allah'a döner.

﴿ Sen de Hakka vasıl olduğun zaman manen ve maddeten tekâmül etmiş sayılırsın.

Tekâmül kelimesi önemlidir. Kamil, kemal, tekâmül, mükemmel aynı köktür. Tam ve olgun olan...

Tekâmül kelimesi, sürecin kendisinde olgunlaşmayla alakalı olan bir kâmillik... İnsanın bu âlemdeki eksikliği, Cenab-ı Hakk'ı bulamayıdır. Bir kişi tamlığında mutmain olur. Bulmayan, mutmain olamaz.

Bir varlığın yaratılış nedeni ne için ise onu yaşadığı için mutmain olabilir. İnsan Hakk için var olmuştur. Bundan dolayı yaptığı işlerde kendi içinliği olduğu sürece mutmain olamıyor. Allah için yaptığı şeylerde mutmain oluyor. Bu da zikri ilahi iledir – *kalpler yalnızca Allah'ı zikretmek ile mutmain olur*- buradaki zikir, lâfzî zikir değil, eylemlerimizde Hakk'ın sıfatını göstermektir.

Cömertlik, merhamet, rahimiyet, rahmaniyet, azamet, adalet vs. Her insanın has esması dediğimiz, potansiyel-domino karakterini belirleyen bir esması vardır, Allah'a ait.

İnsanın hamuru zaten tümellerle yoğrulmuştur. İstese de istemese de tümellerle hareket eder.

Ne zaman ki kendi fitratına ait, yaratılışına ait tümellerle hareket eder, has esmasıyla; işte o zaman kendini buluyor ve mutmain oluyor. Bunun dışındaki her türlü hareket onu Hakk'tan geri bırakır, mutmain olamaz, mutmainlik Allah'ın sıfatlarıyla alakalı bir şeydir.

En yüksek seviyede mutmainlik, Hakkın zatına **ermeyle** alakalı bir şeydir. Çünkü O'na erilir.

Kul onunla örtülüdür, örtüsünden arındığı ve kalktığı sürece, O'na erer. Yakînleşmez!

Zâta Yakınlık olmaz. Çünkü ZÂT zaten sizdedir. –Kulum bana bir adım atarsa ben on adım atarım- çalışma, edimsellik ve eylemi işaret ediyor. Ama aslında şu demektir; Ben zaten sende hazırım. Sen bana adım atacaksın ki ben sendeki örtülerimi indireyim, arındırayım ki sen beni kendinde bulasın.

İkilikteki Allah söylemiyor bunu; Ondaki Hakk söylüyor. İki kişinin arasındaki bir mesafeden bahis etmiyor burada.

'Ben kuluma şah damarından daha yakınım' mesafesinde bir yakınlıktan bahis ediyoruz.

Kulun her eylemi Cenab-ı Hakk'a yakınlık getirir. Üzerindeki örtülerden arınarak Cenab-ı Hakk'a yakın gelmeye başlar. Yaptığımız her türlü ibadet Hakk'a yakın gelebilmek içindir.

Yakınlıkta önemli olan eylem ile yakın gelmektir, eylemde bulunmamız gerektiğini 'yakın gelene kadar ibadet et' ayetiyle söylüyor. Yani yaptığımız her türlü ibadet yakınlık maksatlıdır.

Hakk el Yakınlık önemlidir burada; Cenab-ı Hakk'ın sizin varlığınızda hazır olduğunu ve varlığınızda nazır olduğunu bilerek, hangi sıfatla da yakınlık bulursanız o yakınlıkla, onu duyumsayarak bir yakınlık elde edersiniz. Bunlar da Tevhidi Ehval, Tevhidi Sıfat, Tevhidi Zat mertebelerinde değişiyor.

Ancak kişi kendi has esmasına varırsa, o doğrultuda hareket ederse en yetkin- en güzel yakınlık de odur.

Tekâmül, kendi esma-i hassınıza varmanızdır. Her kişinin has esması ne ise ona göre üzerinde donanımı vardır. Bazısında adalet, bazısında Musavvir; istese de istemese de tahayyül eder, yaratıcı bir zekâya sahip olur, yetenek düzeyinde bir şeyler ortaya çıkarır, elinde bir şey olmadan yepyeni bir şeyler ortaya çıkarır.

Bu bağlamda baktığımız zaman kim kendi üzerinde baskın olan sıfat her ne ise o bulur, ona yetişir, eğer ki eylemlerde bulunursa... Eylemde bulunmuyorsa dehası ne iş görür?

Sıfatlara sahip olup eylemlerinde göstermiyorsan denklem bozuluyor demektir.

'Bu gün benim için ne yaptın' sözünde Şafi oldun mu, Vedud oldun mu, Er Rezzak oldun mu, Rabb oldun mu onlara, Mürebbi oldun mu onlara? Çünkü fiilinizde Hakk tecelli eder.

Hızır'ın yolu Sabrı işaret ediyor

Hz. Hızır bahsinde Hızır'ın bize söylemek istediği de bu; Hz. Musa Hakk'ı tecellide gösteriyordu. Burada birisi olgusalığa diğeri edimselliğe bakıyordur.

Musa, tümelleri olgusalılıkta arıyor. Hızır, eylemde gösteriyor, edimsellikte gösterirken de eylemin sonucunda gösterilecek ne ise, tümeli orada aramız gerektiğini işaret ediyor.

Eylemimizde tümeller tecelli ediyordur ama eylemlerin sonucunda o tümeller görünecektir.

Hayır, doğruluk, güzellik her zaman sonuçta görülür. Sonucu beklemeden acil kararlar vermek bizi Asr suresine götürür, bu bağlamda sabır şarttır.

İtaat noktasında Sabır şarttır. İtaatin başlangıcı sabırdır. İradenizin başlangıcı sabırdır. Allah irade etmese kimse edemez.

İradeyi Allah'a teslim etmekten kasıt; Kendi zanların, menfaat ve hazların, nefsi isteklerin üzerine irade ettiğin ne ise kendi nedenini her ne üzerinde buluyorsan onları bırak anlamına gelir.

O iraden nereden besleniyor? Hangi noktalarda iradeni buluyorsun? Onları bırak, İradeni Hakk'a teslim et, özüne teslim et. O asli sıfatın üzerine teslim et. Bu bağlamda kim ki asli sıfatını bulmuştur 'Rabbleri

onların üzerindedir' ayeti kerimeden bakarak okuyun bunu... Rabbini, domino sıfatı üzerinde bulmuştur; ismi azamını bulmuştur.

Her insanın potansiyel ismi azamı Hayy ve Kayyum'dur. Külliyatta ismi azamı Allah'tır, eylemde ismi azamı adalettir. Yer gök adalet üzeredir diyor.

Her kimi hangi sıfat üzerine yarattıysa o sıfat üzerinden Rabbliğini gösterdiği sıfat, o mevcudatın ismi azamıdır.

Allah ismi azamlığını o kişide Musavvirliğinde, adillliğinde gösterebilir. Bu onun Allah ile olan bağlantısını sağlayan ismi azamıdır. Onun için sizin esmanız Allah'ın sizin üzerinizde tecelli ettiği ismi azamıdır. Böyle söylemek belki daha doğrudur.

☞ Mevla'ya vasil olmanın manası: Halkı kalben bırakmış olmandır. Heva ve hevesin kötü yolunu terk etmendir. Bu iyi olmayan ahvali bırakıp Allah'ın emirlerine bağlandığın gün, manevi yollar artık sana açılmış demektir. İrade ve şahsi arzularını bırakmış olmandır; irade ile gitmek, bu yolda pek iyi sayılmaz. Sende pek iyi olmayan bu hali bırakıp, Allah'ın emirlerine bağlandığın gün manevi yollar artık sana açılmış olacak demektir. Bu hale erdikten sonra iyi olmayan eski huylara doğru hiçbir kıpırdanma ve yöneliş olmamalı. Başkası da seni alakadar etmemelidir.

Veysel Karani'den bir nasihat "sen Hakkı tanıyor musun? Başka birisini tanımana gerek yoktur." "Hakk da seni tanıyor mu? Kimsenin seni tanımasına gerek yoktur." Bundan daha güzel bir durum yoktur işte...

☞ Hakkın emri ve O'nun hikmetli işlerini görmelisin. Bu zikrettiğimiz hal Fena halidir.

Burada söylediği şey müthiş bir şey! İnsanın ontolojisine iniyoruz. İnsan aynı zamanda irade varlığıdır. İrade varlığı olduğu için, irade üzerinden Hakk'a yetiştirecek söylemlerde bulunuyor.

İradeyi bırak noktası bizde ihlâs, Allah'ta Kuddus esmasında tecelli eder. 'İhlâs kulum ile aramda sırdır' buyuruyor. Bir insanın yüreğine ihlâsı verdiyse eğer Cenab-ı Allah, o insanın bizzat eylemleri üzerinden varlığını veriyordur. Kişinin kendi nefsi orada yoktur. İradesi Allah'tandır, eylemleri direkt O'ndandır.

Kuddüs esmasının üzerinde tecelli ettiği insanlar için 'Mümin kulumun kalbine sığdım' buyuruyor. Mümin kulun kalbi, Kuddüs esmasıyla temizlenmiştir. İhlâsla temizlenmiştir, saftır. Saf demek, katıksız olmak demektir. Bir şey ile karışmamış, her hangi bir karışıma haiz değil. İnsan da âleme bulandığı zaman Cenab-ı Hakk'ın üzerindeki tecellisini yitirir. Yitirir, aslında örtünür. Geri dönüş hakkında konuşuyor Üstat, burada. Asli olarak tecelli etmek söz konusu, zillî olarak tüm iradeler ona bağlıdır. Kemalatıyla, asliyetiyle tecelli etmez dediğimiz şey; sizi olgunluğa taşıyacak biçimde asliyetiyle tecelli etmez demektir. Asliyetten kasıt direkt Allah'tan irade bulmaktır.

Esmanızın tecellisi kendiniz için değil, Hakk için olan esmalar üzerimizde tecelli ediyor. Allah'ın üzerinizde tecellisini hissedersiniz.

Peki, Allah'ı nasıl hissedersiniz?

Yaptığınız eylemden mutmain olursunuz.

Yaptığınız eylemden huzur bulursunuz

Yaptığınız eylemin neticesinde üzerinizde selamet hali tecelli eder.

Selamet hali nasıldır?

Eminsinizdir. Vesveseye dair hiçbir şey yoktur aklınızda, zihninizde. Sadece üzerinize bir eminlik hali çöker. O sırada üzerinizde Allah vardır. Selam, Halim, Vedud esmalarıyla tecelli eder. 'Eğer sizler bir hayır işlerseniz Allah gönlünüzde bir hub- sevgi- yaratacak' Hadisi Şerif.

Bu bağlamda, sizde oluşan huzur, mutmainlik ve yaşam sevinci Cenab-ı Hakk ile olduğunuzun işaretidir.

☞ Böylece Hakk'a vasil olduktan sonra, kendini masivadan emin gör, huzur içinde bil. Hak ve hakikatten başka bir şey görme, ondan başkasına bir varlık tanıma... Bu yolun icabı elbette bunu gerektirir.

Bulduğun makamda iyilik, kötülük, vermek, almak, korku, ümit, hiç birinde Hakk'tan başkasının tesiri olmaz. Çünkü kendinden korkanlara yine kendisi sahip olur. Hataları örtecek yine odur.

Kendini bu mertebeye getirdikten sonra, Mevlanın hikmetli işlerini görmeğe çalış... Çok hikmet taşıyan emirlerini yapmağa gayret et. Takib edeceğin yol bu olmalı. O'nun taatiyla meşgul ol. İster dünyaya, isterse ahirete ait olsun; bütün mahlûk şeylerden elini çek. Hepsinden kalben ayrıl.

Kalben ayrı olmak da çok zordur. Size en acı veren şeyler iradelerinize sabit kıldığınız değerler düzeyinde şeylerdir. Elinizden alındığında çökersiniz. -Anne, baba, evlat vs- Bunlara öyle bir irade yüklersiniz ki sahiplenmeler vs çöker. Bir ayette şöyle biçim veriyor – temsil ettiriyor 'Onların evleri örümceğin evlerine benzer' Örümcek evi güzeldir, müthiş bir yapısı vardır ama dokunsan, yıkılıverir. Örümcek ipi de çok sağlamdır. Yani insan sahiplenmede-irade vermede öyle güçlüdür ki sağlamdır. Ama elinden uçtuğunda çöküverir. İpini sağlam dokumuştur ama... Yıkılmayacak bir evin inşaatı, ancak Allah ile gerçekleşir. O da müminin kalbine sığdım dediği noktadır. *Allah'ın lütfu ihsanı ile müminlerin kalpleri yıkılmaz. Çünkü inşa eden Allah'tır.*

Geçen haftaki sohbette Hızır a.s. bunun dersini vermişti bize;

Akıl ve ruh ile Allah için yapılan eylemlerle *ikinci yaratılışımı buldum* söylemi. İki yetim dediği; yaptığı eylemlerle bilinç evimi –gönül evi- inşa ettim ve kendimde hazineyi buldum.

☞ *Bütün mahlûkatı topla. Aşağıda hikâyesi anlatılacak adam gibi zavallı ve çaresiz olduklarını tahayyül et.*

Şanı, şöhreti her tarafa korkunç bir şekilde yayılmış, emirleri kesin, saltanatı tam bir padişah... Bir adamı yakalıyor, ayaklarına ve boynuna zincir vurduruyor. Sonra dalgası dehşetli, derinliğine derin, akıntısı şiddetli bir nehir üzerindeki ağaca astırıyor.

Dünyayı anlatıyor, her birimiz böyleyiz aslında.

☞ *Sonra; çok kıymetli, yüce ve maddi değer biçilmesi imkânsız olan tahtına oturuyor. Yanına da birçok oklar, silahlar, mızraklar ve daha nice elemli, paralayıcı ve öldürücü aletler alıyor...*

Örnekler sembolik olduğundan Padişah'ı Allah olarak görür isek çok cebbar bir Allah görüyoruz, burada.

☞ *Şimdi, padişah o asılmışadama, rastgele okları, kurşunları yağdırmağa başlıyor.*

Hal böyle olunca... O korkunç manzarayı temaşa eden biri için o padişahı korkmadan, merhamet nazarına sığınmamak ve korkmamak, o saltanatı görmeden geçip, asılmışadama bakmak ve ondan korkmamak doğru olur mu? Sonra böyle şeyi, akıl mantık nasıl doğru bulur? Hayır, hiçbir zaman doğru bulmaz ve seyircinin haline şu hükmü verir:

- < Akli gitmiş, hissiyatı bozulmuş ve neticede bir hayvandır ki; insana benzemez. >

Her şeyin hakikatine erdikten sonra, basiretsiz, Hakk'ı görmez olmaktan Allah'a sığınırız. Hakka vardikten sonra ayrılmaktan, Hakka yaklaştıktan sonra tekrar maneviyatın kapanmasından, imandan sonra küfre, hidayetden delalete düşmekten yine O'na sığınırız...

Küfre, hidayetden delalete düşmek: mertebesinde takıldı, aşığıya indi, şeytanına takıldı, örtündü manasında... Bazen olur ki kişiler

Allah'ın verdiği varlık ile kendisine varlık vermeye başlıyor, orada sınırlıyor kendini. Öyle varlık verdiğiniz anda bereket elinizi de kesmiş olursunuz. Sakın ha, unutkan gitsin ve yürüyün. Onu unutkan, onunla sadece yürüyün. Bu haller Allah'ın size verdiği melekelere olsun.

Nefsin Rabbini tanmaması sebebi ile 3 gün aç bırakılmadaki sır şu:

Varlık imkânlarınız ne ise ondan mahrum bırakarak yapılan bir imtihan... Kim Hakk'tan gayri olarak neyden besleniyorsa, beslendiği şeyin imkânlarından yoksun olmadığı sürece Hakk'a varamaz. 3 günlük açlıktan sonra 'Sen benim Rabbimsin, ben senin Kulunum' diyor, nefis.

Bir insanın varlık imkânlarını sıfırladığınız anda kendiyi baş başa hareket etmesi gerektiğini bilir. Ve ya o sırada sığınma kapısı ne ise; itikat noktasında Allah'a, zahiri noktada ebeveyni vs oraya doğru sığınmaya başlar. Çünkü varlık imkânını orada buluyordur. Onlar kapattıysa kendinde bulur, inancı varsa Allah'a, yok ise küfre varır.

'Ben bir kulumu seversem bütün kapılarını kapatırım' Hadisi Kutsi

3 gün aç bırakma hikâyesinde de aynı durum. Bütün nefis kapılarını kapatıyor. Masiva dediğimiz ne varsa, hepsini kapatır, ta ki kul kendi üzerinden Hakk'a varana kadar, Rabbine sığınana kadar.

Dünya, anlattığımız o büyük ırmaktır. O her gün taşmakta olan su ise, insanoğlunun şehveti ve lezzetidir. İnsanlara çarpan, kötü mahlûklar da dalgalarıdır. Kader-i İlahinin cereyan eden bela ve mihnetleri ise, o oklar ve silahlardır.

Evet, insanoğlunun başına bu dünyada en çok gelen şey, bela ve mihnettir. İyilik ara sıra gelir, fakat zahmetler, incitici şeyler o ara sıra gelen iyiliği unutturur. Ara sıra gelen hoşluklar olsa bile, yine onda çeşitli felaketler gizlidir. Eğer insan, ibret nazarı ile bakacak olsa, hayatı ve iyi geçimin yalnız öbür âleme mahsus olduğunu anlayacaktır.

“Gerçek hayatın orada olduğunu bir bilseler” ayetini karakterize ediyor. Derler ki rahmetinin %1’yle bu âlemi yaratmıştır. %99’unu ahrete bırakmıştır. Ama o %99’un özeti olan %1. Özetidir, cemidir, o yüzden şanslı bir yerdeyiz. Dünya rahmetin %1’dir.

☞ *İyi inanmış olan bunu böyle bilir. Çünkü bu hali bilip anlamak, içinde yaşatmak ehli imana mahsustur.*

Peygamber S.A efendimiz buyuruyor:

- *< Hayat ancak ahiret hayatıdır. >*

Yine buyuruyor:

- *< Mümin Allah’ına kavuşmadıkça rahata eremez. >*

Bu sözler iman hakkındadır. Yine buyuruyor:

- *< Dünya müminin zindanı, kâfirin cennetidir. >*

Üstad keramet vaki olarak kendisinin zenginliğine dikkat çekene cenneti ve cehennemi gösterir. Cenneteki hale göre dünya mümine cehennemdir.

☞ *Yine buyuruyor:*

- *< Allah korkusu ile dolan kalb, Hakk’a bağlıdır. >*

Bu ayan beyan haberlerle birlikte, bu dünyada nasıl rahatlık iddia edilir?

Şu muhakkak ki; bütün rahatlık Allah’a bağlanmakta, O’nun emirlerini yerine getirmektedir. Her halde O’na uymaktır. Onun yolunda boynu eğik olmaktadır.

Eylemlerinizde Ontolojik olarak Cenab-ı Hakk ile aynı paralellikte hareket ettiğiniz için selamete ereceksin, rahatlayacaksın. Aksi olursa stres, acelecilik, endişe, koşturma, vesveve olur ve bittin zaten! Günümüzün durumu bu! Bir türlü kendi üzerimizdeki sıfatların haklarını vermeden başka şeylerin hakkını vermeye çalışıyoruz. Kendi üzerimizdeki Rabbi bulmadan, başkalarını kurtarmaya çalışıyoruz, başkalarına koşturmaya çalışıyoruz. Ama bir türlü kendi üzerimizdeki Hakk ile hareket etmiyoruz. Ama bunları yaparken de kendi

menfaatimiz için yapıyoruz; kariyer, iş, mal, ev, çocuk, tv vs. Koştur dur. Sebepler dairesinde, hep kendimiz için!

Hakk ile hareket eden her şeyin hakkını verir, her şeyin hakkını veren huzuru bulur.

Bir şeyde problem varsa orada psikolojik olarak hakkını vermeme durumu vardır. Bir şeyin hakkı verilmeyordur ve orada patlak vermiştir.' Hep bana, hep bana!' diyen birinde hakkı da selameti de arayamazsın.

- ❖ *Kul, ancak anlattığımız şekilde dünya belasından kurtulabilir. Kurtulunca da gönlü merhametle dolar, kendisine lütuflar, ihsanlar olur. Her işi ve her yaptığı doğru olur. Bu da Allah tarafından ona bir iyilik olarak verilir. Her doğruyu Allah bilir.*

MAKÂLEMİZ BURADA KAPANDI ŞİMDİ NUR BAHSİ

Kur'an-ı Kerim'deki bazı ayetler muhkem ve müteşabih olarak ikiye ayrılır. Aşikâr olan veya üzerine yorum getirilen ayetler. Anlamı ehli tarafından bilinen muğlâk ayetlerdir, müteşabih ayet.

Böyle ayetlerden bir kaçıyla nur bahsine başlıyoruz.

"Allah yerlerin, göklerin ve bir aradakilerin nurudur"

Nuru-dur diyor...

Bizatihi orada kendinin Nur olduğunu söylüyor

"Ağızlarıyla nurumu söndürmek istiyorlar. Lakin Ben elbette ki nurumu tamamlayacağım"

Kuran'da hitap- muhatap ilişkisi vardır. Buradaki muhatap; müminlerdir. Müminlerin dışında başka bir sınıfı da söylüyor; ağızlarıyla nuru söndürmek isteyenler...

Nurunun tamamlanması gereken kişiler Cenab-ı Hakk'ın müminleridir. O'nun yoluna girenlerdir.

Herkesin üzerinde nur tamamlanacak diye bir kaide yok.

Musa'ya tecelli etti, düştü- bayıldı.

Ya nasıl bir tecelli olacak bu?

Allah'ü Azim u şan Musa a.s.'a Celal sıfatıyla tecelli etti, Cemal sıfatıyla etmedi.

Ayın ondördü gibi görünecek diyor. Miraçta Efendimiz, nice nurlarıyla müşerref oldu.

Nur nedir, neye benziyor?

Tarifi direkt veriyor. "Doğuda ve Batıda çıkartılan bir yağ misali, dokunmasan yanacakmış misali" hakiki zeytinyağı dokunmasan yanacak gibidir, ıslıl ıslıl... Yani " bir inci tanesine benzer" diyor.

Küresellikten bahsediyor. Nurun tabiatında küresellik vardır. Günümüzde enerji denilen şey Cenab-ı Hakk'ın nurudur. Eskiler şöyle derdi: Cenab-ı Hakk her şeyi kendi nurundan yaratmıştır.

Günümüz bilimi de 'her şey enerjiyle vardır, enerji yok olmaz, biçimden biçime girer'

Eskiler de şöyle derdi: 'Her şey Allah'ın nuruyla vardır, her şey fanidir, baki olan Allah'ın nurudur.'

Erenler ölmez, nurdur çünkü.

İnsan da ölmez!

Tasavvufta ölüm kavramı hiçbir zaman kullanılmamıştır.

Kur'an-ı Kerim'de de " onlar ölümler gibidir" derken kendisinden ayrı düşenlere, masivaya dalanlar için söylenmiştir. Ahlakı şeytanlaşmış insanlar için kullanıyor.

Allah'ın lütfü ihsanıyla nurlanmış insanlar cennet dediğimiz yere giriyor. Nurlanmayanlar, kendini beden zannında bulanlar ise lütfü ihsan ile nurlanmak için cehenneme gidiyor. Ahiret, kabir azabı vs

âlemden âleme intikal vardır. İntikal etti, elbisesini değıştirdi, göçtü, evinin direği yıkıldı vs gibi birçok kelime kullanılmış. Öldü demeyi kullanmak istememişler. Vefat etti gibi.

“Allah nurdur ve nurunu tamamlayacaktır” demek ise;

366 tane kapının tamamı Hakk'ın tecellisi olur. Derdimiz o dur ki o nurlardan istifade etmektir.

366 tane enerji merkezi...

Ne kadar ibadetle uğraşıyorsanız, o kadar enerji salınımından istifade edersiniz ve iman ile biçimlenmiş nur sizde yepyeni bir beden var eder.

Nur bahsinde seyranı ve keşif ehlince konuşacağım, anlamayan es geçsin. Devam etsin.

Nurun kendisi küre gibi bir misket aklınıza getirin, öyledir. Karesi kadar bir alanda da manyetik enerji dediği, boşluk enerjisi vardır.

Manyetik alan = Boşluk enerjisi

Kâinatın, uzayın hiçbir yerinde boşluk diye bir şey yoktur. Kâinatın hepsini süpürge gibi çekin bir yüzük kaşığına sığdıramazsınız.

Arifin kalbi bütün kâinatı içerir; Holografik olarak gözünün önüne getirilirse içerir.

Allah nur olduğu ve tüm kâinatı kuşattığı için, dışından baktırılan insan, keşfi olarak nur ile baktırılabilir. Cenab-ı Hakk'ın nuruyla bakmıştır, fizyolojik olarak sığmasına imkân yok zaten.

Kâinat manyetik bir ortamdır. Elektromanyetik ortamda çekim olmaz.

Nurun kendisi manyetik alanıyla birlikte nurdur.

İç âleme nur seyahatleri ettirirken Efendiler bunu ikiye ayırırlar:

1. Arşın nurları
2. Emir âleminin nurları

Arşın nurları dediğimiz bu âlemin nurlarıdır. Bizi madde boyutuna taşıyan nurlardır.

Emir âleminin nurları ise bizatihi nur tanecikleri dediğimiz taneciklerdir.

Arşın nurları Fermiyonik yapıda nurlardır.

Emir âleminin nurları Bozanik yapıdaki nurlardır.

Bozanik yapıda olan o nurlar yani tanecikler – o âlemde seyrana giderseniz eğer- her nurun arası eşit mesafededir. Her nur birbirinin kopyası gibidir. Durağan görürsünüz. Nurun doğasında durağanlık yoktur, - o sırada özdeşliklerde farkındalık olmaz yasasıyla bakarsanız- sizin ruhunuzla aynı hızda hareket ettiği için durağan görürsünüz. Nurun doğasında hareket vardır.

Nurun potansiyel hali şöyledir;

Nur, elektrik yüklü tanecik ve taneciğin manyetik alan etkisi bulunan niteliğe sahiptir. Bununla beraber nur

*Şuur içerir, şuurlidir.

*Şuuruyla beraber diridir.

*Görüş sahibidir.

*Hareketlidir

(Nurumu tamamlayacağım diyor, bunu unutmadan, lütfen)

Nurun kendisi potansiyel diriliktir. Potansiyel şuurdur. Potansiyel görüş sahibidir.

Rüyanızda kuşbakışı gözlemleriniz olur veya uyanmadan önce gördükleriniz olur beden tam ayılmamışken Ruh ile bakıyorsunuzdur, kendiniz olarak... Esmanızı kaldırın... Bizatihi bakıyorsunuzdur.

Hal i istiğrak deniyor, derin bakış, Hindular Gözcü diyor bir çeşit murakabedir. Aslında ruh bakışı dediğimiz olaydır.

Duygu ve düşünceyi susturur, tüm varlığınızdaki hareketliliği minimum düzeye düşürürsünüz ve o sırada gözlerinizden bir bakan görünür. Ama o bakandır. Bakan kim? Nurdur.

Bakmak, yaratılmış bir şey değildir.

Kelam, yaratılmıştır. Kendi kelamını dahi Allah yaratmıştır. Bir eylem sonucunda var etmiştir.

Nurun niteliksel, potansiyel halinde bakmak yaratılmamıştır. Nur, bizatihi Bakandır, bakış halidir. Nurun kendisi bizatihi şuurudur.

*Nurun bizatihi kendisi kudrettir.

“ Ben her şeyi kudretimden yarattım ”

= nurumdan yarattım

Nur her daim hareketlidir. Ve kendisi bakış sahibidir. Nur bu kudretten ötürü harekettir, o bir yerde sabit durmaz, “ her an yeni bir tavırdayım ” derken de bu hareketliliğe işaret var.

Allah'ın potansiyeli nurdur.

Kuark tanesi canlıdır, yaşam kaynağıdır.

Yaşayan Allah'tır. Biz onun kaderini yaşayanlarız. Her şey O'nun ile diridir.

“Görmezler mi ki hepsi ölüdür, hepsini biz diri tutuyoruz”

Bunlar nurun *niteliksel* sıfatlarıydı bir de *niceliksel* sıfatları vardır.

Nurun niceliksel durumu küreseldir, kendisinde renk dinamiği vardır.

Seyranı olanlar iyi bilirler ki; Allah'ın nuru âlemlerde renkli renkli görünür.

Mesela Sır latifesinin rengi yeşil veya gümüşümsü beyaz; su yeşili

Hafi latifesi yeşil- mavi, eflatun...

Ruh latifesi kırmızı vs gibi renkler.

Emir âleminin nurları bunlar. En kuvvetli olan nur AHFA latifesinin nurudur demişlerdir. AHFA latifesi öz nur anlamına geliyor. Siyahtır. Hakk'ın ilk nuru siyahtır. Ne zaman ki var etti yani kendi nurunu ışıtmaya başladı yeşil bir renk oldu.

İlk yaratılan nur nötrino düzeyinde bir nurdur.

Bütün varlığa kütesini veren nur nötrino ile etkileşime girdiği zaman 6'dan 72 ye kadar 6 lı katlar vererek kendisine varlık vererek kütleyle doğru, âlemi yaratmaya doğru bir kararlılık kazanırlar. Kararlı olan nötrino. AHFA lar, siyah, zati nurlardır.

Hepsine Erenler, NOKTA İ MELAIKE demişlerdir.

Kur'an da İLİYYUN denir.

NOKTA MELEKLER = KUVVETLER

Melekleri bile bundan yaratmıştır.

Nötrinoların yasası;

1. Küreden noktaya yasası;

Mikroda –noktadan- başlar / makroda –noktada- sonlandırır
Cenab-ı Hakk.

2. Sarmal zigzag, hareket yasası.

Elektromanyetik ortamlarda nur, sarmal zig zag ile olur. SPİN denilir. Kendisi elektrik yüklü, bir de kendisinin boşluk enerjisi var(karesi kadar), tahayyül ediniz...

İlahi âlemleri seyran ettiğiniz zaman nur tanecikleri görürsünüz, arayı boşluk gibi görürsünüz. Ama arası aydınlıktır. Boşluk diye gördüğünüz katıksız enerjidir. Hiçliği olmayan enerjidir. Orası manyetik alan enerjisi ile doludur. O yüzden hiçbir tanecik birbirine dokunmaz.

Günümüzde diyorlar; bir şeye dokunamazsınız, dokunduğunuz şey manyetik alanların birbirini hissetmesidir. Kütleye dokunulmaz, manyetik alanlar birbirlerine dokunurlar. Size dokunduğunuz hissiyatı verilir. Kütlede dokunma olmaz. Manyetik alanlar dokunurlar. Tanecikler birbirlerine dokunamaz, manyetik alan sebebi ile.

Manyetik alanların kendisi ile dokunma gerçekleşir.

Biz nurun kendisini sadece tanecik olarak görmüyoruz.

Nurun kendisiyle tanecik ikisi aynı anda bir bütündür.

Aynı andaki ortak ilişki ile âlem var ediliyor. BİZ LAFZI ÇIKIYOR.

BİZ ONLARI NURDAN YARATTIK

Nurdan hareketle Rahman suresindeki ayetleri okumaya başlayın.

...

Kuarkların ilişkisinden proton -bunlar arşın melekleridir. Allah'ın arşını 4 melek taşır.

—Proton -Nötron -Elektron –Atom

Eski dilde söylersek, Allah u âlem maddenin meleklerini –kuvvetlerini ilk önce var etmiştir, emir âleminden sonra arşın meleklerini kararlı hale getirerek bu âlemleri yaratmaya doğru sevk etmiştir.

Bu bağlamda arşın melekleri İsrail'in nuru protondur, eski adı Yersabûd. Cebrail'in nuru nötron, içlerinde en yüksek derecede kabz-bast yapan odur. Sizin nasıl hücreleriniz var o meleklerinde kendilerine ait hücreleri var. Mikail'in nuru elektrondur. Azrail'in nuru atomdur. Âlemde rızıktan sorumlu Mikaildir. Kimyadan sorumludur. Âlemin sabitesi ve maddenin ortaya çıkışına en yüksek sebep İsraildir. Melekler içinde en yüksek nura, kuvvete sahiptir.

Protonun –İsrail- rengi sütlü kahvenin köpüğü rengi, krem

Cebrail'in nuru katışıksız bembeyazdır.

Hız. *Mikail*'in nuru –elektron- en yüksek seviyede bulunduğu renk yeşil... Titreşimine bağlı olarak rengi değişiklik gösteriyor.

Azrail-atom; Varlık – yokluk arası âlemin biçim almasını sağlar.

Bunun haricinde;

“Allah’ın arşını 4 melek taşır, ahirinde 8 dir” diyor.

4 melek = Hava, su, ateş, toprak melekleri

Arkasında olan; proton, nötron, elektron, atom

Toprakta sır ve ahfa ruh latifeleri bulunur

Suyun ruh latifesi mavidir, turkuaz şeklinde mavi

Âlemin ferbiyonik tarafı var, aynı zamanda da ruhani tarafı da var.

Her elementin kendine ait bozanik yanı- ruhu vardır. Maddenin ruhu vardır; taşlarla o yüzden konuşulur. Gördüğümüz bir mevcuttur ama ruhuyla birlikte canlı bir varlıktır. Hani toprakla, kütükle konuşmuş, cehennem dile gelirmiş vs hepsi ruhuyla dile gelişidir. Yer, gök, taş Allah’ın nuruyla canlıdır.

1. Noktadan noktaya yasa gereği nurun yaratımında küreselleşme söz konusudur. İki ilişkiye girdiğinde yeni bir küre var ederler. Kararlı olan 3 tane kuarkı var ettiği anda, âlemin kendisini de var etmeye doğru gider. Sicimleşme olmaz. Her zaman yeni bir nokta var eder. Hareket halindeyken yeni nurları görürsünüz. İç âlemini göremeyiz, buna boyutsallık denir. İç ve dış boyut halidir. Yeni nurlar da küreseldir. Sicim teorilerinin gerçekliği yoktur.
2. İkinci yasa; sarmal zig zag hareketidir. Bir nurun kendisi iki türlü hareket kazanır; âlemde hareket nurlarda iki türdür.
 - a. Nurun kendi hareket edişi; nur hiçbir zaman aynı yerde sabit olmaz.
 - b. İkincisi ise manyetik alanın enerjisidir.

Enerjinin aktarımı iki türdür; parçacığın kendisinin aktarımı, hareketi. İkincisi ise manyetik alan enerjisinin aktarımıdır. Manyetik alan enerjisinin aktarımını sağlayan şey; Kabz ve Bast olayıdır. Nurlar kendi içlerinde hareket halindeyken itim ve çekim şeklinde de hareket halindedirler. İtim – çekim hareketleriyle aynı anda açılır aynı anda üstlerine kapanırlar. Bu hareketi öyle hızlı yaparlar ki emir âlemini ziyaret etseniz nurları aynı büyüklükte görürsünüz, kabz ve bastı göremezsiniz.

Kabz ve Bast = Titreşim demektir.

Titreşim âlemde şu demektir; Nurun renk kazanması. Nurun kendi doğasında renk yoktur, titreşim sayesinde renk kazanır. Rengin kendisi niceliksel bir durumdur. Niteliksel değildir. Eğer harekette titreşimi olmasa, onu göremezsiniz. Simsiyahtır. Hareketteki titreşimi sayesinde renk verir – ki hareket frekansı da denir, frekans ile renklenir. Sıbgatullah; “Allah’ın rengiyle renkleniniz” ayeti kerimesini hatırlayalım.

Bu bağlamda baktığınızda Rengin kendisi, dinamiği bir DİLDİR. İlahi âlemde renkler DİLDİR. Biz 29 harf ile konuşuyoruz veya 32. Sadece mavinin 1000 tonajını yaratmıştır. İlahi âlemde rengin kendisi bir dildir ve bu niceliksel bir durumdur.

Nötrinoya kütle kazandıran; bozunumu en çok olan, günümüzde X-BOZON dedikleri Cern’de buldukları kuarklar düzeyinde bir nurdur. Nötrinoya biçim-kararlılık verdiklerinde bozunum olmaz. Buldukları şey kararlılık kazanmamış nurdur, 6–36–72 katlarıyla nötrinoya varlık- kararlılık verip kütlelerini büyütebiliyorlar; bu görünüş kütlelerini büyütmeektir.

Kabz – Bast esnasında manyetik alan enerjilerini de paylaşırlar. Nurların kendi içlerinde, doğalarında kabz-bast ile enerjiyi emme ve geri verme vardır. En yüksek düzeyde yapanlardan birisi Nötrondur. Âlemi ışıtan nur da o nurdur. Güneşten gelen enerjiyi nötronlar yakalar –Cebrail güneşten gelen enerjiyi alır ‘Kanatlarıyla çırpır ve

âleme aydınlık verir' diyor Efendimiz, bu olayı bir hadisi şerifinde- Nötronlar, emer ve bırakır, ultra-viole ışınları geldiğinde emerler, büyürler aynı anda ve hızda bütün âlemde onları bırakırlar. Foton taneciğinin reaksiyonunu, nurunu gösteren de odur.

Ayetler ontolojiktir, müthiştir. Âlemde bir şey dönüyorsa onun dile gelişidir aynı zamanda ayetler. 'Oku, yaradan Rabbinin adıyla oku' ayeti getiren Cebrail'dir. Her insana o ayet iniyor. Rabbinin diyor; üzerinde esmasıyla baskın olan, sende tavırda olan Rabbinin adıyla oku. İçerde manayı en yüksek düzeyde veren de o nurdur. Cebrail, melekler arasında o nurdan istifade eden ender meleklerdendir. Namus-ul Ekber = Sır Meleği denilir. Cenab-ı Hakk'ın birçok sırrına vakıf olduğu için.

Melekler içinde en kuvvetli olanı, kendisindekini ortaya çıkaran melek İsrafil'dir. Kur'an-ı Kerim'de 'Kütük' ismiyle de zikredilir; levhaların kayıtlı olduğu kütük. Levhi Mahfuzun bizatihi kendisinde kaydı vardır. Yani İsrafil'in kendi öz nurlarına –protona- kayıt olur, iç âlemine. Ondan sonra protonun hareketinde, tecellilerinde ne gerçekleşiyorsa, bütün âlemde o yaptırılmaya başlanır. İş yapmada baş melek İSRAFİLDİR. Onun nuru o kadar baskındır ki hepsini kuşatır. Ona emri ilahi gelir, ondan diğerlerine dağıtılır. Onla ilgili Yersebud meleği aracılığı ile 1000 sene gezerek Allah'ın meleklerine yapacakları işleri bildirir. Yerseud, aslan meleği.

Gökte horoz, aslan vs gördüm derler. Osmanlı zamanında bunu minyatürleştirmişlerdir, horoz minyatürleri vardır. Horoz- melek minyatürleridir. Efendimizden nakledilen hadisi şeriflere dayanarak yapmışlardır.

Bu titreşim sonucu nur deryası bilinçli bir şekilde hareket eder. Manyetik alan enerjisi aktarımı olurken o küçük nur taneciklerinin- nötrinoya kütle kazandıran-kararlılık dediğimiz- kendisi aynı zamanda kodlamadır yani bir dildir.

6'dan 72'ye kadar ki kodlamalarla konuşulur. Telgraf gibi düşünün bunu. Bir vuruş gibidir. Aynı anda ortaya çıkmak, dokunmak, varlığına varlık vermek, titreşim-enerjiya- kazandırmak, hareket sağlamak, frekans vermek, renk kazandırmak hep onların işidir. Bu bağlamda dilin oluşmasına sebep veren ilk nurlardır. Bu sebeple Cenab-ı Hakk o nurlarla Kelam der. En latif nur da o nurdur.

Musa a.s'ın tecelli olarak konuştuğu nur; nötrino tecellisidir, onunla varlık kazanılmıştır.

Frekansın kendisi renktir. Aynı zamanda titreşimdir. Titreşim =Ses demektir. Nurun kendisi şuurlu olduğu için, titreşim her zaman şuurludur. Yani Cenab-ı Hakk kendi varlığında her daim konuşandır. OL deyip OLDURTANDIR. Ve Onun Ol deyip Oldurtuşunun somut hali bu âlemdir. O âlemde ne dönüyorsa bu âlem onun sonucu yaşanmaktadır. İç âlemde ne oluyorsa bu âlemde onun sonucu yaşanmaktadır.

Evvel zaman denilen, iç âlemdir. Evvelde yaratılan ne ise ondan sonra bu âleme sirayet ediyor. Bu âlemde zuhura, tecelliye geliyor. Evvel âlemin sonucunu yaşıyoruz.

Bu âlemde nurları, tecellilerini göremezsiniz. Sadece bir nurun bir eylemde olduğunun bilincine gelirsiniz. Eylem size nurun bilinçli hareket ettiğini, Allah'ın bilinçli hareket ettiğinin akını verir. Yapısalılık- olgusalılık ilk görüşte vermez. Bütün âlemin kendisinde Allah'a şahit olunur. Tasavvufun kendisi sezgisel bir yapıya sahiptir. Öğreti değildir. Hz. Musa- Hızır bahsinden hatırlayalım; Âlim isek soru şarttır, soru yolun feneridir, soru âlim olmak için, bilmek için olan şeydir ama Talimde soru sorulmaz, gözlem vardır, deneyim vardır. Sorduğun zaman bağlantıyı kopartırsın. Âlimlik, sebeplere bakar diğeri ise neticeler üzerinde talim ettirmeye çalışan Ariftir.

Talim, arif işidir, orada gözlem yapmak müşahede etmek demek SEZMEKTİR. Sez, ne yapmak istiyor, ne göstermek istiyor?

Sezginin kendisi ise algısalılıkta en yüksek hareket halidir.

Algılamanın kendisi eylemdir, sezgisel algılamada direkt, olan şeyi eylemin kendisini algılamak kasıttır. Ne oldu? Hızır'ın orada yapmak istediği eylemde ve eylemin sonucunda kendisini gösterdiği eylemde. Eylemde kendisini, eylemin sonucunda ise tümellerin tecelli edişini göstermektedir. Bu tamamıyla bilimsel de bir harekettir; sonuçtan hareket etmek.

Bilmek için soracağız ama talip isek talim edeceğiz.

Esmâ diyoruz, elbette esmayı bileceğiz, soralım, öğrenelim. Anlamak için sorun ama biz de yaşayalım dersiniz, talim gerekiyor.

Hızır Resulün Nurunun görüldüğü yer vardır mesela; yeşil, bakmaya doyum olmaz. Talim edersek ancak görebilir, öbür türlü sadece biliriz. Hızır Resulün rengi-nuru yemyeşildir, İslam'ın rengi yeşil kılınmıştır onun için. Allah'ın selâmı üzerine olsun, himmeti üzerimizden eksik olmasın.

Sabır ve gayret... Tefekkür bir de.

“Bir saatlik hakkıyla tefekkür 1000 saatlik ibadetten evladır”

İlahi âleme doğru taşınır, Hakk ile yürümeye başlarsınız. Düşündüğünüzde Hakk ile olursunuz. “Düşündüğünde kuluma manayı ben veririm” diyor. Düşünce deyip geçmeyin, gece-gündüz çalışın.

Frekansın olduğu yerde renk vardır.

Her varlığın kendine ait bir titreşimi, bir rengi vardır, ışık kopyalayıcıdır, hemen kopyalayır. Allah yalan söylemez, yeşil gördüğümüz renk, yeşillığe sahiptir ve o yüzden onu yeşil olarak görüyorsunuzdur. Ve size yeşil olduğunu okutuyordur.

Günümüzde ışık- renk ilişkisini başka türlü açıklıyorlar; ‘aslında renk yoktur ışığın hareketi vs’ Bu böyle değildir işte. Gördüğümüz şeyin rengi vardır. Biz anlamıyoruzdur, başka.

Termal kamerayla bakın her varlığın bir ışması, rengi var.

Merdiven, elektromanyetik kapı denilen bir unsurdur. Nurdan kapılar. Efendimiz, “ölüm anında herkese o merdivenler açılır” buyurmuş. Solucan dedikleri de oluyor. Eski dilde KAPI. Sizin bir âlemden başka âleme geçmeniz için gerekli olan kapılar. Hızır a.s'ın yaptığı şey bir nevi. Bir yerden bir yere gitmek istiyorsa elektromanyetik bir kapı açar, o âleme gitmiş olur.

Tayyi mekân mesela... Olan şey; bir elektromanyetik kapı açmak; iç âleme transfer, ışınlama dedikleri.

Bunu fazla uzatmaya gerek yok insan biraz nurlandığında ileri bir zamanı da görebilir, gözünüzün önünde birçok mekânı da görebilirsin. Gözünüzdeki nurlar o sırada e.manyetik bir kapı açmış olur. E.manyetik kapı, burgusaldır, sarmaldır. Bütün âlemde bütün hareket sarmaldır. Suyun akışı vs. Nurun kendisi sarmal akar. Bu yüzden hızını yanlış hesaplıyorlar.

Allah'ın yasası şudur; verir- alır, alır – verir.

Ne alınırsa o verilmek zorundadır.

Kara deliğin içi de sarmaldır.

Kara deliğin hareketini sağlayan nurlar, en temel nurlardır. Yok olmayacak hiçbir şey yoktur orada, yok olmayan tek nur nötrünolardır.

Soru üzerine Kıyamet Hakkında;

Kıyametin büyük alametlerinin sembolik ifadeleri vardır.

Kıyamet, kıyam yani ayağa kalkmaktır. Hakk ile ayağa kalkmaktır.

Bir şey nedenini yitirdiği zaman yok olması haktır. Ölüm dediğimiz de dünyadaki nedeninizi yitirışinizdir. Dünyanın nedeni insandır. Nedenini kendinde bulan insan kalmayınca, kâinat nedenini yitirir, kıyamet o zaman hak olur.

Deccal ise bir kavim yani bir anlayıştır. Kur'an da kavimler anlayış, yaşayış biçimleri olarak gösteriliyor.

Kapitalizm ve emperyalizm deccalın kendisidir. Parayla öldürüp diriltiyorlar (Japonya, Almanya gibi) Deccal dünyaya rağbet ettiren, dünyayla öldürüp dirilttiren bir fitnedir.

Psikolojik düzeyde bakarsak kişinin kendine dünyalık unsurlardan, menfaatleri üzerinden varlık vermesi; işi, kariyeri, parası vs bunlarla insanlara bir şeyler yapabilirim anlayışı deccallıktır.

Mehdi, İsa gelecek.

Beyin, Kürs-i aladır.

“Onlar başıboş olduklarını mı sanırlar? Her birini alınlarından yakalamışızdır” Ayeti kerime

Bu bağlamda da Mehdi İsa gelirse bir tek oraya gelir. Mananın kutbudur çünkü.

Erenler; Mesih hakikat durur, Mehdi Adalet durur, demişler.

Öyle bir hale gelinki Rabbiniz i kendinizde bulun, kendinizin Mehdi si, Mesihi olun. İhtiyaçlıya gelirler. Siz ihtiyaçlı olmayın.

Kıyamet başınıza kopar.

Kişinin kıyametinin kopması seyrü seferde tekâmülündeki mertebelerle alakalıdır. Hakk İLE ayağa kalkışıyla alakadardır.

İnsan nedenini yitirdiği zaman...

İnsanoğlu İhlâs suresini okumaya doğru gidiyor.

Bir varlığın varlığında yaşadığının bilincine... Bütün insanlık biliyor. Bildiklerini yapmamaya başladığında, lakayt olduğunda!

Ahlakınızı eylemlerinizde göstermiyorsanız halifelik nişanından soyundunuz demektir.

Öyle bir zaman gelir ki şu ayetin hükmü kalkar:

Yeryüzünde halife yaratacağım

İnsan uzaya açılmıştır, dünyaya gerek yoktur

Uzaya çıkmak ayrı mevzu, açılacaktır.

Güneşin batıdan doğması; maneviyatın batıdan doğması anlamına gelir.

İnsanın ayak bölgesi dünya, gövdesi cehennem, gövdenin üstü cennete, başı arşı alaya benzetilir

Dünyaya biçim verirken aynı remziyeti bir daha kullanmıştır; Asya bölgesi ayaklar bölgesidir. Gövde göğüs kafesi ile Avrupa'yı, akciğerler ile kutupları, göbek ve kuyruk sokumuna doğru sırt bölgesi ile beraber Afrika'yı remz eder.

Amerika'da baş bölgesini remz eder. İslam başa taşınmadan kıyamet kopmaz. Yani insanlık insani değerler üzeri ayağa kalkamaz.

Amerika'nın öyle bir zamanı vardır ki hepsi İslam olursa şaşırmanın!

Böyle tarifler vardır ama tüm bunlar gayba taş atmaktan öteye gitmez.

Zevk için iyidir, ama siz Hakk ile dirilmeye bakın. O'nun nuruyla nurlanırsa, ahlakıyla ahlaklanırsa, o ahlakta talim ederse kurtulaşa ermiştir. Mehdi beklemeye gerek yoktur.

Ölüm zaten olacak. O halde ölüm gelmeden dirilmeye, Hakk ile dirilmeye çalışın.

Hakk ile dirilenlerin ölüm ellerinden alınır. Onlara ölüm yoktur, diyor

İnsanın bedenine tecellileriyle yükselmeler olur, ancak ruhuna olan tecellilerle yürürse bizatihi nur deryasında O'nun la olur.

Kapılarınızın açık olması lazım,

Bizatihi insanda nurun salınması lazım

O kişinin ahlakı Hakkın ahlakı üzere olması lazım

Sizi ilahi âlemde doğurtması lazım

Nur, İrfan, Kudret ve ahlakını vermesi lazım

Zat dediğiniz kimseler, Bütün peygamber ve erenlere bakın alıp-verdikleri bu dördüdür.

Allah'ın kendi üzerlerine tecelli eden nuru ne ise ondan taşmaktır. Ahlakı kopyalamaktır. Bunun dışında verdikleri bir şey yoktur.

Tabi kimyaya, kudrete hâkim olduktan sonra bu kuvvetlerle nasıl yaşanacağını da öğretirler. Bunda da bir ahlak var

GERİYE NUR BAHSİNE DÖNÜYORUZ

Nurun niceliksel hali renktir renk aynı zamanda kelimedir, 6, -72 kadar kodlanarak dili vardır, ilahi âlemde titreşim ses demektir.

Kabz- bast = daralma-genişleme

Genişlemede kendini geriye alır ve ileri atar. Gel-Git ler ile genişler.

Sarmal zig zagda da kabz bast hali olur. Hareketin kendisi de sarmaldır. Mikrodan makro ya kadar sarmal zigzag ile hareket eder. Güneş hem kendi hem sistemin etrafında döner.

Nurun kendisidir Allah olarak... Kendisine tavır veren; rahman, rahim vs olarak tavır veren

Nurun kendisidir 'ben, biz ' diye konuşan... Kur'an-ı azimüşşan kelim kitabıdır. Ama orada kendisi konuşuyordur. Ben ve biz olarak, Allah olarak, Rahman ve Rahim olarak...

Allah'ın bizatihi kendisi nurdur

Her varlık o nur ile var olur

Dirilik ondan bu âleme geçer

ZAMAN ÜZERİNE

Zaman harekettir. Dehr olarak geçer Kur'an da. Ve geniş zaman anlamında kullanılır. Bir varlığın kendi varlık zamanı vardır. Zamanın kendi varlığı yoktur, hareketi vardır.

Kendinizden bakarsak kendinizin bir titreşimi vardır. Bir de bulunduğunuz sistemin kendine has bir titreşimi, hareketliliği vardır. Özdeş olduğunuz için bunu hissedemezsiniz.

Dünyanın zamanını hissedemezsiniz...

Kendi varlığınıza da özdeş olduğunuz için onu da hissedemezsiniz!

Dünya ile sizin ters orantıdaki hareketi –aynı doğrultuda hareket etmenize rağmen- hareketten farkın çıkması ve hareketteki değişimleri size zamanı verir.

“Dehre küfretmeyin, dehr benim “ yani harekette olan benim küfür etmeyin, tavırda olan benim diyor

Dünyada yaşıyoruz, dünyadaki zamanın değişim ve dönüşümlerinden kendi zamanımızı anlıyoruz, yaşlanıyoruz mesela

Değişim ve dönüşümlerden zamanın varlığını anlıyoruz

Yani hareketin olduğunu, yaşadığınızı anlıyorsunuz

Ve zaman yaşamaktır

Çünkü hareket yaşamaktır

Diri iken hep hareketli!

Yaşamın kendisi hareket ile diriliği içermesi lazım

Diri olanın kendisi hep hareketlidir

Aynı anda bu özelliklere haiz, niteliksel olarak hepsi bulunuyor. Nur bahsinde yukarıda 5 özellik sayıldı, nurun nitelikleriyle ilgili.

Bilimsel dilde zaman olan şey ilahi dilde yaşamının kendisidir

Zaman yaşamaktır.

İnsan zaman- yaşam varlığıdır. Yaşama yön veren, belirleyen ve biriktiren bir varlıktır. Zamanı biriktiriyor; kültürel, ilim olarak

Yaşamın kendisini biriktirmiyor, ne zaman biriktirebilir? Ne kadar nurlanırsanız o kadar yaşamış sayılırsınız.

Nuru üzerinizde tamamlarsanız her zamana, her mekâna, her ana bakabilirsiniz, yardım edebilirsiniz.

'Katımızdan ilim verdiklerimiz' dediğinden olun, o nurla beslenin

İlmi Rasih un sahipleri, kesin bilgiyle bilenlerdir. O nurdan beslendikleri için doğru bilgiler onlarda

Âlim ve Ariflerin iki yöntemi var demiştik; bilmek ve talim olmak... İkisi de sizin olsun inşallah

Bu nuru nerede, nasıl bulacağız?

Hayır işlerinde koşturun, Allah'ın sevap ve mükâfat dediği şey sizde nur olarak tecelli eder

En şiddetlisi oruçla tecelli eder

Oruç tutan insanın üzerinde inanılmaz bir nur tecellisi başlar

İlahi- nur kapılarınızı açılması için riyazet, oruç en kestirme yöntemdir

Ve tefekkür

Ve Hafi zikri. Nur deryasına aynı anda aliverir.

Hafi zikir, asılların asılları dedikleri nur âlemine götürür

Bolca çekin, titreşim yapın yani.

Konuşma bir enerjidir, beyin dalgaları bir enerjidir.

İçerden zikir edin, elbet sesinizi duyan birisi olur.

Duyuyor da, cevap veren birisi çıkar!

Gel bakayım, gör bakayım, bak, yaşadığın bunlarmış diyen birisi...

Bak bütün hayata böyle varlık veriyoruz diyen bir nur sahibi çıkar

Sizi kucaklar yani

Yöntemdir bunlar, disiplin noktasında... İşte gördük bir yere varmak için bir yöntem lazım

Başka bir yöntem de şu:

Nükleer Santral gibi bir evliya bulun, yanında olmanız bile yeter

Nazarları itibarıyla size bir şeyler kazandırılır. En kestirmesi de budur. Diğerleri biraz dolaylı yoldan gitmektir.

Evliyalar nur deryasıdır demeleri bu yüzdendir

Onlar ilahi âleme açılan kapı gibidirler, o kapının kendisinden geçmediğiniz sürece ilahi âleme kestirmeden gidemiyoruz.

Nurda karar kılın. Karar kıldığınızda yapmanız gereken tek şey ahlak ve ibadettir.

Nurlu insan denir mesela, her insanda nur vardır da hangi nurun potansiyelinden beslendiği önemlidir.

Bio enerjiden mi yoksa latif nur âleminden mi besleniyor?

İnşallah, her daim onların himmeti üzere yaşarız

İsa da gelse, kim gelse vereceği şey nurdur, kapı çünkü başka bir şey yok

Rahman suresinde nuru okumaya gayret edin. Nur dediğimiz şey bu âlemde ne yapar? Yani Allah dediğimiz ne yapar?

Kuantum biliminde adamlar henüz kapıyı tıklatıyorlar içeri girmediler. İçeri girdiklerinde insanoğlu sıçrayacak zaten.

Ne var orada diye arıyor?

Kim var orada? Demiyor.

Nesneyi arıyor henüz. Nurun kendine haiz bir şahıs olduğunun bilincinde değil. Ama ne var orada dese de siz kuantumu okuyun inceleyin. Kuantum Mekaniği, teorileri okumaya çalışın. Teoriyi gerçekmiş gibi almayın. Bizim bir problemimizdir bu. Düşünmenize bir kapı açsın ama kesin doğru olduğunu almayın.

Mesela zamanda boyutsallık yoktur. Varlıkta boyutsallık vardır. İçkinlik ve dışkılık.

Her okuduğunuzu olduğu gibi alırsanız size perde olur, sınırlar. Yarın başka bir doğru gelirse yanlışınızı aşmanız zor olur, bırakamazsınız. Okuyun, gerçekliğini görmeden takılmayın, yürüyün.

Öze sınır vurulmaz.

Aşk ile...

Toprağınızda bir kuyu açılır ya hani toprak oradan beslenmeye başlar; eliniz, diliniz vs nur kesilirsiniz kendinizden kendi toprağınızdan beslenmeye başlarsınız.

Ne mutlu aşka varanlara!

Eğer isteyecekseniz aşkı isteyin

Sıkıntınız varsa onu da isteyin

Samimiyet ile isteyin, veren Allah'tır

Ama AŞK!

Aşka duçar olana ne mutlu

AŞK ALLAH İLE KULU ARASINDA NAMAHPREMDİR

AŞK ile ağlayan kuluyla iftihar ediyor

İşte Benim gerçek kulum o diyor.

04.08.2013 – *Futuh-ul Gayb Okuması*
Halil İbrahim GENÇ

Mümin, ahlâkından emin olunan kimsedir, çünkü Allah'ın ahlâkı üzerine yaşayan kişidir mümin... Ve bu bağlamda baktığınız zaman mümin bir veçhesiyle hakikate erendir. Bu yüzden bütün veliler müminidir, bütün Müslimler değil. Müminlik veliliğin ilk basamağıdır. Velilik derecelerinin hepsi, müminlik dereceleridir ve cennet dereceleridir. Arşa ve lâhuta kadar yolu var.

Bu bağlamda Rahman ve Rahim'i bir daha zikir edelim; varlık vermek Allah'ın rahmetidir. Kur'an-ı Azim-u Şan'da buyuruyor; 'Ben, rahmeti kendime farz kıldım'

Yani ki Varlık vermeyi kendime ahlâk edindim.

Farz demek zorunluluk demektir, varlık vermeyi zorunluluk edindim, diyor. Cenab-ı Hakk'ın tabiatında- huyunda varlık vermek var, yaratmak var.

Geçen haftalarda Allah-u âlemin düşüncesiyle örtüştürmüştük bunu, düşünce kavramıyla (Hâlık) konuşmuştuk.

Rahmet vermek de iki türlüdür; rahman ve rahim dairesinde, rahmet vermek yani varlık vermek.

- Rahman dairesinde varlık vermek genel dairedir, kâinat dairesidir, her şeye bir biri ile varlık verirken kendisini sırlar ve o sırlayışlar içersin de, eşyanın tabiatı üzerinden varlık verir ve biz buna Rahman Dairesi diyoruz.

Rahman kavram olmasıyla beraber bir esmadır, Cenab-ı Hakkın kendisini çağrıştırır. Kâinata rahman diyemezsiniz ama kâinat üzerinde her şeye bir biri ile varlık verene Rahman denir.

Bu bağlamda Hz. İbrahim'i örnek gösterirsek; 'Benim Rabbim güneşi doğudan yükseltiyor' derken Allah-u âlemi Rahman sıfatıyla zikretmiş oluyor. Güneşi doğudan yükseltmesiyle kendisine rahman sıfatını vermiş oluyor.

Allah, eylemlerinde sıfatlara bürünür.

- Rahim ise genel dairede her bir mevcudu hususi sıfatlarıyla ayırıştırıp ortaya çıkartmasıdır. Her bir varlığın eylemlerinde aynı zamanda Cenab-ı Hakka ait sıfatı eyleminde göstermesidir aynı zamanda kulun ola ki iman verilmiş olsun, kıblesi hak olarak-gerçek- Allah'a yönelmesi, eylemlerinde dönüşünün Rabbi olmasıdır.

Yani ki

"Bizler Allah'a aیتiz ve geri Ona dönücüleriz." Ayeti kerimesi fitratı gereği İslam'a hak kazanmasıdır.

Özet olarak İslam, Allah'a aidiyet ve Allah'a dönüştür. Bu bağlamda Rahimiyet dairesi Allah'a dönüş dairesidir.

Hangi noktada?

"Ya Musa! Bu gün benim için ne yaptın?"

Bir yetimi doyurdun mu? Yoksulu sevindirdin mi? Hastayı ziyaret ettin mi? El Safi, el Vedud, el Adl, el Rezzak oldun mu mesela?

Eylemlerinde Beni, bu âlemde Zikr-i ilahiye taşıdın mı? Bu âlemde Ben, senden göründüm mü? Beni zuhura taşıdın mı?

Burada kast edilen ibadet dairesidir. Bu geniş bir dairedir. Sadece sair ibadetler değildir. Aynı zamanda eylemlerimizde Allah'ı zikir etmektir. Bu Rahim dairesinin tecellilerindedir. Allah'ı bu âlemde hususi sıfatlarıyla, asli tecellileriyle gösterebilmek, Halifetullah iradesine vakıf olmak ve bu noktada Cenab-ı Hak'a yol tutmaktır.

Özetle her amelinizde Allah'a yakınlaşmak, gönlünüze cennet dolması, gönlünüzde Allah ile müşerref olmanızdır.

Bakın

Bütün âlemdeki fiiliyatında O'nu sezmenizdir. Âlemlerde Allah-u âlemi göremezsiniz. Fiil üzerinden, imanınızla; imanınızın Allah'a kıble edinmiş olmasıyla birlikte Allah'ı sezersiniz.

Bu yüzden Tasavvuf, bir sezgi yoludur. Çünkü bu gözlerle görmek değildir, Allah. Sezmektir. Sezgi yoludur, ne kadar saflaşır, algıda yükselirseniz, ne kadar sezgisel algınız yükselirse Cenab-ı Hakk'ı fiiliyatlarında yüksek derecede algıyorsunuz.

Dua örneğinde olduğu gibidir. Ben kelimelerle dua ediyorum, evet ama duanın kabulü hem Allah'ın varlığının ispatıdır hem de size kelimadır.

"bu gözlerle görmek değildir, Allah'ı" Hz. Ali'ye selam olsun, müthiş bir sözdür bu, duyularımızla bilir ve görürüz her şeyi. Cenab-ı Hak da bu âlem için delillerimdir, ayetlerimdir diyor; ispat, kesin bilgi, kendisini işaret eden, ipucu olandır. Bu bağlamda da âlemdeki bütün varlık Cenab-ı Hakkın varlığını işaret ettiği için delildir.

Şimdi bu işareti zihinsel olarak algıladık ve anladık, tamam, peki nasıl hissedeceğiz?

Gönlünüzü iman, varlığınızı sevgi kuşattıysa, sezgilerinizde kuvvetli bir algı oluştuysa o zaman âlemdeki fiiliyatta Cenab-ı Hakk'a şahit olursunuz. Âlemin kendisindeki tecellilerde değil; ağaçta, kuşta vs de şahitlik değil... Bunlarla akıl ederek şahitlik olunur, tasarım, estetik, çizim, donanım... Buradan bakarak bir Rab var diyebilirsiniz (akıl işleterek, zihinsel düzeyde algılama)

Ama Muhabbetullah'a ermek başka bir şeydir, sezgisel bir düzeydir O. Bizatihi aşkınlıkla sezinlersiniz ve O bütün kâinatı aşkın şekilde sizinle konuşur;

Aklınızdan bir şey geçirirsiniz, birisi gelir size cevap verir. Dua edersiniz, anında kabul olur, sorunuza rüyada cevap gelir, ya şu da şöyle olsun dersiniz bir bakarsınız oluverir.

Allah İle Diyaloga Girmek

- Hem sizin kelimeler vasfınızdan hem de rahman dairesinde sebepleri kullanarak sizin varlığınızla konuşmaya başlar. İşte o zaman Muhabbetullah'a erdiniz demektir.

Bu Allah ile diyaloga girmenin (hitap- muhatap ilişkisinin) ilk ayağıdır.

- İkinci ayak Marifetullahtır.

Orada diyalog biter bizatihi Allah sizin üzerinizden varlık vermeye başlar, Onunla varlık bulursunuz ve Allah ile varlık vermeye başlarsınız, elinizde değildir artık. Bütün varlığınız üzerinizden alınmıştır, Allah istila etmiştir.

Bu âlemin kürsüsü insandır, Allah oraya oturur, kürsü-i ala insanda beyindir.

İlahi âlemde ise bir melektir, asıllar âleminde iş gören bir melektir. Ama insanda beyindir. "Allah'ın kürsüsü yerleri ve gökleri kucaklamıştır" diyor; beynimize bakalım, hem iç hem dış âlemleri kucaklar, iç âlem- kuantum dedikleri nokta.

Rahim esması, Hususi olarak eylemlerinde Cenab-ı Hakkı gösterirken, sana ihsan olunur, yakınlık verilir; ama senin çalışman üzerinedir bu. Çalıştığından başkası yoktur insana ve yakın gelene kadar ibadete devam et diyor, bu işin formülünü söylüyor. İbadet Allah için yapıldığında ibadettir. Bu bağlamda her ne yapıyorsak eğer ki Allah için ise o ibadettir. İşte bu hal devam ettiği sürece; buna DÖNÜŞ denir, Allah'a dönüş başlar. "Bizler Allah'a aitiz, geri Allah'a dönücüleriz."

İman ile Allah'a aidiyet olunur, iman ve sevgi sizde değer oluşturur. Değerin temelinde oturan şey sevgidir, neyi severseniz o sizin kutsalınızdır.

Bu bağlamda Allah'ı severseniz; değeriniz Allah'tır. Bu noktada da sevdiğiniz için O her şeyde kendisini size göstermeye başlar.

"Allah'a aitiz"; değeri Allah, aidiyeti Allah, sevgisi Allah demektir.

Değerler aidiyeti beraberinde getirir. Kendinizi Allah'a ait hissedersiniz. Ne ile Allah'a döneceğiz? Yakın gelene kadar yapılan ibadetler ile.

Husus en melekeleriniz kuvvetlenmeye başladığında Rahim dairesinde bir daha Allah'a varmaya başladınız demektir. Her eyleminizde nuruyla müşerref oldukça şahsıyla da yakınlık başladı demektir. Sıfatlarda, eylemde ve zatında yakınlık!

Bu noktada Muhabbetullah'a erdiğiniz, Marifetullah'a doğru yol alacağınız demektir.

Söylevde basit ama yaşamda zordur. Modern insan genelde her şeyi tüketen-bitiren- insandır. Tasavvufun yolu ise tüketilecek bir yol değildir, çünkü tükenmez kaynağın kendisidir.

Allah tükenmez, tükenmesi gereken orada sizsinizdir.

Erenler güzel söylemiş; *Bu yol bitesi değil, bitesi sen ol!*

Temeli 4 ayaktır;

- *Allah'ı bilmeye çalışmak*
- *Allah'ı tanımaya çalışmak*
- *Allah ile yaşamayı öğrenmeye çalışmak*
- *Allah'ı yaşamaya çalışmak*

Bir ömürlük de değil, bedeninizi bırakırsınız, ruhunuzla yaşamaya devam edersiniz. Ve burada yaşamayı öğrenemez isek orada da

yaşayamayız. Burada yaşamayı öğrenmemiz lazım. Burada kör olan orada da kördür diyor, İslam körlüğü gidermek için gelmiştir.

Rahman dairesindeyiz, hepimiz. İnşallah, Rahim dairesinden nasibimizi alırız.

Rahman suresine dikkatlice bakılmalı; Çok defa 'hala şükretmez misiniz?' Der, tasdik istiyor! Hala sebepleri görüyorsunuz, hala beni tasdik etmiyorsunuz demektir. Şükür etmek kalbi tasdik etmek demektir. Hem şükür hem de tasdiki gerekiyor.

Allah-u âlemin tevhit dili, kalbidir.

Eylemlerde Cenab-ı Hakkı göreceğiz, zikir edeceğiz.

Eylemleri, tavırlarıdır. Kerim, Azim.

Eylemlerde Cenab-ı Hakkı göreceğiz ve göstereceğiz.

Tasavvuf, iman ve sevgi ile Allah'ı sezme yoludur.

İman, şartsız kabul ve tasdiktir. Sevgi de öyledir, teslim olursunuz ve iradenizi ona bağlarsınız.

"Eğer bana itaat edersen - iradeni bana bağlarsan - , Benim Ol dediğim olur, senin de Ol dediğin olur!"

İradenizi Hakka taşırsanız, ol dediğiniz olur, Marifetullah'ta varlık bulursunuz.

Tasavvuf bir yaşam biçimidir. Yaşarken yaşadıklarında Hakk'a şahit olma ve onunla yaşama sanatıdır. Her kişinin özünden gelenle yaşarken, fitratı gereği özgünlükte - kendini biricilikte bulduğu - maneviyat yaşantısında yaratılıştaki mevcudun vücuttaki varlık bulduğu yaşam sanatıdır. Ama Allah'ın vücudun da varlık bulduğu yaşam sanatıdır.

Eğer sanat özgünlükle alakadarsa, tasavvuf yaşamda özgünlüktür. Her bireyin Biricikliği üzerinde tecelli eden has esması üzerinde

biriciklikte yaşarken, özgünlükte hayatı anlamlandırışıdır eylemlerinde.

Kendi hayatı evvela, ben... Sonra eylemlerinde paylaşımlar ile bizliğe taşınmak. İlmini, rızkını, hizmetini paylaşarak bizliğe taşınmak...

Biricik olan birey, kendisini yaşamda eylemlerinde paylaşım ile özgünlüğe taşıyorsa o zaman Bizliği bulmuş demektir.

Sanattır bu!

Özgün ifadeni bulduğunda sanatsal durum ortaya çıkar!

Sanatta kişi yaptığı şeyle kendisine varlık veriyorsa örtünüyor, ama kendisi varlık buluyorsa işte o zaman sanattır.

Yaptığınız eylemlerle varlık buluyorsanız Cenab-ı Hakk size rahim dairesinde bir daha varlık veriyor demektir, kendiyile. Allah, size eylemlerinizde varlık vermeye başlamış demektir. Bir adım attınız O size on adım atarak geliyor... Bir sıfatı eyleme taşıdınız, O başka sıfatlarla sizde varlık vermeye başlar. Bu yüzden diyor, “İnsan ancak Allah’ı zikir etmekle mutmain olur” Bir sıfatı eyleme taşımak, zikir etmektir, taşıdıkça mutmain olursunuz. Bu yüzden diyor, “Musa bu gün benim için ne yaptın?”

NUR DERYASI

Nurun kendisi bizatihi Allah’tır, demiştik.

Burada bir problem çıkıyor. Efendimiz, “Allah ile kulu arasında 70 bin nur ve zulmetten perde vardır” diyor. Nurun kendisi nasıl perde oluyor?

Allah, noktacak âlemlerinde 70.000 tane noktacak var etmiştir. Kategorik ve değişmez olarak.

Keşfi olanlar bilirler, hangi âleme giderseniz gidin nuru görürsünüz, ya noktacak olarak ya aydınlık olarak ya da nur akışları. Temelde hepsi 70.000 tanedir.

Burada perde olması durumu, nurun niceliksel haliyle alakalıdır; rengi, kabz ve bastı ile alakalıdır. Her nurun açılıp kapanması ve bununla birlikte hareketiyle bir frekansı vardır. Nur, renk dinamiğine sahiptir, hareketiyle alakalıdır. Hareket, niteliksel, potansiyel bir durumdur. Ama renk nicelikseldir. Kabzın ve bastın hareketine göre nurun rengi değişiklik gösterir. Nurun niceliksel durumu perdedir.

Âleme bakıyorsunuz, ne ile görüyorsunuz; renk farkları ile görüyorsunuz.

Nuru niceliksel olarak görürsünüz, niteliğine şahit olmanız. Bir siz varsınızdır birde baktığınız nur. Nur da perde olur orada.

Nurun niteliksel durumu; şahıstır, diriliktir, şuurludur, hareketi vardır, görüşü vardır.

Peki, bu niteliksel durumlarını nerede göreceğiz?

Bizatihi kendisine bakarken göremeyiz. Perde, sizin kulluk perdesiyle bakma durumunuzdur, nura şahitsiniz ama ne ile şahitsiniz onu görmüyorsunuzdur. Şahsiyet olarak şahitsiniz, dirilik olarak şahitsiniz. En büyük perde budur. O sırada siz de Allah'ın nuru ile bakıyorsunuz, potansiyel olarak ve nur ile nura şahitlik ediyorsunuzdur.

Allah'ın zatını kendinize dışsal göremezsiniz.

Şahsını size verdiği nur ile ruh ile görürsünüz. Bu da bir görüş değil, size verdiği yaşam ile alakalı bir şeydir. O bakışı, o diriliği, o şahıs olmayı yaşarsınız.

Senden bir bakış çıkar, sen yoksundur; duygun, düşüncen yoktur, şahsın kendisi bakıyordur.

İşte o şahıs dışsal değildir, bizatihi sizde yaşanan bir şeydir. Şahıs olarak sizden bakıyordur, o sırada. Perde ne zaman kalkar? Siz kalkarsanız, kalkar. Sizden bakan kalır.

Her bilimin bir mutlak ilkesi vardır, birbirlerini yadsımazlar; birbirleriyle varlıkta örtüşürler. Çünkü her biri varlıktan alınmıştır, varlığın potansiyel hali veya bir tavrıdır.

Nedir bu mutlak ilkeler;

- Kuantum mekaniğinin; Enerji
- Dinin; Ahlâk
- Totolojinin; Tanrı
- Felsefenin; Akletme/ Düşünce
- Nefsin; İradedir,

Psikolojinin de temel ilkesi iradedir.

İstencin temeli, kaynağı görünmezse varlık hakikati bilinemez ve yardımcı olunamaz. Şizofreninin de başlangıç sebebi iradedir. Farklı iradeler sergileyerek çift karakterli olunur.

Buradan hareketle; iradeyi ne ile bulursunuz; enerjiyle.

- Kimyanın dinamiği değişimdir.

Enerjinin değişimi ile alakadardır. Hallerimizin değişimi kimya ile alakadardır.

Mutlak ilkeleri varlıkta birlerseniz – örtüşürler – İlimler arasındaki disiplini kendi düşüncenizde de yapmaya başlarsınız.

Ama nesne üzerinden –ilimler - tevhide taşınmak ayrı bir şey, bizatihi ilimleri Cenab-ı Hakk'ın tavırları olarak okumak ayrı bir şeydir.

Bilim adamlar **ne** var diye okuyor, arif **kim** var diye.

Teolojini temelinde yatan Tanrı'dır ve Tanrı'da şahıstır. O yüzden din Tanrı'nın insanı muhatap alışıdır. Kur'an bizatihi şahıs kitabıdır, hüviyetini ve tavırlarını gösterir. Hitap-muhatap ilişkisi ile donatılmıştır ve makamlara, safhalara göre değişir.

“Biz sizi imtihan ediyoruz ki bilelim” Sizdeki potansiyel sıfatları çıkaralımdır, bu.

İmtihan sizin potansiyelinizin ortaya çıkması içindir.

Öğretmen niye imtihan eder; verdiklerimi potansiyel olarak ne kadar işliyor diye, nereye gelmiş, seviyesi ne? Biliyor mu diye bakmaz. İmtihan birincisi talebenin potansiyelini görmesi içindir. İkincisi onun potansiyeline göre tavırlarda bulunması içindir.

Cenab-ı Hakk'ın bizleri imtihanı potansiyel sıfatlarımızın açığa çıkması, bu sıfatlar ortaya çıkarken kendimizin farkında lığına gelmek, bu farkında lığa gelirken Cenab-ı Allah'ın üzerimizde tecelli eden sıfatlarının üzerinden Cenab-ı Hakk'ın farkında lığına gelmek.

Bu ayetteki bilelim; bilmediği anlamına gelmez. Ben demiyor, biz diyor. Buradaki biz *“biz seni hakkıyla tespih edeme dikte mi, yeryüzüne kan dökcek.”* ayetindeki Bizdir.

“Biziz biz, saf, saf dizilenler”

Harut ve Marut melekleri insanoğlunun iradeden yana sefilliğini görüp – insan dedikleri bumuymuş, ne kadar sefil – diyorlar ve yeryüzüne indiriliyorlar. Nefis verilince bir kadına âşık olup zinada ediyorlar, çocukta öldürüyorlar.

Kan dökücü!

Bana yeryüzünde bir karış toprak gösterin; kan dökülmemiş olsun. Ya da bir sene söyleyin.

Her şey şer ile ortaya çıkar. Hayrı şer ile bilirsiniz. Şer ile ilim yürür. Şer olmasa ilim ortaya çıkmaz, insanlar kafasını çalıştırılmaz.

İlahi sıfatları nasıl bileceksiniz? Birisi zalim olacak ki merhamet çıksın ortaya.

Efendim, bu insanlar niye böyle çekiyor; sen merhamet et diye. Çok üzülüyorum; git yardım et; Afv esması çıksın!

Musibetler, ilahi sıfatları yaşamanız için bir vesiledir, bunu fırsat bilin!

Allah şerri yaratmıştır ama sevmez, gelip geçicidir. Ama hayırda kararlıdır. Var etmek rahmettir. “ Kendime rahmeti farz kıldım” diyor.

Nur deryasına dönersek;

Fotonun dalgamı yoksa parçacık mı olduğu noktasında, davranış olarak dalga durumsal olarak parça olduğu konusunda görüşler vardır. Nasıl yaptığı konusunda henüz bilmiyorlar.

İlahi âlemden anlatacağım; sarmal zigzag. Makrodan mikroya her şey döner. Direkt düz bir gidiş yoktur.

Temeldeki hareketi kabz-bast tır, tanecik olarak. Enerji alıp verirken manyetik alan –boşluk enerjisi - oluşur ve Sarmal zig zag ile hareket eder.

Bu hareket esnasında tanecik yer değiştirir. Nurun kendisi ile eş zamanlı hareket etmiyorsanız aynı nuru göremezsiniz. Gördüğünüz başka bir nurdur.

Keşfi olanlar bazı nurani âlemlerde nurları hareketsiz görürler; özdeşliklerde farkındalık olmaz. O sırada, nur ile aynı hızda hareket ediyorlardır.

Manyetik alanların birbirleriyle enerji akışı olur, bu da dalga hareketidir.

Uzay nedir, ne değildir?

“Allah yerlerin ve göklerin nurudur”; “elbet nurumu tamamlayacağım”; “dokunmadan yanacak bir yağ gibidir”; “inci tanesi gibidir” derken fizyolojik bir durumdan bahsediyor, ama kuantum düzey de bir fizikten. Böylece Cenab-ı Hakk’ın kendisini fiziğin dışında bir varlık olmadığını görüyorsunuz.

Vücut sıfatı; vücut demek; var demektir. Var demek; fizyolojisi var demektir.

Varlığı itibarı ile nurdur.

Katı itibarı ile eskilerin söylediği lâhut dediği şey günümüzde uzaydır.

Uzay = Lâhut Âlemi =Allah katı

Sonu yok, bizatihi uzaydır.

Nur taneciklerinin olduğu yere Hahut demişler. Birbirinden ayrı değildir. Homojen sistemler tek bir parçadır; su, uzayda da dünyada da tek parçadır, homojendir. Tek bir parçadır, her yerde etkileşimi aynıdır.

“Seslendim sesimi duyan olmadı.”

Uzaya Allah demiyoruz, sıfatı itibarı ile varlık katını okuyoruz.

Var, Muhafetül Havadis; bir şeye benzemez; sonsuz, onun için bir şeye benzemez.

Kıyam Bizatihi; kendiyi ayaktaadır.

Kıdem; evveliyatı yok

Beka; sonu yok

Şahısta Baki; Varlıksal olarak başlangıcı yok; Şahsıyla kendi ayakta, her şeyi kendi ile ayakta tutuyor, neyi de var ediyorsa kendine kat ediniyor.

Lahut ve Hahut birbirinden ayrı değil, nur deryası. Eskiler Hiçliğin âmâsı demişler; hiçlik olduğu için değil, bizatihi var ama belirlenimi yok. Ne zaman hiçliğin âmâsı ile varlık bulursunuz; hep olan olursunuz, her şeyle her şey olan!

Hahut denilene şimdi Kuantum deryası diyorlar, nur deryası; Lahuta da uzay diyorlar. İsimler değişmiş, aynı varlığı konuşuyoruz. Burada Allah'ı materyalize etmiyoruz, şahsı konuşuyoruz. Şahsın görünen

tarafı var, görülmeyen tarafı var. Şahsı göremezsiniz ama şahsın sonsuzluğuna şahit olabilirsiniz.

Bu ilimlerle şahsın kendisini göremeyiz ama şahsın kendisine şahit oluruz.

Metafizik konular bunlar ama aslında hepsi fiziğin altındadır. Yani ki fiziğin dışında olup biten bir şey yok ki.

Ama Newton fiziği değil, nurun fiziği – kuantum düzey -

Kast ettiğim fizik vücut olanın- mevcut olanın fiziğidir.

Fizik = Vücut ilmi, Allah'ın vücudunu bilmek, varlığını bilmek.

“Habibim seslendim sesimi duyan olmadı, baktım gördüğüm olmadı”

Onun için metafizik kavramı bana çok yabancı geliyor. Metafizik derken, fizik ötesi; yani bu âlemin fiziğinin ötesi ise; amenna... O zaman nur âleminin fiziğine girersiniz. Metafizik fiziğin dışında değilse, düşüncenin dışında olan şeylerdir. Zekanın dışında olan ütopyik şeylerse de fiziğe dahildir.

Çünkü düşündüğünüz her şeyi yine enerji ile düşünüyorsunuz.

Bu âlem hayalmiş! Ama nasıl bir hayal? Canlı oluyor yine temelinde fizik vardır, nur vardır, enerji vardır. Beyninizde canlanan şey Cenab-ı Hakk'ın nuru ile canlanmıyor mu? Üstelik holografik.

İsmail Emre'nin hastaneden çıktıktan sonraki bir hikâyesi vardır. Yolda yürürken bir adam görür, koltuğunun altına bir kadını almış öpe öpe yürüyor. Sonra arkadaşına uğrar, işi ile meşgulken arkadaşının etrafında kozalaklar görür, sorar ne işin var senin kozalaklarla diye. Sorma der bir kaza geldi başımıza kozalaklar telef oldu, hiç aklımdan çıkmıyor. O sırada düşüncesinin aldığı biçimi görüyordur.

Televizyon yayınları holografiktir.

Düşünceniz âlemde dalga, dalga büyür. Ne kadar kuvvetli ise o kadar âleme bırakırsınız ve kimlerin nasibi varsa, o meleke şeklini almış düşünce onlarda iş görür.

Eylemlerimiz, düşüncelerimizdir.

Hayır düşünelim; hiç yoksa iyi şeyler düşünmeye gayret edelim.

Ve âleme bu iyi düşüncelerimiz ile katkıda bulunalım.

Küfür nedir bilmem, bir gün birisi çok sıkıştırdı, küfür etmedim ama aklıma geldi. Ya dedim Allah'ın tecelli ettiği yere küfür layık mıdır dedim.

İnsan Hakk mekânıdır. Bir tarafıyla halka bir tarafıyla Hakk'a bakar. Bir âlemi berzahtır. O berzahta Hakkı bulursa, son noktadır. Son nokta, Zatıdır.

İnsan kendini nesne zanneder oysaki insan şahsın Kendisidir...

Bizatihi Şahıstır, şahıs varlığıdır; eşya varlığı değildir.

Tecelli varlığı değildir, Zuhurat varlığıdır.

Her yere bakıyoruz, bir kendimizde aramıyoruz.

Zat-ı Hakkı anla zatındır senin

Hem sıfatı hep sıfatındır senin

Sen seni bilmek necatındır senin

Gayre bakma sende iste sende bul

Selam olsun Niyazi'ye, inanılmaz bir zevk bırakmış âleme.

Nura tekrar dönersek;

Seyranda nur, niceliksek özelliğinden ötürü perde olur. Sizin kendiliğimize perdedir. Bakarken, size verilmiş nur ile bakıyorsunuz.

Allah'ı yalnızca Allah bilir. Yani, Allah'ı nuruyla görürsünüz, başka bir şekilde değil. Nuru, nur ile görürsünüz.

Bir varlığı yine o varlığın kendisiyle biliriz, epistemolojinin temelidir bu. Varlık biliminin de temelidir.

Allah'ın ne ile bileceğiz?

Temsil-i Hak, İnsandır. İnsan kendi üzerinde bilmez ise hiçbir şekilde bilemez. Bilmek için akıl lazım amenna ANCAK; Allah ile tanışmak için, iman lazımdır!

Rahman dairesinde O'nu bilebilirsiniz ama tanışmak için iman gerek.

“Bizler bu gözlerle Allah'ı göremeyiz, iman dolu bakış ile Allah'ı görürüz” Hz. Ali.

İman dolu bir bakış, görmek demektir. Duyular, sadece baktırır. İradeyle, farkındalıkla (akıl, vicdan, iman, analitik) görülür. İman ile farkındalık Allah ile tanıştır. İman yakınlığın başlangıcıdır. İman yok ise hissedemez.

“Söyle onlara, iman ettik demesinler, inandık desinler çünkü iman henüz kalplerine yerleşmemiştir”

İman, kalbidir.

İman, sizi Allah'ın lütfu ihsanı ile mümin yapar. İman, kabul ve şahit olmak demektir. Ne kadar imanınız şiddetli ise müminliğiniz de o nispettedir. “Gözü ile gördüğünü kalbinin yalanlamaması” demektir.

İman nasıl anlaşılır?

Allah'ın varlığından şüphesiz eminseniz, iman var demektir. Varlığına âlemde şahitlik ediyorsanız, duanıza karşılık geldiğinde, O'nun size “kelam ettiğinin farkında” iseniz, sebepler dolayısıyla değil, bizzat ettiğiniz duanızın karşılığı olduğuna inanıyorsanız imanınız var demektir.

(fail-i mutlak = sebepleri ondan, bundan bilmemek; direkt Allah'ı görmek)

Sebepleri araya koyuyorsanız imanınız zayıf.

İslam'da, tevhidin dili şahıs dilidir! Direkt, rahman, rahim vs diyorsunuz, şahsı işaret eder, müşahede orada şahıs noktasındadır. Fiilin bizatihi Allah'tan olduğunu bilirsiniz, sebeplere bağlamadan. Anadolu bunu korumaktadır, yüzyıllardır akan bir dil var ve o dilden besleniyorlar. "A l l a h ' t a n"

"Biz, size ağaçtan, ateşi verdik" der yani ki şahıs dili konuşur. Eşyayı, kendisine hüviyet verdirerek konuşuyor. Kur'an-ı Kerim'in dili, şahıs dilidir. Ahlâk kitabı olduğu kadar, Allah'ın hüviyet kitabıdır.

"Allah ile konuşmak isterseniz, açın Kur'an okuyun" Hadisi Şerif.

"De ki !" Muhammed Mustafa (s.a.v)' ya konuşuyor, değil; sana konuşuyor. Evrenseldir Kur'an! Yalnız O'na hitap etseydi Efendimiz 'in ismini zikrederdi orada. İman ehlini kendine muhatap alıyor. "De ki" yi kendinize alın, öyle okuyun Kur'an-ı!

Kur'an-ı Kerim'de bizatihi Nurun kendisi konuşur ve her şeyi hüviyetine araç kılar. Şahsını, hüviyette var eder. Rahman, Rahim...

Bir şahıs var, tavırlarını anlatır, o tavırlar üzerinden kendine hüviyet verir.

"İnsanla Kur'an ikiz kardeş gibidir"; Allah ile tanışmak ve konuşmak isterseniz Kur'an okuyun.

Size konuşur. Nemrut'u Firavun'u anlatıyor; ben nasıl muhatap alayım?

Nemrutluk, vesvese; Firavunluk, şımarıklık; Azazil, kibir (kendine varlık verme) ahlakı. Öyle olma diyor.

Sen benim kim olduğumu biliyor musun; olduk Azazil; kendine varlık verdi.

Allah ise kendiyile kendine varlık verendir, her şeyi kendi hüviyetine araç eder. Hüviyetini eşyanın tabiatında bulmaz; eşyanın tabiatında sergilediği tavırlarla varlık verir.

Bizse eşyayı varlığımızın bağlı olduğu nesnelere ederiz. Elimizden alınınca da acı çekeriz.

İnsan Rahman'a doğada şahit olabilir.

İnsanda tecellisi nasıl karşılık bulur? Her şeyi olduğu gibi kabul ve kucaklamayla karşılık bulur. Ayırt etmezsiniz. Alman, Yahudi vs.

Allah'ın ahlâkında nasıl karşılık bulur? Allah, kulunu ayırt etmeksizin, rızıkını verir. Rahman dairesinde kimseyi ayırıştırılmaz, kim amelini işler ise karşılığını gani, gani verir.

Rahim dairesinde ayırıştırır, o da iman dairesidir. Kim iman ederse ona husus en muhabbet verir, sıfatlarının karşılığını verir, varlıklarının karşılıklarını cennet yaparak verir, cenneti ahretlerine bırakmaz, onlara gönül cennetlerini verir, müşerreflendirir, varlıklarını nur kestirir, gönüllerini ilahi sıfatlarla donatır, ahlakları ahlaki olur.

“Ahrette cennete girmek şaşılacak bir şey değildir, sudan bahane bulur kulunu yine de cennetine alır, iş o ki bu dünyada iken cennetini bulmuş kişinin, ahrette cennetin kendisiyle iftihar etmesidir” Hz. Ali.

Cennet ilahi sıfatların tecelli mahallidir.

İlahi sıfatların tecelli mahalli olduğunuz zaman, Allah'ın nurunun tecelli mahalli olduğunuz zaman, O'nun hüviyeti ile varlık bulduğunuz zaman, işte o zaman Allah sizden ayın 14'ü gibi görünür.

“ Ya Rabbi velilerini gören seni görüyor; velilerini görmeyen seni nereden biliyor, nereden görüyor.”

İnsanın aynası insandır, kendi özünüzü görmeniz için yine insan şartı vardır; Veliler.

Allah bir şeyi ne ile bitirmişse yine oradan verir.

Allah bütün âlemi insanlıkla bitirmiştir, kendisinden de nefes vermiştir, nokta!

Bir ayet, bu yasayı şöyle zikir eder;

“İçinizden bir peygamber gönderdik”

İnsanda sonlandırdım, insandan vereceğim.

Ne ile beslenirsiniz, o olursunuz ya hani... İşte insan üzerinden veriyor kendisini. İnsan üzerinden, insanlaşırsınız.

Peygamber demek nakilci demektir, nebi. Ama öyle peygamberler var ki ismi Resul; bir makamdır ve peygamberlerle sınırlı değildir.

Lügat manası; kitap verilenler, değil.

Manası ise; varlığı resul yani risale yani mektup olan, yaşantısı mesaj ve örnek olan, ilahi sıfatları yaşantısında gösteren kimselere resul denir.

Nebilikle sınırlı olan bir makam değildir. Nebiler içersin de birçoğuna nasip olmuştur, Hz. Yusuf, Süleyman, Âdem, Musa, İbrahim, İsa, Muhammed Mustafa s.a.v.

Her biri getirdikleri mesajın sıfatını taşırlar, o sıfat açısından göstericidirler. Efendimiz, marifet makamında resuldür. Rububiyet dairesinde Allah'ı gösteren, Âlim esmasının resulüdür. Rububiyet sıfatı Uluhiyet sıfatının önündedir. Küfüre Azametlidir, mücadelecidir. Birçok savaş çıkmış, İslam bu günlere bu şekilde taşınmış diye.

“*kan dökücü*” burayı biraz daha açalım;

Melekler, iş görme dairesidir, onların rahmeti iş görmeleridir, hikmeti bilmezler. Kuluna iş yaptırtacak ise o kuvvet üzere iş gördürür yani bir melek üzere yapar o işi. Melek, iş olduktan sonra bilir neden olduğunu. Sonunda farkına varır, meleklerin çoğu da insana muhtaçtır, Allah'a yakın gelmek için. Bilmediklerini insandan öğrenir,

çoğu melek. Havas ilminde, melekler kendileri öğrenir ama bazı insanlar vardır ki bizzat melekler ondan öğrenirler. Çünkü o kişide Allah'ın kendisi tecelli ediyordur, hikmet-i ilahi tecelli ediyordur.

“Biz” bir mertebede Nokta-i Kibriya Melekleri, bir mertebede asıllar âleminin melekleri, bir mertebede evliyaullah zikirleri, bir mertebede de tabiat için kullanılır.

Bizliğin temelinde yatan paylaşımdır. Allah biz diyor, bütün varlığını paylaşıyor. Meleklerde ise birbirlerini tamamlamaları ile biz olurlar. Veliler sıfatları gereği farklı iken yaptıkları işle, Allah'ın nurunun tecellisi gereği biz olurlar. Özlerinde bizdirler ve yaptıkları işlerin tamamı rahmet vermedir.

“ Nübüvvetimizin karşılığı sizden bir şey istemiyoruz, bizim mükâfatımız Allah katındandır” (Hadis-i Şerif) Mükâfatımız iç âlemden bize verilir diyor. Nur âleminden bize nasibimiz verilir diyor, Allah katından besleniriz.

Bu tüm peygamberlerin de ortak mesajıdır. Efendimiz de buna ilave yapıyor, bir ayeti kerimede de geçtiği gibi şöyle diyor *“nübüvvetime karşılık sizden bir şey istemiyorum sadece ehli beytimi sevmenizi istiyorum”*

Sebebi, Efendimize kadar gelen peygamberler sıfatlarıyla “La ilahe illallah” a taşıırken, Hz. Resulullah'a söylenen şey üzerinden, insan üzerinden “La ilahe illallah-a taşınmasının işaretidir. Ehli beyt ise geniş ifadedir, soydan gelen ehli beyt! AMA yoldan gelen ehli beyt...

Aba-ı Pençe: Hz. Hasan, Hüseyin, Fatma ve Ali. Bunları kucaklar iken yanlarında Selman-ı Pak da var. Selman-ı Pak ise soydan değil, yoldan gelen ehli beyttir. Efendimiz böyle işaret ediyor.

Ashabın diğer üyelerini de bilmemiz gerekiyor.

Mikdat, Salman-ı Pak. Abdullah bin Ammar, gizli evladıdır yani ki özünden doğan, fikriyle, nuruyla doğan kişidir. Bu noktada

Efendimizin nurundan, fikrinden, ahlâkından doğmadıysak ümmetiyiz diyemiyoruz.

Ne kadar Muhammedi, ne kadar ümmetiyiz?

- Eğer şunlar sizde var ise o kadar Muhammed ümmetiyiz diyebiliriz;
- *Hüsnü zan sahibi olmak:*

Bir şeye eleştirel bakmak ondaki hikmet kapısını kapatmaktır. Talim, sezgi ve gözlemlerle alakalı bir durumdur, dikkat ister. Öğrenme sorunu ki söyleyeyim durumudur.

Talimde tüm radarlarınız açık olacak, sevgi ve muhabbetle.

Hızır ve Musa kıssasında sorular yolu kesmiştir.

“Allah’ın ismini boş yere anmayın” Benim kartvizitimi ne için kullandın diye hesabını sorarlar.

MANEVİYAT İLE MENFAATLERİNİZİ KARIŞTIRMAYIN. Efendimizin ahlâkıdır bu. Hiçbir zaman dünyevi ve ailevi ilişkileri ile manevi ilişkilerine karıştırmamıştır. Maneviyatı ile ailesi ile konuşmuştur ama hiçbir zaman ashabi suffa ile konuştuğu şekilde konuşmamıştır. Kim talep ediyorsa ona konuşuyor.

Hüsnü zanni yitirmeyin.

- *Hizmet;*

Allah için yapılandır. Allah için yapmadığınız şey, nefsiniz için yaptığınızdır. Nefsi için yapılan şeyin sorgu suali vardır, Allah için alınan nefes bile olsa o hizmettir, ibadettir.

“Deki yaşamım, salâtim, ölümüm âlemlerin Rabbi olan Allah içindir.”

Hesabı kaldıran şeyler:

Allaha şükür

Tövbe

Bela

Paylaşmak

Şeriatteki Kisas

Amelleriniz (Allah için yapılan)

Sorgu sorularının temelinde olan şey, kendi nefsiniz için yapıp yapmadığınızdır.

Mevcudiyetimiz, Allah'a ait olduğu için sorgu sorular var. Allah için, Allah'a dönücülerizdir. Dönüşün kendisinde hizmet olur. Allah buna ibadet diyor. "İnsi ve cinsi bana ibadet etsinler diye yarattım"

İnsan manevi nedenselliğini çok sorgular.

Neden varım ben?

"İnsi ve cinsi, ibadet etsinler diye yarattım"

İbadet, hizmet demektir, halife olması için. İlahi sıfatları bu âlemden, kendi üzerinde gösterecek bir halife biçimi, ardılı değil! Allah yukarıda, siz de aşağıdaki halifesi gibi değil. Şah damarından yakın olunan bir halifelik.

"Güldüren de O' dur, ağlatan da O' dur" Neyiniz var?

Hizmet sorularını kaldırdır.

- *Fakr*

Fakir. Evinde bir şey olmayan kişidir. Gönül evinde hiçbir şey olmayan kişidir. Gönül evinize neyi koyarsanız onunla varlık bulursunuz.

Beytullah'ı temiz tutun. Gönül evinizi temiz tutunuz; gönül tecelli mekânıdır; çünkü zuhurat orada olacaktır. Fakr, kendisine varlık vermemek demektir. Gönül evinde, kendisine varlık verebileceği nesnesi olmayan kişidir.

Dünyadan yana fakr, nefsinizden yana fakr, ne veriliyorsa ondan yana fakr. (kerametler veriliyor, kendine varlık verme)

Fakr demek gönlünde olmaması demek. Gönlünden çıkarttın, cebine koydun ama cebinden de çıkmıyorsa hala izi var.

Nefis hali iki türlüdür; bir- ruhaniyetten yana, iki- içgüdüler

İçgüdüler direkt vahiydir, at doğar doğmaz yürür, bebek annesini emer. Başta saftır, büyümeye doğru giderken sahiplenmeler başlar, sonra bedende hazlar, kalpte menfaatler, akılda menfaatlerle örtününce; nefis-i emmare doğar. Bir canavar ile yaşamaya başlarsınız.

Bu canavarı nasıl terbiye edersiniz; Azim sıfatı ile.

Bu böyle olmamalı, bu böyle olmalı demek, Azim etmektir. Nefsin yularını Azim Esmasıyla elimizde tutarız. Helallerle sınırını çekeriz.

Size verilenle varlık vermek demiştik; size bir hediye verilmiş, rüyanızda seslenmişler mesela, aşikâr ederseniz; bereket eli kesilir. Bir şey diyorsunuz oluyor, dedim oldu diyerek varlık verirseniz kendinize; geçmiş olsun.

“Fakirliğim övüncümdür”

Terki dünya, terki ukba, terki terk. O zaman sizden görünür olur.

“Fakir öyle bir hale gelir ki o katışıksız halde yalnızca benimdir” Gavsıye'den.

“Kulum, ben var isem sen yoksun, sen var isen Ben yokum” Hadisi Kutsi.

Sizin mefhum varlığınız, hissiyata dayalı varlığınız Allah'a nazaran bir örtünme, bir uzağa düşmektir. Gayrılık bilinçte, amellededir.

Her şey Allah'ındır. Biz O'ndan alıyoruz.

Mülk Allah'ındır. Mülkünden servet vermiş. Cimri sahiplenirken malın kölesi iken, cömert paylaşarak mala köle değildir. Kişi müsavvir tecellisinde eseri sahiplenip saklıyorsa kendi içindir. Kendinde El-Batın olanı eyleminde zuhura taşıyamıyorsa hiçbir kıymeti yok.

Yaşadığımız şeyde Hakkın olup olmadığını nasıl anlayacağız? Asli mi, zilli mi olduğunu nasıl anlayacağız?

Kendi içinliği mi var, Hakk içinliği mi var, buna dikkat edin.

Fakr halinin zorunluluklarından, Hakk için olması. Hakk için ise asli tecellidir, kendiniz yoksunuzdur, yapar geçersiniz.

Allah insanı 3 şey için yaratmıştır.

1. Bilinmeklik; Gizli bir hazineydim, bilinmeyi istedim.

İnsanın mayası düşüncedir. Bilmek, düşünceyle olur. Kur'an, akıl eden ve akıl edip, iman eden kişiyi muhatap alır.

2. Halifelik

3. İbadet etsinler; hizmet.

Beytin sahibi Allah; biz yavuz hırsızlık yapıyoruz. Nefsimiz büyümüş büyümüş –şahsiyetimiz- sahip biziz sanıyoruz.

Bu öğrenme ile değil talim ile olur. Öğrenmek için soru sorulur, yaşamaya çalışın.

Hızır- Musa kıssasında soru sorma, gözlemler; cevabın gelecektir denmiştir aslında.

Hızır Musa'ya ayna olurken bir taraftan da kendisini göstermiştir. Allah ahlakıdır bu; tüm kâinattan size sizi gösterirken, kendini gösterir.

Gemiye zarar vermesi; Musa'yı da Allah bir sandık ile yüzdürüp Firavundan kurtarmamış mıdır; Hızır da gemi ile müminleri kurtarmıştır. "Allah'ın cebbariyeti, ulûhiyet deryasında. Bende öyle bir gemiyim ki kendime varlık vermeyenim" der Hızır; fakr halinde. Sende kendini o hale getirirsen Hızır'ın birinci ayağına vardın.

Cocuğu öldürmesi; Sende cinayet işlemedin mi, benim yaptığım sana niye zahmet veriyor. Ben nefis evladımı öldürmüşüm, müminlikte karar kılmışım diyor; sende öldürürsen ikinci ayağı tamamladın.

Duvarı örmesi; Eylemlerim, tefekkürüm ve Allah için yaptığım amellerimle akıl ve ruhum ile gönül evimi – bilinç - inşa etmişim, hazineyi kendimde bulmuşum. Sende bul diyor.

İki yetim çocuk; akıl ve ruh; Muhammed Mustafa(s.a.v), Hz. İsa'dır.

İkinci yaratılış sözde olur ve yolu böyle göstermişlerdir. Sözü eyleminde gösterenler!

Tasavvuf, bir yaşam yoludur, kaptı- kaçtı işi değildir. Sezgilere dayalı, talim yoludur; sezginin kuvvetlenmesi için de riyazetler gerekir bununla beden boşalır, duygulanımlar artar. Nur kapıları –insanda bulunan enerji noktaları- açılır, nurdan beslenme başlanır. İbadetlerle ilahi sıfatlarla sıfatlanma olur, tefekkür ve Hakk'a varmaya doğru gidilir. Tefekkür de bir talimdir. Düşünmek bir eylemdir. Aldığınızla bir ömür yürümenin yoludur. Bunun tefsir ilmiyle karşılığı olan ayet meali şöyledir: *“Allah'tan kaçılmaz”* ; adaletinden ve Zat'ından kaçış yok.

Tao'nun dediği gibi 'Yol, yürünür'

Bildiklerinize yürüdükçe, açılacak. Bir çocuğu sevme'deki 'sevme'nin mükâfat oluşudur, iyiliğin mükâfat oluşu, birini af ederken, af etmenin mükâfat oluşunu yaşayacaksınız bu yolda... Mesela kulun bir kuldun özür dilemesi, Allah'tan tövbe dilemesi olur. *“İnsandan özür dilemesini ve teşekkür etmesini bilmeyen Allah'a tövbe ve şükür etmesini de bilemez.”* Hadis.

Kuldun özür, oradaki sıfatın sahibinden özürdür. Özür tövbe demektir.

Tövbe, dönmek, yönelmek demektir.

Kul affetmeden, Allah affetmez.

Özür dilemek de kolay iş değildir, nefis ejderi var! Ama özür diledikten sonraki zevk de muhteşemdir.

“Allah’a dönücüleriz.” Bunu nasıl anlayacağız?

Yaptığınız eylemin sonucunda yaşam sevinci bulursunuz. O eylemden de hoşnut ve memnun olursunuz. O vakit bilin ki Allah sizden tecelli etmiştir.

Yaptığınız şey sizi takip ediyorsa, yakanızdan düşmüyorsa, içinize sinmiyorsa, ruhunuz sizi tetikliyor demektir. Vicdan üzerinden sizi uyarıyor. Vicdanı olanın üzerinde Allah vardır, vicdanı olmayandan korkun.

Tövbe edin, özür dileyin, telafi edin. Telafisi yoksa dua edin; Allah’ım, hatamı anladım. Sen telafi et.

“Piri olanın sorgu suali anda görülür

Piri olmayanın sorgu suali mahşerde görülür” Hasan Sezai Hz.leri.

Mahşeriniz, vicdanınızda olsun.

Muhabbette; Mana akışında kişinin kendisini unutma zorunluluğu vardır. Unutuyorsa, muhabbete girdi demektir. Kendini görüyorsa, eksikliğini, yanlışını, doğrusunu, yeni bilgiyi vs onlarla yürümeye başlar. Ama orada kendisini konuşan birini görürse o zaman yer değişti demektir. Musa’nın kutsal vadisine geldi demektir. Nalınlarını çıkart demesi, katıksız nötrino tecellisi, ayaklarından direk geçsin diye, beklentiyi de bırak.

Orada bizatihi Allah’ın nuru tecelli ediyor. “Bana görün” ; kelim ile göründü orada.

Allah’a sevgi ve muhabbetiniz varsa görürsünüz; iman dolu bir bakışla şahit olunur.

Allah’tan duanızı esirgemeyin. Bu kendinizden esirgemek olur.

“Sıdk ve ihlâs ile taştan medet isteyin, veririm”

* * *

Nasihat ve tavsiye; istemede ince bir nokta!

Her ikisini de istemeyin; tavsiyeyi tutamaz, nasihati de yerine getiremezsiniz. Bilmek sorumluluk getirir.

Adak olarak söz vermeyin.

“Biz melekler Allah’ın izni ile yeryüzüne ineriz”

Yapacağınız bir şey için inşallah deyin. İnşallah büyük sözlerdendir. Sözün vebalini kaldırır. Olmazsa vicdanınız da rahat eder.

Kendi kendine de nazar olur, inşallah kaldırır.

Nazar haktır.

Siyah göz, emicidir. Nazarı kuvvetli değildir. İç âlemde kaynama olursa nazarı- yansıtması- daha çok olur.

Mavi göz, yansıtıcıdır.

Işımadır bu olay. İnsanın kendisi hakkında bilgisini en yüksek seviyede yansıttığı merkezi gözüdür. Göz göze gelmeyin, tüm varlığını emersiniz. Kopyalama oluyor. Sevgi, muhabbet yükleyin.

İnşallah deyin.

☞ *Makalelerin sonu,*

Vasiyetname okunması;

“Sana en başta Allah’a karşı doğru hareket etmeyi lüzumlu görüyorum. Allah’tan başka kimseden korkmamanı emir ediyorum.

Yalnız O’na dayan, O’ndan başka kimseden bir şey bekleme.

Her şeyi O’ndan ümit et, Allah’tan başka kimseye güvenme.

(Bizde, tövbe dahi gizlidir. Allah'ın settar esması gereğidir, açık edilir ise yayılır bazı şeyler, sizde kalsın.)

Yalnız O'na dayan, O'ndan başka kimseden bir şey bekleme. Her şeyi O'ndan ümit et, her şeyden önce sana tevhibi tavsiye ediyorum. Sonra Allah'a olan imanı kuvvetlendirmeni, bütün bu varlığı O'ndan bilmeni.

Kalp, Allah'a karşı doğru olursa ona kötülük giremez. Ondan iyilik kaybolmaz.

Ben görünüşte sizinleyim, gizlide ise sizden başkasıyayım. Yanımdan uzak olun.

(Görünüşte sizinleyim, ama yanımda ruhaniler var, siz dışarı çıkın diyor)

Yanıma sizin gibi olmayanlar geldi, onlara karşı tedbirli olun.

İnsi- cins dedikleri şeye dikkat çekiyor. Kendisinin en önemli özelliği insanların ve cinlerin Gavs-ı Azamıdır. Onları yetiştiren bir zattır. Ol dediği olan ender zatlardan bir insan. Tayy-i mekân, tayy-i zaman, âlem içinde âlem halk etmek gibi büyük cennet nimetlerini yapan bir zat. Bir de Hz. Ali Efendimize ait 'mahlas sıfatı' vardır, koruyuculuk sıfatı! Geylâni Hz.leri gelene kadar bu sıfat Ali Efendimizdedir... Geylâni Efendimiz geldiğinde mahlas sıfatı Ali Efendimizden kalkmış, Pir'e verilmiştir. Bu zamanda emekli olduğu söyleniyor. Biraz fantastik bir yön bu; mesela diyelim ki yeryüzünde bir iş olacak, birileri buna karar verecek. Pir, öyle değil şöyle olsun, diyebiliyor.

Bu gibi insanları beden varlığı olarak görmeyin, bunlar ruh varlığıdır. Allah'ın nuru ile yaratılmışlardır. Küçük bir insan gibi düşünmeyin, insan bu âleme ekilen tohumdur. Dünyayı anne rahmi gibi görün, siz bu toprağa ekilmiş tohumunuzdur ve Allah sizin üzerinizde ikinci yaratışa geçmiştir.

İlk yaratım söz ile, kelimeler öğrenilir, bilinç evinde evvela logos ile yaratım vardır. İkinci yaratım ise ruhta yani gönül evinde yaratılıştır. Ta ki varlığınız nur olana kadar. Eski erenler; cennette kişilerin dereceleri sahip oldukları nurun şiddetine göredir, demişlerdir. O nurları ile ilahi âlemde kalıcıdır. Erenler ölmez derler, çünkü nur ölmez. Günümüz diliyle söylersek, enerji yok olmuyor, sadece biçim değiştiriyor. Size kalacak olan sadece bildikleriniz ve nurdur.

İnsanda Allah'ın nuruyla tecelli ettiği 366 tane enerji merkezi vardır. (7 çakra ana halterdir)

Yani enerji salanımı olan merkezler vardır; göz, dil, beyin loplari, beyincik, omurilik, kalp + omurilik, beyin, ayak ayalari, cinsel organ, el ayalari, boğumlar, bilekler, dirseklerin iç ve dış bölgesi vs buralarda enerji noktaları vardır. Buradaki enerjiyi ne kadar 'kesiflikten latifliğe' doğru çıkartırsanız o kadar âlemde kudret bulmaya başlarsınız. Bu saflaşan kudret, İlmî irfanda veya kimyada görünür. Kimyada demek, değişiklik yapabilmek demektir. Bu da önemli değildir, önemli olan o nurun ahlâkıyla yaşayabilmektir. Nur olmazsa, tasarruf olmaz, kudret ortaya çıkmaz, nur olmazsa ilim-irfan olmaz, temeli nurdur hepsinin. Kişinin yaratımına göre nur farklı tavırlar gösterir. Bu bağlamda önemli olan ne verilerse versinler onun ahlâkıyla yaşayabilmektir. İster irfan, ister kudret... Verilen şeye layık olmak önemlidir. Layık olmak, hakkını vermek... İşte buna ahlak demişlerdir.

Abdül Kadir Geylâni Hazretlerine Selam olsun.

Allah'sız hiçbir şeyin tadı yok.

ALLAH VAR, GAM YOK.

Sevgi, muhabbetiniz daim olsun.

Allah, doğru yol üzerindedir.

İyilikten ve doğruluktan taviz vermeyin.

Yaşayan Allah'tır.

Bilmek hayranlığımızı arttırır. Ama temelinde sevgi olursa yaşamınıza anlam katar. Severe bilin, severe öğrenin. Sevgi ile içselleştirirsiniz.

Ne mutlu Allah ile öğrenene.

İlim farzdır.

Herkesin ilmi ledünden nasibi vardır, tefekkür edin.

Düşünün.

Doğru soruları sorarsanız Allah size muhabbetini açar.

Yakin gelmek, müşahede etmek isterseniz; düşünün.

Ama Allah'ı yaşamak isterseniz, Allah'la tanışmak isterseniz; susun ve talim edin. Yaşamınızda dikkatli olun.

Herkes yemeğin nasıl olduğunu tarif eder ama tadı siz alırsınız.

Tasavvuf tat almaktır.

Sevgi ve muhabbetle kalın.

Bülent Halil İbrahim GENÇ

